

MÁRCIUS 10, SZERDA

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

2. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

3. Európa 2020 - A 2010. február 11-i informális Európai Tanács nyomon követése (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

4. Az Izraelre és Palesztinára vonatkozó Goldstone-ajánlások végrehajtása (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

5. A civil társadalom és a nemzeti kisebbségek helyzete Fehéroroszországban (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

6. 2008-as éves jelentés a KKBP-ről - Az európai biztonsági stratégia és a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtása - Atomsorompó-szerződés (vita)

Elnök. – Köszöntöm Ashton bárónőt, és megnyitom az ülést.

A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– Gabriele Albertini által a Külügyi Bizottság nevében benyújtott jelentés (A7-0023/2010) a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) fő szempontjairól és alapvető választási lehetőségeiről szóló, a 2006. május 17-i intézményközi megállapodás II. része G. pontjának (43) bekezdése alapján az Európai Parlamenthez intézett 2008-as éves tanácsi jelentésről (2009/2057(INI)),

– Arnaud Danjean által a Külügyi Bizottság nevében benyújtott jelentés (A7-0026/2010) az európai biztonsági stratégia és a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról (2009/2198(INI)),

– Szóbeli választ igénylő kérdés az atomsorompó-szerződésről, előterjesztette: Gabriele Albertini és Arnaud Danjean a Külügyi Bizottság nevében a Tanácshoz (O-0169/2009 - B7-0009/2010), valamint

– Szóbeli választ igénylő kérdés az atomsorompó-szerződésről, előterjesztette: Gabriele Albertini és Arnaud Danjean a Külügyi Bizottság nevében a Bizottsághoz (O-0170/2009 - B7-0010/2010).

Gabriele Albertini *előadó.* – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével az Uniónak új megközelítést kell alkalmaznia és közös erőfeszítést kell tennie a globális kihívások kapcsán. A szerződés hatálybalépése következtében nemrégiben szerzett hatáskörök birtokában a Parlament gyakori, együttműködésen alapuló és tényleges tárgyalásokat fog folytatni a párbeszédben elsődleges partnerünkkel, Ashton bárónővel, akit az a megtiszteltetés ért, hogy első alkalommal töltheti be az új alelnöki és főképviseleti tisztet.

Megbízatása januári egyhangú szavazásunktól függött, és a Parlamenti Közgyűlés többször ígéretet kapott arra vonatkozóan, hogy a Tanács és a Bizottság folyamatosan részt vesz a fontos európai biztonsági és védelmi szempontok alakításában. Ahogy azt maga a jelentés is megerősíti, a főképviselet arra kéri, hogy jelenjen meg az Európai Parlament előtt, valamint gyakran és rendszeresen folytasson konzultációt vele.

A Lisszaboni Szerződéssel az Európai Unió külügyi fellépése új és fontos dimenzióval bővül, de e cél elérése valójában attól is függ, hogy az Európai Unió rendelkezzen a szükséges költségvetési forrásokkal. Az Európai Parlament kulcsfontosságú szerepet tölt be a külügyi fellépés demokratikus legitimitásának őrként. Az európai külügyi szolgálat létrehozása révén az Európai Unió rendelkezni fog egy diplomáciai testülettel és rendszerrel, mert eddig csak a nemzeti képviselőkre támaszkodhatott.

A főképviselők által kinevezendő hivatalos képviselők szerepe rendkívüli jelentőséggel és aktualitással bír. Mindazonáltal, amint az a jelentésben is szerepel, a Parlament nagyobb szavazati jogot és ellenőrzést kér az egyes megbízottak feladata és megbízatása tekintetében, ugyanakkor helyesli az átláthatóság elvének tiszteletben tartását és azt, hogy a kinevezésekkor a főképviselőnek a jelöltek érdemeit kell szem előtt tartania. Remélhetőleg végre kialakul majd a kettős tisztségek rendszere – kivéve a különmegbízottakat, akiknek regionális szintű tevékenységet kell folytatniuk –, és így kihasználhatjuk a méretgazdaságosság előnyeit, aminek következtében az Európai Unió külügyi fellépése hatékonyabbá válik és kevésbé költséges lesz.

A stratégiáról szóló bevezető részt követően a jelentés témákra és földrajzi területekre bontva tárgyalja az európai külpolitikai kérdéseket. Az Európai Uniónak éreztetnie kell jelenlétét a nemzetközi szervezetekben, amelyeknek tagja, különösen az Egyesült Nemzetek Szervezetében, amely a globális biztonság legfőbb őre. Az Uniónak fontos szerepet kell játszania, nem csupán a Biztonsági Tanácsban elfoglalt helye, hanem a két szervezetet összekötő személyzet és küldöttségek tekintetében is. Felhívjuk az alelnököt/főképviselőt, hogy tegye lehetővé, hogy Európa elérje célját és a fő szövetségesek – például az Egyesült Államok – aktív, stratégiai jelentőségű és független partnere legyen a terrorizmussal, a pénzügyekkel kapcsolatos globális kihívások, valamint az ipari óriásokkal – Oroszországgal, Kínával és Japánnal – fennálló, gyakorta zavaros kapcsolatok kezelése érdekében.

A jelentés a remélhetőleg elérhető célkitűzéseink földrajzi szempontú vizsgálatával folytatódik. Ismerteti a Balkánon folyamatban lévő bővítést: elismerőleg állapítja meg, hogy Koszovóban – ahol az Európai Unió az EULEX-misszió révén van jelen – fokozatosan stabilizálódik a helyzet, ugyanakkor további erőfeszítésekre van még szükség annak biztosítása érdekében, hogy a csatlakozni kívánó tagjelölt országok közül többen – Törökország, valamint Bosznia és Hercegovina – tartsák be a csatlakozási követelményeket.

A keleti és a fekete-tengeri régióval való együttműködést tárgyaló fejezetben a jelentés az Európai Unió energiaellátásának biztonságával és az energiafüggőségével foglalkozik. Az Oroszországról szóló szakasz felhív a partnerségi és együttműködési megállapodás aláírására. A Dél-Kaukázus tekintetében a jelentés felhív Grúzia területi sérthetlenségének és az etnikai kisebbségek jogainak tiszteletben tartására, valamint a nagorno-karabahi és a Dnyeszteren túli régió konfliktusainak megoldására.

A Közel-Kelettel kapcsolatban az izraeli-palesztin konfliktust említi, amelynek terén a 2009. december 12-i tanácsi határozattal összhangban az Európai Uniónak erőteljesebb politikai szerepet kell vállalnia a békefolyamat újraindításában. Az „Unió a mediterrán térségért” kezdeményezés kapcsán a jelentés a török-ciprusi konfliktus rendezését hozza fel. Ázsia tekintetében említést tesz arról, hogy a választások után Afganisztán az új kormány megalakításának kritikus időszakát éli át; hogy Pakisztán kulcsfontosságú szerepet tölt be a terrorizmus elleni küzdelemben; aggodalmát fejezi ki az alapvető jogok iránti megsértése miatt. Afrikával kapcsolatban a szomáliai partok védelmét biztosító misszió sikerét említi. Latin-Amerikát illetően leszögezi, hogy az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kapcsolatok vonatkozásában stabil és tartós partnerséget kell létrehozni.

Nagy érdeklődéssel várom képviselőtársaim észrevételeit, amelyekre a végén válaszolni fogok.

Arnaud Danjean *előadó.* – (FR) Elnök úr, Ashton bárónő! A mai napon általunk előterjesztett, az európai biztonsági stratégia végrehajtásáról szóló jelentés a Parlament által évente összeállított dokumentum, amely valamiféle időközi értékelést nyújt az európai biztonság- és védelempolitikáról, valamint e politika hatékonyságának javítására és ismertségének növelésére irányuló javaslatokat tartalmaz.

Az idei jelentés igen különleges körülmények között készült, ennél fogva bizonyára javaslatok előterjesztésére fog ösztönözni. Ezt a különleges helyzetet együttesen három fő sajátosság jellemzi.

Az első az európai biztonság- és védelempolitikával kapcsolatos, amelynek 10. évfordulóját 2009 végén ünnepeltük. Az elmúlt 10 év bebizonyította, hogy Európa több mint 23 válság helyszínén volt képes polgári és katonai műveleteket végrehajtani. A továbbiakban építkezhetünk erre az alapra. Ez azt mutatja, hogy szükség van Európára, valamint hogy az Unió rendelkezik az e feladatok ellátásához szükséges intézményi-politikai és műveleti kapacitásokkal.

Természetesen a második fontos jellegzetesség – amint Albertini úr említette az előbb – a Lisszaboni Szerződés végrehajtása. A biztonság és a védelem tekintetében a pusztán szemantikai módosításnál sokkal nagyobb változás történt. Az EBVP valóban átalakul közös kül- és biztonságpolitikává (KKBP), és új dimenzióval kell kibővílnie. A szerződés különösen segítségnyújtási záradékok, szolidaritási záradékok beépítése, állandó strukturált együttműködés és mindenekelőtt az európai külügyi szolgálat, továbbá az Ön főképviselői és

bizottsági alelnöki feladatkörének létrehozása révén gyarapította a biztonság- és védelempolitika eszközkészletét, valamint bővítette hatókörét.

Végül a jelentés elkészítésének háttérét jellemző harmadik jelentősebb sajátosság az, hogy a NATO – amely az Unió 27 tagállama közül 21 számára még mindig a fő viszonyítási pontnak számít az európai kontinens kollektív biztonsága tekintetében – jelenleg vizsgálja felül stratégiai koncepcióját, valamint hogy e felülvizsgálatnak az Uniót is arra kell készítenie, hogy világosabban határozza meg ennek a továbbra is alapvető fontosságú partnerségnek a feltételeit.

Ebben a vonatkozásban a jelentés nem annyira azt tűzi ki célul, hogy makacsul ragaszkodjon egy doktrínához, hanem inkább azt, hogy biztosítson egy szükségszerűen kialakuló menetrendet minden létrejövő új intézmény számára, amelyeknek együtt kell működniük. Az a cél, hogy biztonsági és védelmi szempontból az Unió hitelesebbé, hatékonyabbá váljon és tevékenysége ismertebb legyen a nyilvánosság előtt. E tekintetben az Európai Parlamentet feltétlenül nagyobb felelősséggel kell felruházni ezen érzékeny területeken ahhoz, hogy az európai polgárok biztonságának garantálását fő célként tekintő politika teljes mértékben legitim legyen.

Ezzel a jelentéssel a következőket szeretnénk volna hangsúlyozni. Mindenekelőtt arra szeretnénk volna rámutatni, hogy az európai biztonsági és védelmi stratégia, valamint a közös biztonság- és védelempolitika az európaiak érdekét szolgálja, biztonságukat garantálja és javítja. Ez a politikai ambíció nem tekinthető hiábavalónak; nem a látszat kedvéért tűztük ki. Összhangban van azzal, hogy földrészünknek törekednie kell saját biztonságának biztosítására, ugyanakkor hozzá kell járulnia a bennünket körülvevő világban a stabilitás megteremtéséhez, a környezetünkben kialakuló válságok és fenyegetések kezeléséhez is. A közvetlen környezetünkben továbbra is előforduló hagyományos fegyveres konfliktusokon túlmenően Európának képesnek kell lennie kifejezésre juttatni és megvédeni érdekeit az új fenyegetésekkel szemben – figyelemmel különösen a kalózkodásra és a számítástechnikai bűnözésre.

Annak kihangsúlyozását is fontosnak tartottuk, mennyire páratlan Európa hozzáadott értéke a válságkezelés terén annak köszönhetően, hogy sokféle megoldást nyújt, valamint hogy minden egyes művelet esetében egyensúlyt teremt a polgári és katonai dimenzió között. Továbbá ezzel kapcsolatban visszautasítom azon bírálatokat, amelyeket egyesek az Unió biztonság- és védelempolitikája tekintetében megfogalmaznak, azaz azt sugallják, hogy mindez csupán a fegyverkezésről szól. Őszintén úgy gondolom, hogy az Unió rendelkezésére álló polgári és katonai eszközök kiegészítik egymást, és a legutóbb Haitin kialakult válsághelyzet, ahova Ön is ellátogatott – és úgy gondolom, Ön is tapasztalhatta ezt a jó együttműködést – bizonyítja, hogy össze kell kapcsolnunk a polgári és katonai eszközeinket, hogy meg tudjunk birkózni a természeti katasztrófákkal és a jelentősebb válságokkal.

Ami konkrétan az említett műveleteket illeti, mindet szeretnénk volna felülvizsgálni annak kiemelése érdekében, hogy szerintünk mik az erős és gyenge pontjaik – meg kell ismernünk ezeket, hogy előrelépést tehesünk. Ezenkívül szeretnénk volna előtérbe helyezni bizonyos, az Unió biztonsága szempontjából stratégiai jelentőségű régiókat, valamint szeretnénk volna arra ösztönözni a Tanácsot és a Bizottságot, hogy gyorsítsa fel a globális stratégiák végrehajtását, különösen a Szomáli-félsziget (Afrika szarva) és az afganisztáni-pakisztáni térség vonatkozásában.

A polgári és a katonai eszközök terén – amely politikánk hitelessége szempontjából döntő fontosságú kérdésnek számít – az Unió reakcióképességének javítása jelenti a kihívást. Képesnek kell lennünk arra, hogy gyorsabban és eredményesebben mobilizáljuk a tagállamok rendelkezésére álló anyagi forrásait és a hozzáértő személyi állományt. Ugyanakkor egy hatékony, a felbecsülhetetlen értékű technológiai ismereteket egyesítő, valamint Európában több százezer munkahelyet biztosító biztonsági és védelmi ipar révén rendelkezünk kell azzal a lehetőséggel, hogy biztosítsuk saját magunknak a várható szükségleteknek megfelelő felszerelésekre vonatkozó programokat.

Az ipari és védelmi Európa a védelmi csomag segítségével kezdett el szerveződni kontinensünkön. A harmadik országokkal való ipari és kereskedelmi együttműködéssel kapcsolatos témákkal sürgősen foglalkozni kell, különös tekintettel azon problémákra, amelyekkel az európai iparágak az utóbbi időben szembe találták magukat, amikor például próbáltak bejutni az amerikai piacra.

Én most röviden, szükségszerűen túl röviden foglaltam össze a jelentésben szereplő prioritásokat, amelyekkel Önöknek foglalkozniuk kell majd. A Parlament kész arra, hogy teljesen betöltse nagyon pozitív és konstruktív szerepét, hogy elősegítse ennek a közös célkitűzésnek a megvalósítását. Továbbá szeretném még megragadni az alkalmat arra, hogy köszönetet mondjak valamennyi képviselőcsoportnak, amelyek kemény munkát végeztek a jelentés tartalmasabbá tétele érdekében. Mindannyian nagyon jól együttműködtünk, hogy ne

kelljen feladni ambícióinkból, ugyanakkor természetesen figyelembe vettük az egyes képviselőcsoportok sajátosságait is.

Ashton bárónő, ezenkívül szeretném kihasználni a mai alkalmat arra is, hogy megvitassam Önnel a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásával kapcsolatos kérdést. Az atomsorompó-szerződés májusban megrendezésre kerülő felülvizsgálati konferenciájának küszöbén az Európai Parlament szeretné Önnel együtt áttekinteni az Uniónak a fegyverek elterjedése elleni küzdelemmel, valamint a fegyverzetellenőrzéssel és leszereléssel kapcsolatos kötelezettségvállalását; ez a szándék vezérelte a szóbeli választ igénylő kérdések Ön elé történő terjesztését, amelyekre rövidesen válaszolni fog.

Úgy tűnik, hogy a nemzetközi helyzet új lehetőségeket kínál a felülvizsgálati konferencia közeledtével. Először is Obama elnök úr nyomatékosan megerősítette, hogy továbbra is egy nukleáris fegyverektől mentes világ megteremtésére törekszik, valamint hogy elkötelezett aziránt, hogy aktív szerepet vállaljon az Átfogó Atomcsend-szerződés Egyesült Államok által történő ratifikációjában. Másodszor a jelek szerint jól halad a START-egyezményt felváltó új megállapodás Oroszországgal történő megkötésének folyamata és végül elkezdődtek a tárgyalások egy új leszerelési szerződésről, amely megtiltana a nukleáris fegyverekhez szükséges hasadóanyagok gyártását.

Ami a nukleáris arzenál csökkentését illeti, nyilvánvaló, hogy a két legfontosabb, az oroszországi és az egyesült államokbeli – az általános vélekedés szerint a bolygónkon létező nukleáris fegyverek mintegy 95%-át kitevő – arzenál csökkentése kiemelt jelentőségű. Ezért öröndetesnek tartjuk, hogy a két elnök, Medvedyev és Obama kötelezettséget vállalt arra vonatkozóan, hogy a közeljövőben sor kerül egy új fegyverzetcsökkentési megállapodás megkötésére. Ezzel összefüggésben az Unió milyen módon szándékozik támogatni e törekvéseket, valamint együttműködni az Egyesült Államokkal és Oroszországgal?

Az Uniónak az atomsorompó-rendszert fenyegető kihívásokkal, konkrétan azokkal a kihívásokkal is szembe kell néznie, amelyeket a nukleáris fegyverek elterjedése tekintetében a két legnagyobb válsággóc, Irán és Észak-Korea idéz elő és amelyek továbbra is a legfőbb fenyegetést jelentik a nemzetközi biztonságra. Szándékában áll-e az Uniónak, hogy továbbra is ténylegesen, teljes mértékben elkötelezze magát az említett válságok megoldása mellett, különösen, ami az iráni helyzetet illeti? Ashton bárónő, Öntől várjuk a tájékoztatást ezzel a fontos kérdéssel kapcsolatban. Ezen túlmenően az Uniónak szerepet kell vállalnia az atomenergia békés felhasználásával kapcsolatos együttműködés előmozdítása terén is. Ön is tudja, hogy ez fontos feladat. Ebben a vonatkozásban milyen intézkedésekre kerül sor, és mi az Ön stratégiai elképzelése ezzel a kérdéssel kapcsolatban?

Végezetül az Európai Parlament azt szeretné, hogy az Unió képviseljen kezdeményező erőt az atomsorompó-szerződés közelgő felülvizsgálati konferenciáján. Ha meg akarja védeni álláspontját, döntő fontosságú, hogy az Unió fogadjon el egy új ambíciózus és kiegyensúlyozott közös álláspontot. Mit gondolnak erről maguk a tagállamok?

Catherine Ashton a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök úr, nagyon köszönöm. Örülök, hogy itt lehetek, hogy megvitassuk az Európa nemzetközi menetrendjével kapcsolatos jelentős kérdéseket.

Először is szeretnék köszönetet mondani Albertini úrnak és Danjean úrnak a kiváló jelentésekért. Elmondhatom, hogy Önök kiemelték az előttünk álló kihívások számát, terjedelmét és sürgősségét.

A jelentések tartalmazzák a jogállamiság Koszovóban történő megerősítését, a feltörekvő országokkal a globális kormányzás felelősségének megosztására irányuló együttműködést, a közel-keleti békefolyamat előmozdítását – és itt hadd csatlakozzam Biden alelnök úrhoz az 1600 új ház Kelet-Jeruzsálemben történő felépítésére vonatkozó határozat elítélésében –, a haiti földrengés túlélőinek elhelyezését – egyébként a múlt héten én is jártam Haitin –, a nukleáris fegyverek elterjedésével, például Iránnal kapcsolatos problémák kezelését, az „új” kihívásokra – például az energiaellátás, az éghajlatváltozás és a kiberbiztonság kérdéseire – való hatékony reakciót.

Európa most egy olyan szakaszban ért, amikor valami új születik, amikor az embereknek át kell alakítaniuk gondolkodásmódjukat, az intézményeknek pedig meg kell találniuk új helyüket. Ez a folyamat nehézkes és bonyolult – ugyanakkor izgalmas is, mert nem lehet eléggé kihangsúlyozni, mennyire fontos időszak ez. Éppen most van esély arra, hogy kialakítsuk, amit sokan Európa-szerte – és itt a tisztelt Házban is – régóta szeretnének elérni: egy erősebb, hitelesebb európai külpolitikát.

Természetesen az európai külügyi szolgálat kulcsfontosságú szerepet fog betölteni ennek megvalósításában. Egy olyan erős rendszert kell kiépítenünk, amely lehetővé teszi számunkra, hogy megoldjuk jelenlegi és a jövőben előforduló új problémáinkat.

Évekig próbáltunk felépíteni és megvalósítani átfogó struktúrákat, de ezt megnehezítették a rendelkezésünkre álló struktúrák és rendszerek. Most a Lisszaboni Szerződés és az európai külügyi szolgálat segítségével bizonyára képesek leszünk ezt végrehajtani.

Minden tettünk középpontjában egy egyszerű igazság rejlik: ahhoz, hogy megvédjük érdekeinket és támogassuk értékeinket, foglalkoznunk kell a külpolitikával. Senki sem reménykedhet abban, hogy a bizonytalanság és a méltánytalanság tengerében egyedül megteremtheti a stabilitás és a gazdasági fellendülés szigetét.

Elmondhatjuk, hogy világunk állandóan változik. Ha hatékonyan kívánunk fellépni, először létre kell hoznunk annak kereteit. Számomra a mai világban két sajátosság a legfeltűnőbb. Az egyik az, hogy politikai, gazdasági és biztonsági szempontból erőteljes kölcsönös függőség figyelhető meg: minden mozgásban van – a technológiák, az eszmék, a betegségek, a pénz. Olyan módon kapcsolódunk egymáshoz, mint még soha. A másik az, hogy a hatalom állandóan áthelyeződik a politikai rendszereken belül – általánosságban a kormányoktól a piacokhoz, médiához és a nem kormányzati szervezetekhez – összességében a régi „Nyugatról” keletre és délre is. Mindkettő a globalizáció következménye, amely nem csupán gazdasági, hanem politikai jelenség egyrészt megnyilvánulási formái, másrészt természetesen következményei tekintetében.

Gondoljunk csak Kínára és más országokra, amelyek jelentős politikai szereplővé váltak, vagy a pénzügyi válság politikai hatására. Az adósság Nyugaton, a többlet pedig Keleten képződik. A pénzügyi hatalom újraelosztása politikai vitáinkat is formálja. Vagy vegyük az éghajlatváltozást, amely nem csupán környezeti problémát jelent, vannak biztonsági és geopolitikai vonatkozásai is.

Tehát összetett problémákkal kell foglalkoznunk, mégpedig egy új geopolitikai környezetben. Alkalmazkodnunk kell ehhez. Most nem annak van itt az ideje, hogy robotpilótával repüljünk, vagy hogy a dolgok szűk látókörű, nemzeti szintű védelméhez ragaszkodjunk. Ideje, hogy okosak és ambiciózusok legyünk.

Hadd érzékeltessem néhány számadattal, miről is beszélek. Európában a világ lakosságának 7%-a él, száz évvel ezelőtt ez az arány még 25% volt. Az elmúlt 60 évben a globális GDP-ből való részesedésünk 28%-ról 21%-ra csökkent. Kína, India és más országok gazdasága évi 10%-os haladást ér el.

A gazdasági jelentőség politikai befolyást és magabiztosságot kölcsönöz. Ez mindenhol tapasztalható: az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásoktól kezdve Iránnal, az afrikai vagy közép-ázsiai hatalmas energiaügyletekkel kapcsolatban is. Ha összefogunk, meg tudjuk védeni érdekeinket. Ha nem, mások fognak dönteni helyettünk. Ez tényleg ennyire egyszerű.

Egyértelmű, hogy mit szeretnék. Európaiként kell reagálnunk a helyzetre. Először is össze kell tartanunk, mert az egység megteremtése a befolyásszerzés előfeltétele, másodszor pedig cselekednünk kell, mert a problémákra nem jelenthetnek megoldást a dokumentumok, illetve az ülések. Ha eredményeket akarunk, cselekedni kell és olykor kockázatot is kell vállalni. És igen, valóban megfigyelhető Európában egy olyan tendencia, hogy az eljárást az eredmények elé helyezik. Harmadsorban, egyrészt húlnak kell lennünk elveinkhez, másrészt kreatívan kell gondolkodnunk, mert mindkettőre szükségünk van: értékeink védelme során elvhúlnak kell lennünk, ugyanakkor kreatívnak a bonyolult problémák egyedi megoldásainak kidolgozásában.

Amint arra Albertini úr jelentése helyesen rámutat, „új megközelítésre [...] van szükség, amennyiben az EU közösen kíván fellépni és a globális kihívásoknak demokratikus, átfogó, következetes és hatékony módon kíván megfelelni”. Ebből az általános képből kidomborodik néhány alapvető célkitűzés: először is a politikai és gazdasági reform előmozdítása révén nagyobb stabilitás és biztonság biztosítása a szomszédos országokban. Igen nyilvánvaló okok miatt ez önmagában is fontos, de ha a szomszédos országokban helyes irányba mennek a dolgok, az ahhoz is hozzájárul, hogy nemzetközi szinten hitelesebbé váljunk.

Napjaink második kihívása a globális biztonsággal kapcsolatos kihívások kezelése. Ehhez átfogó stratégiákra, erős nemzetközi szervezetekre, valamint arra van szükségünk, hogy az egyes országokon belül és köztük is a jogállamiság elve érvényesüljön.

A harmadik az, hogy építsünk ki stratégiai kapcsolatokat a kulcsfontosságú országokkal és szervezetekkel, mert az előttünk álló problémákat egyedül nem oldhatja meg egyetlen szereplő sem.

Mindezekhez hozzájön még az európai külügyi szolgálat létrehozása, amely a másik három célkitűzés elérésére és a Lisszaboni Szerződés ígéreteinek megvalósítására szolgáló eszköz.

Ezek azok a legfontosabb feladatok, amelyekkel foglalkozom, mióta elfoglaltam ezt a tisztséget. Először elutaztam Washingtonba és New Yorkba, ami megfelelő lépés volt ahhoz, hogy megalapozzuk az Egyesült Államokkal és az ENSZ-szel való fontos kapcsolatunkat. Azóta már ellátogattam Moszkvába, Kijevbe, a Balkánra és Haitire. A jövő héten a Közel-Keleten teszek látogatást, majd a hónap végén ismét New Yorkba repülök. Közben háromszor elnököltem a Külügyi Tanács ülésén, rész vettem az Európai Tanács informális ülésén és találkoztam a biztosok testületével. Keményen dolgoztam azon, hogy létrejöjjön a szükséges belső konszenzus, az EU-n belül több fővárosba ellátogattam: Berlinbe, Párizsba, Londonba, Bécsbe és Ljubljanába. Természetesen sok időt töltöttem az európai külügyi szolgálat létrehozásával, és ez még folytatódni fog az elkövetkező hetekben, többek között Önökkel is együtt fogok dolgozni.

Ezért is – a tisztelt Ház érdekében – biztosítottam, hogy az Európai Parlament is vegyen részt az általam létrehozott irányítócsoporthoz munkájában. Ezt ma délután az Elnökök Értekezletén is meg fogom vitatni. Amikor március 23-án megjelenek a Külügyi Bizottság előtt, az összes érintett bizottság jelenlétében lesz alkalmunk az alapos eszmecserére.

Ha valami új jön létre, azzal szemben mindig tapasztalható ellenállás. Egyesek a közös előnyök maximalizálása helyett inkább az általuk érzékelt veszteségek minimalizálására törekcsenek. Én ezt másképp látom, és remélem, a Parlament is.

Ez egy olyan lehetőség, amely nemzedékenként csak egyszer adódik; lehetőség arra, hogy valami újat hozzunk létre, valamit, ami végre egyesíti az egységes politikai stratégia támogatásában való közreműködésünkkel kapcsolatos eszközöket. Ez óriási lehetőséget jelent Európa számára. Nem szabad engednünk célkitűzéseinkből, sőt, biztosítanunk kell magunknak az azok megvalósításához szükséges eszközöket. A jelenlegi helyzetben átfogóan kell gondolkodnunk, kreatívnak kell lennünk és közös felelősséget kell vállalnunk. Ha ezt most nem hibázzuk el – és nem szabad elhibáznunk –, képesek leszünk egy európai külpolitikát kialakítani a 21. századra az e célra szolgáló külügyi szolgálat segítségével, ahol minden befolyásunkat – politikai, gazdasági, fejlesztési és válságkezelési eszközöket – összehangoltan vetjük be. Egy olyan szolgálat révén, amely földrajzi szempontból és a nemek tekintetében is képviseli az Európai Uniót. Meggyőződésem, hogy ez az egyetlen elfogadható módszer.

Hadd szemléltessem néhány példával, mire is gondolok, amikor „átfogó megközelítésről” beszélek.

Vegyük először a Nyugat-Balkánt – örömmre szolgált, hogy nemrégiben ellátogathattam a régióba. Bizonyos tekintetben a Balkán az EU külpolitikájának bölcsője. Ha valahol, akkor itt egyáltalán nem engedhetjük meg, hogy kudarcot valljunk. Látogatásom célja az volt, hogy jó munkakapcsolatokat hozzak létre a politikai vezetőkkel, eszmecserét folytassak a civil társadalommal arról, mit is jelenthet az Európához való tartozás, valamint biztosítsam az EU-nak a helyszínen lévő különböző szereplői közötti koordinációt. Az egyik következtetés, amit levontam az, hogy a régió fejlődik, bár ez a fejlődés egyenetlen és nem tökéletes. Továbbra is az európai uniós csatlakozás perspektívája képezi az átfogó keretet – egyrészt ez a mi célunk, másrészt ez biztosítja a legfőbb ösztönzést a reform végrehajtásához. Ahogyan azt mindenhol hangsúlyoztam, az uniós csatlakozáshoz vezető út a hazai reformok iránti elkötelezettségtől függ. Az emberi jogok, a jogállamiság és a regionális együttműködés terén.

Stratégiánkat a rendelkezésre álló külpolitikai eszközökkel támogatjuk. Koszovóban működik a legnagyobb polgári misszió, mégpedig sikeresen. Boszniában átalakítottuk az ALTHEA-missziót, ahogy a helyzet stabilizálódott, és kidolgoztunk egy képzési programot. Az októberi választások előtti időszakban folytatódik az európai eszme erőteljes népszerűsítése. Régió-szerte előrelépés történik a vízumliberalizáció és az emberek közötti kapcsolatok terén.

Tehát a balkáni stratégiánk olyan, amilyennek lennie kell: célkitűzései tekintetében stratégiai jellegű, az eszközök szempontjából sokrétű, a végrehajtást illetően pedig egyedi.

Másik példaként a Szomáli-félszigetet (Afrika szarvát) említem. Itt az állam gyenge helyzete, a szegénység, a természeti erőforrásokért, többek között a vízért folyó verseny, a kalózkodás, a terrorizmus és a szervezett bűnözés együttes hatása kerül előtérbe. Kizárólag átfogó megoldásra van lehetőség, és mi pontosan erre törekszünk. Az Atalanta tengeri műveletünk nagyon sikeresnek bizonyult. A következő lépés az, hogy továbbfejlesszük lehetőségeinket a gyanúsított kalózkodnak a régióban folytatandó eljárás céljából történő átadására. Képzési missziót biztosítunk a szomáliai ideiglenes szövetségi kormány számára, amire várhatóan tavasszal kerül sor. A Stabilitási Eszköz segítségével kapacitásépítésre, a tengerészeti hatóságok képzésére

szolgáló kísérő intézkedéseket finanszírozzunk, valamint Jemenben és Szomáliában folytatjuk a szegénység elleni küzdelemmel, az írni-olvasni tudással és az egészségüggyel kapcsolatos hosszú távú fejlesztést.

Grúziában ugyanezt a módszert alkalmazzuk. Amikor 2008 augusztusában egy régóta megoldatlan konfliktus kirobbant, azonnal reagáltunk. A nemzetközi fellépés élére álltunk, fegyverszünet megkötésében közvetítő szerepet töltöttünk be és rekordidő alatt egy 300 főből álló megfigyelő missziót vetettünk be. Azóta számos közösségi lehetőség és a KBVP eszközei révén veszünk részt az erőszak ismételt előfordulásának megakadályozásában, valamint a stabilitás Grúziában és a régióban történő megteremtésében.

Az ENSZ-szel és az EBESZ-szel együtt vezetjük a genfi tárgyalásokat, amely az egyetlen olyan fórum, ahol minden érintett részt vesz. Rendeztünk egy adományozói konferenciát Grúzia újjáépítési és gazdasági támogatása érdekében, továbbá bevontuk Grúziát – Örményországgal és Azerbajdzsánnal együtt – az európai szomszédságpolitikába. Azóta is ösztönözzük azon reformok végrehajtását és a szorosabb kapcsolatok kialakítását. A kereskedelmi és vámliberalizáció megvalósításán dolgozunk, és támogatjuk a szakadár köztársaságokkal való kapcsolatok helyreállítására irányuló bizalomépítő intézkedéseket.

Még vannak teendők Grúziában, és teljes körű tervünk van az Oroszországgal való tárgyalásokkal kapcsolatban, amit követtem is amikor alig 10 nappal ezelőtt Szergej Lavrovval találkoztam. Ebben az esetben bebizonyítottuk, mit tud tenni az EU, ha teljesen mobilizáljuk a rendelkezésünkre álló forrásokat. Azok, akik átérték azokat a hihetetlenül zaklatott heteket, azt mondták nekem, hogy rendkívüli dolgot vittünk végbe. Tehát szilárdabb struktúrákra, nagyobb rugalmasságra és felkészültségre van szükségünk, ha azt akarjuk, hogy Grúzia jövőbeni fellépésünk viszonyítási pontja legyen.

Most pedig hadd térjek vissza közös biztonság- és védelempolitikánkra, hogy elmondjam, egyetérték a Danjean-jelentés azon általános megjegyzésével, hogy misszióink mennyire fontosak. Életeket mentenek, megteremtik a hivatalos politika működéséhez szükséges teret és azt jelentik, hogy feladatainak teljesítése érdekében Európa fel tudja használni valamennyi hatalmi eszközét.

Figyelemre méltó, milyen sok mindent értünk el az utóbbi tíz évben. Ebben az időszakban 70 000-nél is több férfi és nő vett részt több mint 20 misszióban. Átfogó megközelítéssel a válságkezelés európai módszerét alkalmazzuk a nemzetközi jog és megállapodások megalapozására, valamint legfontosabb partnereinkkel szoros együttműködésben. Jó az együttműködésünk a NATO-val Bosznia és Hercegovinában, valamint Szomália partjai mentén. Koszovóban és Afganisztánban a politikai problémák miatt nehezebb a helyzet. Rendbe kell hoznunk ezt, ezért a NATO főtitkárával együtt dolgozunk az EU és a NATO közötti, gyakorlati területeken való kapcsolatok javításán és egy kedvező légkör megteremtésén. Majd meglátjuk, hogy a gyakorlatban hogyan alakulnak kapcsolataink. Az ENSZ egy másik kulcsfontosságú partner. Rengeteg jó példa van az EU és az ENSZ fontos helyszíneken való együttműködésére – a Kongói Demokratikus Köztársaságban, Csádban, sőt Koszovóban. Az utóbbi időben jobban megismertük egymást, de ezt még tudjuk és kell is fokoznunk azáltal, hogy például a tervezésre és legjobb gyakorlat megosztására helyezzük a hangsúlyt.

A Danjean-jelentésben és általánosságban az emberekben felmerül az a kérdés, hogy vajon itt van-e az ideje, hogy az EU állandó műveleti főhadiszállással rendelkezzen. Ez egy komoly kérdés, amely komoly vitát igényel. Senki sem vitathatja, hogy a katonai műveletek megtervezéséhez és végrehajtásához szükségünk van egy főhadiszállásra. A kérdés az, hogy vajon a SHAPE-n, illetve a nemzeti központokon alapuló jelenlegi rendszer a leghatékonyabb-e, vagy jobb lenne-e valami más.

Gyakran azon kapjuk magunkat, hogy struktúrák szempontjából közelítjük meg ezt a kérdést. Úgy gondolom, hogy először azt kell elemeznünk, milyen feladatokat kell ellátnunk. Szerintem három olyan fontos funkció van, amelyekből a döntéseknek származniuk kell: az egyik a katonai műveletek megtervezésének és végrehajtásának képessége, beleértve az előzetes tervezést, valamint szükség esetén a gyors reagálásra való képesség; a második a kapacitásunk maximális kihasználása érdekében a polgári és katonai műveletek közötti koordináció strukturáltabb fejlesztésére való képesség; a harmadik pedig a másokkal való kapcsolatok kiépítésére, az általános koordináció javítására és túlságosan pontatlan megfogalmazással élve a „nemzetközi közösség” létrehozására való képesség. Ha ezt az elemzést vitáink kiindulópontjának tekintjük, bizonyára meg tudjuk teremteni a szükséges közös alapot, és tovább tudunk lépni annak meghatározása érdekében, hogy mit is kell tennünk.

Ezenkívül a jelentés a Védelmi Tanács létrehozására vonatkozó felkérést tartalmaz, tudomásom szerint ez az elképzelés már ismert egy ideje. A következő, áprilisi ülésre a szokásos rendben kerül sor, de a védelmi miniszterek informális ülésén javaslataim alapján konszenzus jött létre azzal kapcsolatban, hogy a Külügyi

Tanács üléseit a védelmi minisztériumok struktúrája alapján tartjuk meg. Ez lehetővé tenné a védelmi miniszterek számára, hogy találkozzanak és döntéseket hozzanak például a katonai képességek fejlesztéséről.

Utolsó észrevételem a polgári védelmi erő létrehozására vonatkozó javaslattal kapcsolatos. Kezdjük a haiti tapasztalatok levonásával, ami folyamatban van. Aztán alkalmazzuk a Lisszaboni Szerződés szellemét, és vizsgáljuk meg, milyen lehetőségeink vannak a tagállamok, valamint az EU eszközeinek mobilizálására vagy az ENSZ, az OCHA támogatása, vagy az önálló európai uniós fellépés céljából. Jelszónak tekintjük a szinergiák maximalizálását, valamint az EU által a belső és külső válságok kezelése közötti komoly és mesterséges eltérések elkerülését.

Végezetül engedjék meg, hogy rátérjek a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásával kapcsolatban előterjesztett, szóbeli választ igénylő kérdésre. Röviden a két legfontosabb pontot szeretném megemlíteni: először az atomsorompó-szerződésnek a tervek szerint májusban New Yorkban megrendezésre kerülő felülvizsgálati konferenciáját. Azzal a céllal fogok részt venni, hogy biztosítsam a konferencia sikeres kimenetelét. Nem hibázhatunk: a szerződésen alapuló egész atomsorompó-rendszer, amelynek középpontját az NPT alkotja, amely egyre nagyobb nyomásnak van kitéve. Hogy erre reagálni tudjunk, késznek kell lennünk arra, hogy közreműködjünk a következőkben: az atomenergia békés célú felhasználásához való hozzáférés, különösen a fejlődő országok számára, a fegyverek elterjedésével kapcsolatos kockázatok elkerülése mellett, és ez magában foglalja a nukleáris üzemanyagciklusra vonatkozó multilaterális megközelítésekkel kapcsolatos munkát – azt hiszem, 84 ország részesült az EU támogatási programjainak előnyeiből; a nukleáris leszerelés terén való előrehaladással együtt – politikai szempontból ez alapvető fontosságú egy konstruktív légkör létrehozása tekintetében; valamint a fegyverek elterjedésével kapcsolatos regionális válságok kezelése révén, itt elsősorban Iránról van szó, amely alááshatja a konferencia sikerét.

Amint azt Önök is tudják, az EU a diplomáciai megoldások elérésére irányuló törekvések élére állt. Teljes mértékben támogatjuk a Biztonsági Tanácsnak a további korlátozó intézkedésekre vonatkozó eljárását, amennyiben Irán továbbra is figyelmen kívül hagyja kötelezettségeit – és nyilvánvalóan erről van szó.

A második Obama elnök úr nukleáris biztonsági csúcstalálkozója. Egyetértünk a csúcstalálkozó céljával, azaz a nukleáris anyagok biztonságának növelésével és azzal, hogy meg kell akadályozni, hogy ezekhez a terroristák hozzáférjenek. Azt hiszem, hogy az EU 2004 óta nyújt támogatást a Nemzetközi Atomenergia-ügynökségnek (NAÜ), hogy e téren segítse az országokat, és továbbra is így lesz.

Végül hadd térjek vissza oda, ahonnan elindultam. Rendkívül nagy szükség van arra, hogy Európa részt vegyen a nemzetközi ügyekben. Biztosítanunk kell, hogy a kereslet és a kínálat egyensúlyba kerüljön. A Lisszaboni Szerződés lehetőséget nyújt ehhez. A szerződés betűjével és szellemével összhangban kell cselekednünk, szem előtt tartva, hogy az európai vezetők elsősorban miért is kötötték meg a szerződést. Úgy gondolom, az ok egyértelmű: hogy egy erősebb, öntudatosabb és magabiztosabb európai külpolitika jöjjön létre, amely az Európai Unió polgárainak érdekét szolgálja. Tudom, hogy a tisztelt Házban sokan osztják ezt a célkitűzést, és annak biztosítása érdekében, hogy ez valóra is váljon, számítok az Önök támogatására.

Nadezhda Neynsky a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, szeretnék gratulálni Ashton asszonynak a bátorító beszámolójához.

Ugyanakkor a Költségvetési Bizottság közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos véleményének előadójaként azt is szeretném hangsúlyozni, hogy alapvetően fontos, hogy Ashton asszony kezdeményezze a közös kül- és biztonságpolitika korábbi és jelenlegi tevékenységének, valamint a közös biztonság- és védelempolitika polgári misszióinak vizsgálatát azok erősségeinek és hiányosságainak feltárása érdekében. Az Európai Unió így hatékonyabban tudja majd szolgálni a biztonságot, nagyobb autonómiával fog rendelkezni, és ami a legfontosabb, bölcsebben fogja felhasználni a vonatkozó, sajnálatos módon továbbra is alulfinanszírozott költségvetési keretet.

Ioannis Kasoulides a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, még csak elképzelni is félelmetes, hogy egy kisméretű, de potenciálisan emberek millióit elpusztítani képes nukleáris eszköz terroristák kezébe kerülhet. Néhány éve azt mondhattuk volna, hogy ez igen valószínűtlen. Ma viszont már más a helyzet.

Az olyan országok, mint például Irán vagy Észak-Korea hamarosan rendelkezhetnek nukleáris fegyverrel, vagy képesek ilyen fegyver megszerzésére. Egy pakisztáni tudós állítólag know-how-t adott el Iránnak, Észak-Korea pedig nukleáris anyagokkal kereskedett. Senki sem ellenzi, hogy Irán atomenergiát szerezzen békés célokra, de fogytán a türelmünk, ha Irán az egyébként általunk is támogatott „5+1-es” párbeszéd során csak az időt húzza.

Garantált a kettős megközelítés, valamint az, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsa már készíti elő a pontosan körülhatárolt szankciókat. A nukleáris fegyverek elterjedése annyira kritikus ponthoz érkezett, hogy olyan személyiségek, mint például Henry Kissinger már mellett érvelnek, hogy a fegyverkezés megállítását és a globális biztonságot csakis a nukleáris fegyverek teljes megsemmisítése érdekében tett lépések biztosíthatják.

Támogatjuk tehát a nukleáris fegyverek fokozatos leszerelésére irányuló nemzetközi szerződést, a hasadóanyagok előállításának tilalmát, előtérbe helyezve az Átfogó Atomcsend-szerződést, a nukleáris robbanófejek számának csökkentését, a START-egyezményt stb., a nukleáris üzemanyagok mindennemű kezelésének a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség felügyelete alá történő bevonását, az ügynökség felhatalmazásának és ellenőrzési jogkörének megerősítését.

Adrian Severin az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, remélem, hogy egyetértünk abban, hogy kezdeményező, a közös európai célok által vezérelt és közös értékeinken alapuló külpolitikára van szükségünk. Ennek a politikának figyelembe kell vennie az oszthatatlan biztonság elvét a mai globalizált világban, és hogy ez a tény egyesíti az Európai Unió és az Unió kívüli országok érdekeit.

Egy ilyen politika megfelelő intézményi háttérrel igényel és feltételez. A prioritások világosak tehát, és örömmel látom, hogy az általam most említendő prioritások megegyeznek az Ashton asszony által ismertetettekkel. Hatékony külügyi szolgálat, dinamikus szomszédsági politika, jövőbe tekintő bővítési politika, jól körvonalazott partnerségek a hagyományos és a feltörekvő stratégiai szereplőkkel, hatékony stratégia a globális kihívások, azaz az energiabiztonság, a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozása, a migráció, a nemzetközi szervezett bűnözés, az országokon átívelő szegénység, a kulturális konfliktusok és hasonló problémák kezeléséhez.

Ami a külügyi szolgálatot illeti, egy olyan szervezetre van szükségünk, amelynek nem csupán a politikai és költségvetési elszámoltathatóság, hanem a hatékonyságán elvén is kell alapulnia. Nem hozhatunk létre egy olyan szolgálatot, amely konzerválja a régi nemzeti versengést, vagy a jelenlegi bürokratikus berendezkedést. Az európai külügyi fellépések kettős vezetőségének minden időben egyenrangú vezető felekként kell működnie, így biztosítva a szolgálat egységét és a fellépések következetességét.

A külső szomszédsági politikában olyan megközelítésre van szükség, amely nem zárja ki Oroszországot és Törökországot. A fekete-tenger térségével kapcsolatban a szinergiától a stratégia felé kell elmozdulnunk. Az állandósult konfliktusok vonatkozásában regionális kezdeményezésekre és regionális együttműködési mechanizmusokra, valamint nemzetközileg szavatolt biztonságra van szükségünk.

Ami a globális biztonság kérdését illeti, olyan új megállapodásra van szükség, amely tükrözi a kétpólusú világrend megszűnése után kialakult valóságot. Népszerűsíteni kell értékeinket a világban, de ezt szekuláris módszerekkel kell tenni, nem pedig új keresztes lovagokként.

Azt gondolom, hogy az említettek és még sok más dolog is a prioritásaink közé tartoznak, ez pedig egy herculesi feladatot vetít elénk. Dolgozzunk együtt, a Parlament, a Bizottság és a Tanács a cél megvalósulásáért.

Annemie Neyts-Uyttebroeck az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, tisztelt főképvisező/a Bizottság alelnöke, hölgyeim és uraim. Ashton asszony, először is hadd köszöntsem Önt, és hadd mondjam el, mennyire bízom abban, hogy az Ön mai nagyszerű és erőteljes felszólalása valóban annak a mindannyiunk számára rendkívül nehéz időszaknak a végét jelzi, amely novemberben kezdődött, amikor is véget ért a Bizottság előző hivatali ciklusa. Ha van valami, amiben igazán egyetértünk, akkor az az, hogy nem engedhetjük meg, hogy ennyi ideig habozzunk egy dologban. November végétől egészen mostanáig úgy tűnt – bocsánat, de ezt kell mondanom –, mintha az EU eltűnt volna a világ színpadáról, de legalábbis nagyon közel került ehhez az állapothoz. Hadd ismétljem meg, ezt semmilyen körülmények között nem engedhetjük meg magunknak. Mert a világ nyilvánvalóan nem fog várni ránk. Ön közölt néhány számadatot, amelyek egyértelműen igazolják ezt. Átéltünk még egy sor olyan eseményt is, amelyek szintén világosan ezt támasztották alá: az egymás után bekövetkező természeti csapások, az egymást követő borzalmas támadások, az, hogy bizonyos közel-keleti kormányok, noha demokratikus rendszer keretei között működnek, mégis olyan döntéseket hozott, amelyek súlyosan gátolták a békefolyamatot, már azt a keveset, ami megmaradt belőle, és még tovább sorolhatnám. Szükségünk van tehát egy olyan főképviseelőre és bizottsági alelnökre, aki ott tud lenni az eseményeknél, és nem csak az európai döntéshozatali központokban van jelen, hanem a világ bármely pontján. Ön is tudta, mi is tudtuk, hogy az Ön által elvállalt feladat a lehetetlenség határát súrolja. Csodálom is Önt ezért, hogy vállalkozott rá. Megígértük, hogy támogatni fogjuk ebben. Örömkre szolgált, hogy meghallgathattuk az Ön mai felszólalását, és hallhattuk a határozott állásfoglalását azzal az európai külügyi szolgálattal kapcsolatosan, amelyre mindnyájunknak égető szüksége van. Ha van közöttünk még valaki, akiben megvan a szándék, hogy véget vessen annak, amit az angol nyelvben „turf war”-nak

(bandaháborúnak) neveznek – amikor az egyik küzdő fél kesztyűt visel, a másik pedig nem – akkor biztos vagyok benne, ha mindannyian együttműködünk, fel fogjuk tudni készíteni magunkat mindarra, ami előttünk áll. Köszönöm a figyelmüket.

Franziska Katharina Brantner a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim! Ashton bárónő, figyelmesen hallgattuk az Ön szavait. Sajnálatos módon észre kellett vennünk, hogy az elveiről szóló értekezésétől talán el kell még telnie egy bizonyos időnek addig, amíg Ön a szerintünk valóban támogatható, konkrét jövőbeni projekteket fog majd kidolgozni.

Hadd szóljak pár szóban a külügyi szolgálatról, bár ebben a kérdésben inkább Öntől vártam volna, hogy sokkal kézzelfoghatóbb dolgokat említ. Ön többször is megismételte, hogy a szolgálat célja a következetesség, és hogy ez a legfontosabb szempont, ami mostanában napirenden van. A külügyi szolgálatnak és a Bizottságnak sok esetben közösen kellene kidolgoznia a terveket és a programokat. Bárki, aki számos politikai területet inkább a Bizottságra vagy a Tanács titkárságára hagyyna, legyen őszinte, és vallja be, hogy igazából még a Nizzai Szerződésben meghatározott rendszer szerinti status quo híve.

A legelső fontos kérdés az számunkra, hogy a polgári válságmegelőzés, a polgári válságkezelés és újjáépítés összes vonatkozásában milyen mértékben leszünk képesek többséget szerezni. Véleményünk szerint a béketeremtés fogalma lefedi az összes említett területet, amelyek tulajdonképpen a konfliktusmegelőzést, a korai előrejelzést, a konfliktus helyzetben való közvetítést, a békéltetést, a rövid és középtávú stabilizációt takarják. Szükség van egy olyan szervezeti egységre, amelyik ezekkel a célokkal foglalkozik, ezért javasoljuk, hogy jöjjön létre egy „válságkezeléssel és béketeremtéssel foglalkozó részleg”. Ezért szeretném megkérdezni Önt, mi a véleménye egy ilyen részleg létrehozásáról? Ezen a ponton kimondottan szeretném hangsúlyozni, hogy támogatjuk egyrészt a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) költségvetésének, másrészt a Stabilitási Eszköznek a külügyi szolgálatba történő bevonását is, de nem úgy, hogy az a válságkezelési és tervezési igazgatóság (CMPD) részévé és alárendelt egységévé váljon, hanem egy új rendszerben működjön, amit reményeim szerint Ön majd létre fog hozni. Szeretném megtudni, mi az Ön az álláspontja ebben a kérdésben.

A második, számunkra lényeges részlet az, hogyan kapcsolódnak majd a hagyományos külpolitikai kérdések és az újabb területek, például az energiapolitika, éghajlat-politika, bel- és igazságügy. Milyen szervezeti felépítésben gondolkodik Ön annak érdekében, hogy a külügyi szolgálat részére rendszeres hozzáférést biztosítson az EU és a tagállamok globális politikáját érintő említett területekhez?

Van még egy olyan téma, ami fontos a számunkra: kiegyensúlyozott személyzeti politikával rendelkező, modern szolgálatot szeretnénk. Ezen a héten ünnepeltük március 8-át. Tehát teljesen nyilvánvaló, hogy hiszünk abban, hogy a nők jogait is stabilan be kell építeni a szolgálatba, és nőknek is szerepet kell vállalniuk. Ashton bárónő, számos női európai parlamenti képviselő írásban kérte Önt arra, hogy a szolgálat intézményi felépítésében már a kezdetektől biztosítsa az ENSZ 1325. és 1820. számú határozatainak alkalmazását. A kérdésem ezzel kapcsolatban is az, hogy mik az Ön tervei ebben a vonatkozásban?

Amint azt említettem, támogatjuk Önt egy erős közös külügyi szolgálat megalakításában. Érdeklődéssel várom válaszát.

Charles Tannock az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a Lisszaboni Szerződés immár jogilag is valósággá vált a nemzetközi rendszerben, még akkor is, ha nincs mögötte teljes demokratikus legitimáció, mert a legtöbb európai polgárt, többek között a brit polgárokat is, megfosztották a népszavazás lehetőségétől. Mindazonáltal az ECR képviselőcsoport és a brit konzervatívok elkötelezettek a pozitív együttműködés, valamint az új intézményi keretekben történő előre haladás mellett.

A tagállamoktól és a Bizottságtól is hasonló hozzáállást szeretnénk látni. Véleményem szerint rendkívül ironikus, hogy a Lisszaboni Szerződés szerinti első fontosabb intézményi fejlesztés, konkrétan az európai külügyi szolgálat létrehozása azzal fenyeget, hogy pont a befelé fordulás és civódás állapotába taszítja vissza az EU-t, amit a Lisszaboni Szerződés volt hivatott eltörölni. Kétségtelen, hogy a külügyi szolgálatnak viták és konszenzus útján kell létrejönnie abban a tekintetben, hogy ki mit fog csinálni, és hogyan tudja azt a legjobban tenni, de a közös kül- és biztonságpolitika külpolitikai elemeinek határozottan a Tanácson belül kell maradniuk.

Erős vezetésre is szükségünk van viszont, amit a Lisszaboni Szerződés elvben lehetővé tesz, és ezáltal az európai diplomácia hosszú távú jövőképét is kialakíthatjuk a világban. Öntől várjuk, Ashton főképviseelő asszony, hogy ragadja magához a kezdeményezést és éljen azzal a tekintéllyel és vezetői meghatalmazással, amit a szerződés biztosít Önnek, és ha szükséges, gyorsan összehívja a vezetőket és felvázolja az előre vezető

utat. Támogatni fogjuk az Ön erőfeszítéseit, ha tanúbizonyságát adja annak, hogy képes megbirkózni ezzel az elképesztően nagy kihívással.

Sok év állt már az EU rendelkezésére, hogy átgondolja a szolgálat működését, ezért a mostani zűrzavar és tévovázás nem igazán segíti elő az EU azon szándékának megvalósítását, hogy a közös kül- és biztonságpolitika által meghatározó nemzetközi külpolitikai tényezővé váljon.

Vannak általánosabb kérdések is. Az általam határozottan támogatott Albertini-jelentés kijelöli az Unió külpolitikai prioritásait, és nagyon helyesen támogatja a nyugat-balkáni államok EU-tagságra irányuló törekvéseit, itt különösen Horvátországra, Macedóniára, és Montenegróra gondolok, amely országok tekintetében engem jelöltek ki előadónak.

A jelentés említést tesz a transzatlanti szövetségről és a NATO-ról is, amelyek pedig szerintünk az EU kül- és biztonságpolitikájának alapját képezik. A jelentés helyesen hangsúlyozza az EU felelősségét az állandósult konfliktusok megoldásában, különösen a közvetlen szomszédságunkban található, a Dnyeszteren túli régió és Nagorno-Karabakh területén, valamint az Ukrajnával való jó kapcsolatokat is.

Végezetül, a jelentés az EU fontos partnereként tesz említést Tajvanról is, amely államnak az EU politikája és az „egy Kína” elv szerint is lehetőséget kell biztosítani, hogy aktívan és teljes jogú tagként részt vehessen a nemzetközi szervezetek munkájában.

Willy Meyer a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, Ashton bárónő, Albertini úr már ismeri azokat az indokokat, amelyek alapján a kül-, biztonság- és védelempolitikáról szóló jelentéssel kapcsolatosan képviselőcsoportunk kisebbségi véleményt nyújt be. Ennek alapvetően az az oka, Ashton bárónő, hogy elhatározásra jutottunk. A környező országokban, az Európai Unióban a biztonság- és védelempolitikának mára már semmi köze a terület védelméhez: a biztonságpolitika a külpolitika kiterjesztésévé vált.

Abban hiszünk, hogy a nemzetközi szintű leszerelésnek kell a külpolitika elsődleges céljává válnia: zero fegyverkezés, a világban tapasztalható bizonytalanság aktuális okait figyelembe vevő pragmatikus politika alkalmazásával.

A mai világban az éhezés és a szegénység számít a legfőbb tömegpusztító fegyvernek. Olyan fegyverek ezek, amelyek ellen nem tudunk katonai erővel küzdeni. Azt gondoljuk tehát, hogy ebből a megfontolásból kifolyólag el kell köteleznünk magunkat egy országokon átívelő biztonsági rendszer mellett, amely lehetővé teszi a biztonsági erők fokozatos leszerelését szerte az egész világon. Természetesen nem értünk egyet azzal, hogy az Unió a NATO-hoz kapcsolódjon, többek között azért nem, mert az volt a NATO eddigi stratégiája, hogy katonai válaszlépéseket tett az olyan kockázati tényezőkkel szemben, mint például a szervezett bűnözés vagy a terrorizmus, amelyekre pedig sosem a katonai válaszlépés volt a megfelelő megoldás.

Úgy gondolom, hogy a fokozódó fegyverkezés következtében a tagállamok kénytelenek egyre jelentősebb hadiipart kiépíteni, és többet költeni fegyverekre. Ma a civilizáció és a fegyverkezés szempontjából is a legmagasabb szinten állunk, most sokkal inkább, mint a hidegháború idején, amely pedig távolról sem a pragmatikus, leszerelést szorgalmazó politika korszaka volt.

Nem! Sem a terrorizmus, sem a szervezett bűnözés nem lehet katonai akciók célpontja. A rendőrség, a nemzetközi bíróságok, a hírszerzés feladata, hogy a bűnözőket a bíróságokra juttassa, és nem katonai akciókat kell indítani ellenük.

Ennélfogva nem értünk egyet ezzel a haderőközpontú felfogással. Nem értünk egyet azzal, hogy az Egyesült Államok katonai bázisokkal rendelkezzen az Európai Unió területén. Egyetlen állam esetében sem akarjuk ezt, nem akarjuk, hogy bármely erős hatalom katonai erőket telepítsen más országokba, és ezért úgy gondoljuk, hogy rendkívül fontos a nemzetközi jog tiszteletben tartása. Nem értünk egyet Koszovó elismerésével – nem gondoljuk, hogy el kellene ismerni egy olyan államot, amely a nemzetközi jog határait átlépve erőt alkalmaz erőt –, mert hiszünk a nemzetközi jogban, és ezért úgy véljük, hogy a nyugat-szaharai dekolonizációnak is szerepnie kellene a jelentésben. Természetesen azt akarjuk, hogy Afganisztánból is történjen meg a haderő kivonása, amellyel kapcsolatosan hétről-hétre maga a NATO is elismeri, hogy ártatlan civilek esnek áldozatul. Ezért nem értünk egyet azzal, hogy a fegyverkezés útját válasszuk.

Fiorello Provera az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Ashton bárónő, van egy szakasz Albertini úr igazán kiváló jelentésében, amelynek szerintem rendkívüli politikai jelentősége van: arról a részcsoport beszélek, amelyben a bevándorlás jelensége és a fejlődő országokkal folytatott együttműködés kapcsolatáról van szó.

Elképzelhetetlen, hogy ilyen hatalmas mértékű migrációs áramlást pusztán megtorló és belpolitikai intézkedésekkel kezelni lehetne. Az sem jelentene megoldást, ha a migránsok tömegét elosztanánk az európai tagállamokban. Épp ellenkezőleg, ez csak még több új bevándorlónak adna ösztönzést. A migrációs jelenség kezelésének kulcsfontosságú eszköze a lehetőség szerint európai szinten koordinált együttműködési politika fejlesztése, ami nem csak a gazdasági fejlődés, hanem a társadalmi és demokratikus fejlődés szempontjait is figyelembe veszi. A kivándorlásnak szabad választáson kell alapulnia, nem pedig szükségszerűsége.

Annak érdekében, hogy az említett együttműködési politika hatékony lehessen, és elérjen azokhoz, akiknek valóban szükségük van rá, alapvetően fontos, hogy támogassuk a felelősségteljes helyi kormányzást, ami nélkül nem működne hatékonyan a dolgok, korrupció lenne, az erőforrások pazarlása folyna, és silány eredményeket lehetne csak elérni. Az a külpolitika célja, hogy biztosítsa a felelősségteljes helyi kormányzást és a kormányok együttműködését, és az együttműködésnek az európai külpolitika fontos eszközévé kell válnia: ez az én személyes üzenetem Ashton bárónő számára egy szívemhez oly közel álló területtel, azaz az együttműködéssel kapcsolatban.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, most kísért bennünket az a tény, hogy csak nagyon általános külpolitikai célokat fogalmaztak meg a Lisszaboni Szerződésben. Annak is meglesz valószínűleg az ára, Ashton bárónő, hogy olyan külügyi- és biztonságpolitikai főképviselőnk van, aki semmilyen valós külpolitikai tapasztalattal nem rendelkezik, akit a tagállamok az elérhető lehető legkisebb közös nevező elve alapján csempésztek be az Unióba.

Ha továbbra is csak folyamatosan hallgatunk az összes fontos külpolitikai kérdésről, akkor mi, európaiak csak annyit érünk majd el, mint azon diplomaták csoportja, akik ugyan kezet ráznak emberekkel szerte a világon, de más-más külpolitikai irányt vallanak.

Valójában nem engedhetjük meg magunknak azt sem, hogy a külügyi szolgálattal kapcsolatban nézeteltérések legyenek köztünk. Ez a kétségkívül fontos, új szolgálat nem erőtlenedhet el, hogy a tagállamok feje fölött tevékenykedő eurokraták terepévé váljon.

Talán ideje lenne már kivágni magunkat az európai külügyi szolgálat megalakítása során elburjánzott sűrű aljnövényzetből, hogy Európa újra hallathassa hangját a külvilágban. Eljött az idő arra is, hogy az új főképviselő figyelmesebb legyen ezen ügyek tekintetében, többek között például abban a vonatkozásban, hogy az európai külügyi szolgálatban az Unió mindhárom hivatalos nyelvét – így a németet is használjuk.

A lehető legtöbbet kell kihozni az egyes tagállamok bizonyos régiókkal ápolt jó kapcsolatából és tapasztalataiból. Gondoljunk például Ausztria Nyugat-Balkánnal kapcsolatos történelmi tapasztalataira. Világosan látni kell, hogy Európa biztonságát nem a Hindu Kushban, hanem az EU külső határainál, a Balkánon kell megvédeni. Fel kell hagynia az EU-nak azzal, hogy mint a szervezet társ-alapítója, a NATO és az Egyesült Államok meghosszabbított karjaként viselkedjen. Sokkal jobb helye van az európai pénznek a FRONTEX-ben, mint az afgán sivatagban.

Catherine Ashton a Bizottság alelnöke, valamint az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök úr, szeretnék pár megjegyzést tenni közvetlenül a felvetett témákkal és kérdésekkel kapcsolatban.

Az atomsorompó-szerződés felülvizsgálatával kapcsolatban azt válaszolom Kasoulides úrnak, hogy mindennél fontosabb, hogy a felülvizsgálat sikeresen megtörténjen. Úgy gondolom, hogy gyakorlati lépéseket kell tennünk: életbe kell léptetni az Átfogó Atomsorompó-szerződést; be kell fagyasztani a hasadóanyagok előállítását; támogatni kell az atomenergia békés célú felhasználását, hogy megtaláljuk a nukleáris fegyverek elterjedése megakadályozásának biztonságos módjait – tehetjük ezt például a nukleárisüzemanyag-bank részére nyújtott hozzájárulással – és támogatnunk kell egy nagyon erős és hatékony Nemzetközi Atomenergia-ügynökséget. Amint azt elmondtuk, természetesen elsősorban olyan térségekben kell dolgoznunk, mint például a Közel-Kelet, ezért tehát továbbra is nyomást kell gyakorolnunk Iránra, és meg kell oldanunk az ott felmerült problémákat.

Severin úr, a külügyi szolgálattal és az Ön által ismertetett prioritásokkal kapcsolatosan azt tudom mondani, hogy teljesen egyetértek Önnel, még a részletekben is. Nagyon fontos a számomra, hogy a szolgálat politikai és költségvetési szempontból is elszámoltatható legyen, pontosan úgy, ahogyan Ön is mondta, és ezt az említett kettős tisztség segítségével kell elérnünk. Amint arra Ön is rámutatott, az is rendkívül fontos lesz, hogy bevonjunk egyéb kulcsfontosságú partnereket is, és megvitassuk velük ezeket a kérdéseket. Azt hiszem, említette például Oroszországot és Törökországot. Nos, Oroszországba már el is látogattam. A hétvége egy részét a török külügyminiszterrel töltöttem: ott igazán jó alkalom nyílt rá, hogy alaposabban is megvitathassuk

ennek a kapcsolatnak a jövőjét. Teljes szívből egyetértek az Ön által felvázolt prioritásokkal, köszönöm a felszólalását.

Neyts-Uyttebroeck asszony, köszönöm a kedves szavait. Úgy gondolom, hogy nem igazán az történt, hogy az EU eltűnt a nemzetközi porondról. Szükségszerűen úr keletkezett, amíg nem volt hatékonyan működő Bizottságunk, de ez a kérdés mára már megoldódott. Ami pedig engem illet, ez nagyon lényeges volt, mert a Bizottság hivatalba lépéséig még egy kabinet sem állt a rendelkezésemre, nem is szólva egy külügyi szolgálatról. Most már viszont abban a helyzetben vagyunk, hogy elkezdhetjük egyesíteni erőforrásainkat.

Úgy gondolom, hogy teljes mértékben igaza van abban is, hogy felvetette annak a fontosságát, hogy a helyszíneken láthatóan is jelen kell lennünk. Némi nehézséget okoz számomra, amint azt Ön is sejtetheti, hogy az időutazás mikéntjére még nem jöttem rá. Szerintem azonban alapvetően fontos, hogy ahogy előre nézünk, szem előtt tartsuk azokat a meghatározott prioritásokat, amelyekkel úgy gondolom, hogy a tisztelt Ház többnyire egyetért, és biztosítsuk, hogy az én tevékenységem összhangban legyen e prioritásokkal, amelyek közül az egyik a még nem létező külügyi szolgálat létrehozása. Nem alakult még ki a szolgálat személyzeti struktúrája. Nem tartunk még ott. Amikor azonban létrejön majd a szolgálat, viszont a szó legnemesebb értelmében az egész világnak képesek leszünk szemléltetni Európa erejét.

Brantner asszony, Ön megint a szokásos témával jött elő, a lehető legtöbb részletet akarja megtudni tőlem, és ez szerintem nagyon is fontos. Néhány, Ön által felvetett téma döntő fontosságú. Nem akarjuk több különböző intézményben párhuzamosan ugyanazt a tevékenységet végezni. A földrajzi szempontú megközelítést akarjuk megvalósítani, és egyetértek Önnel a béketeremtés kérdésében: ez egy nagyon fontos terület, ahol az EU-nak cselekednie kell.

Bizonyos értelemben arról van szó, hogy összerakjuk azokat a dolgokat, amikben jók vagyunk: államépítés, igazságszolgáltatás, jogállamiság, fejlesztési programok, az éghajlatváltozással kapcsolatos kérdések megoldása, kormányok és a lakosság támogatása – ezek mindegyike azt a célt szolgálja, hogy biztonságosabb, stabilabb környezetet teremtsünk és nagyobb jólétben éljünk, ugyanakkor ezáltal valójában egy biztonságosabb, stabilabb és sikeresebb világot hozunk létre.

Rendkívül fontosak ezek a célkitűzések.

Teljesen egyetértek a nőket érintő felvetésével. Több nőt kell bevonnunk például a rendőri misszióinkba, mert eddig nagyon kevés nőt láttam ezen a területen. Biztosítanunk kell, hogy a nők stabilan részt vegyenek a szolgálat minden szintjén. Olyan kihívás ez, amit feltétlenül meg kell oldanunk. A legfontosabb viszont, amit elmondhatok Önnek, az, hogy a külügyi szolgálat az egész Európai Uniót fogja szolgálni.

Mit teszünk tehát a bel- és igazságügy terén szerte a világon, és mit akarnak tenni a parlamenti képviselők a többi parlamenttel karöltve? Miközben kialakítjuk a szolgálatot, úgy kell ezt tennünk, hogy a szolgálat támogassa Önöket abban, hogy az adott helyszíneken segítsen megoldani a problémákat. Azt gondolom, hogy az említett kérdésekben teljes mértékben egyetértünk.

Tannock úr említést tett a határozott vezetésről, amely kész szembenézni a kihívással. Nos, remélem, hogy hamarosan láthatóak lesznek a határozott vezetésre utaló jelek. Ahogyan Ön mondja, nagyon fontos, hogy megoldjunk néhány döntő fontosságú kérdést: a Balkán és a transzatlanti kapcsolatok cselekedeteink abszolút lényegi és központi elemeit alkotják. Ezért fordítunk olyan sok időt az Egyesült Államokkal folytatott megbeszélésekre, én személyesen is ezért fordítok annyi időt a velük és természetesen az Ukrajnával való megbeszélésre és párbeszédre.

Remélem, hogy Ön örömmel vette azt a döntésem, hogy elmentem Janukovics elnök beiktatására, majd meghívtam őt Brüsszelbe, ahol első elnöki napjai egyikét töltötte el. Csütörtökön iktatták be. Hétfőn pedig már Brüsszelben volt abból a célból, hogy hozzáállásunk jövőbeni kapcsolataink fejlesztéséhez és mélyítéséhez.

Meyer úr, Ön külpolitikai és leszerelési kérdésekről beszélt, valamint arról, vajon helyes-e katonai szempontok szerint gondolkodni. Hadd említsek csak két nagyon rövid példát, az egyikről már szóltam, az Atalanta-műveletre gondolok, valamint arra, mennyire fontos, hogy tevékenységünk során átfogó megközelítést alkalmazzunk.

Az elmúlt hétvégén rendkívül sikeresek voltak a Szomália partjainál lévő hajóink – mellesleg a francia haditengerészet hajóiról van szó –, olyan kalózkodat fogtak el, akik eltökélték magukban, hogy a tengernek azon a részen nagy pusztítást fognak véghezvinni. Ehhez kapcsolódik annak biztosítása, hogy a mi igazságszolgáltatási szabályaink szerint a régió országaiban eljárás induljon ellenük és megfelelően kezeljék őket.

Ehhez kapcsolódik, hogy a Bizottság épp egy olyan fejlesztési programon dolgozik, amelynek az a célja, hogy megvizsgáljuk és támogassuk Szomália gazdaságát, hogy valamelyest javuljon a helyzete. Ezzel függ össze az a hamarosan kezdődő tevékenységünk, amelynek során embereket fogunk kiképezni a térség biztonságának biztosítása érdekében. Másképpen fogalmazva, egy összefogásra épülő és átfogó megközelítésről van szó. Mindez azt jelenti, hogy felhasználjuk az összes eszközt, amely ahhoz szükséges, hogy megoldhassuk az emberek problémáit.

Egy másik példa: Haitin jártam a múlt héten, láttam az ott dolgozó olaszokat, és szeretnék tisztelettel adózni nekik. Közvetlenül az aquilai tragédia után voltunk, de már ott volt a haditengerészet, a tűzoltók, a nem állami szervezetek, a civilek, orvosok, pszichiáterek, fogorvosok, ápolónők, és mindegyikük egy kórházhajó parancsnokának a vezetése alatt tevékenykedett, a hajó pedig tele volt olyan emberekkel, akiket közvetlenül a földrengés következtében elszenvedett sérülések miatt kezeltek. Voltak ott amputált fiatalok, kezeltek ott gyerekeket, akik szörnyű égési sérüléseket szenvedtek, és ott voltak az orvosok munkáját segítő csapatok is.

Azt akarom ezzel mondani, hogy szerintem tekintetbe kell vennie azt az átfogó stratégiát és megközelítést, amelyet mi tudunk nyújtani, és ebbe beletartozik az is, hogy átgondoljuk, milyen módon tudjuk a rendelkezésünkre álló erőforrásokat a lehető leghatékonyabban felhasználni.

Provera úr, a bevándorlással kapcsolatos fejlesztési együttműködést említve Ön tett egy fontos megállapítást arra vonatkozóan, hogy ha az emberek úgy érzik, nincs más választásuk, akkor kockázatot vállalnak, és gyakran még az életüket is kockáztatják azért, hogy elhagyhassák azt az országot, ahol élnek, ahol születtek, és ahol élni akarnak. A legtöbb ember ott, abban az országban szeretne boldogulni, ahol felnőtt.

A fejlesztéssel kapcsolatosan nézetem szerint mindig is az volt a lényeges, hogy képesek legyünk támogatni az emberek gazdasági boldogulását, hogy ott tudjanak élni és ott tudjanak maradni, ahol szeretnének, hogy részesülhessenek az oktatási, egészségügyi és egyéb támogatásokból.

A legfontosabb helyszíneken végzendő munkánk nagy részét ez fogja kitenni, és ez különösen azokban az országokban jelent majd segítséget, ahol az éghajlatváltozás miatti változékonyság nagy nehézségeket okozhat.

Végezetül, Mölzer úr, azt szeretném mondani Önnek, ne legyen olyan pesszimista. Nem arról van szó, hogy a tagállamok feje fölött akarnánk működni. Sokkal inkább arról, hogy valami egyedülállóan európai dolgot hozunk létre – ez nem ugyanaz, ami az egyes tagállamokban történik, legyen az Németország, Olaszország, Franciaország, az Egyesült Királyság vagy bármely másik ország. Nem ugyanarról van szó. Itt valami mást hozunk létre, hosszú távú biztonságot és stabilitást, gazdasági növekedést, amit elő tudunk segíteni, ami érdekünkben áll, és ami valójában a számunkra becses értékeket is érinti.

Ami pedig a nyelvtudásomat illeti, *oui, je peux parler français, mais je ne suis pas très bien en français. Ich habe auch zwei Jahre in der Schule Deutsch gelernt, aber ich habe es jetzt vergessen.*

Nos, hallhatta, hogy több nyelven is beszélek, és ez idővel csak egyre jobban fog menni. Várom már azt a pillanatot, amikor a jelenleginél sokkal magasabb szintű nyelvtudás birtokában egy valódi beszélgetést tudok majd Önnel folytatni német nyelven.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, alelnök asszony, hölgyeim és uraim, az Albertini- és a Danjean-jelentés, valamint az atomsorompóról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány is rámutat, hogy hamarosan fontos döntéseket kell hozni, nekünk pedig fel kell készülnünk erre. Hadd hozzak fel néhány további példát! Azt gondolom, hogy fontos szerep hárul az Európai Unióra ebben a kritikus időszakban, amikor is annak megakadályozását kell célul kitűzni, hogy Irán nukleáris fegyvert állítson elő, ehhez pedig elképesztően gyorsan kell cselekedni az 5+1-es csoportban, különös tekintettel az ENSZ-határozat előkészítésére és a szankciók lehetséges kiterjesztésére, hogy így katonai erő alkalmazása nélkül megakadályozhassuk, hogy újabb állam rendelkezzen atomfegyverrel. A közel-keleti drámai helyzet és az ottani problémák megoldása is közvetlenül vagy közvetett módon kapcsolódik ehhez.

Ashton bárónő, szeretném köszönetemet kifejezni Önnek azért, mert elutazott Kijevbe, hogy tárgyaljon Janukovics elnökkel. Rendkívül fontos lesz, hogy sikeresen tudjuk támogatni az ilyen országokat, hogy ne hozzanak rossz döntéseket, és hogy világossá tegyük, hogy az Oroszországgal létrejövő vámunió és az Európai Unióval létrejövő szabadkereskedelmi övezet összeegyeztethetetlen egymással, a helyes döntés meghozatalához kapcsolódó előnyöket pedig világossá kell tenni.

Egyetlen további megjegyzést tennék még. Több külügyminiszter és védelmi miniszter gyakorlatával szemben, kellő türelmet fogunk tanúsítani annak érdekében, hogy Önnel együtt egy hatékony a külügyi szolgálatot

hozzunk létre. Szükségünk van a külügyi szolgálatra. Sikeresnek kell lennie. Ez az előfeltétele annak, hogy egységes álláspontot képviselhessünk. Hiba lenne túlzottan gyors, és emiatt rossz döntéseket hozni. Ebben a kérdésben nem szorít az idő – megalapozott eredményekre van szükségünk. Figyelembe kell vennünk azonban, hogy történelme során az Unió akkor volt sikeres, amikor a közösségi elvet alkalmazták, amikor viszont a kormányközi megállapodások módszerét választották, ritkán vagy sosem értek el sikereket. Világosan kell tehát látnunk, hogy a közösségi politikához tartozó dolgokat nem szabad a külügyi szolgálat révén titkon kormányközi politikává átalakítani. Ezért garanciákat kell beépítenünk, hogy biztosíthassuk az egységes szolgálat hatékony működését, de ugyanakkor a biztosítani kell közösségi politika érvényesülését és az Európai Parlament jogait a költségvetés, a költségvetési ellenőrzés és a mentesítés tekintetében, valamint az Európai Parlament politikai felügyeleti jogát is. Bízunk benne, hogy együttműködésünk gyümölcsöző lesz.

(Taps)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, nemcsak mint a Bizottság alelnökéhez szólok Önhöz, hanem mint főképviselőhöz is, mivel a külügyminiszterekkel ellentétben azt feltételezem, hogy főképviselőként Ön bizonyos mértékű politikai felelősséggel is tartozik a Háznak. Pontosan 100 nappal ezelőtt lépett hatályba a Lisszaboni Szerződés. Hamarosan két jelentős döntést kell meghoznunk, már ami a haladási irányt illeti. Az első – ahogyan ezt Ön is mondta még az elején –, hogy ki kell terjeszteni a külpolitikát, mert az éghajlat, az energia és más területek is a külpolitika részét képezik; a második pedig a dinamikus és hatékony külügyi szolgálat létrehozása.

Ami az energiapolitikát illeti, Koppenhága bebizonyította, ha megosztottak vagyunk, és nem egységesen lépünk fel, ha minden kormányfő azt gondolja, hogy személyesen valami különleges dolgot kell elérnie, akkor kevesebbre fogunk jutni, mint amire egyébként képesek lennénk. Ismerve Kína és az Egyesült Államok álláspontját, nem arról van szó, hogy valami elképesztően nagy dolgot tudtunk volna elérni, hanem arról beszélek, hogy a borzasztó koppenhágai szappanopera nem történhet meg ismét.

Éppen ezért – és ebben egyetértek Brok úrral – egy határozott külügyi szolgálatra van szükségünk. Sokunkhoz hasonlóan én sem lepődtem meg, mégis döbbenetesnek tartom, hogy hány külügyminiszter okoz problémát Önnek pusztán kicsinyes irigységből. Kimondjuk teljesen nyíltan. Sokan támogatják Önt, de sokan vannak, akik keresztre tesznek Önnek. Egyszerűen képtelenek tolerálni azt, hogy többé már nem ők a főszereplők, hanem újból csak külügyminiszterek lesznek. A külügyminisztérium végtére is nem számít rossz munkának, és nem arról van szó, hogy az Európai Unióban minden egyes részletkérdésről Önnek kellene döntenie. Ezért beszélünk most nyíltan arról is, hogy teljes mértékben élni fogunk parlamenti lehetőségeinkkel, nem azért, hogy valamit megakadályozzunk, hanem azért, hogy konstruktív módon építsünk fel valamit. A külügyi szolgálat akkor válik konstruktív intézménnyé – a Lisszaboni Szerződésben is ez szerepel –, ha egyértelműen alárendeli magát Önnek, Ashton bárónő, és persze természetesen akkor, ha a Bizottsággal is szorosan együttműködik.

Hasonlóképpen nem fogjuk tolerálni azt sem, ha egy olyan jogi tevékenységet, amely a közösségi módszeren alapult korábban, és a Lisszaboni Szerződés értelmében is így kell folytatódnia, hirtelen kormányközi jellegűvé alakítanak át. Amint ezt Ön is láthatja, sok miniszter és talán sok kormányfő is pontosan ezt akarja elérni, de ezzel nem pusztán az a céljuk, hogy aláássák egy kicsit a Bizottság tekintélyét, hanem a közösségi jogot is alá akarják ásni. Ez elfogadhatatlan. Világos határvonalat kell húznunk.

Hogy ez miként alakul a külügyi szolgálattal kapcsolatosan, arról a következő hetekben fogunk vitát folytatni – ugyanúgy, mint ahogyan ez korábban is történt. Egy olyan dologgal fejezném be, ami már szintén elhangzott. Nem az időzítés számít, még akkor sem, ha most gyorsan szeretnénk megoldani a kérdést, hanem sokkal fontosabb maga a lényegi tartalom. Újból hangsúlyoznom kell, különösen a Külügyminiszterek Tanácsának, hogy ez a Parlament a költségvetés és a személyzeti szabályzat tekintetében élni fog a jogaival – nem többről, de nem is kevesebbről van szó –, mert van egy kitűzött célunk, ez pedig az eredményes és hatékony külügyi szolgálat létrehozása.

(Taps)

Andrew Duff (ALDE). – Elnök úr, úgy gondolom, mindannyian arra számítottunk, hogy a Szerződés hatálybalépítésével kapcsolatban lesznek fájdalmas gondjaink, és mentegetőzhetünk azért, hogy nem vettünk be a Szerződésbe egy záradékot az időutazásról, de arra nem számítottunk és nem is számíthattunk, hogy a külügyi szolgálat létrehozása kapcsán megtörik a bizalom a Bizottság és a Tanács között. A megoldás a Szerződésben rejlik, amelyet helyesen kell értelmezni és pontosan be kell tartani.

A 40. cikk biztosítja a Bizottság, illetve a Tanács feladatainak védelmét. Mindegyiknek pragmatikusnak kell lennie annak érdekében, hogy a politikánk egészét tekintve határozott, hatékony és következetes diplomácia jöhessen létre. Catherine Ashton szemléletesen érzékeltette, hogy a hanyatló kontinensből hogyan emelkedik ki az EU mint leendő hatalom. Elég nyilvánvaló, hogy az afgán kampány egy olyan probléma, amely felkelti a figyelmünket; mélyreható stratégiai és taktikai reformra van szükség. At kell gondolnunk afganisztáni jelenlétünk célját, költségeit és időtartamát.

Az ALDE képviselőcsoport mindent megtesz a védelem kérdésének középpontba helyezése érdekében. Meg kell találnunk a 27 állam közös biztonsági érdekeit, valamint hasznosítanunk kell ezen államok hasonló gyakorlatait és merítenünk kell az EBVP-missziók erősségeinek őszinte értékeléséből, megteremtve a védelem terén az állandó strukturált együttműködés előmozdításának körülményeit.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, szeretnék köszönetet mondani Danjean úrnak a kiváló jelentésért, amelyben kifejti, hol is tartunk jelenleg a közös biztonság- és védelempolitika tekintetében. Ezenkívül ismerteti, mely kérdésekben nem alakult ki egyetértés közöttünk.

Amennyiben a Parlament elfogadja ezt a jelentést, bizonyos kérdésekben előrébb tart majd a Bizottságnál és a Tanácsnál, mivel a jelentés például ismét kifejezetten és pozitívan utal az európai polgári védelmi erő létrehozásáról szóló Barnier-jelentésre. Sajnálatos, hogy Ashton bárónő újra elutasította ezt az elképzelést.

. – Ashton asszony, sajnálatosnak tartom, hogy bár beszéde során csak néhány kérdéssel kapcsolatban mondott „nem”-et, de ezek közé tartozik Barnier úr elképzelése is, ugyanakkor nyilvánvalónak tűnik, hogy a legtöbb témával kapcsolatban azonos állásponton vagyunk.

. – (DE) Az új jelentés, az Albertini-jelentéshez hasonlóan, támogatja az Unió szomáliai képzési misszióját. A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja elutasítja ezt az elképzelést. Belemegyünk egy ilyen misszióba ott, ahol egyrészt nem világos, hogy az eddigiekhez képest ez milyen hozzáadott értéket biztosít a régióban, másrészt az sem egyértelmű, hogy milyen átfogóbb politikai kereten alapul az egész, vagy hogy egyáltalán ténylegesen hozzájárul-e a szomáliai újjáépítéshez. Nagy a valószínűsége, hogy a kelletténél többet fizetünk a gyalogos katonák kiképzésére, akik aztán ahhoz a legközelebbi hadúrhoz fordulnak, aki a legtöbbet hajlandó fizetni.

Engedjék meg, hogy tegyek még egy harmadik észrevételt! Ez a jelentés ismerteti azt a célkitűzést, hogy a biztonság- és védelempolitika terén stratégiai autonómiát kell megteremteni. Szerintem ez túlzás – túl nagy fába vágjuk a fejszénket. Úgy gondolom, hogy egyetlen tagállam sincs abban a helyzetben, hogy olyan hatalmas katonai kiadásokkal rukkoljon elő, amelyekre szükségünk lenne, amennyiben komolyan vesszük a „stratégiai autonómia” megvalósításával kapcsolatos megfogalmazást. Egyébként meg úgy vélem, hogy stratégiai hiba lenne, ha így tennénk. Európának meg kell találnia a saját szerepét az európai és a globális biztonsági keretben, és ez nem lehet a stratégiai elkülönülés. Ezért jobb lenne, ha nagyon ésszerű és reális megállapodásra jutnánk a azon kapacitások és struktúrák fejlesztése tekintetében, amelyek révén képesek lehetünk az önállóbb cselekvésre.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Ashton asszony, elnök úr, egy befolyásos orosz katonatiszt azt állította, hogy ha Oroszország rendelkezett volna Mistral típusú helikopterhordozó hadihajókkal, Grúzia lerohanása körülbelül fél óráig tartott volna. Mindeközben Franciaország Mistral hadihajókat ad el Oroszországnak annak ellenére, hogy a Sarkozy-terv végrehajtására nem került sor, ugyanakkor Franciaország támogatást nyújt az észak-európai gázvezetékhez.

Nehéz európai biztonságról beszélni, ha elmenekülünk az Európai Unió keleti határánál kialakult helyzet megbeszélése elől, de a jelentés elkészítésével kapcsolatos munka során éppen ez történt, és ez most – legmélyebb sajnálatomra – a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság elnökének szól. Erőfeszítésekre került sor, hogy mindenáron elkerüljük az olyan témákat, mint például a „Zapad 2009” hadgyakorlat. Minden erejünkkel azon voltak, hogy ez szóba se kerüljön, mintha a biztonság- és védelempolitika – az Európai Unió egyik közös politikája, amelyet nekünk kell kialakítani – csupán néhány nagy ország politikája lenne. Sok szó esett arról, mi történik a világ tőlünk távoli, másik felén, valamint a világ szinte összes táján, de mindenképpen el akarták kerülni – és ezt sok képviselő is követte –, hogy szóba kerüljenek az Unió keleti határán tapasztalható lényeges problémák. Az európai megalománia, valamint bizonyos tagállamok érdekei figyelmen kívül hagyásának rendkívüli elegye jött létre. Ezért nem támogatjuk a jelentést, és egyben kérést is szeretnénk megfogalmazni Ashton asszonynak.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Elnézést kérek, Kowal úr, de Ön 1 perc 44 másodpercig beszélt az Önnek járó 1 perces felszólalási idő helyett.

Sabine Lössing (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, képviselőcsoportom, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében ezennel szeretném egyértelművé tenni, hogy mélységesen aggaszt bennünket, hogy az EU külpolitikája a fegyverkezés és egy egyre inkább intervencionista politika irányába halad. Ez veszélyes fejlemény. Szeretném teljesen világosan kijelenteni, hogy meggyőződésünk szerint a konfliktusrendezés, illetve egyes országok vagy térségek szükséges stabilitása megteremtésének katonai megközelítése feltétlenül rossz megoldás abban a tekintetben, hogy az EU-ban és világszerte nagyobb biztonság jöjjön létre. A katonai beavatkozások szenvedést, halált és tartós pusztítást idéznek elő, de nem segítik elő a béke megteremtését és a helyi lakosság helyzetének javulását – és sajnálatos módon Afganisztán nagyon aktuális példa erre.

A Danjean-jelentés felsorolja az EU jövőbeni biztonságpolitikája számára kihívást jelentő legnagyobb veszélyeket. Ezek közé tartozik az éghajlatváltozás, amelyet túlnyomórészt a nyugati iparosodott nemzetek idéztek elő. Ha a déli országokban élőknek el kell menekülniük, mert már nincs vizük és az élelmiszernek is egyre inkább szűkében vannak, biztonsági problémát jelentenek Európa számára. Ez a felfogás cinikus és embertelen. Ha a neoliberális gazdaságpolitika az államok összeomlásához vezet, ez is biztonsági problémát okoz. Nem nagyobb mértékű fegyverkezésre van szükségünk, hanem változásra, ami az Európai Unió neoliberális beállítottságának végét jelenti.

Az európai külügyi szolgálat, az Európai Védelmi Ügynökség, a válságkezelési és tervezési igazgatóság létrehozása, valamint a katonai műveletek finanszírozására tervezett induló alap mind arra szolgál, hogy az EU globális szereplővé váljon katonai vonatkozásban. Úgy véljük, hogy az európai külügyi szolgálattal kapcsolatos központosítási törekvések veszélyesek és demokráciaellenes fejleménynek tekinthetők. Az EU-nak a demilitarizáció és a leszerelés, különösen a nukleáris leszerelésterén kell vezető szerepet vállalnia. Szorgalmazni kell az atomsorompó-szerződés 6. cikke szerinti, az atomhatalmakra vonatkozó alapvető kötelezettség teljesítését, azaz a teljes nukleáris leszerelést, amit végre be kellene tartani. Ez volt az az ígélet, amely alapján több ország aláírta az atomsorompó-szerződést, következésképpen tartósan tartózkodott a nukleáris fegyverek beszerzésétől. A nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásával kapcsolatban a megbízható megneemtámadási garanciák tekinthetők a legjobb eszköznek, mivel máskülönben a beavatkozás révén fenyegetett országok úgy próbálják meg megelőzni a támadást, hogy nukleáris fegyverekre tesznek szert.

Ha semmi másra nem is, de ezzel és különösen Iránnal kapcsolatban szeretnék rámutatni és figyelmeztetni arra, hogy a fegyverkezés megakadályozására irányuló bármiféle katonai műveletek és tevékenységek éppen az ellenkező hatást váltják kik és rendkívül veszélyesek. El fogjuk utasítani a Danjean-jelentést, és saját állásfoglalást nyújtottunk be az atomsorompó-szerződésről.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Elnök úr, a legfrissebb szalagcímek arról számolnak be, hogy „Kína milliárdokat fektet be a Balkánra”, amire okvetlenül reagálnunk kell a mai vita során, mivel végül is a beruházással kapcsolatos új kínai kezdeményezések, olyan országokat érintenek, amelyek már az EU tagjává váltak, vagy amelyek pályáznak erre a státusra.

A Tanács és a Bizottság hogyan látja Kína balkáni szerepét? Elvégre ez számos gazdasági tevékenységet felölel: a jelentős építkezések finanszírozásától és végrehajtásától kezdve az iparral és a mezőgazdasággal kapcsolatos beruházásokig, valamint a kikötők felvásárlásáig. Ebben a vonatkozásban az a leglényegesebb, hogy a kínai eljárás egyáltalán nem egyeztethető össze a nyugati normákkal. Most az a nagy kérdés, hogy a kínai terv okoz-e esetenként zűrzavart az EU-nak a régióra vonatkozó, fáradságos bővítési programjával kapcsolatos munkálatokban? Bármilyen is legyen a válasz, a kínai óra ebben a térségben is gyorsabban és jobban jár, mint a nyugati.

Végül, főképvisező asszony, Ön látogatást fog tenni a Közel-Keletre. Noam Shalit, Gilad Shalitnak, annak az izraeli katonának az édesapja, akit közel négy éve elraboltak, számítt az Ön teljes körű támogatására Gilad szabadon bocsátása érdekében. Én is számítok Önre.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Elnök úr, röviden két témát szeretnék érinteni. Mindenekelőtt a segítségnyújtási kötelezettséget, amely nyilvánvalóan nem egyeztethető össze Ausztria semlegességével, és ezért a következő részleteket fontos lenne beépíteni ebbe a jelentésbe. Először is ki kell jelenteni, hogy a segítségnyújtási kötelezettség jogilag nem kötelező erejű, másodsor pedig, hogy nem feltétlenül szükséges a katonai eszközök alkalmazása, harmadszor hogy az egyes tagállamok rendelkeznek azzal a szabadsággal, hogy eldöntsék, hogy az általuk nyújtott segítség ténylegesen mit foglal magában.

A bizottság elsősorban tartalmi szempontból nem fogadta el ezt. Szerintem magának az elutasításnak a módja is azt bizonyítja, hogy durván megsértették az eltérő vélemények tiszteletben tartását. Több tiszteletet kérek Öntől, Ashton bárónő, számunkra, osztrákok számára ez nagyon kényes kérdés.

Második megjegyzésem a kisebbségi véleménnyel kapcsolatos. A demokráciák és a társadalmak értékét természetesen újra és újra az mutatja meg, hogyan viszonyulnak a kisebbségekhez. Jómagam igen nagyszerűnek tartom, hogy lehetőség van kisebbségi vélemény benyújtására. Nem értek egyet mindennel, amit tartalmaz, de nagyon örülök, hogy Lösing asszony élt ezzel a lehetőséggel.

(Taps)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Én is szeretném kihasználni a Danjean és Albertini képviselőtársaim kiváló jelentései által nyújtott alkalmat arra, hogy a főképviselő kulcsfontosságú szerepe érdekében ismét szót emeljek. Mindannyiunk érdekében remélem, hogy Ashton bárónő felismeri, milyen fontos szerepet tölt be, hogy igazolja ezt, valamint hogy eltökélt abban a tekintetben, hogy hangsúlyozza szerepét, amikor szilárdan ki kell állni a szerződés követelményei mellett, például az Európai Uniónak a stratégiai partnerekkel való kapcsolatainak erősítése és saját vezető szerepének a többoldalú fórumokon való megszilárdítása során.

Röviden, sürgősen szükségünk van egy olyan stratégiára, amely véglegesen meghatározza a valódi érdekeket, amelyeket szeretnénk képviselni, és fontos, hogy bevonjuk a tagállamokat a jelentős célkitűzések megvalósításába. Az is lényeges, hogy ne függjünk a hatáskörmegosztással kapcsolatos intézményközi vitáktól – különösen a jövőbeni európai külügyi szolgálatra utalok. Ashton bárónő, alapvetően azt szeretnénk, hogy kulcsszerepet játsszon. Azt szeretnénk, hogy úgy töltsön be kulcsszerepet, hogy közben nem válik bürokratává.

Engedje meg, hogy a következő észrevételt tegyem: őszintén sajnálom, hogy úgy döntött, hogy nem vesz részt a Kubáról szóló mai vitán. Tudom, hogy jó oka van erre, és hogy Ön lesz az első, aki részt vesz az Északi-sarkról szóló vitán, ami szintén nagyon fontos. De a *Cuba libre* kifejezés nem csupán egy koktéla utal: ez a demokrácia jelszava, amelyet itt a Parlamentben is oly sokan a szívükben hordoznak. Ezért remélem, hogy időt fog szakítani a részvételre, hogy saját erejével és tisztségének jelentőségével elősegítse a Parlament határozatát és támogassa azt. Ön részt vesz majd az Északi-sarkról szóló vitán, és meglátja, hogy a *Cuba libre* jobban csúszik egy kis jéggel.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) A Külügyi Bizottságnak a Tanács éves jelentéseiről szóló jelentése az együttműködés és a párbeszéd szellemében készült, ami jelzi az összes stratégiai kérdéssel kapcsolatos felfogásunkat. A jelentés jelentős része a Lisszaboni Szerződés következményeivel foglalkozik.

Ezzel kapcsolatban közös együttműködésünk egyik lényeges aspektusára szeretném ráirányítani a figyelmet. A közös külpolitika sikere és a végrehajtott intézményi reformok tényleges eredményei sarkalatos tényezővé válnak, amelyek meg fogják határozni az uniós polgárok azzal kapcsolatos felfogását, hogy az Európai Unió mennyire képes megvédeni érdekeiket, változni és fejlődni. Indokoltan vagy indokolatlanul, de nagyon nagyok az elvárások abban a tekintetben, hogy az Európai Unió jelentősebb szerepet töltsön be a nemzetközi szinten, és nincs jogunk ahhoz, hogy csatlóást okozzunk az uniós polgároknak.

Sajnálatos módon az európai sajtó az elmúlt hetekben – nem ok nélkül – rendkívül kedvezőtlen színben tüntette fel a külpolitikát, úgy mutatta be, mint a tagállamok közötti, az új külügyi szolgálaton belüli posztokért folytatott harcot, mint az intézmények között versenyt, amelynek az a tétje, hogy Ashton bárónő melyiket – a Bizottságot vagy a Tanácsot – fogja gyakrabban képviselni, valamint mint az Európai Parlament által a nagyobb befolyás megszerzése érdekében folytatott tisztességtelen küzdelmet.

Önök tisztában vannak azzal, hogy ez árt nekünk, árt az Unió belső struktúrájának. Továbbá külső partnereink felé is különösen rossz üzenetet közvetít. A megosztottság miatt gyengének tekintenek bennünket.

Ezért ragadom meg az alkalmat a mai vitában, hogy egy kéréssel forduljak Önökhöz. Mindenkinnek, akinek van álláspontja a közös kül- és biztonságpolitika megtervezésével és kialakításával kapcsolatban, a lényeges stratégiai kérdésekre kell koncentrálnia és arra kell törekednie, hogy minél hamarabb kézzelfogható eredményeket mutassunk fel több párbeszéd és egy konstruktív megközelítés alkalmazása révén. Tartozunk ennyivel az uniós polgároknak, hogy érezhessék, hogy egy egységes Európai Unióhoz tartoznak, amelynek a véleményét figyelembe veszik, és annak súlya van a világpolitikában.

Pino Arlacchi (ALDE). – Elnök úr, az atomsorompó-szerződésről szóló állásfoglalásra irányuló közös indítvány rendkívül fontos, és az ALDE képviselőcsoport és én is nagyon büszkék vagyunk, hogy

közreműködöttünk annak kidolgozásában. Az állásfoglalás holisztikus megközelítést alkalmaz, mivel magában foglalja a leszereléssel kapcsolatos valamennyi kérdést, az atomsorompó-szerződés (NPT) felülvizsgálati konferenciájától kezdve a nukleáris fegyverektől mentes zónákig.

Az állásfoglalás felhív egy nukleáris fegyverektől mentes Közel-Kelet létrehozására, valamint az összes harcászati robbanófejnek az európai kontinensről történő kivonására az Oroszországgal folytatandó baráti párbeszéd keretében. Ezenkívül az állásfoglalás gyakran említi a nukleáris fegyverektől mentes világot, amely célt egy különmegyezmény révén és „ambiciózus” – azaz rövid – határidőn belül kell elérni.

Ez az állásfoglalás az Obama elnök úr által a nukleáris fegyverek megszüntetésével kapcsolatban előterjesztett javaslatra vonatkozó európai válasz. Ezért ezt a dokumentumot az atomfegyverek teljes betiltásához vezető első lépésnek kell tekinteni. Ez annak a paradox helyzetnek a végét jelenti, amelyben bizonyos országok rendelkezhetnek nukleáris eszközökkel, ami egyrészt legális, másrészt minden országban teljes tilalom vonatkozik a vegyi és biológiai arzenálra. Az atombombát illegálisnak kell tekinteni, birtoklását pedig majd egyszer bűncselekménnyé kell nyilvánítani. Meggyőződésem, hogy a Parlament még nagyobb lendülettel és előrelátással fog ebbe az irányba haladni.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, a Bizottság alelnöke, főképviselő asszony! A Parlament Koszovóval foglalkozó előadójaként nagy örömmel hallottam, hogy a Nyugat-Balkánt az európai külpolitika központi tényezőjének tartja, olyan térségnek, ahol az Európai Unió nem engedheti meg magának, hogy kudarcot valljon.

Ugyanakkor az is elhangzott, hogy Bosznia helyzete stabilizálódott. Ashton bárónő, Bosznia jelenlegi állapotában a stabilitás és a stabilizáció tulajdonképpen veszélyes. Nem tud mindenki részt venni a demokratikus folyamatban. A jelenlegi alkotmány – a daytoni alkotmány – az 1990-es években a stabilitás jele volt, de ma már nem az. Milyen stratégiája van Önnek, milyen stratégiánk van nekünk, az EU-nak, hogy ez a helyzet megváltozzon? Ön azt mondta, hogy rendelkezik egy Boszniára vonatkozó stratégiával. Ezzel a főképviselő hivatala foglalkozik – de hol van az EU stratégiája? Kérem, mondja meg nekem. Úgy gondolom, hogy az EU-nak még mindig ki kell dolgoznia egy stratégiát ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Ami Koszovót illeti, Ön sikeresnek nevezte az EULEX-missziót. Ez csak részben igaz. Továbbra is sok a tennivaló, vegyük például az állampolgárok tekintetében a vízumliberalizációt. Ashton bárónő, annak biztosítására kérem Önt, hogy a Bizottság haladéktalanul munkához lát és kidolgoz egy menetrendet annak érdekében, hogy a koszovóiak számára egyértelmű legyen, hogy nem hagyjuk őket magukra.

Sajnos Ön nem válaszolt Brantner asszony kérdésére. A külügyi szolgálaton belül egy kifejezetten a béketeremtéssel foglalkozó részleg létrehozása lenne a legfontosabb. Ön is egyetért velünk abban, hogy a béketeremtés fontos, de vajon a külügyi szolgálathoz fog ez kötődni? Szándékában áll-e létrehozni külön a béketeremtéssel foglalkozó főigazgatóságot? Fontos lenne egyértelművé tenni, merre tart az Európai Unió.

Ami Danjean-úr jelentését illeti, nagyon örülök annak, hogy a bizottság elfogadta, hogy az európai biztonság- és védelempolitikával kapcsolatos további fejlemények teljes mértékben tiszteletben tartják a semlegességet és bizonyos tagállamok el nem kötelezett státusát. Azaz ők maguk döntenek el, hogy hol, mikor és hogyan vesznek részt és nyújtanak segítséget.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

Geoffrey Van Orden (ECR). – Elnök úr, amennyiben az EU hozzáadott értéket tud biztosítani, és amennyiben nem ássa alá szuverén érdekeinket, illetve nem száll versenybe olyan szervezetekkel, mint például a NATO, számíthat a támogatásunkra.

Ez többnyire azt jelenti, hogy közös álláspontot fogadunk el bizonyos kulcsfontosságú kérdésekkel és polgár feladatokkal kapcsolatban a humanitárius segítségnyújtás, illetve a konfliktus utáni helyreállítás és fejlesztés terén, bár meg kell mondanom, hogy az EUPOL afganisztáni teljesítménye nem kelt túl sok bizalmat.

Az a szintisza igazság, hogy az Ön uniós külügyminiszteri posztja arra való, hogy Ön az EU politikai integrációjának szolgálólánya legyen. A külügyi szolgálatnak – amely a világ minden táján megtalálható uniós nagykövetségek hálózata – az a célja, hogy több fővárosban aláássa a nemzeti képviselőket, miközben elég visszás módon éppen a nemzetállamokból származó pénzüsszegekkel valaki másnak a külpolitikáját mozdítják elő.

Az előterjesztett, az EU biztonság- és védelempolitikájáról szóló jelentés az EU katonai integrációjának manifesztuma, szándékosan összekeveri a katonai és polgári válságkezelés fogalmát, hogy igazolja az EU szerepét. Az uniós műveletek tekintetében hamis beszámolókra támaszkodik, és mindegyre arra törekszik, hogy olyan területekbe vonja be a Bizottságot, amelyek tulajdonképpen a nemzetek és a Tanács hatáskörébe tartoznak.

A jelentésnek gyakorlatilag minden bekezdése az EU katonai integrációjának fokozását támogatja a NATO és az egyes európai országok szuverén integritásának rovására.

Emlékszem a brit munkáspárt alkotta kormány tárgyalási álláspontjának egyik jelentős határvonalára, amikor is kijelentette, hogy ellenzi azt az elképzelést, hogy létrejöjjön egy külön álló és állandó európai uniós műveleti központ, amelynek feladata az operatív tervezés és a katonai műveletek lebonyolítása lenne, mivel ez a NATO szerepének felesleges megkettőzését jelentené, mert a NATO SHAPE központja pontosan ezt a feladatot látja el.

Ashton bárónő, amikor Önt erről kérdeztem január 11-én, azt mondta, hogy egyetért akkori álláspontommal. Most pedig úgy tűnik, hogy meggondolta magát. Nagyon szeretném megtudni, hogy most valójában mit is gondol.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Elnök úr, Albertini úr jelentése valóban kiváló, gratulálok hozzá. Albertini úr komoly ember, és mindig nagyon komoly jelentéseket terjeszt elő. Ashton asszony beszámolója szintén fontos és kitűnő volt.

Úgy gondolom, hogy számos külpolitikai kérdést érintettünk, de szerintem a kül- és biztonságpolitika helyes iránya tekintetében a két jelentésben említett valamennyi tényező elválaszthatatlan a következő két dologtól: először is az Európai Unió határainak világos meghatározásától, hogy az Európai Unió iránt egyforma tiszteletet tanúsítsanak, másodsorban pedig a forrásoktól, azaz a pénzeszközöktől; egyik jelentésben sem olvastam semmit a forrásokról, jóllehet a hatékony külpolitika legalapvetőbb követelményének számítanak.

Úgy gondolom, hogy az új világrend új globális gazdasági zűrzavart idézett elő. Társadalmi és politikai, továbbá pénzügyi zűrzavar fenyeget. Ezért azt szeretném, hogy Ashton asszony koordinálja a Gazdasági és Monetáris Bizottság, valamint a Külügyi Bizottság munkáját, hogy megvitathassuk az elfogadott politika támogatására szolgáló források kérdését.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, főképvisele asszony, attól tartok, hogy ma a megfontolandó témakörök katalógusát, illetve a közhelyek gyűjteményét ismertette velünk. Sajnos beszámolója igen kevés stratégiai elképzelést tartalmaz.

Például milyen intézkedést javasol Ön annak biztosítása érdekében, hogy nagyobb mértékű legyen az Oroszországhoz való újbóli közeledés ahelyett, hogy hagyjuk, hogy Oroszország olyan szégyenletes rezsimekkel való együttműködés felé sodródjon, mint például az iráni és észak-koreai? Milyen javaslatai vannak azzal kapcsolatban, hogy Irán nukleáris fegyverek kifejlesztésére törekszik? Milyen álláspontot szándékozik követni az iszlám világban egyre fokozódó Nyugat-ellenes és Európa-ellenes tendenciák tekintetében? Ez a tendencia egyébként a tagjelölt országokban, például Törökországban is megfigyelhető.

Ashton asszony, fel van készítve arra, hogy megvédje az európai eredményeket, például a véleménynyilvánítás szabadságát, valamint az egyház és az állam egyértelmű és megalkuvást nem ismerő szétválasztását a politikai iszlám élénkítése idején? Véleményem szerint nem ismétlődhet meg az, hogy az EU ugyanolyan erőtlen magatartást tanúsítson, mint amit néhány évvel ezelőtt a dán karikatúrákkal kapcsolatban kialakult válsághelyzetben.

Provera úrhoz hasonlóan én is szeretném megkérdezni, hogy készen áll-e arra, hogy bevesse a közös kül- és biztonságpolitikát annak érdekében, hogy ellenőrzés alá vonja az Európába irányuló tömeges bevándorlást? Az illegális és a legális bevándorlásra is utalok. Ön nem válaszolt erre a kérdésre.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – Elnök úr, üdvözlöm a főképviselet, az alelnököt és a Külügyi Bizottság elnökét, aki egy személyben tölti be ezt a három posztot. Három tisztséggel is rendelkezik. Jelentéseink a régi időket említik. Ashton bárónő, az Ön hivatala egy új korszak kezdetének jelölésére szolgált, tehát az új korszakra fogok utalni. Ön egy teljesen új hivatalt képvisel, egy újdonsült intézményt, amelynek nehéz a gyerekkora.

Olyan hibrid struktúra, amelyet a közösségi módszer elektromos motorja és az intézményközi módszer dízel motorja hajt. Árva, akire feltételezett szülei, a tagállamok, a Tanács, a Bizottság némi gyanakvással és távolságból tekintenek. A Parlament kész vállalni a szülői feladatokat.

Ebben a korai szakaszban fennáll annak a veszélye, hogy ennek a szolgáltatnak a széthúzó intézményi versengések és az eltérő érdekek rossz hírt keltenek. A Parlament az erős uniós külpolitika támogatója volt és most is az. Számíthat rá.

Kérem, hogy tekintse szövetségesének a Parlamentet, amely jóhiszemű közvetítő is lehet azok között, akik azt szeretnék, hogy ne három, hanem csak egy tisztséget töltsön be.

A Parlament az új intézménytől azt várja el, hogy – a többi intézményhez hasonlóan – intézményközi megállapodás révén legyen kapcsolatban velünk, amely egyértelműen meghatározza az együttműködés szabályait. A szerződésben előírtak szerint szándékunkban áll együttdönteni a pénzügyi és személyzeti szabályzatról a teljes európai külügyi szolgálat – nem a lebecsült külügyi szolgálat – szellemében. Kérem, fontolja meg hivatalának a hozzáértés és a politikai befolyás tekintetében történő megerősítését helyettesek – többek között a parlamenti képviselők közül úgynevezett „miniszterhelyettesek” – beiktatása révén. Ez megoldaná azt az egyébként megoldhatatlan problémát, hogy a nap csak 24 órából áll. Önre mindenhol szükség van, és azt szeretnénk, hogy sokszorozza meg lehetőségeit, hogy a nevünkben és az Unió érdekében eljárjon.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Elnök úr, Ashton asszony, mi, szocialisták és demokraták egy olyan Európai Unióban hiszünk, amelynek erőteljes a jelenléte a nemzetközi szinten, amely közös külpolitikával rendelkezik és képes az egységes fellépésre egy egyre bonyolultabb világban, egy olyan Unióban hiszünk, amely önálló védelmi identitással rendelkezik, ami önálló döntést és fellépést biztosít, valamint különleges szerep betöltését nemzetközi téren. Elsősorban Danjean úr kiváló jelentésére utalok, akinek szeretnék köszönetet mondani az eredményes együttműködésért.

Négy kérdést szeretnék felvetni:

Először is a Lisszaboni szerződés hatálybalépését követően különösen fontos az ENSZ rendszerének központi szerepére való utalás, valamint a többoldalú együttműködés megerősítésére történő felhívás.

Másodszor, támogatjuk a NATO-val való szoros együttműködést. Ugyanakkor szeretnénk hangsúlyozni, hogy ez az együttműködés nem akadályozhatja az Európai Unió védelmi képességének önálló fejlesztését. Éppen ellenkezőleg, teljes mértékben figyelembe kell venni a két szervezet közötti különbségeket, függetlenségüket sérthetetlennek kell tekinteni, főleg a döntéshozatal tekintetében.

A harmadik az, hogy úgy gondolom, be kell illesztenünk egy pontot, amely az Oroszországgal való fokozott együttműködésről szól, amely ország az Unió stratégiai partnere például az energiabiztonság, a válságkezelés terén és egyéb területeken.

Végül elégedettségemet szeretném kifejezni azzal kapcsolatban, hogy a jelentés most már tartalmaz az általános leszerelésre vonatkozó hivatkozásokat, hangsúlyt helyez a könnyű lőfegyverekre, a gyalogsági aknákra és a kazettás bombákra. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy az Európai Parlamentnek egyértelműbb álláspontot kell elfoglalnia és fel kell kérnie a tagállamokat, hogy ténylegesen támogassák Obama elnök úrnak a nukleáris fegyverektől mentes világ megteremtésére vonatkozó kezdeményezését. A leszerelés és a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozása akkor valósítható meg, ha mindenki tesz egy lépést ezen alapvető cél elérése érdekében.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Szeretném elismerésemet kifejezni a két jelentéssel, Albertini úr és Danjean úr értékes jelentésével kapcsolatban. Ez azt bizonyítja, hogy vannak szakértők ebben a Parlamentben. Remélem, Ashton asszony, hogy mindannyiunk érdekében hasznosítani fogja ezt a szakértelmet.

Külön szeretném kiemelni a jelentésben foglalt azon ajánlást, amely e Parlamentnek az uniós politikák nyomán követésében való együttműködéséről szól. A Lisszaboni Szerződés (1) bekezdésével összhangban úgy vélem, hogy megoszthatjuk az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek felelősségét e politikai intézkedéssel kapcsolatos következetesebb megközelítés előmozdítása érdekében.

Ashton asszony, annak megemlékezésével szeretném azonban folytatni, hogy a biztonságpolitika tekintetében sokkal következetesebb stratégiát kell elvárunk Öntől. Ami a külügyi szolgálatot illeti, meggyőződésem, hogy a szolgálat személyzetének, amelynek tagjai az uniós polgárok érdekében fognak tevékenykedni, arányosan kell képviselniük a tagállamok szakértelmét, mert sajnálatos módon nagyon sok intézmény

rejtélyes módon az alkalmatlanság és a bürokrácia szintjére jutott, ami árthat az Európai Unióról kialakult általános, következetes elképzelésnek.

Végül szeretnék feltenni Önnek egy kérdést azon taktikai csapatokról, struktúrákról, amelyeket létrehoztunk, de sajnos még nem került sor a bevetésükre. Árthatnak a biztonságpolitikáról kialakult képnek, és szeretném megtudni, mi az Ön elképzelése ezzel kapcsolatban. Ami az Atalanta-műveletet illeti, szerintem sokkal gyakorlatiasabb megközelítésre van szükség, mert sajnos a katonai erőink által elért sikerek nem állnak arányban a kalózcselekmények intenzitásával.

Köszönöm.

Paul Nuttall (EFD). – Elnök úr, hadd beszéljek őszintén Önnel, mint egyik Lancaster-párti a másikkal, mert nem helyes, ami itt folyik, ugyebár? Tényleg nem. Ashton bárónő, korábban Ön azt mondta, hogy Európának hiteles külpolitikára van szüksége. Hogyan lehetne hiteles a külpolitikánk, ha magának a főképviselőnek kétes a személye?

Nyilvánvaló, hogy Ön egyik válságból a másikba botladozik, olyannyira, hogy a héten a brit külügyminiszternek levelet kellett írnia Önnek, amelyben arra kérte Önt, hogy szedje össze magát, haladjon előre a dolgokkal. De mi az UKIP-ban kezdetektől tudtuk ezt. Elleneztük az Ön kinevezését, mert szerintünk Önnek nincs biztos talaj a lába alatt – és most bebizonyosodott, hogy igazunk van.

Az Ön Bizottság általi kinevezéséről úgy hírtelt, hogy ettől majd Tokióban és Washintonban is leáll a forgalom. De még a washingtoni nagykövetet sem volt képes kinevezni, mert a jó öreg Barroso kelepcébe csalta Önt!

Ezenkívül a brit sajtó azt állította, hogy Ön nem kapcsolja be a telefonját este 8 után. De hát Ashton bárónő, Ön a legjobban fizetett női politikus a világon! Ön többet keres, mint Merkel asszony, mint Hillary Clinton: Önnek 24 órás állása van. Mindezek tetejébe beszámoltak arról, hogy Önnek rendelkezésére bocsátanak egy Learjetet. Várhatóan évente 300 000 mérföldet fog megtenni. Ezzel még a Holdra is eljuthat, és a legtöbben azt szeretnék, ha ott is maradna.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) (Nem én következek, de mindenesetre most már folytatom.) Először is gratulálni szeretnék Albertini úrnak az általa készített kiváló jelentéshez, amely kiemeli, hogy az Európai Uniónak milyen szerepet kell betöltenie a nemzetközi porondon globális és vezető szereplőként.

Különösen örülök annak, hogy bekerült a szövegbe a 47. pont, amely hangsúlyozza a keleti partnerség és a fekete-tengeri szinergia keretében történő regionális együttműködés fontosságát, mert úgy gondolom, hogy ez azon területek közé tartozik, ahol az Európai Unió közreműködése mind gazdasági, mind politikai szempontból tényleges változást idézhet elő.

Másrészt Arnaud Danjean úrnak is szeretnék gratulálni ahhoz, hogy egy olyan jelentést állított össze, amelyben sikerült foglalkoznia a biztonság- és védelempolitika terén előtűnt álló kihívásokkal és az Európai Unió által elért eredményekkel is. Úgy gondolom, hogy az e politika elindításának 10. évfordulója idején a Danjean-jelentésben foglalt ajánlások különösen fontosak az EU fellépéseinek fejlesztése szempontjából, amelyek bizonyára hozzá fognak járulni az uniós polgárok biztonságához, valamint a béke megteremtéséhez és a nemzetközi biztonsághoz.

Ebben a pillanatban egy konkrét részletet szeretnék kiemelni ebből a kiváló jelentésből az Egyesült Államokkal a válságkezelés, béketeremtés és általában a katonai ügyek terén való partnerség fontosságával kapcsolatban. Ebben a tekintetben az amerikai partnereink által kezdeményezett rakétavédelmi rendszer nem csak hazám, Románia számára fontos – amely úgy döntött, hogy részt vesz ebben a projektben –, hanem általánosabb értelemben is, mert a ballisztikus rakéták elterjedése komoly veszélyt jelent Európa lakosságára nézve.

Meg kell említenem, hogy támogattam a 34. módosítást, amelynek benyújtására a jelentés 87. pontjával kapcsolatban került sor, mivel úgy gondolom, hogy amennyiben a rakétavédelmi pajzsra vonatkozó projekt elősegítheti az európai szintű párbeszéd kialakulását, nincs értelme az Oroszországgal való párbeszéd e vonatkozásban történő megemlítésének.

Köszönöm.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Elnök úr, az Albertini úr és a Danjean úr által összeállított jelentések rendkívül fontos dokumentumok, amelyek rendkívül fontos időszakban születtek meg: a Lisszaboni Szerződés nemrég lépett hatályba, az EU-nak új Parlamentje van és a transzatlanti kapcsolatok ígéretesebbnek tűnnek.

A Danjean-jelentés az EU előtt álló új biztonsági kihívásokkal foglalkozik. Ebben a vonatkozásban egy fehér könyv összeállítására hív fel, amely nyilvános vitát kezdeményezne és növelné a KBVP elismertségét, egyértelműbben meghatározná egyrészt a célkitűzések és az érdekek, másrészt az elérésükhöz szükséges eszközök és erőforrások közötti kapcsolatot.

Ezenkívül a jelentés konkrét javaslatokkal áll elő – és ez nagyon jó –, és rámutat azon területekre, ahol katonai szempontból további erőfeszítésre van szükség. Ugyanakkor bizonyos javaslatokat elég lehetetlennek tűnik megvalósítani, például az „európai preferencia” elvének a védelmi közbeszerzések terén történő bevezetését, valamint az európai védelmi iparnak a jövőbeni amerikai rakétavédelmi rendszerben való kötelező részvételére vonatkozó felhívást, miközben nem mindig célszerű teljesíteni egy új intézmény valamennyi igényét.

Általánosságban – mivel a hidegháború végétől kezdve Európa folyamatosan csökkenti katonai kiadásait és a lakosság általában nem hajlandó támogatni a katonai akciókat – a KBVP-vel kapcsolatban nem csupán mechanikus, hanem politikai megközelítést is alkalmazni kell. A sikeres KBVP szempontjából elkerülhetetlen a politikai akarat helyreállítása.

Végezetül még elmondanám, hogy a jelentés azért fontos, mert egy igen aktuális témát tárgyal, azaz az Európai Parlamentnek a KBVP-vel kapcsolatos szerepét. Szeretnék köszönetet mondani Danjean úrnak és kollégáimnak a közreműködésükért.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Elnök úr, az előterjesztett, a közös kül- és biztonságpolitikáról szóló parlamenti állásfoglalásra irányuló indítványnak többek között az a célja, hogy az Európai Unió részeként katonai struktúrák jöjjenek létre. Szeretném, ha megalakulna az Európai Unión belül egy külön Védelmi Tanács és egy katonai műveleti központ. Ezek az eszközök arra szolgálnak, hogy az Unió nemzetközi szereplővé váljon a katonai ügyekben.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy a 27 uniós tagállamból 21 NATO-tag. Csak hat uniós ország nem tagja a NATO-nak, és ezek többsége semleges állam. Ennélfogva ez felvet egy alapvető kérdést – a benyújtott indítványnak több uniós ország fejlesztése a célja, vagy ezenkívül egy komoly lépésnek kell tekinteni abba az irányba, hogy a NATO-val versengve egy külön katonai blokk jöjjön létre? Még középtávon sem lehetséges egyszerre fenntartani a tagságot mindkét szervezetben. Tehát amennyiben ma támogatjuk a jelentést, azzal valójában megszűnik az Unió polgári jellege, piros lapot mutatunk fel a NATO-nak és elkezdődik egy alternatív katonai blokk kiépítése.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim, először is őszinte szívből gratulálni szeretnék két képviselőtársamnak a jelentésükhöz, amelyek egy nagyszerű, kiváló eredményeket kiváltó vita alapját képezték. Szeretnék megemlíteni néhány alapelvet. Először is a külpolitikával kapcsolatban: sajnos jelenleg nincs egységes kép az Európai Unióról. Főképvisező asszony, arra szeretném kérni és felhívni Önt, hogy valóban segítsünk elérni és biztosítani, hogy Európa egységes álláspontot képviseljen. Ez rendkívül fontos, ha páneurópai összhangot szeretnénk megvalósítani.

A második megjegyzésem arra vonatkozik, hogy helyes volt említést tenni a transzatlanti kapcsolatokról. A diplomácia, a gazdaság, a biztonság-, és a védelempolitika terén szoros partnerségre van szükségünk az egyesült államokbeli kollégáinkkal, de egyenlő feltételek mellett, egyenlő partnerként. Ugyanígy a polgári jogokkal és a biztonsági kérdésekkel is egyenlő feltételek mellett kell foglalkoznunk, ahogy azt a Parlament végre hatásosan követelte a SWIFT-megállapodás kapcsán.

Harmadik észrevételem az, hogy nagyon helyes, hogy a Nyugat-Balkánt feltétlenül döntő fontosságú tényezőnek kell tekinteni a jövőbeni európai biztonság- és külpolitika szempontjából. Biztosítanunk kell ezen államok számára az Európához való tartozás perspektíváját. Ez stabil politikai kapcsolatokat, személyes biztonságot és gazdasági fejlődést jelent. Az európai külügyi szolgálatnak mindezt elő kellene és elő is kell segítenie, és a Parlament támogatást nyújt ehhez. Úgy értelmezzük, hogy az európai külügyi szolgálatnak nem a tagállamok, hanem Európai érdekeit kell szolgálnia, az intézményekét, az európai gondolkodást és tevékenységet, nem pedig egyéb érdekeket. A Parlament támogatja Önt ebben a kérdésben.

Természetesen támogatom a német külügyminisztert is, aki azt kéri, hogy a német tartozzon az európai külügyi szolgálat munkanyelvei közé.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim, igen, szükségünk van egy közös kül-, biztonság- és védelempolitikára, de ezt arra használjuk fel, hogy megteremtjük a nukleáris fegyverektől mentes világot. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez nem valósul meg egyik napról a másikra; már

túl régóta küzdünk ezért ahhoz, hogy ezt képzeljük. De talán Obama elnökkel és Medvegyev elnökkel együtt sikert érhetünk abban a tekintetben, hogy egy jelentős lépéssel közelebb kerülünk ehhez a célhoz.

Annak is örülök, hogy a koalíciós megállapodás szerint Németország szövetségi kormányának szándékában áll, hogy az amerikai nukleáris fegyvereknek Németországból történő kivonását kérje. Ez világos és egyértelmű jel lenne. Azt is öröndetesnek tartjuk, hogy a NATO főtitkára széles körű vitát készül tartani a nukleáris fegyverektől mentes világnak a biztonsági érdekek figyelembevételével történő megteremtésére vonatkozó átfogó célról. Ez szintén egy jelentős előrelépés lenne.

Ashton báró, meggyőződés, hogy egy jól felépített külügyi szolgálat segítségével sok mindent tud majd elérni. Erősen reménykedem ebben, és meg kell mondanom, hogy több hozzászólás, amelyet végig kellett ülnünk a tisztelt Házban – különösen az egyik egyesült királyságbeli, úgynevezett parlamenti képviselőcsoportra gondolok –, rettenetes kárt okozott a Parlamenten tapasztalható színvonalnak.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Képviselőtársaim – Albertini és Danjean úr – kiváló jelentései sok inspirációt tartalmaznak azzal kapcsolatban, hogy a közös kül- és biztonságpolitika végrehajtása során hogyan kell ésszerűsíteni a legfontosabb szempontokat és lehetőségeket.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy éppen most, amikor az európai külügyi szolgálat létrehozásáról és jövőbeni működéséről van szó, rendkívül fontos, hogy ez a szolgálat a kezdetektől a lehető legracionálisabb alapokra épüljön. Azaz az Európai Unió elsődleges célkitűzéseinek megvalósítását, valamint az Unió nemzetközi pozíciójának megszilárdítására szolgáló erőfeszítéseket szolgálja.

Ahogy azt ma is tapasztalhattuk, ez nem egy egyszerű vagy könnyű feladat. Már a szolgálattal kapcsolatos elképzelés kidolgozása során látható, hogy a különböző európai intézmények és önálló részek gyakran ellentétes érdekei összeütköznek, és erre gyakran az intézményeken belüli csoportok vagy egyének között kerül sor. Ehhez még hozzáadhatjuk az egyes tagállamok egyéni nemzeti érdekeit. Ebben a helyzetben a folyamat minden szereplőjének és résztvevőjének felelős, megértő és tárgyilagos magatartást kell tanúsítania, hogy felül tudjanak emelkedni önös érdekeiken és elsősorban a közös célt tartsák szem előtt: azaz egy olyan diplomáciai szolgálat létrehozását, amely egységes testületként fog működni, kizárólag az Európai Unió és a tagállamok érdekében. Ebben a tekintetben igen fontos a vezető szerep – az Ön vezető szerepe, Ashton báró. Hiba lenne, ha az átfogó szemléleten felülkerekednének az egyéni érdekek, valamint az, hogy a saját véleményeket az egyén fontosságának és státusának igazolása érdekében a mások rovására, mindenáron érvényesíteni szeretnék. E törekvés kimenetele arról tanúskodik majd, hogy vajon valóban egy erősebb Európai Unió létrehozása érdekel bennünket, vagy csak azzal kapcsolatos erődemonstrációról és versengésről van szó, hogy az Európai Unió szervezetén belül kinek a pozíciója a legerősebb.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, főképvisező asszony, alelnök asszony! Szeretném kihangsúlyozni, hogy a Parlament három kiváló dokumentumát vitatjuk meg: ezek ambiciózus dokumentumok, amelyek egyértelmű álláspontot fejeznek ki, határozott döntéseket fogalmaznak meg, valamint a Parlament azon képviselőcsoportjai között létrejött széles körű konszenzuson alapulnak, amelyek törődnek Európával és annak jövőjével. Ez lényeges, bizonyítja, hogy a Parlament kész és képes arra, hogy vezető szerepet töltsön be a KKBP-ben/KBVP-ben az alapján, amit én a Lisszaboni Szerződés dinamikus olvasatának neveznék.

A külügyi szolgálat létrehozása során szándékunkban áll, hogy gyakoroljuk ezt a feladatot nem csupán a Parlament kiváltságainak garantálása érdekében, hanem azért is, hogy a szolgálat olyan szervezetté váljon, amely biztosítani tudja, hogy az EU külső fellépése következetes és hatékony legyen, ugyanakkor megszilárduljon és fokozatosan elterjedjen a közösségi módszer alkalmazása.

Ami a Danjean-jelentést illeti, szeretném kiemelni, hogy a jelentés többoldalú megközelítés keretében mutatja be a stratégiai autonómia elképzelését, valamint hogy ez az Egyesült Államokkal való stratégiai partnerség megszilárdításának feltétele. Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy a Parlament egységesen kéri a műveleti központ létrehozását, és örülök annak, hogy Ön mint főképvisező nyitottan mutatkozott arra, hogy részletesebben megvitassa ezt az elképzelést.

A nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló állásfoglalással kapcsolatban szeretném kiemelni annak fontosságát, hogy célul tűzzük ki egy nukleáris fegyverektől mentes világ megteremtését, egyértelműen ítéljük el a harcászati nukleáris fegyverekkel kapcsolatos elavult nézetet, valamint egyes európai kormányok által e téren nemrégiben elfogadott álláspontok értékét. Tehát a Parlament üzenete világos, reális és ambiciózus, és reméljük, hogy a főképvisező asszony is megérti és támogatja ezt.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök úr, szeretnék gratulálni kollégáimnak, Albertini és Danjean úrnak a kül- és biztonságpolitikáról szóló átfogó és kreatív jelentésekhez.

Az EU-nak globális szereplővé kell válnia, ahogy azt Ön is elmondta, főképvisező asszony, de mivel a világ lakosságának hét százalékát teszi ki, a GDP-nek pedig egyötödét állítja elő, ez csak a közös értékekre épülő, megerősített transzatlanti együttműködés alapján lehetséges.

Az EU-nak mindenekelőtt határozott szándékot kell mutatnia abban a tekintetben, hogy következetes stratégiákat dolgoz ki öt kulcsfontosságú területen: Kínára, Oroszországra, a közel-keleti békére, Afganisztánra és az energiabiztonságra vonatkozó közös stratégiákat.

Hitelességünk és eredményességünk nemzetközi megítélése szempontjából még mindig jelentős hátrányt jelent, hogy gyakran nem tudunk egységes álláspontot képviselni ezeken a területeken. Az Ön számára az a legfőbb kihívás, hogy megvalósítsa az egységes politikai stratégia kialakításáról és a közös felelősségvállalásról szóló nagyszerű nyilatkozatot.

Öröndetesnek tartom, hogy kollégám, Danjean úr jelentésében szerepel a 10. pont, amely sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy készítsenek elemzést a lehetséges kiberfenyegetésekről, és terjesszenek elő olyan intézkedéseket, melyek a bevált gyakorlatok alapján hatékony és összehangolt védelmet kínálnak az ilyen fenyegetésekkel szemben. A kiberháború nem a jövő kihívása: mára napi gyakorlattá vált. Ennélfogva az EU-nak haladéktalanul ki kell dolgoznia egy európai kiberbiztonsági stratégiát.

Végül ami az európai külügyi szolgálatot illeti: úgy gondolom, hogy az EEAS létrehozásának méltányos földrajzi egyensúlyon, valamint valamennyi tagállam, régiók és újak, képviselőire vonatkozó esélyegyenlőségen kell alapulnia, kvótarendszer alkalmazása mellett. Kizárólag ez fogja garantálni az új diplomáciai szolgálat hatékonyságát és az átláthatóságát, valamint hitelességét.

Sok szerencsét kívánok Önnek, főképvisező asszony, és köszönöm.

Richard Howitt (S&D). – Elnök úr, Ashton főképvisező asszony azt kérte ma reggel, hogy változtassunk a gondolkodásmódunkon, ne álljunk ellene az intézményi változásoknak és kerüljük el a nemzeti érdekek kicsinyes védelmét. Amennyiben a Parlament komolyan gondolja, amit a KKBP-ről mond, egyértelmű ki kell jelentenünk, hogy támogatni fogjuk egy erős, átfogó és széles körű külügyi szolgálat létrehozását, továbbá saját kiváltságaink figyelembevétele során nem leszünk részesei olyan érdekcsoportoknak, amelyek a szolgálat kapacitásának, tehát egyben hatékonyságának korlátozására törekszik.

Ez azt jelenti, hogy a kinevezésekre, a tagállamok külügyminiszterei közül való kijelölésekre az első naptól kezdve és az egész Európai Unióban csak és kizárólag érdem alapján kerülhet sor; ez az olyan kérdésekkel kapcsolatos stratégiai útmutatást jelenti, mint például az energiaellátás és a környezetvédelmi politika; ez olyan szervezeti struktúrákat jelent, amelyek tükrözik a globális kiterjedést, és amelyek kellő súlyt biztosítanak Afrikának és a transzatlanti kapcsolatoknak, valamint Ázsiának, Latin-Amerikának és szomszédainknak; pénzügyi fedezetet jelent, nem csupán a gyors reagálás, illetve a humanitárius válaszlépések, hanem a pénzforrásoknak az új politikai prioritások érvényesítése céljából történő áthelyezése tekintetében is; Cathy Ashton azon döntésének támogatását jelenti, hogy a katasztrófavédelmet a katasztrófaturizmus elé helyezi, az ő szempontjából pedig a pénzügyi programozás alapvető irányának meghatározását, továbbá azt, hogy a Parlament képviselői alapján támogatja az új rendelkezéseket, ami megfelel a nemzetközi gyakorlatnak, és nem feltétlenül ragaszkodik a régi szabályokhoz.

Végül örömmel látom, hogy a Bizottság helye üres maradt ma délelőtt, és mindazok miatt, akik kampányoltak a Lisszaboni szerződés mellett, nem korlátozhatjuk az ő támogatásukat, illetve a mi támogatásunkat a szerződés teljes körű végrehajtása tekintetében.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Elnök úr, az Unió külpolitikája új szakaszba lép, amint azt Ashton bárónő és Albertini úr ma reggel már említette.

A szerződés 21. cikke objektív elveket határoz meg. Új posztokat is létrehoz, a főképvisezői, a bizottsági alelnöki posztot, az Európai Tanács állandó elnöki tisztségét, az európai külügyi szolgálatot, valamint kollégám, Danjean úr jelentésének tárgyát képező új biztonság- és védelempolitikát stb.

Ezen újítások annak biztosítására szolgálnak, hogy az Európai Unió valóban sokkal nagyobb befolyással rendelkezzen világszerte, és úgy gondolom, hogy a harmadik országokkal való csúcstalálkozók továbbra is ideális lehetőséget biztosítanak ennek megvalósításához. Az Európai Unió nem tart túl sok csúcstalálkozót az egyes országokkal, tehát törődnünk kell ezekkel.

A múlt héten Marokkóval tartott csúcstalálkozó az első olyan csúcstalálkozó volt, amelyet egy arab országgal rendeztünk, és amely a Marokkónak biztosítandó magasabb státust is szimbolizálta. Ashton bárónő, szerettem volna, ha részt tudott volna venni. Sajnálom, hogy a marokkói király sem volt jelen. Távolléte miatt a történelmi jelentőségűnek szánt csúcstalálkozó vesztett politikai hatásából, jelentőségéből és eredményességéből.

Remélem, hogy az „Unió a földközi-tengeri térségért” barcelonai csúcstalálkozója a részt vevő küldöttségek tekintetében is sikeres lesz.

Sajnálatosnak tartom azt is, hogy az Obama elnök úrral való, tavaszra tervezett csúcstalálkozó elmarad. Amint azt az Albertini-jelentés megállapítja, a Lisszaboni Szerződés biztosítja az Egyesült Államokkal való párbeszédre vonatkozó mechanizmusaink alapját. A csúcstalálkozón foglalkozhattunk volna ezzel és más kérdésekkel is.

Az Európai Unió és az Egyesült Államok nem szalaszthatja el a lehetőséget, hogy magas szinten foglalkozzon kétoldalú kérdésekkel, konfliktusokkal és az egész világ előtt tornyosuló kihívásokkal. Paradox helyzet lenne – rögtön befejezem –, ha éppen most, amikor már hatályba lépett a Lisszaboni Szerződés, megkockáztatnánk, hogy eljelentéktelenedünk ebben a világban, amelyet egyesek most már „posztnyugatinak” vagy „posztamerikainak” neveznek.

Libor Rouček (S&D). – (CS) Főképviseelő asszony, hölgyeim és uraim, felszólalásomban arra szeretnék rámutatni, hogy partnerséget kell kialakítani Oroszországgal. Az uniós államok és Oroszország sok közös kihívással és fenyegetéssel néznek szembe. Ezek közül megemlíthetem a terrorizmus elleni küzdelmet, a tömegpusztító fegyverek elterjedését, a közel-keleti és afganisztáni regionális konfliktusokat, az éghajlatváltozást, az energiabiztonságot, többek között a nukleáris biztonságot stb. Sem az Európai Unió, sem Oroszország nem tudja egyedül megoldani ezeket a problémákat. Szükség van az együttműködésre, ennek kell az EU és Oroszország közötti új, átfogó megállapodás alapját képeznie.

Ezért arra szeretném kérni a főképviseelő asszonyt, hogy vesse be új hatáskörét és gyorsítsa fel az Oroszországgal való tárgyalásokat. Arra is szeretném megkérni Önt, bárónő, hogy új hatáskörével teremtsen nagyobb összhangot az egyes tagállamok, valamint a közös kül- és biztonságpolitikánkban érintett felek álláspontjai között, mert csak így tudunk egységes megközelítést kialakítani, valamint ilyen módon tudjuk előmozdítani az olyan értékek érvényesülését, mint például az emberi jogok, demokrácia, jogállam, egyenlőség és igazságosság a kölcsönös kapcsolatokban.

Laima Liucija Andrikienė (PPE). – Elnök úr, mindkét jelentésnek örülök, mindegyiket támogatom, és mindkét előadónak gratulálok a dokumentumokhoz.

Most pedig két dolgot szeretnék megemlíteni. Először a Danjean-jelentéssel kapcsolatban szeretném felhozni azt a témát, ami miatt több uniós tagállamban sokan rosszhízlóan összehúzták a szemöldöküket. Konkrétan a Párizs és Moszkva közötti, négy Mistral típusú hadihajó Oroszországnak történő esetleges eladásáról szóló, zártkörű tárgyalásokra gondolok.

A Mistral hadihajó kifejezetten támadó jellegű, és valóban rendkívül aggasztó, hogy bizonyos uniós tagállamok részt vesznek harmadik országoknak történő fegyvereladásokban, aminek igen kedvezőtlen következményei lehetnek más uniós tagállamok vagy az EU szomszédaira nézve.

A Lisszaboni Szerződés közös védelmi célokat határoz meg és tartalmaz egy szolidaritási klauzulát a biztonsággal és védelemmel kapcsolatban. Ennélfogva Önök szerint mire kell a Parlamentnek és más uniós intézményeknek törekedni? Arra, hogy az uniós tagállamok harmadik államoknak történő fegyvereladásaira az EU-n belül közös szabályok vonatkozzanak.

Ami Albertini úr jelentését illeti, szeretném kihangsúlyozni a kelet-ázsiai térség stabilitásának és biztonságának fontosságát. Öröndetesnek tartjuk a Taipei és Peking által az államközi kapcsolatok javítása, valamint a párbeszéd és a gyakorlati együttműködés fokozása érdekében tett erőfeszítéseket. Ezzel összefüggésben az EU-nak határozottan támogatnia kellene Tajvan részvételét a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezetben és az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezményében, mivel ez az uniós és a nemzetközi érdekek szempontjából is fontos.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Főképviseelő asszony, teljes mértékben egyetértek Önnel abban, hogy legfőbb célja, hogy az európai külpolitika jobb és hitelesebb legyen. Az Ön alapvető célja, hogy a Balkánon – a világ azon részén, amely hozzánk tartozik – nagyobb mértékű stabilitás és biztonság jöjjön létre.

E téren valóban nem engedhetjük meg, hogy kudarcot valljunk. Ezért azt javaslom Önnek, hogy két problémával kapcsolatban vállaljon kötelezettséget: az egyik a Görögország és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság közötti kapcsolatok sürgős rendezése, hogy Görögország, az Unió tagállama végre fellélegezhessen az északi határok mentén; a másik pedig az, hogy tegyen erőfeszítéseket annak biztosítása érdekében, hogy Szerbia, az Európai Unió és Koszovó közötti választás mesterséges dilemmája közepette, az Európai Uniót válassza, azaz ne szigetelődjön el. Talán jó ötlet emlékeztetni szerb barátainkat arra a fontos tényre, hogy Szerbia és Koszovó újra együvé fog tartozni, amikor mindkettő az Európai Unió tagállama lesz.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Elnök úr, alelnök asszony, ma a másik oldalon foglal helyet. Engem nem zavar, ha havonta változtatja a helyét.

Ahogy a vita a vége felé közeledik, számos kezdeti megállapítás egyértelművé válik. Azt szeretnénk, hogy Ön legyen a külügyi szolgálat élén, ahol – amint azt képviselőtársaim korábban említették – egyidejűleg két tisztséget is betölt. Ez az egyedüli eset, amikor szó lehet kettős tisztségről, jöllehet felesleges duplázásra nincs szükségünk a szervezeti felépítésen belül. A közösségi módszer fenntartását nem csupán a költségvetés és az EP általi felülvizsgálat tekintetében kell biztosítani. Hogy elég világosan fogalmazzak, hogy az új szolgálat nem lehet a külügyminiszterek játékszere, akik sértve érzik magukat azért, mert már nem lesznek benne az Európai Tanácsban. Ugyanez érvényes a személyzet kinevezésére és a szolgálaton belüli fontos posztok betöltésére.

Ami a Danjean-jelentést illeti, szeretném kifejezni, hogy teljes mértékben támogatom az előadó által követett irányvonalat. Az állandó műveleti központot illetően Van Orden úrhoz hasonlóan én is észrevettem, hogy ebben a kérdésben a meghallgatás óta megváltozott Ashton bárónő véleménye és azt kell mondanom, hogy véleményem szerint a helyes irányba mozdult el. Az elutasítástól eljutott a vizsgálati szakaszba. Továbbra is úgy gondolom, hogy amennyiben polgári és katonai missziók tervezését teljesen a külügyi szolgálaton belül akarjuk végrehajtani, annak van értelme, hogy a szolgálatot is a saját műveleti központjából működtessük.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának arra vonatkozó javaslatával kapcsolatban, hogy hozzunk létre egy béketeremtéssel foglalkozó főigazgatóságot, az ülésterem bal oldalának legszélén ülő képviselőtársaimmal ellentétben azt szeretném mondani, hogy szerintem az egész uniós projekt, és különösen a külpolitika egy egyedülálló béketeremtő projektnek tekinthető. Ennek alapján nem vagyok biztos abban, hogy ezt egyetlen részlegre kell korlátozni.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Elnök úr, véleményünk szerint az új intézményeknek szükségük van bizonyos időre, hogy elrendeződjenek, ugyanakkor úgy gondoljuk, hogy oda kell figyelniük. Egyesek kérdésével ellentétben nem az a fontos, hogy a főképviselő mindenhol jelen legyen, ahol az európai külpolitikáról szó esik. Az a fontos, hogy az Európai Unió úgy legyen jelen a nemzetközi porondon, hogy ki tudjon állni a véleménye mellett. A mai vita tárgyát képező jelentésekben erről van szó.

Következésképpen támogatjuk az Európai Uniónak az együttműködési kapcsolatokra vonatkozó átfogó politikáját mindazon országok tekintetében, ahol érdekeltek vagyunk, főleg az emberi jogok vonatkozásában, kezdve Fehéroroszországtól egészen Kubáig. Minden olyan ország esetében ezt a politikát kell alkalmaznunk, ahol érdekeltek vagyunk az emberi jogok, a biztonság és a globális kihívások tekintetében, mert az Európai Unió meg tudja változtatni a dolgokat, amint azt a spanyol elnökség alatt a genfi Emberi Jogi Tanácsban elért, a tagállamok többsége által támogatott közös álláspont bebizonyította, és amint azt a Közel-Kelettel és Kubával kapcsolatban is meg kell valósítani. Ez kezdeményező és reformlépésnek számít az Európai Unió külső fellépése szempontjából. Egy erős, valódi európai külügyi szolgálatot szeretnénk, amely támogatja a főképviselő munkáját és a Parlament törekvéseire is reagál.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Elnök úr, Ashton asszony, szeretnék elégedettségemnek hangot adni azzal kapcsolatban, hogy ma megvitathatjuk Önrel a közös kül- és biztonságpolitikát, valamint a közös biztonság- és védelempolitikát. Bizonyos ellenvélemények ellenére azt szeretném mondani, hogy biztos vagyok abban, hogy a tisztelt Ház többsége a legjobbakat kívánja Önnek, és már várja a közös kül- és biztonságpolitika, valamint a szakértő külügyi szolgálat létrehozását, azon szolgálatát, amelyen belül hasznosítani tudja majd az Európai Unió összes tagállama legkiválóbb diplomatáinak szakértelmét.

A közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatos mai vitánk Danjean úr kiváló jelentésén alapul, aki a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottságban az én főnököm is. Az Uniónak természetesen ki kell építenie a közös kül- és biztonságpolitika keretét. Sok kihívás vár ránk, nem csupán konfliktusok, hanem természeti katasztrófák is, a terrorizmus veszélye fenyeget stb. Ezért meg kell erősítenünk műveleti képességeinket. Az Uniónak törődnie kell saját biztonságával, ugyanakkor a globális kihívásokkal szemben is aktívnak kell lennie. Transzatlanti szövetségeseinkkel való jó együttműködés nélkül ez lehetetlen. Úgy gondolom, nem

kizárólag azért, mert az uniós tagállamok többsége NATO-tag, hanem valójában a globális kihívások miatt mindenki azt várja, hogy Önnek majd sikerül egy megfelelő párbeszédet kezdeményezni és koherens együttműködést kialakítani az Európai Unió és a NATO között.

Ashton bárónő, csak hogy valami vicces megjegyzéssel fejezzem be, reményemet szeretném kifejezni azzal kapcsolatban, hogy nem csupán Henry Kissingernek, hanem Hillary Clintonnak is elküldte már a telefonszámát.

Proinsias De Rossa (S&D). – Elnök úr, szeretnék gratulálni Ashton alelnök asszonynak az elképzelésekkel teli és tartalmas felszólalásához.

Egyeseknek az a problémája Önnel, Ashton alelnök asszony, hogy nem egy marcona tábornok vagy szűk látókörű nacionalista. Én különösen annak örülök, hogy hangsúlyt helyezett a jogállamiság elvének az országok közötti érvényesülésére, és arra bátorítom Önt, hogy ténylegesen követelje meg ezt a Közel-Keleten is. Örülök annak is, hogy a minimális tagállami veszteségekkel szemben a közös előnyök elve mellett kötelezte el magát.

Pillanatnyilag talán a Közel-Kelet a legingatagabb térség, amely lángba borulhat. Szorosan együtt kell működnie az Egyesült Államokkal, és szorgalmaznia kell, hogy a Tanács december 8-i nyilatkozatát tekintsék központi jelentőségűnek az ottani előrelépéshez.

Végül határozottan azt szeretném javasolni, hogy támogassa azt az elképzelést, hogy a Közel-Kelet legyen nukleáris fegyverektől mentes övezet.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Úgy gondolom, hogy a Danjean- és az Albertini-jelentés előrelépést jelent az olyannyira vágyott közös elképzelés tekintetében, hogy az Európai Unió globális szereplővé váljon a béke és a biztonság garantálása terén, ezért gratulálok a jelentésekhez.

A csökkenő védelmi költségvetés és a jelenlegi gazdasági válság miatt teljesen nyilvánvaló, hogy amennyiben azt akarjuk, hogy Európa egységes álláspontot képviseljen a világban, tiszteletet parancsoló, erőteljes jelzéseket akarunk adni, okosabban és hatékonyabban kell felhasználnunk a rendelkezésünkre álló forrásokat.

Az Európai Védelmi Ügynökség szerepe, amelyet a Lisszaboni Szerződés megerősített, alapvetően fontos ahhoz, hogy lehetőségeinket kollektív beszerzések, az erőforrások összegyűjtése és közös képzés segítségével a lehető legjobban kihasználjuk. A közös kül- és biztonságpolitika polgári és katonai szempontjai közötti kapcsolatot az Unió képességeinek növelésére és hatékonyságának fejlesztésére kell felhasználni.

Azt várom Öntől, Ashton asszony – mint az Európai Védelmi Ügynökség vezetőjétől és főképviselőtől –, hogy ebben a vonatkozásban vállaljon aktív szerepet. Végül, Ashton asszony, sok sikert kívánok a közös külügyi szolgálat létrehozásához. Elvárom a földrajzi egyensúly elvének betartását a szolgálat személyzetének kinevezése során, hogy ténylegesen megvalósuljon az egész Európai Unió képvisellete. Európának szüksége van arra, hogy Ön sikeres legyen.

Ágnes Hankiss (PPE). – (HU) Tisztelt kollégák! Mindenekelőtt gratulálva Arnaud Danjean úrnak ehhez az átfogó és ugyanakkor minden rész kérdésben rendkívül gondolatgazdag jelentéshez, magam egyetlen szempontból szeretnék szólni. Az Unió tagállamai között számos olyan ország van, így az én hazám, Magyarország is, akik szeretnének az európai biztonság és védelempolitikai együttműködésben teljes jogú, egyenrangú tagként tevékenyen részt venni, ugyanakkor ismert földrajzi és történelmi okokból sem anyagi erőforrásaikat, sem kapacitásukat vagy akár tudásbázisukat tekintve, egyenlőre nem állnak azon a szinten, mint a legnagyobb tagországok. Magam ezért olyan módosító javaslatokat szavaztam meg, amelyek ezt a fajta csatlakozást, felzárkózást szeretnék megkönnyíteni. Egyrészt vonatkozik ez a folyamatos strukturált együttműködésre, amelyet talán lehetne úgy megfogalmazni és lehetett úgy megfogalmazni, hogy ez ne a legerősebb és legnagyobb tagországok elit klubjaként működjön, tehát ne egységes és egyforma követelményekkel lépjen fel minden résztvevő felé, mert ebben az esetben bizonyos országok lemaradnak, hanem speciális képességeik folytán tegyék lehetővé a kisebbeknek a részvételt. A másik pedig a képzési hálózatok ilyen jellegű kialakítása. Köszön szépen elnök úrnak, hogy bevette a jelentésbe ezeket a szempontokat.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Elnök úr, Ashton bárónő, ma szeretnék gratulálni mindkét előadónak, akik olyan nagyszerűen vezették ezt a vitát, amelynek eredményeképpen ez a dokumentum, vagyis inkább a dokumentumok, Albertini úr és Danjean úr jelentése egyaránt jóváhagyásra kerül.

Azt mondhatom, hogy a dokumentumok jóváhagyására éppen jókor került sor, Ashton bárónő hivatali megbízatásának kezdetén, és részletesen ismertették, mit várunk el az Európai Unió külpolitikájától. Ashton bárónő, Ön nagyon jól megragadta az alkalmat arra, hogy a két dokumentumot beépítse világéretébe, amihez gratulálok Önnek. Nyilvánvaló, hogy nem fogok mindig gratulálni, amennyiben nem teszi egyértelművé a konkrét problémákkal, dilemmákkal és válságokkal kapcsolatos álláspontját. Ma különösen ahhoz gratulálok, hogy bíráló megjegyzést tett az izraeli kormánynak az illegális települések építésével kapcsolatos intézkedésére.

Végül még hadd tegyem hozzá, hogy a jövőben több figyelmet kell fordítanunk Japánra, régi és megbízható barátunkra, és nem szabad engednünk, hogy Kína és más gyorsan fejlődő országok annyira elkápráztassanak bennünket.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, Ashton asszony, valószínűleg minden jelenlévő nevében mondhatom, hogy a külpolitika jelenti az egyik legjelentősebb kihívást azok közül, amelyekkel az Európai Unió szembenéz, és remélem, hogy az Ön vezetésével, Ashton asszony, az Európai Unió valóban a külpolitika irányítója lesz nemzetközi viszonylatban.

Két területet emelnék ki. Az egyik a közel-keleti politikai helyzet. Egyértelmű állásfoglalást várunk Öntől a terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos stratégia tekintetében. Főleg azt várjuk, hogy ez olyan helyzet lesz – különösen ami Afganisztánt illeti –, amelyből ki lehet lépni. Azt javaslom, hogy a 30 éve egyfolytában tartó háború miatt romokban ma már heverő ország modernizációjára irányuló törekvések részeként minden eszközt használjunk fel, főleg polgári műveleteket hajtsunk végre. Úgy gondolom, hogy az Afganisztán újjáépítésében való politikai részvétel kulcsfontosságú tényező az ország stabilizációja szempontjából. A másik téma Irán, amely ma döntő szerepet játszik a régióval kapcsolatos külpolitikában. Úgy vélem, hogy Önre hárul az a rendkívül fontos feladat, hogy részt vállaljunk a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásában. Ehhez sok sikert kívánunk Önnek, és bízunk benne, hogy jó együttműködést tud kialakítani az amerikai politikával.

Véleményem szerint az afganisztáni, pakisztáni, indiai és iráni politikai helyzet alapvető fontosságú a nemzetközi biztonságpolitika szempontjából. Ezért, Ashton asszony, az Ön ezzel kapcsolatos szerepe felbecsülhetetlen értékű.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Elnök úr, Ashton bárónő, Ön sikeresnek nevezte a Szomáliai-félszigeten a kalózkodás ellen végrehajtott Atalanta-műveletet.

A múlt héten azonban súlyos kalóztámadást követtek el baszk, spanyol és francia halászhajók ellen, aminek következtében a halászflokkok kénytelenek voltak elhagyni az adott területet, és védett helyre vonulni, ahol azonban nincsenek halak, nem is beszélve arról a több száz emberről, akiket különböző hajókon azóta is fogságban tartanak.

Arra kérem Önt, hogy a Parlament által decemberben elfogadott állásfoglalást alkalmazza erre a műveletre a halászhajók védelme és a védelem kiterjesztése érdekében. Ezenkívül kérem a stratégiák vizsgálatát és az e művelet keretében az Indiai-óceán vizein alkalmazott módszerek, valamint az ottani helyzet sürgős felülvizsgálatát.

Struan Stevenson (ECR). – Elnök úr, vasárnap 58 ember vesztette életét, miközben megpróbált élni választójogával az iraki választásokon, 140-en pedig súlyos sérüléseket szenvedtek. Az erőszak, a megfélemlítés, a támadás és a zsarolás veszélye mégsem tántorította el a bátor irakiak millióit attól, hogy a szavazó urnákhoz járuljanak.

Több ízben megkísérelték a választási eredmények manipulálását és meghamisítását. A szegyetlen csalások aggasztó jelei közé tartozik, hogy az elszámoltathatósággal és az igazságszolgáltatással foglalkozó csalárd bizottság több mint 500 világi, felekezethez nem tartozó jelöltet eltiltott, a szavazás napján több bombatámadás történt, valamint az is rosszat sejtetett, hogy az eredmények késve jelentették be.

Irán nyugtalanító beavatkozása folyamatos kísérő jelensége volt ennek a választásnak, és ma határozottan azt kell üzennünk, hogy meg ne próbáljanak Irakban egy bábmíniszterelnököt beiktatni, meg ne próbálják megfosztani az irakiakat demokratikus jogaiktól, és ne taszítsák vissza Irakot a szektás káoszba, mert a Nyugat figyel, a reflektorfény Önökre irányul.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, Ashton bárónő szerepét az Európai Unióról szóló szerződés 18. cikke ismerteti: hozzájárul a közös kül- és biztonságpolitika alakításához a Tanácstól kapott felhatalmazás alapján, amelyben természetesen ott vannak a nemzetállamok képviselői. Ugyanez a cikk azonban azt is

kimondja, hogy a főképviselő a Bizottság egyik alelnöke, ahonnan ellátja feladatait. Ezen túlmenően úgy értelmezem, hogy a Bizottság korábbi személyzetét előnyben részesítik a diplomatákkal és külügyminiszterekkel szemben külügyi szolgálat tagjainak kijelölésekor.

Ashton báró, egyértelmű, hogy az Ön szerepe arra szolgál, hogy folytonosan aláássa a tagállamok által a külpolitika tekintetében nem csupán egyénileg, hanem a Tanácsban közösen gyakorolt befolyást. Önt és Ön posztját átvevőket csak papíron hatalmazza fel a Tanács. Az EU külpolitikáját valójában a Bizottság fogja irányítani; a tagállamok és a Tanács folyamatosan kiszorulnak erről a területről.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Albertini úr jelentésének központi mondanivalója a koherens és hatékony politika kialakítása. Gratulálok a jelentéséhez, ahogy Danjean úrnak is.

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a végrehajtásnak személyzeti kérdéseket érintő vonatkozása is van. A jelentés említést tesz az európai külügyi szolgálatról, és bár a 2008-as évre vonatkozóan – kár, hogy nem 2009-re –, de mégis szerepel a jelentésben, ami jelzi, hogyan fogjuk valójában ellátni azt a munkát, amely most az Ashton asszony által vezetésével működő szolgálathoz tartozik. Úgy tűnik, hogy ebben a tekintetben rendkívül fontos az általunk követelt földrajzi egyensúly, valamint az, hogy az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek által a folyamatban betöltött szerep. A tisztelt Házban a világos munkaerő-felvételi követelményeket és az Európai Parlamentnek a szolgálat kialakításában betöltendő szerepét kell majd alaposan megvizsgálni.

Azt szeretnénk kérni, hogy az eljárás legyen világos és egyszerű, hogy mi, az Európai Uniót alkotó egyes szavazókat képviselők is megértsük.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Őszintén gratulálok mindkét előadónak, Albertini úrnak és Danjean úrnak.

Emlékeztetni szeretném Önöket arra a tragikus eseményre, amely hét évvel ezelőtt, március 12-én Belgrádban következett be. Zoran Đinđić, volt szerb miniszterelnök meggyilkolására gondolok. Azért gyilkolták meg, hogy leállítsák a szerbiai helyzet normalizálódását, a demokratizálódás és Szerbia európaivá válásának folyamatát. De nem tudták megállítani. Mindössze késleltetni sikerült. Ez az esemény a szomszédos országokra és a régió egészére is negatív hatást gyakorolt.

Ashton asszony, arra szeretném kérni Önt, hogy segítse és ösztönözze az Európa-párti erőket a közvetlen környezetünkben mindenhol. Időben és a megelőzést középpontba helyezve kell cselekednie. Ön választott saját magának egy új intézményt és egy új szerepkört, ami lényegében két tisztséget és két intézményt jelent, és mondhatjuk, hogy Ön duplán is a báb szerepét tölti be. Nincs visszaút, sem az Ön számára, sem a mi számunkra. Mivel csak előremehet, arra kérem, igazolja az Ön iránt tanúsított bizalmat.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, az átfogó jelentések rendszerint megkülönböztetett értékelést tesznek szükségessé, és ez ebben az esetben is igaz. Tehát olyan közös kül- és biztonságpolitikát támogatok, amely foglalkozik az illegális bevándorlás, a vízumhamisítás, a bűncselekmények elkövetéséhez kapcsolódó idegenforgalom és a hamis vízumkérelmek problémájával. Ezenkívül olyan közös kül- és biztonságpolitikát támogatok, amely a schengeni térség határainak biztosításával foglalkozik, és nyilvánvalóan nem tűri, hogy a szervezett bűnözés elleni küzdelem során irányítsák. Ugyanakkor ellenzem azt a közös kül- és biztonságpolitikát, amely arra szolgál, hogy az EU aktív szerepet kapjon olyan katonai kérdésekben, amelyekkel az ENSZ és a NATO már foglalkozik. Ezt a felesleges duplázást el kell utasítani – természetesen egy semleges állam képviselőjének különleges szemszögéből nézem a dolgokat. Ezenkívül elutasítom a vízumkötelezettség megszüntetését, ami egy meggondolatlan intézkedés volt a balkáni államokra vonatkozó vízumkötelezettség eltörlése céljából, aminek következtében néhány hónap elteltével már közel 150 000 macedón van úton Közép-Európa felé, kétharmaduk máris illegális bevándorlónak számít.

Ez nyilvánvalóan nem mozdíthatja elő az uniós polgárok biztonsági problémáinak megoldását – nem járul hozzá a biztonsághoz és természetesen közömbösen viszonyul az uniós polgárok azon kívánságához, hogy nagyobb mértékű európai jelenlétet szeretnének.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Attól tartok, hogy a korábbi konferenciák nem hoztak kézzel fogható eredményeket a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozása terén. A nukleáris fegyverek és technológiák terjedése folyamatos. Egyre nagyobb annak a veszélye, hogy nukleáris technológia bűn- és terrorszervezetek birtokába kerül.

Az Uniónak közösen kell fellépnie ezen a területen és nemzetközi szereplőként állást kell foglalnia az atomsorompó-szerződés mindhárom pillérének megerősítése, valamint az atomsorompóra vonatkozó szabályok és okmányok általános alkalmazása és érvényre juttatása érdekében. Úgy gondolom, hogy a

nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásának kérdését fel kell venni az Európai Unió prioritásai közé, és konstruktív párbeszédet kell kezdeni minden atomhatalommal, nem csak az Amerikai Egyesült Államokkal és Oroszországgal. Nem csupán az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának öt tagja rendelkezik nukleáris fegyverekkel. Ezért az Uniónak a globális biztonság érdekében politikai és diplomáciai erőfeszítéseket kell tennie annak biztosítására, hogy például Izrael, India, Pakisztán és Észak-Korea írják alá az atomsorompó-szerződést.

Catherine Ashton a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök úr, mindenekelőtt köszönetemet szeretném kifejezni a hozzászólásokért, és szeretném elmondani mennyire fontosnak és hasznosnak tartottam ezt a vitát a stratégiai irányítás szempontjából.

Először is szeretném elmondani, hogy teljesen egyetértek mindazon tisztelt képviselőkkel, akik a Parlament ellenőrzésének és szerepének értékéről és fontosságáról beszéltek, nem csak az ellenőrzés, hanem a tudomásom szerint az intézményen belül kialakult szakértelem tekintetében is. Szándékomban áll, hogy hasznosítsam ezt a szakértelmet és merem remélni, hogy minél több alkalommal meg tudjuk vitatni és beszélni ha nem is az összes, de a legtöbb ma felvetett fontos kérdést.

Ezennel viszonylag röviden szólok fel, de törekszem arra, hogy arról a néhány kulcsfontosságú témáról ejtsek szót, amelyek véleményem szerint leginkább számot tarthatnak a tisztelt képviselők érdeklődésére. Azzal kezdem, hogy nem mondtam „nem”-et a Barnier-jelentésre. A haitin szerzett tapasztalatok és a jelenleg Chilének nyújtott támogatás alapján azt mondtam, hogy szeretnénk megvizsgálni, mennyivel tudnánk többet tenni, és hogyan tudnánk hatékonyabban működni, mit kell tartalékolni, valamint hogy rendelkezünk kell-e valamilyen tartalékkal. Ez szükségessé teszi, hogy stratégiai szempontból mérlegeljük, mit szándékozunk tenni, és ehhez a Barnier-jelentés biztosítja a hátteret. Nagyon hálás vagyok Michelnek a közreműködéséért – ez a háttere a dolognak.

Az atomsorompó-szerződést illetően: több tisztelt képviselő említette a közelgő, májusi konferencia jelentőségét, mindegyikükkel egyetértek. Rendkívül fontos, hogy most már előre lépjünk a tekintetben, hogy milyen lehetőséget kínál számunkra a májusi konferencia.

Azzal is egyetértek, hogy a biztonság az erős politikai kapcsolatokkal kezdődik. Következésképpen nemzetközi viszonylatba kell helyezni szemléletmódunkat, ahogy az említett erős politikai kapcsolatokat fejleszteni kívánjunk a biztonság elősegítése érdekében nem csupán saját magunk, hanem azon harmadik államok miatt is, amelyekkel ilyen erős kapcsolatot szeretnénk kialakítani, vagy amelyekkel párbeszédet folytatunk az aggályainkról.

Több tisztelt képviselő is nagyon helyesen említette a Balkán jelentőségét. Prioritásaim között jeleztem, hogy ez rendkívül fontos területe a tevékenységünknek. A boszniai választásokat megelőző időszakban nagyon lényeges, hogy hangsúlyozzuk az Európai Unió fontosságát, és biztosítsuk, hogy a nemzeti politikusok ismertessék a választókkal, milyen módon szándékoznak szorosabb kapcsolatokat kialakítani Európával, hogy az ország végre Európa részévé váljon.

Egyetértek azzal, hogy Valentin Inzko fontos szerepet tölt be és fontos munkát végez a Főképviselő Hivatalában. Együttműködést folytatunk, hogy közösen mérlegeljük a stratégiai megközelítést – ezt is azért tesszük, hogy megvizsgáljuk, hol kell tartanunk a választásokat követő időszakban, a következő hónapokban és években ahhoz, hogy fenntarthassuk a biztonságot. A stabilitás fontosságával kapcsolatban a következőt emelném ki: nem csak az a fontos, hogy megteremtjük a stabilitást, hanem az is, hogy fenntartsuk. A régióban úgy tartják, hogy haladunk előre, én pedig időnként úgy érzem, hogy egy kicsit elakadtunk abban a tekintetben, hogy a következőkben mit is kell tennünk. Tovább kell lépünk.

Ez különösen igaz Koszovóra – amint azt több képviselő is elmondta –, ahol találkoztam a kormánnyal. Beszélgetéseket folytattam a kormány tagjaival, elsősorban a miniszterelnökkel a jövőbeni teendőkről. Szeretném még megemlíteni Szerbiát, amely nagyon törekszik arra, hogy az Európai Unió tagjává váljon. Amikor találkoztam Tadić elnökkel és a kormány tagjaival, akkor is teljesen egyértelmű volt, hogy ebben látják a jövőjüket, és ők is megértik azon problémákat, amelyek foglalkoztatnak bennünket a jövőig vezető úton.

Ami a Kubáról szóló vitát illeti, ott lettem volna. Egyszerűen arról van szó, hogy egybeesik két dolog. Az Elnökök Tanácsában éppen akkor vitatjuk meg a külügyi szolgálat kérdését, egyszerre nem lehetek két helyen. Erről a menetrendről éppen az Európai Parlament határozott. Ehhez kell igazodnom és jelen kell lennem. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy Kuba helyzetének megvitatása érdekes, és minden bizonnyal vissza fogunk még térni erre a témára.

A béketeremtéssel foglalkozó külön részleggel kapcsolatban az a válaszum, hogy a béketeremtésnek minden cselekedetünkben benne kell lennie, és engem mindig nyugtalanná tesz, ha valaminek az elkülönítéséről van szó, mintha ez valahogy a munkánk minden részletétől való elkülönülést jelentené. Nézzék csak meg, hogyan fogjuk működtetni a külügyi szolgálatot, amely egy érdekképviselési szervezethez hasonlóan egyértelműen vállalja a szerződés szerinti feladatokat, ugyanakkor Önöket is a Bizottságot is szolgálja.

Tehát amikor a Bizottság a kereskedelemmel, az éghajlatváltozással, az energiabiztonsággal kapcsolatos tennivalókat nemzetközi viszonylatban szemléli, a külügyi szolgálat egyben olyan eszköz lehet, amely közvetlenül összekapcsolja a Bizottság tevékenységét az adott területen történetekkel. Fenntartom, hogy mindez arról szó, hogy egy biztonságosabb, stabilabb világ jöjjön létre. Tehát számomra mindez azzal kapcsolatos, hogyan építjük be elképzelésünkbe azt, hogy azon törekvések támogatása céljából vagyunk jelen, amelyek biztosítják a béketeremtést és a békefenntartást.

Az Atalanta-művelettel kapcsolatban a következőket szeretném elmondani: szerintem a művelet nagyon kedvező eredményeket ért el. Ez egy rendkívül fontos misszió, tevékenységének a régió belüli minden egyéb intézkedésünkhöz kapcsolódnia kell. Ezenkívül az a véleményem, hogy nem feledkezhetünk meg a halászatról és az azzal kapcsolatos stratégiáról. Ezzel nagyon is tisztában vagyunk.

A munkacsoportokról: úgy gondolom, hogy nagyon jó ötlet volt a Parlament részéről, hogy munkacsoportokat alakítson ki. Úgy vélem, pillanatnyilag a vezető tisztviselők jó kapcsolatot folytatnak ezekkel a csoportokkal, és ez a továbbiakban is legyen így.

A műveleti központ kérdésével kapcsolatban azt szeretném mondani, hogy nem arról van szó, hogy megváltoztattam az álláspontomat. Amit januárban mondtam, arról továbbra is meg vagyok győződve. Azért foglalkozunk most ezzel a kérdéssel, mert ahogy telik az idő, jobban átlátom a külföldi misszióinkkal kapcsolatos teendőket, akár Koszovó, akár Bosznia esetében, akár azt vitatjuk meg, hogy mi folyik az Atalanta-művelet során, vagy mit tudunk tenni Haitin stb.

Felszólalásomban azt mondtam, hogy meg kell vizsgálnunk, mit kell tennünk, majd döntenünk kell arról, hogy mi ennek a legjobb módja. Eltérő nézetek alakulnak ki, de úgy vélem, hogy ezek a nézetek mind egy közös téma köré csoportosulnak, azaz azzal kapcsolatosak, hogy mit kell tennünk. Tehát arról van szó, hogy meggyőződünk arról, miként kell cselekednünk.

Az emberi jogok témáját úgy jellemezném, hogy ez vezérfonal, meghatározó jelentőségű kérdés. Értékeink és az emberi jogok képviselete minden tettünkben alapvető fontosságú az Európai Unió belüli és az egész világon. Az a lényeg, hogyan biztosítjuk, hogy ez a vezérfonal minden tettünkben jelen legyen az Európai Unió értékeinek megismertetése érdekében. Szeretném alaposan megvizsgálni ezt a kérdést, tehát nem csak a párbeszédhez kapcsolódó mellékes dologról van szó. Minden tettünknek szerves részévé válik.

Azzal is egyetértek, hogy az Egyesült Államokkal erős transzatlanti kapcsolatokat kell fenntartanunk. Az Egyesült Államok szilárd partnerünk egy sor kérdésben, különösen a válságkezelésben, és nagyon fontos, hogy erre támaszkodjunk. Ezenkívül nagyon szeretnék arra a munkára építeni, amelyet az Egyesült Államokkal együtt végzünk a fejlesztés által érintett területeken, például Afrikában, ahol – mindenesetre úgy vélem – sokkal többet kell tennünk, természetesen kereskedelmi biztossá a kereskedelmet támogató segélyezés kapcsán szerzett tapasztalataim alapján mondom ezt.

Egyéb nagy jelentőségű partnerségekről is gondolkodnunk kell. Tárgyaltam a brazil külügyminiszterről arról a lehetőségről, hogy ismét együttműködjünk a fejlesztéssel kapcsolatban, olyan területeken, ahol a méretgazdaságosság és az együttműködési képesség lehetővé teszi, hogy sokkal hatékonyabban szabadítsunk fel forrásokat a világ bizonyos, ténylegesen rászoruló térségei számára.

A kiberfenyegetésekkel kapcsolatos megállapításokkal is egyetértek. Ez rendkívül fontos kérdés. Nagyon aktuális. Állandóan figyelemmel kell kísérnünk ezt a problémát, mert elkerülhetetlen, hogy a fenyegetések folyamatosan változnak.

Csak néhány szót szólnék még a külügyi szolgálatról. A külügyi szolgálaton belül meg kell valósítani az Európai Unió földrajzi szempontú képviseletét. Ezzel teljesen egyetértek, de ehhez idő kell. Az egyik dolog, amit az összes külügyminiszternek elmondtam, és most elmondom a Parlamentnek is: kérem, hogy azért mert az első négy vagy öt jelölt nem éppen az Önök által legjobban ismert tagállamból származik, ne feltételezzék rögtön azt, hogy a jövőben abból a tagállamból nem fogok senkit kijelölni. Egyszerűen arról van szó, hogy lépésről lépésre kell felépítenünk a szolgálatot. Ne felejtsek el a tisztelt képviselők, hogy pillanatnyilag még nem is létezik. Még nem alakult ki a külügyi szolgálat csapata vagy személyzete, mert

amíg a jogalap nincs kész, semmi sincs. Csak az van, mint korábban, törekszünk arra, hogy következetesebben hozzuk össze a dolgokat.

A kinevezésekre kizárólag érdem alapján kerül majd sor. Nincsenek kedvencek. Csak az érdemek számítanak. Ahogy a tagállamoknak és az intézményeknek is elmondtam, a legtehetségesebbeket és a legkiválóbbakat szeretném kiválasztani. Azt szeretném, hogy a különböző helyszíneken tevékenykedő küldöttségek olyan érdekképviselői szervek legyenek, amelyek képesek támogatni az Európai Unió tevékenységét annak minden részletében, a harmadik országok irányába való képviselő, a harmadik országokkal való együttműködés tekintetében.

Ez alapvető fontosságú, mert máskülönben ismét megosztottak leszünk. A kérdés az, hogyan vigyük végbe az elmondottakat, jelenleg éppen ezért folytatunk párbeszédet a Tanáccsal és a Bizottsággal. Ha nagyon egyszerű lenne, már véghezvittük volna. Biztosra kell mennünk abban a vonatkozásban, hogy helyesen és hatékonyan cselekszünk. A következő néhány hétben ki fogjuk dolgozni ezt a kérdést.

Ami az erőforrásokat illeti, a rugalmasság mellett érvelek. Amellett érvelek, hogy amennyiben egy adott országban válsághelyzet alakul ki, vagy ráébrednek arra, hogy szükség van az erőforrások mozgósítására, ezzel a kérdéssel foglalkoznunk kell, de mindenképpen a parlamenti ellenőrzés keretében. És itt is át kell gondolnunk, milyen módon intézkedjünk nem csak most, hanem a jövőben is.

Feltétlenül el kell kerülnünk a dupla, felesleges munkavégzést; máskülönben csak még nagyobb bürokrácia alakul ki, amit egyáltalán nem szeretnénk. Biztosítanunk kell, hogy ez a szolgálat az Európai Unión belüli egységes, jól működő szervezet legyen, amely támogatást nyújt, és amelynek a tevékenységét más intézmények is támogatják. És amint mondtam, ne felejtjük el, hogy a szolgálat még létre se jött. Reménykedjünk abban, hogy a következő néhány hétben be tudjuk fejezni ezt a munkát. Biztos vagyok abban, hogy a Parlament támogatásával sikerül létrehozni. Le tudjuk rakni az alapköveket, de az építkezés időbe kerül, és ez olyan fontos, hogy remélem ezt minden tisztelt képviselő megérti.

Tennék még néhány záró megjegyzést. Ami a csúcstalálkozókat illeti, sok különböző csúcstalálkozót tartunk. Mindig azt kell szem előtt tartanunk, mennyire hasznosak és fontosak. Nem vehetünk részt mindegyikben. Egyszerűen túl sok van belőlük. Némelyikre elmegyek majd. A Marokkói csúcstalálkozón megfelelően képviseltettük magunkat, mert mindkét elnök jelen volt. Őszintén úgy gondolom, hogy ha a Tanács és a Bizottság elnöke is ott van, elmondhatjuk, hogy a csúcstalálkozón erőteljes az EU képviselője. Nincs szükség arra, hogy én is mindig ott legyek, és ezzel ők is egyetértenének.

Végül egyes tisztelt képviselők szót ejtettek például a Japánnal való kapcsolatokról, a stratégiai partnerség vonatkozásában fontos országokkal, például Oroszországgal való kapcsolatokról, a Közel-Kelet jelentőségéről és értékéről, ahol szombattól látogatást teszek, valamint a kvartett jelentőségéről és értékéről, mivel a Közel-Keleten több helyre ellátogatok. Azt hiszem, öt országba teszek látogatást, majd végül részt veszek a kvartett moszkvai találkozásán a következő teendőink megvitatása érdekében.

Végezetül, tisztelt képviselők, köszönöm, hogy észrevették, hogy a Tanács oldalán ülök, és hogy nincs jelen a Bizottság. Majd változtatom a helyemet. Amíg van ülőhely középen, ott fogok átjárni. Az Önök feladata lesz, hogy emlékeztessenek, amikor bejövök, hogy éppen melyik oldalon kell helyet foglalnom.

Végül pedig hadd köszönjem meg ismét Albertini úrnak és Danjean úrnak a kiváló jelentéseket, amelyek alkalmat adtak arra, hogy a mai napon kifejtsem nézeteimet.

(Taps)

Gabriele Albertini *előadó.* – (IT) Köszönetet szeretnék mondani képviselőtársaimnak, hogy olyan sokan felszólaltak, külön köszönet azoknak, akik a jelentés legfontosabb részeit jóváhagyták, dicsérték és helyeselték az abban foglaltakat, de azoknak is köszönetemet fejezem ki, akik bíráló megjegyzéseket tettek, és mindenekelőtt azoknak, akik azért tették ezt, hogy felszámoljuk azon sajnálatosan tragikus eseteket, ahol katonai erőt alkalmaznak, és megvalósuljon a békés világról szőtt álom. A nagyszerű görög filozófus, Platón mondása szerint csak a halott látja a háború végét. Annak ellenére azonban, hogy nem akarjuk alávetni magunkat ennek a filozófiának, valamint hogy törekszünk ennek megakadályozására, a valóság arra kényszerít bennünket, hogy még a békemissziókban is katonai erőt alkalmazzunk.

Gratulálok Ashton főképviseelő/alelnök asszonynak, és köszönöm, hogy említést tett a jelentésemről: különösen tetszik kettős megközelítési módja, az, ahogyan szinergiát próbál teremteni a Tanács és a Bizottság feladatai között. Az ülésteremben elfoglalt helye – amelyet váltogat a Tanács és a Bizottság padsora között – példázza azon szándékát, hogy két tisztséget lásson el.

Úgy gondolom, hogy nekünk, a Parlamentnek támogatnunk kell a szinergia megteremtése iránti elkötelezettségét. Az Európai Bizottság fejlesztési, szomszédsági, valamint a stabilitás, az emberi jogok és a demokrácia előmozdítására irányuló politikát folytat; a Tanács békemissziókat, valamint és a jogállamiság megvalósítását elősegítő missziókat valósít meg. E témáknak feltétlenül meg kell jelenniük az európai diplomácia szolgálat tevékenységében, amely szolgálatnak hatékonynak, eredményesnek kell lennie, valamint rendelkeznie kell a feladatának ellátásához szükséges készségekkel és forrásokkal, és mindent meg fogunk tenni, hogy ez így legyen.

Azért is szeretnék köszönetet mondani a főképviselő asszonynak – és erről még beszélünk április 23-án –, hogy beleegyezett, hogy megjelenjen a Külügyi Bizottság meghallgatásán, ahol a külügyi szolgálatról lesz szó, amely kérdést lehetőségünk lesz alaposabban megvitatni. A mai nap természetesen nem együttműködésünk végét, hanem kezdetét jelzi.

Arnaud Danjean *előadó.* – (FR) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim, még egyszer köszönetet szeretnék mondani minden felszólalásért, amelyek hozzájárultak ahhoz, hogy tartalmasabb vitát folytassunk, hozzájárultak a jelentés tartalmának gazdagításához.

Szeretném megnyugtatni azokat, akik aggályaiknak, sőt olykor gyanújuknak adtak hangot amiatt, hogy ez a jelentés még nagyobb versengést válthat ki, különösen a NATO-val, és elszigetelődéshez vezethet. Semmi esetre sem ez a helyzet; egyáltalán nem gondolom, hogy így lenne, és szeretném még hozzátenni, hogy ez nem is szerepel a szerződésben, éppen ellenkezőleg. Nyugodtan hihetnek egy francia európai parlamenti képviselőnek, aki fáradhatatlanul küzdött azért, hogy hazája újból a NATO integrált struktúrájának része legyen.

Amikor stratégiai autonómiáról van szó, milyen elképzelést dolgozunk ki, milyen politikát fejlesztgetünk 10 éve? A válaszunk az, hogy az Európai Unió azon képességét fejlesztjük, hogy polgári és katonai missziók segítségével olyan területeken tudjon beavatkozni, ahol más szervezetek, például a NATO, nem tudnak. A NATO nem tudott beavatkozni, hogy véget vessen a grúz konfliktusnak, nem tudott beavatkozni ott, ahol nem volt jelen az ENSZ és az EBESZ. A NATO sem avatkozott be korábban a Szomáliai-félszigeten, mint mi, hogy véget vessen a biztonsági érdekeinket veszélyeztető eseményeknek.

A stratégiai autonómia azt is magában foglalja, hogy olyan eszközökkel vagyunk képesek beavatkozni, amelyekkel csak mi rendelkezünk: polgári és katonai eszközökkel, jogi, pénzügyi és fejlesztési eszközökkel. Az Európai Unió van a legjobb helyzetben ahhoz, hogy a válság sújtotta területeken fejlessze ezt a globális megközelítést.

Stratégiai autonómiánk azt is jelenti, hogy szükség esetén nem avatkozunk be, vagy egyoldalú katonai műveletek esetén, vagy azért – és több osztrák képviselő hívta fel a figyelmet erre –, mert vannak köztünk semleges országok, amelyek státuszát tiszteletben tartjuk.

Én ezt értem európai védelem és biztonság alatt. Ezt jelenti a stratégiai autonómia, amelyet e politika eszközeivel alakítunk ki. Ne felejtjük el az európai biztonság- és védelempolitika kezdetét. Akkor jött létre, amikor tragikus, véres kudarcot vallottunk: azaz a Balkánon az 1990-es években, ahol az Európai Unió nem tudott megbirkózni a kontinens egyik jelentős biztonsági kihívásával. Ne feledkezzünk meg erről. Az európaiak nem felejtették ezt el, és nem bocsátanak meg, ha feladnánk azt az ambíciót, hogy Európa szerepet játsszon a nemzetközi szintén.

(Taps)

Elnök. – Ezzel lezárjuk ezt a napirendi pontot. A vitát berekesztem. A vita lezárása érdekében az eljárási szabályzat 115. cikkének (5) bekezdése szerint benyújtott, hat állásfoglalási indítványt⁽¹⁾ kaptam kézhez.

A szavazásra ma kerül sor.

Elena Băsescu (PPE) *írásban.* – (RO) Mindenekelőtt gratulálni szeretnék Albertini úrnak a jelentés elkészítéséhez. Örülök, hogy az általam javasolt módosításokat elfogadták. A múlt héten az Európai Bizottság bejelentette, hogy 43 jelentős energiaprojektet finanszíroz, többek között négy olyat, amely Romániát is érinti. A jövőben a Bizottságnak kellő fontosságot kell tulajdonítania a Constanța-Trieszt páneurópai kőolajvezetéknek, valamint a keleti partnerség országaival való kapcsolatok fejlesztésének. Fokozni kell a fekete-tengeri szinergia részét képező projektek végrehajtásával kapcsolatban annak érdekében, hogy ezen

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

a területen hatékonyabb együttműködés valósuljon meg. A Moldovai Köztársaság a keleti partnerségben és a fekete-tengeri szinergiában is jelentős szerepet tölthet be. Az Európai Uniónak külön figyelmet kell fordítania az ezen országgal való kapcsolatokra, és támogatnia kell az uniós csatlakozáshoz vezető úton. Az EU-nak nagyobb mértékű részvételt kell vállalnia a fekete-tengeri régió megoldatlan konfliktusainak rendezésében, beleértve a Dnyeszteren túli régióban állandósult konfliktust. A transzatlanti partnerség fejlesztését fel kell venni az Európai Unió kül- és biztonságpolitikájának prioritásai közé. Az Egyesült Államokkal való kapcsolatok rendkívül fontosak a globális biztonság és stabilitás megszilárdításának elősegítése szempontjából. Az amerikai rakétavédelmi rendszer egy részének Románia területére történő telepítése a hazám iránti bizalom jele.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) írásban. – (PT) Sajnálatos, hogy a többoldalú leszerelés folyamata megszakadt, és több évig hiányzott a politikai akarat az újakezdéshez. Ezért rendkívüli jelentőségű az atomsorompó-szerződés részes felei közötti, közelgő 2010. évi felülvizsgálati konferencia.

Amint azt az általunk aláírt állásfoglalási indítvány kimondja, mélységesen aggaszt bennünket az új nukleáris fegyverkezési verseny által előidézett veszély. Ennélfogva azonnal be kell szüntetni a nukleáris fegyverek fejlesztését, előállítását és tárolását.

Elengedhetetlen, hogy az Egyesült Államok véget vessen a harcászati nukleáris fegyverek új generációja kifejlesztésének, és hogy eddigi törekvéseivel ellentétben, aláírja és ratifikálja a globális Atomsorompó-szerződést.

Ezenkívül az iráni nukleáris programmal kapcsolatos vita békés megoldása és a tárgyalások újakezdése mellett érvelünk, ezáltal újjáolaj megismételjük, hogy ellenzünk minden katonai akciót, illetve katonai erő alkalmazásával való fenyegetést. Ezenkívül arra is figyelmeztetünk, hogy a katonai akciók még mélyebb válságot idézhetnek elő a régióban.

Edit Herczog (S&D) írásban. – (HU) Tisztelt elnök úr! Tisztelt képviselőtársak! 2010 áprilisában-májusában megrendezésre kerül az Atomsorompó Szerződés felülvizsgálati konferenciája. Ezen fontos, hogy az Európai Unió tagállamai egységes álláspontot képviseljenek és megerősítsék a szerződés mindhárom pillérét: a nukleáris fegyverek terjedésének megakadályozását, a leszerelést és az együttműködést az atomenergia polgári célú felhasználása területén. A tagállamoknak ki kell fejezniük elkötelezettségüket a nukleáris fegyverekkel való kereskedelem visszaszorítása mellett, a már meglévő nukleáris fegyvereztetések fokozatos leépítése, illetve a nukleáris fegyverek előállításához szükséges anyagok gyártásának és az ahhoz szükséges termékek birtoklásának szigorú ellenőrzése mellett. A tagállamoknak vezető szerepet kell vállalniuk az ENSZ BT által 2009 őszén (szeptember 24-én) hozott 1887. határozat alkalmazásában: ezen határozat értelmében a tagállamoknak nagy hangsúlyt kell fektetniük arra, hogy egy átfogó nemzetközi szerződést hozzanak létre, amely a nukleáris fegyverek leszereléséről hivatott rendelkezni szigorú nemzetközi felügyelet mellett. Ezenkívül törekedniük kell konkrét intézkedések bevezetésére a fent említett területeken, hogy példát statuáljanak a világ számára. Az Unió tagállamainak elő kell segíteniük az átfogó Atomcsend Szerződés ratifikálását, illetve az Amerikai Egyesült Államok és Oroszország közötti START egyezmény megújítását. Az Európai Uniónak kiemelt területként kell kezelnie a nukleáris fűtőanyagokkal kapcsolatos teendőket, a tárolásukra, szállításukra, kereskedelmükre vonatkozó szabályozások egységesítését, átláthatóvá tételét, szigorítását.

Filip Kaczmarek (PPE) írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, meg kell mondanom, hogy azt gyanítom, hogy a közös kül- és biztonságpolitikáról szóló 2008-as éves jelentés nem fog akkora érzelmeket kiváltani, mint a témával kapcsolatos következő évi. Mert azt remélem, hogy egy év múlva már tudni fogjuk, milyen is lesz az európai külügyi szolgálat, ez az új szolgálat viszont nagy befolyást fog gyakorolni az európai külpolitika alakulására.

Az Európai Unió nemzetközi jelentőségű szereplő szeretne lenni. Ez nagyszerű, de nem lesz könnyű megvalósítani. Kemény munka vár ránk. Az európai intézményeknek egyetértésre kell jutniuk az európai külügyi szolgálattal kapcsolatban. Ez sem lesz könnyű feladat, de e nélkül nem leszünk képesek külpolitikánk fejlesztésére. Vissza kell nyúlnunk az Európai Unió alapvető értékeihez, és ezek alapján kell hozzálátnunk külpolitikánk alakításához.

Soha nem feledkezhetünk meg a szolidaritásról, az egyenlőségről, az egységes normákról, valamint az emberi és polgári jogokról. Gondolnunk kell a belső egyensúly fenntartására, valamint arra, hogy meg kell védenünk az összes uniós tagállam érdekeit, amelyek nem kizárólagosak. Kétségtelenül alapvető fontosságú kérdés, hogy javítani kell a közösségi intézmények és a tagállamok közötti koordináción. Az egyéni nemzeti érdekek nem állhatnak ellentétben egységünkkel, illetve közösségünkkel. Paradox helyzet, de éppen azon országok,

amelyek az európai integráció hajtóerejének szeretnének látszani, időnként az Unió közös érdekeivel szemben cselekszenek. Változtassunk ezen!

Kristiina Ojula (ALDE) *írásban.* – (ET) Elnök úr, az előttem felszólalók közül néhányan felhívták a figyelmet az európai külügyi szolgálat összetételével kapcsolatos problémákra, amely szervezet a Lisszaboni Szerződés hatálybalépést követően kezdte meg munkáját. Rendkívül fontosnak tartom, hogy az európai külügyi szolgálat összeállítása során tartsuk be a földrajzi egyensúly elvét, valamint hogy – az Európai Unió többi szervéhez hasonlóan – itt is alkalmazzuk a pozitív diszkriminációt az új tagállamok képviselői tekintetében, ami tükrözi az átmenti időszakot és elősegíti a gyorsabb előmenetelt. Az új tagállamok képviselői nem rendelkeznek a szükséges, az Európai Unió intézményeiben több évtizedes, ami előfeltétele a legmagasabb tisztségek betöltésének. Nem lenne méltányos, ha az összes fontos posztot a régi tagállamokból származó tisztségviselők töltenék be, és ha az új tagállamok tisztségviselőinek hosszú évekig az oldalon kívül kellene várakozniuk. Ez nyilvánvalóan erőforrás-pazarlás lenne, mert például tegyük fel, hogy egy Máltát képviselő tisztségviselő, sokkal több ismerettel rendelkezik az észak-afrikai országokról, egy ciprusi a Közel-Keletről, egy bolgár Törökországról, egy lengyel Fehéroroszországról és Ukrajnáról, a balti államokból származó képviselő Oroszországról stb. Remélem, hogy az Európai Unió nem követi el azt a hibát, hogy csak a régi tagállamok alakíthassák ki az európai külügyi szolgálat arculatát, és remélem, hogy ehelyett megtalálja a legjobb, minden tagállam számára elfogadható megoldást.

Czesław Adam Siekierski (PPE) *írásban.* – (PL) A világ helyzete új kihívásokat teremt az EU külpolitikája számára, és a biztonsági problémák átfogóbb értelmezését teszi szükségessé. Új hatalmak alakultak ki és aktívan részt vesznek a világpolitika különböző területeinek alakításában. Ennélfogva nemzetközi párbeszédre, valamint az együttműködési és a feladatmegosztás tekintetében új alapelvek meghatározására van szükség. A NATO és az Amerikai Egyesült Államok által a nemzetközi biztonság vonatkozásában betöltött jelentős szerepet azzal kell kiegészítenünk, hogy az EU részét képező, különleges mobil erőket hozunk létre, amelyek képesek lesznek mindenféle természeti és egyéb katasztrófa miatt bekövetkező helyzetet kezelni. Az Uniót nem csak a demokráciáért és az emberi jogokért küzdő intézménynek fogják tekinteni, hanem olyan szervezetnek is, amely szükség esetén a lakosság segítségére siet. Más fenyegetések is nyilvánvalóan egyre nagyobb veszélyt jelentenek, így az energia- és élelmiszerbiztonság mind fontosabbá válik. Szükségesnek tartom, hogy az EU külügyi szolgálatának működésével kapcsolatban új elképzelést dolgozzunk, amely meghatározza a közösségi művelési területeket és a szolgálat létrehozásának alapelveit, valamint a tagállamok diplomáciai szolgálataival való feladatmegosztás és együttműködés alapelveit, hogy egyértelmű legyen, az egyes uniós intézmények milyen feladatot látnak el. Ha az elején nem dolgozzuk ki a feladat- és hatáskörmegosztást, félreértések alakulhatnak ki az Unió különböző intézményei és vezetői, valamint az EU és a tagállamok között. A külügyi és biztonságpolitikai főképviseleti poszttal kapcsolatos első tapasztalatok, valamint azon általános elvárás miatt, hogy aktív tevékenységet folytasson és különböző helyeken legyen jelen, el kell gondolkodnunk azon, hogy helyetteseket jelöljünk ki, vagy a főképviseleti munkájának elvégzésébe nagyobb mértékben vonjunk be más biztosokat, úgyis van belőlük elég.

Traian Ungureanu (PPE) *írásban.* – (RO) Örülök az Albertini-jelentésnek, amely ismerteti a közös biztonság- és külpolitika legfőbb vonatkozásait, különösen a keleti partnerség fejlesztésével és a fekete-tengeri régió belüli európai politikáról szóló pontokra gondolok. A keleti partnerség és az Euronest Parlamenti Közgyűlés megfelelő keretet biztosít ahhoz, hogy az EU keleti szomszédai közelebb kerüljenek az európai normákhoz, valamint ahhoz is, hogy tisztázzuk egyes államok – például a Moldovai Köztársaság – uniós csatlakozásának kilátásait. Különösen szeretném kiemelni, mennyire fontos, hogy a Moldovai Köztársaság Európa-párti kormánya gyors, különleges segítséget kapjon. Ebben a tekintetben két európai intézkedést kell felgyorsítani: az uniós makroszintű pénzügyi támogatás nyújtásának folyamatát, valamint a Moldovai Köztársaságnak az EU-ba utazó állampolgárai számára a vízummentesség biztosítása. Alapvető fontosságú, hogy a fekete-tengeri régió belüli továbbra is az EU energiabiztonságának garantálására vonatkozó európai célkitűzés megvalósítására törekedjünk. Támogatom a jelentés 21. pontját, amely felhívja az EU-t arra, hogy teljes körűen és minél gyorsabban valósítsa meg a Nabucco-projektet. A vita tárgyát képező másik kérdés, amely ugyanolyan fontos, az Egyesült Államok rakétavédelmi programjának megfelelő értékelése, valamint annak jelentősége az európai biztonság szempontjából. Romániának a programba való bevonása azt bizonyítja, hogy Románia hozzájárul az európai biztonsághoz, és képes betartani a szövetségesek irányába tett biztonsági kötelezettségvállalásait.

Janusz Władysław Zemke (S&D) *írásban.* – (PL) Szeretnék néhány észrevételt tenni az európai biztonsági stratégiával, valamint a közös biztonság- és védelempolitikával kapcsolatban.

Az Európai Parlament állásfoglalásra irányuló indítványa pontosan meghatározza az Európát érintő veszélyeket és kihívásokat. A probléma az, hogy nem tudjuk ezeket megfelelően kezelni, legalábbis nem

mindig tudunk elég gyorsan reagálni. Három fő gyenge pontunk van, és ha ezekre megoldást tudnánk találni, alapvető javulás állna be a közös biztonság- és védelempolitika hatékonysága tekintetében. Az egyik gyenge pontot az jelenti, hogy hiányzik az eltökéltség az összes uniós tagállam részéről a közös politika kialakítása iránt, ha nem csupán szóban kell kijelenteni, hogy szükség van közös politikára. A második – a számos európai intézmény munkájának erőtlen koordinációja. Uniós szinten még mindig nem jött létre egy olyan központ, amely a válsághelyzetekben szükséges válaszlépéseket irányítaná. A harmadik és egyben az utolsó probléma, hogy túl szerény a ténylegesen az Unió – és nem csak a tagállamok – rendelkezésére álló katonai és polgári eszköztár.

A légi közlekedéssel kapcsolatos problémák például most már közismertek, és ez alapvető jelentőséggel bír a válsághelyzetekben való gyors reakció szempontjából. Csak akkor lehet hatékonyabb a közös biztonság- és védelempolitika, ha az említett három területen előrehaladást érünk el.

(Az ülést felfüggesztik néhány percre, amíg a szavazásra várnak)

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

7. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

Robert Atkins (ECR). – Elnök úr, egy ügyrendi kérésről szólva úgy gondolom, hogy ha az első szavazás megtörtént volna 12 órakor, akkor az emberek a helyükön ülnének és részt vennének a szavazásban, így pedig várni kell rájuk, hogy helyet foglaljanak és csak utána lehet szavazni.

(Taps)

Elnök. – Nagyon megértő vagyok.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – *(IT)* Elnök úr, elnézést kérek ezért a közbeszólásért, de Olaszországban megválasztott európai parlamenti képviselőként kötelességemnek tartom, hogy ebből az ülésteremből tiszteletteljes és hódolatteljes üdvözlétemet küldjem országom elnökének, Giorgio Napolitanonak, Olaszország alkotmányos értékei és nemzeti egysége letéteményesének.

Ebben az ülésteremben az olasz elnökre mindig csak tisztelettel és tisztelettudóan lehet utalni.

(Taps)

Elnök. – Áttérhetünk a szavazásra.

7.1. A meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolóí, tekintettel a mikrovállalkozásokra (A7-0011/2010, Klaus-Heiner Lehne) (szavazás)

Charles Tannock (ECR). – Elnök úr, szeretném, ha a Parlament tudomást venne Noam Shalit jelenlétéről a karzaton, aki annak az izraeli-uniós kettős állampolgár Gilad Shalit tizedesnek az édesapja, akit több mint három éve tart fogva titokban a Hamász Gázában. Mi itt a Parlamentben mindannyian reméljük, hogy Noamnak a fiáért folytatott kampánya sikeres lesz, és hogy hamarosan szabadon fogják bocsátani.

(Taps)

Elnök. – Köszönöm, Tannock úr.

7.2. Európa 2020 - A 2010. február 11-i informális Európai Tanács nyomon követése (B7-0150/2010) (szavazás)

7.3. Az Izraelre és Palesztinára vonatkozó Goldstone-ajánlások végrehajtása (B7-0135/2010) (szavazás)

7.4. A civil társadalom és a nemzeti kisebbségek helyzete Fehéroroszországban (B7-0134/2010) (szavazás)

7.5. A pénzügyi tranzakciók megadóztatása (szavazás)

7.6. Egységes eurófizetési térség (szavazás)

7.7. Hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) (szavazás)

- A 1. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Tokia Saïfi a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, felolvasom a szóbeli módosítást: „felszólítja a Bizottságot, hogy folytassa az ACTA-val kapcsolatos tárgyalásokat, és hogy azokat a hamisítás elleni fellépésben a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok végrehajtásának már meglévő európai rendszerére korlátozza”.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

7.8. Rendelet az általános preferenciális rendszer alkalmazásáról (szavazás)

- A 4. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Yannick Jadot a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, szeretnék egy szóbeli módosítást előterjeszteni ehhez a módosításhoz, a módosítás két részének törlését javaslom, nevezetesen a „kolumbiai hadsereg által” és a „Kolumbiával kapcsolatban” szavak törlését.

A módosítás tehát így hangzana: „úgy ítéli meg, hogy a kolumbiai szakszervezeti tagok meggyilkolásával kapcsolatos riasztó hírek, valamint a nemrégiben érkezett, és Kolumbia ügyésze által most megerősített hírek, miszerint La Macarena régióban olyan tömegsírokat fedeztek fel, amelyek az elmúlt években megölt emberek százainak holttestét tartalmazzák, elégséges bizonyíték ahhoz, hogy a Bizottság nyomozást indítson a rendelet értelmében.”

(A szóbeli módosítást elfogadják. A módosított 4. módosítást nem fogadják el)

7.9. 2008-as éves jelentés a KKBP-ről (A7-0023/2010, Gabriele Albertini) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Heidi Hautala (Verts/ALE). – Elnök úr, ez a jelentés a 2008. évi közös kül- és biztonságpolitikával foglalkozik. Nem tesz említést azonban a 2008. március 10-én történekről, amikor tibetiek békés tüntetést szerveztek kultúrájuk és vallásuk elnyomása ellen. Érkezett hozzánk ma egy vendég Tibetből, Namdrol Lhamo asszony, egy apáca, akit a drapchi börtönben tartottak fogva 12 évig, mert részt vett egy békés tüntetésben, és aztán dalokat vett fel a börtönben. Tisztelettel kell adóznunk neki, és a többi bátor tibetinek, akik megszállás alatt élnek.

Nemrégiben találkoztam a Dalai Lámával, és arra a következtetésre jutottunk, hogy sürgető szükség van egy független nemzetközi vizsgálatra azzal kapcsolatban, hogy mi történt ezen a felkelésen Lhasában 2008. március 10-én és azokban a napokban, mivel amíg nem kerül sor egy ilyen vizsgálatra, Kína továbbra is a száműzött tibeti kormányt és a Dalai Lámát fogja vádolni a felkelésre uszítással és annak erőszakos utóhatásaival.

A száműzetésben lévő tibeti kormány szerint legalább 220 tibeti vesztette életét, sokan a rendőrség válogatás nélküli sortüze, valamint a börtönökben tapasztalható rossz bánásmód és kínzások következtében. Ennél jóval többen eltűntek.

(Szűnni nem akaró taps)

- A 1. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Adrian Severin az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, van egy módosító indítványunk.

Rendesen képviselőcsoportunk a jelentés ellen szavazna, de annak érdekében, hogy mellette szavazhassunk, szeretnénk törölni a következőket: „ez maga után vonja az izraeli blokád megszűnését”.

Azért kérjük ezt, mert az izraeli blokád kérdése túl összetett, és úgy vélem, nincs egyértelmű kapcsolat a korábbi sorok és ezek a szavak között. Ha ki tudjuk törölni ezt a részt, úgy gondolom, nyugodtak lehetünk a módosítás többi részével kapcsolatban, és mellette tudunk szavazni. Ez kis változtatás, de lehetővé tenné számunkra, hogy igennel szavazzunk.

(A szóbeli módosítást elfogadják. A módosított 11. módosítást nem fogadja el)

7.10. Az európai biztonsági stratégia és a közös biztonság- és védelempolitika végrehajtása (A7-0026/2010, Arnaud Danjean) (szavazás)

- A 5. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Reinhard Bütikofer a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, szeretnék szavazást javasolni ennek az indítványnak egy módosításáról, amelyet most felolvasok.

. – „Felszólítja a főképviselet/a Bizottság elnökhelyettesét, a Tanácsot és a tagállamokat, hogy küzdjék le a polgári és katonai tervezési képességek közötti egyenlőtlenségeket”, és a többi részt töröljék, mivel az már szerepel a szövegben.

(A szóbeli módosítást nem fogadják el)

- A 34. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Hannes Swoboda az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, kollégáim előterjesztettek egy módosítást, amellyel egyet tudnánk érteni, ha összekötjük azt az eredeti módosítással. Megértem kollégáimat, és osztjuk abbéli nézeteiket, hogy stratégiai döntésünknek nem szabad Oroszországtól függenie, ugyanakkor azonban Oroszország fontos partner.

Ha a kollégák egyet tudnának érteni azzal, hogy elfogadjuk módosításukat és hozzátesszük, hogy „beleértve Oroszországot” – Oroszország a kontinentális párbeszéd egyik tagja –, akkor egyetérténénk, és a módosítás mellett tudnánk szavazni.

(A szóbeli módosítást nem fogadják el)

7.11. Atomsorompó-szerződés (szavazás)

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Jelentés: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Elnök úr, szeretném kijelenteni, hogy én támogatom ezt a határozatot, de először is a szavazókártyám nem működött, és ezért kell ezt kijelentenem. Most térjünk a tárgyra. Hölgyeim és uraim, a mikrovállalkozások éves elszámolási kötelezettségeinek megváltoztatásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslat. Ez a projekt heves vitákat keltett majdnem minden szinten mind az európai uniós, mind a tagállami intézményekben. Meg vagyok győződve arról, hogy közös európai uniós szabályokat kell készítenünk. Szeretném hangsúlyozni azonban, hogy a mikrovállalkozások adminisztratív terheinek csökkentésével nem szabad megsértenünk a tisztességes verseny feltételeit sem a tagállamok belső piacain, sem az Európai Unió piacán. Úgy gondolom, hogy egy egységes adót kellene létrehozni a mikrovállalkozások számára, ami néhány tagállamban már létezik. Ha ez kiszámolható, akkor vagy az alkalmazottak száma, vagy a forgalom, vagy a terület alapján lehetne kiszámolni, a vállalkozás típusától függően. Ennek eredményeképp ezek a vállalkozások nem éreznek majd kísértést, hogy illegális tevékenységekbe bonyolódjanak.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Elnök úr, azzal a lehetőséggel, hogy megszabadítjuk a mikrovállalkozásokat abbéli kötelességüktől, hogy éves mérleget készítsenek, az Európai Parlament egyértelműen a felesleges bürokrácia eltörlése mellett áll ki. Egy az egész Unióra kiterjedő körülbelül 6,3 milliárd eurós segéllyel konkrét ösztönzést

is nyújtunk Európa kis- és középvállalkozói szektora növekedéséhez. Mivel a tagállamok egyénileg dönthetnek az éves mérlegek elkészítésének kötelezettsége alóli felmentésről, úgy gondolom, hogy a lehető legtöbb ország, és különösen Németország, élni fog ezzel a lehetőséggel. Ez az intézkedés nem csak azt fogja lehetővé tenni az érintett vállalkozások számára, hogy időt és vállalkozásonként körülbelül 2 000 eurót takarítsanak meg, hanem annak is nagyon jó példája, hogy mennyivel polgárbarátabb Európa, mint azt sokan gondolják. Nagyon jó lenne, ha ezt a példát itt a Parlamentben sok további példa is követné.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én nem támogattam a Lehne-határozatot. Sajnálom, mert a mikrovállalkozásokkal kapcsolatos, amelyek a gazdaság gerincét képezik, de mindenekfelett úgy gondolom, hogy a határozat jelenlegi formájában versenyképességbeli különbségeket eredményez a különböző tagállamok vállalkozásai között, és ezt nem akarjuk, különösen nem válság idején. A könyvelések vezetése valójában hatékony és szükséges, pontosan azért, mert lehetővé teszi a vállalkozások számára, hogy versenyezzenek a piacon, továbbá hogy banki hitelt kapjanak, mivel a vezetés minőségét a beszámolók alapján mérik mind a vállalkozások, mind a mikrovállalkozások esetében.

Úgy gondolom, hogy ehelyett azon kellene dolgoznunk, hogy segítsük a mikrovállalkozásokat, hogy ösztönzőkhöz jussanak az adócsökkentés érdekében, hogy képessé tegyünk a fiatal vállalkozókat és a családi vállalkozásokat arra, hogy ténylegesen versenyképesek legyenek a piacon, és végezetül azon, hogy lehetővé tegyünk, hogy hitelt kapjanak az intézményektől, amelyek, ahogy én látom, mostanáig főleg a nagy vállalkozásokkal foglalkoztak.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, nagyon örülök, hogy támogathatom a Lehne-jelentést, amely segíteni fog abban, hogy csökkentsük a mikrovállalkozások adminisztratív terheit.

Az egyik dolog, ami újra és újra előkerül amikor kisvállalkozásokkal beszélünk, az a túlszabályozás kérdése, a túlzott bürokrácia, és hogy valósággal elárasztja őket a papírmunka. Helytálló az érvelésük, amikor azt mondják, hogy indokolt lenne, ha ők, mint mikrovállalkozások, nem ugyanazoknak a szabályoknak lennének kitéve, mint a nagyobb vállalkozások.

A ma meghozott döntésünk ésszerű, és jól megalapozott válasz Európa nehézségekkel küszködő kisvállalkozásainak aggodalmaira. Az esetek többségében új jogszabályokat terjesztünk elő a Parlamentben, de ma módosítottunk egy jogszabályt. Ez jobb üzleti környezetet és javuló versenyképességet fog eredményezni a kisvállalkozások számára, és nagyon érdemes volt meghozni ezt a döntést.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani Lehne úrnak a jelentéséért. Az Európai Unió közelről figyeli az üzleti életet – ahogy azt ma is megmutatta –, és különösen az én képviselőcsoportom, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták), mindig prioritásai között szerepeltette a kis- és középvállalkozások támogatását. Úgy gondolom ezért, hogy amit ma végrehajtottunk azzal a céllal, hogy csökkentsük a mikrovállalkozások bürokráciáját és költségeit, nagyon időszerű volt. Ez az intézkedés kézzel fogható segítséget jelent a kisvállalkozások számára ebben a nehéz időszakban.

Végezetül egyetértek az intézkedés rugalmasságával, ami lehetőséget biztosít a tagállamoknak arra, hogy a lehető legalkalmasabb időben vezessék be az irányelvet. Ennek célja, hogy elkerüljünk mindenféle illegális cselekedetet, amely az ellenőrzések hirtelen és jelentős csökkenése következtében történhetne.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0151/2010

Philippe Lamberts a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy gondolom, hogy mostani szavazásunk két szempontból is figyelemre méltó. Először is, mivel a három nagy képviselőcsoport úgy döntött, hogy közös állásfoglalást készít, amelyet hat perccel a határidő lejárta előtt nyújtottak be, megakadályozva ezáltal a többi csoportot abban, hogy módosításokat terjesszen elő vele kapcsolatban. Ez a kirekesztő hozzáállás nem méltó ehhez a Parlamenthez.

Másodszor, ha legalább olyan szöveget alkottak volna, amelynek van értelme! Egy olyan időszakban, amikor a Bizottság ugyanezekkel a politikai csoportokkal képes öt célkitűzéssel előállni, és hat politikával, hogy támogassa ezeket a célkitűzéseket, a Parlament olyan állásfoglalással áll elő a három nagy politikai csoport támogatásával, amely abszolút semmit nem mond.

Úgy gondolom, hogy ez az állásfoglalás nagyban hozzájárul ahhoz, hogy nevetségessé tegye ezt a Parlamentet, amely egy olyan fontos témáról szóló vitában, mint az Európa 2020, képes arra, hogy a nyilvánvaló kimondásán túl semmit ne tegyen.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Köztudott, hogy a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport az elsők között volt, akik a gazdasági növekedési stratégia specifikusabb megközelítésére szólítottak fel. Éppen ezért üdvözlendőnek tartom azokat a módosításokat, amelyeket az EU 2020 stratégia ebből a perspektívából vezet be.

Úgy gondolom ugyanakkor, hogy bizonyos területeken nincs megfelelő fejlődés. Szeretném felhívni ezért a figyelmet arra, hogy a 2020-as stratégia nem fogalmazza meg egyértelműen, hogy milyen kapcsolat lesz a kohéziós politika és a stratégia között. Én úgy vélem, elnök úr, hogy a kohéziós politikának, amely elsősorban a regionális fejlődést segítő pénzügyi eszköz, továbbra is a régiókat kell céloznia.

A Bizottság javaslata továbbá a Tanácsot és a tagállamokat bízta meg a stratégiával kapcsolatban felmerülő politikák bevezetésével és kezelésével, eközben azonban figyelmen kívül hagyja a helyi hatóságok fontos szerepét a konkrét eredmények elérésében regionális és helyi szinten.

Úgy gondolom, hogy a stratégia sikere elsősorban azon múlik, hogy hogyan vezetik be azt nemzeti, helyi és regionális szinten.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Az állam- és kormányfők nyilatkozatot fogadtak el az Európai Tanács február 11-i informális ülésén, miszerint támogatják a Görögország gazdasági és pénzügyi helyzetének helyreállítására tett erőfeszítéseit. Emellett azt is tárgyalták, hogy mit kíván elérni az Európai Unió 2020-ra a Lisszaboni Stratégia értelmében.

Úgy gondolom, hogy ez a szavazás a szolidaritásért való szavazás, mivel előre tekintve az EU 2020-ra, a meghatározott prioritásokat sokkal szigorúbban kell kezelni, amely azonban lehetővé teszi, hogy kihasználjuk az egyes régiók speciális adottságait, továbbá hogy az egyes régiók problémáit megoldjuk.

A gazdasági versenyképességnek továbbra is nőnie kell, hogy új munkahelyeket hozzunk létre, és eközben beruházásokra van szükség különböző területeken, beleértve az oktatást és a kutatást. Szilárdan hiszem, hogy az egyes régiókra és az egyes tagállamokra jellemző problémákat vizsgálni, és megfelelő módon kezelni fogják a szolidaritás elvét véve alapul, hogy képesek legyünk elérni azokat a célkitűzéseket, amelyeket 2020-ra kívánunk megvalósítani.

Az oktatásba való beruházást egy olyan infrastruktúra kialakításával kell támogatni, amely elősegíti a tudás gyakorlati alkalmazását, a társadalmi kohéziót és Európa gazdasági versenyképességének globális növekedését.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, a Tanács következtetéseiből és az azt követő, Brüsszelben tartott parlamenti vitából, valamint az illetékes biztos és számos tagállam vezetői által következtetésképpen megfogalmazott álláspontból egyértelmű, hogy válsághelyzetben, és amikor egyes tagállamoknak komoly gazdasági problémákkal kell szembenéznük, szükségünk van többek között és a meglévő monetáris unió keretein belül az európai szolidaritásra és olyan politikákra, amelyek az egyes tagállamok elleni spekulatív támadásokkal foglalkoznak.

Ilyen értelemben rendkívül fontosak a mostani állásfoglalások olyan európai intézmények és struktúrák, mint például egy európai valutaalap, létrehozásával kapcsolatban, amelyek kezelni tudják az ilyen problémákat. Nagyon sokat várunk a Tanácstól az elkövetkezendő napokban, és hatékony cselekvést szeretnénk, amely segítségével megküzdünk a problémákkal ebben a kritikus időszakban.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Hölgyeim és uraim, az EU 2020 stratégiáról szeretnék beszélni. Elvileg minden olyan kezdeményezést támogatunk, amely javítja az Európai Unió helyzetét, de ez nem jelenti azt, hogy nincs helye a bírálatnak és a fejlődésnek. Véleményem szerint ez elmondható az Európai Unió 2020-as stratégiájáról is. Akarjuk vagy nem, valamilyen mértékben el kell törölnünk a tagállamok gazdasági szabályi közötti határokat. Ebben az esetben természetesen egyáltalán nem olyan területekről beszélek, mint a kultúra, a hagyományok vagy a nemzeti örökségek. Ugyanakkor hangsúlyoznunk kell, hogy gazdasági szempontból az Európai Unió piaca egy közös piac. Máskülönben ez pont olyan lenne, mintha egy állam különböző szabályokat alkalmazna a különböző régiókra vonatkozóan. Ezért nem számít, hogy mennyire ellenzik ezt a nagy és kisebb uniós tagállamok, kell egy határidőt szabni, amikor közös gazdasági feltételeket vezetünk be az Európai Unióban. Üdvözlendőnek tartom továbbá, hogy figyelmet fordítanak a csúcstechnológia, a tudás alapú társadalom és a tudomány fejlődésére. Ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy minden európai uniós...

Elnök. – Sajnálom, de úgy gondolom, eleget hallottunk. Nagyon köszönöm, Uspaskich úr. Most félbeszakítom felszólalását.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, én a jelentés ellen szavaztam, mert az EU 2020-as stratégia ugyanazt a sikertelen neoliberális utat követi, mint a Lisszaboni Stratégia, amely szélesítette a regionális és társadalmi egyenlőtlenségeket, növelte a szegénységet és a munkanélküliséget, és az Európai Unióban kialakult válság legfőbb oka volt. Ezért radikálisan meg kell változtatnunk azt a keretet, amelyen belül a gazdasági és társadalmi politikákat folytatjuk, hogy azok teljes foglalkoztatást és erősebb szociális jogokat eredményezzenek.

A válság kitörésekor az Európai unió vezetői lehajtották fejüket, az informális csúcstalálkozón, hagyva, hogy minden tagállam maga oldja meg problémáit, és most ellenőrizni akarják a költségvetési hiányokat. Fekete báránként kezelték Görögországot, és azt akarják, hogy szigorú intézkedéseket hozzanak a munkavállalók rovására Görögországban és más országokban.

A társadalom- és fejlődésellenes stabilitási paktumot ezért egy fejlesztési és bővítési paktumra kell cserélni, ahogy azt az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport által előterjesztett indítvány leírja.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Az Európai Uniónak kétségkívül szüksége van egy új stratégiára, amely lehetővé teszi számunkra, hogy megalkossuk a gazdasági és pénzügyi válságra adandó válaszunkat. A stratégia egy fontos eleme kellene, hogy legyen az emberek szabad mozgásának megerősítése, beleértve minden csoportot: a munkavállalókat, az üzletembereket, a tudósokat, a diákokat, még a nyugdíjasokat is, és ezt tartalmazza állásfoglalásunk. Egy másik jó vonása, hogy nagyobb hangsúlyt fektet a kis- és középvállalkozások támogatására. Az ilyen vállalkozások fejlődése nélkül nem lehetséges az Unió helyzetének javítása.

Néhányan úgy gondolják, hogy a stratégiában kevés szó esik a kohéziós politikáról. Nem hiszem, hogy ez így lenne, mert valójában van egy olyan része, amely a kohéziós politikának az Unió jövőjében betöltendő alapvető jelentőségéről szól. Tudom azonban, hogy ha nem váltják valóra, semmilyen stratégia sem fog javítani a helyzeten.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Elnök úr, eljött az ideje, hogy felnőjünk politikailag. A válság megmutatta, hogy több koordinációra és irányításra van szükség a fontos és mérvadó közösségi hivatalok részéről, több erőforrásra van szükség az infrastruktúrával kapcsolatos projektek számára, és nagyobb figyelmet kell fordítani arra, hogy valódi támogatást nyújtsunk a kis- és középvállalkozásoknak.

Nagy erőfeszítéseket kell tennünk annak érdekében, hogy teljes körűen bevezessük a belső piacot, és sürgősen kísérletet kell tennünk a közös fiskális politika létrehozására. A múltban sokan szemet hunytak a sok butaság felett, amivel az amerikai bankok árasztották el a globális piacot, értelmetlen formaságokat véve alapul az Unión belül is. Itt az ideje a felelősségvállalásnak és a bátorságnak. Az állásfoglalás, amely mellett szavaztam én és képviselőcsoportom is, tartalmazza ezeknek a dolgoknak egy részét, de úgy vélem, hogy Barroso elnök úrnak, a Tanácsnak és a Parlamentnek még bátrabbnak kellene lennie.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Az új EU stratégia lényegében a Lisszaboni Stratégia kistestvére. Ha követi idősebb testvére példáját, nem megy át a vizsgákon, és nem lesz alkalmas semmire.

Ugyanakkor, amikor az Európai Unió vezetői a Lisszaboni Stratégia elfogadásának fontosságáról beszéltek, a tagállamok valójában korlátozták a munkavállalók és a szolgáltatások szabad mozgását is. Az új stratégia természetesen valamivel jobb, mint a néhány hónappal ezelőtti verzió, amelyben egyáltalán nem esett szó a kohézióról. Jelenleg azonban leginkább egy kívánságlistára hasonlít. A stratégia próbája az Európai Unió 2014-ben kezdődő hétéves költségvetése lesz. Remélem, ez olyan stratégia lesz, amely nem járul hozzá a régi Unió országainak az új Európai Unió feletti uralmához.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Az Európai Unió 2020-as stratégiájára nemmel szavaztam. Azért szavaztam nemmel, mert láthatóan hitet tesz a neoliberális gazdaságpolitika mellett. Világosan fejt ki, hogy elítéli a protekcionista gazdaságpolitikát, vagyis az állam szerepvállalását. Pedig a pénzügyi, gazdasági világválság azt a tanulságot adta, hogy a piacokra nem lehet mindent rábízni. Másrészt világosan látszik a birodalmi koncepció. Előírja, hogy automatikusan lépnek a szabályok életbe akkor, ha a tagállamok nem ültetik át időben. Európai felügyeleti hatóságot kíván létrehozni, és egyéb helyeken is világosan látszik, hogy kötelező erejű jogi aktusokkal kíván eredményt elérni ahelyett, hogy az autonóm döntéseket meghagyná. Ezért nemmel szavaztunk rá.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Elnök úr, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság tagjaként szeretném elmondani, hogy én természetesen az EU 2020 stratégia mellett szavaztam, mert úgy érzetem, fontos volt, hogy a

Parlament véleményt nyilvánítson. Van azonban egy fenntartásom, amelyet szeretnék kifejtetni a Parlamentnek, miszerint a 18. bekezdés szövegezése olyasvalamit bírál, ami téves. Vagyis olyasvalamit, ami nem igaz.

Azt mondja, hogy a Számvevőszék kritizálta a Bizottságot és a tagállamokat, de valójában ennek az ellenkezője igaz. Azért történt ez, mert az Unió költségvetése 80%-ának kezelését nem kritizálták; sőt, 11 éve most először a Számvevőszék gratulált nekünk, és pozitív megbízhatósági nyilatkozatot adott a tagállamok által kezelt költségvetés valamivel több mint 33%-ára, vagyis a mezőgazdasági kiadásokra, és mert az ellenőrző rendszert tökéletesítettük, és most jobban működik.

Úgy gondolom tehát, hogy a 18. bekezdés szövege azt a félreértést keltheti a közvéleményben, hogy a költségvetés 80%-át rosszul kezeltük, és ezért kritika ért minket. Szeretném ezt tisztázni Önökkel, hölgyeim és uraim, és egyértelművé tenni az európai közvélemény érdekében.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0136/2010

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Én a Goldstone-jelentés ellen szavaztam, bár eleinte ez a jelentés egy jó szándékú kezdeményezésnek tűnt, amelynek célja, hogy közelről elemezze az izraeli-palesztin konfliktust, és meghatározza a legjobb megoldásokat a régióban kialakult helyzet megoldására.

Szerettem volna azonban, ha ez a jelentés objektívebb, és jobban összhangban van a nemzetközi és humanitárius jog rendelkezéseivel. Valójában nagyon kellemetlen meglepetésként ért, hogy ebben a jelentésben az izraeli kormányt ugyanolyan mércével mérik, mint a Hamászt, amely szervezet, ahogy tudjuk, szerepel az Európai Uniónak a terrorista szervezetekről készített listáján. Nem gondolom tehát, hogy ez a jelentés bármilyen módon segítene csillapítani az izraeli-palesztin konfliktust, sem a feszültségeket és a régióban kialakult általános helyzetet. Ezért szavaztam a jelentés ellen.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) A Richard Goldstone bíró teamje által kidogozott jelentés szerzői, véleményem szerint, nemzetközileg elismert szakemberek, akiknek éleslátásában és objektivitásában nem lehet okunk kételkedni. A jelentés politikamentes és kiegyensúlyozott, ezért ajánlásainak végrehajtására meg kell teremteni a feltételeket. Én a jelentés mellett szavaztam, bár nem értek egyet minden részével, de jó, hogy megszületett ez az állásfoglalás, amelyet elfogadtunk ma a Parlamentben, amely remélhetőleg hozzájárul a szembenálló felek túllapásainak megfékezéséhez és hosszú távon a végső és annyira áhított béke megteremtéséhez a Közel-Keleten.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) 2008 decemberében, Izrael brutális támadást intézett a Gázai övezet ellen, amelynek következtében több mint 1400 ember – többségében civilek, köztük 450 gyermek – halt meg. Az úgynevezett Goldstone-jelentés objektív módszerekkel, széleskörű bizonyításfelvétel mellett feltárta ezeket a borzalmakat és kimondta, hogy a nemzetközi jognak mely tételes szabályait szegte meg Izrael ezzel a brutális fellépéssel. Természetes, hogy a Jobbik Magyarországi Mozgalom európai parlamenti küldöttsége igennel szavazott arra a döntésre az Európai Parlamentnek, amellyel ezen Goldstone-jelentés valóságáttételét, ajánlásainak megvalósítását javasoljuk, és egyben ezzel követjük meg a palesztin áldozatokat amiatt, hogy szegényszemre a magyar kormány, szöges ellentétben a magyarok véleményével, folyamatosan a Goldstone-jelentés ellen foglal állást a nemzetközi fórumokon.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Elnök úr, a Goldstone-jelentés túlságosan elfogult. Túl sok mindennel vádolják Izraelt, pedig a Hamász volt az, aki polgári célpontokat és civileket használt bűvőhelyként, fegyverraktárként és emberpajzsként. Sajnálatos módon Goldstone úr semmiféle utalást nem tesz erre.

Ez az elfogultság valószínűleg annak köszönhető, hogy olyan országok, mint Szaúd-Arábia, Líbia és Pakisztán vezették az előkészületeit az Egyesült Nemzetek Szervezete illetékes bizottsága által készített jelentésnek. Ezek az országok nem kifejezetten a demokráciával és a véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos területeken elért csodálatos eredményeiről világhíresek. Ha ilyen országokkal üzletelünk, akkor megfertőznek minket. Sajnálatos módon ez befolyásolta Goldstone-t is, és ezért szavaztam a közös európai parlamenti állásfoglalás ellen. Tulajdonképpen az állásfoglalás éppen olyan elfogult, mint maga a Goldstone-jelentés.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, én a Goldstone-jelentés ellen szavaztam. Úgy gondolom, szegény, hogy az Európai Parlament elfogadta ezt a jelentést, ugyan csak kis többséggel, mert ez nagyon elfogult lépés volt, és el kell mondani, hogy jelentős belső nézeteltérés volt a Parlamentben.

Egy megjegyzést szeretnék tenni. Az Európai Parlament több mint 600 tagja igen jogosan amellel szavazott, hogy a Hamászt terrorista szervezetté nyilvánítsuk. Annak ellenére, hogy majdnem egyhangúlag egyetértettünk abban, hogy a Hamász egy terrorista szervezet, mi, vagy legalábbis a többség ebben a Parlamentben a jelentés

mellett szavazott, és úgy tűnik, hogy jóváhagyta a benne foglalt intézkedéseket, és azt, hogy a Hamász 8 000 rakétát lőtt ki izraeli polgári célpontokra.

Úgy gondolom, hogy Izraelt veszély fenyegeti, és ezért kellett az országnak megvédenie polgári lakosságát. Ezek alapján tényleg nagyon sajnálatos történet, hogy ezt a rendkívül elfogult jelentést elfogadták, még ha kis többséggel is. Remélem, hogy nem fog újra ilyen szégyenfolt esni az Európai Unión, hanem európaiakként tényleg keményen fogunk küzdeni a demokráciáért, az emberi jogokért és a véleménynyilvánítás szabadságáért, és többet fogunk tenni annak érdekében, hogy elősegítsük a demokráciát a Közel-Keleten.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Goldstone bírót nem lehet a tárgyilagosság mintaképének tekinteni. Én a jelentés ellen szavaztam, mert az a benyomásom, hogy a jelentés megpróbálja fekete-fehéreként leírni a közel-keleti helyzetet, ahol Izrael a „Schwarz” karakter – a gonosz. Igazából a helyzet sokkal összetettebb. Úgy gondolom, hogy kerülnünk kellene az ilyen egyoldalú, egyértelmű ítéleteket. Én személy szerint ellátogattam egy Sderot nevű helyre – és úgy tudom, Ön is járt ott, elnök úr –, amely sok száz, a Hamász harcosai által kilőtt lövedék célpontja volt, ahogy azt Takkula úr mondta nemrégiben. Úgy gondolom tehát, hogy ez nem olyan jelentés, amellyel az Európai Uniónak különösképpen dicsekednie kellene a jövőben.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, sokat hallottunk az arányosságról ebben a vitában, és kíváncsi vagyok, hogy Izrael ellenfelei vajon mit tartanának arányosnak. Kíváncsi vagyok, vajon jobban tetszett-e volna nekik, ha a zsidó állam egyszerűen ugyanolyan mennyiségű lövedéket szórt volna véletlenszerűen Gázára. Ez vajon arányos válasz lett volna?

Szeretném megvizsgálni az arányosságot, illetve az arányosság hiányát ebben a jelentésben is. A Goldstone-jelentést olvasva az a furcsa érzése van az embernek, hogy egy erőszakos támadásról olvas, amelyben a szerző elfelejtett említést tenni arról, hogy az események egy bokszmeccsen történnek. Az eseményeket kiragadták mindenféle kontextusból.

Nem azt mondom, hogy Izraelnek kritikán felül kellene állnia, sem azt, hogy az „Öntött Ólom” hadművelet kritikán felül áll. Követtek el hibákat. Izrael olyan helyzetet szeretne elérni, ahol egy stabil palesztin entitás jó szomszédja lehetne, de az infrastruktúra károsításának ez a politikája késlelteti a cél elérését. Hasonlóan, a jelentés elfogultsága és hangneme messzebbre tolt a kétállamos megoldás elképzelését, amelyben egy izraeli entitás és egy palesztin entitás békés szomszédi viszonyban él egymás mellett.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök úr, a Német Szabaddemokrata Párt (FDP) európai parlamenti delegációja ma több képviselőcsoportnak a Goldstone-jelentés ajánlásainak végrehajtásáról szóló állásfoglalása ellen szavazott. Nem lehet egy olyan jelentés mellett szavazni, amelynek már a megalkotására történő megbízás is meglehetősen vitatott volt – az Európai Unió egyetlen tagállama sem támogatta. Nem tudunk egy olyan jelentés mellett szavazni, amely egyenlővé teszi a demokratikus Izraelt egy olyan csoporttal, amely hivatalosan is szerepel a terrorista szervezeteknek az EU által összeállított listáján, és egy olyan jelentés mellett, amely nem mérlegeli ésszerűen a konfliktus mélyebb okait.

Szavazatunk azonban nem jelenti azt, hogy visszautasítanánk az „Öntött Ólom” hadművelettel kapcsolatos események kivizsgálását. Valójában ennek ellenkezője igaz. Izraelnek tényleg teljes körűen ki kellene vizsgálnia a hadművelet minden vonatkozását, és amennyiben törvénysértést követtek el, büntetést kell kiszabni. Hasonlóan, szavazatunk azt sem jelenti, hogy helyeseljük Izrael állam kormányának a békefolyamattal kapcsolatos politikáját. Nagyon örültünk, hogy arra utaló jeleket láttunk, miszerint Izrael és a palesztinok között újra párbeszéd folyik, bár jelenleg csak közvetve.

Joe Biden amerikai elnökhelyettes látogatása is azt mutatja, hogy az Obama-kormány komoly erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy tartós béke alakuljon ki a régióban. Támogatásunkat élvezik erre irányuló erőfeszítéseikben. Így még nehezebben érthető, hogy Izrael elutasította az elnökhelyettest azáltal, hogy még látogatása alatt további lakások építésének tervét fogadták el Ciszjordániában – ez olyan intézkedés, amely teljes mértékben csak kritikát vont maga után, és nem csak a palesztinok részéről.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0134/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Meg vagyok győződve róla, hogy az Európai Uniónak egyértelmű üzenetet kell küldenie Fehéroroszországnak, hogy kész felülvizsgálni a kölcsönös kapcsolataikat, amennyiben Fehéroroszország nem tartózkodik az emberi jogok és a demokratikus alapelvek megsértésétől és nem tesz korrekciós intézkedéseket.

Szeretném ugyanakkor felháborodásomat kifejezni Fehéroroszország elnökének az internet ellenőrzéséről szóló rendeletével kapcsolatban, amely számos ponton a véleménynyilvánítás és a sajtó szabadságának egyértelmű tagadása. Egy ilyen jogi intézkedés korlátozza a szabadságot és a demokráciát Fehéroroszországban, és elmélyíti a polgárok és más országok – beleértve az Európai Uniót – bizalmatlanságát állami hatóságokban és képviselőkben. Civil társadalmi és demokratikus ellenzéki képviselők nemrégiben történt letartóztatásának fényében lehetetlen nem látni, hogy milyen rövid idő van a rendelet idén júniusi hatálybalépése és a következő év eleji elnökválasztások között.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Szeretném megköszönni képviselőtársaimnak az állásfoglalás megfogalmazását, és az Európai Parlamentnek, hogy elfogadta azt.

Ezen állásfoglalás jóváhagyásával támogatásunkat fejeztük ki a polgárok, beleértve a nemzeti kisebbségeket, alapvető jogainak és szabadságainak védelme iránt. Ez ugyanakkor egy kezdeményezés is a demokrácia és a tolerancia, Európa alapjainak megvédésére. Elégedett vagyok a Parlamentnek az ezzel az üggyel kapcsolatos hivatalos állásfoglalásával, amely támogatja a lengyel kisebbséget Fehéroroszországban.

Szeretném megragadni ezt a lehetőséget annak hangsúlyozására, hogy az Európai Unió tagállamainak példát kell mutatniuk más országok és szomszédaink számára, valamint figyelniük kell arra, hogy a nemzeti kisebbségek jogait teljes mértékben tiszteletben tartsák tagállamaikban.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Én a Fehéroroszországról szóló jelentés elfogadása mellett szavaztam. Az állásfoglalásban az Angelika Borys által vezetett Fehéroroszországi Lengyelek Uniója legalizálását követeljük, és szolidaritásunkat fejezzük ki az összes olyan fehéroroszországi állampolgárral, akik nem tudnak maradéktalanul élni polgári jogaikkal.

Tegnap egy levelet kaptam Fehéroroszország lengyelországi nagykövétől. Aggodalmát fejezte ki az Európai Parlament képviselőinek törekvéseivel kapcsolatban, akik az állásfoglalás elfogadását akarták. Véleménye szerint ezek a törekvések a helyzetnek a lengyel média általi elfogult bemutatása miatt alakultak ki. Ez nem igaz. Az állásfoglalás mögötti törekvések sokkal mélyebbek. A polgárok alapvető jogainak tiszteletben tartásáról, a kisebbségek jogainak tiszteletben tartásáról, a minimális normák biztosításáról, és ennek következtében Fehéroroszország érdekéről és a fehéroroszek érdekéről szólnak.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Elnök úr, támogattam a Fehéroroszországban a civil társadalom és a nemzeti kisebbségek helyzetéről szóló állásfoglalást, és szeretném ma újra kifejezni nagymértékű aggodalmamat a civil társadalom tagjai és a nemzeti kisebbségek tagjai és szervezeteik emberi jogainak közelmúltbeli megsértése miatt Fehéroroszországban. Szeretném teljes szolidaritásomat kifejezni azokkal a polgárokkal, akik nem élvezhetik maradéktalanul polgári jogaikat.

Szeretném továbbá határozottan elítélni Angelika Borys, a Fehéroroszországi Lengyelek Uniója elnöke, és Anatoly Lebedko, az ellenzéki Egyesült Polgári Párt vezetője és a fehérorosz Egyesült Demokratikus Erők vezetőjének letartóztatását, aki több alkalommal is a vendége volt ennek a Parlamentnek.

Sajnálatos módon a fehérorosz emberek sok, az Európai Unió által a keleti szomszédsági politikánk részeként finanszírozott projektet és javaslatot nem tudnak kihasználni.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, a fehéroroszországi helyzettel kapcsolatban nagyon fontosnak tekintem, hogy mi, európaiak, emlékezzünk arra, hogy mik az értékeink.

A Goldstone-jelentésről való közelmúltbeli szavazás sajnálatos eredménye miatt szeretném felhívni erre figyelmüket, és azért, mert akármilyen ügyről is van szó, akár Fehéroroszországgal, akár a Közel-Kelettel, a Távol-Kelettel vagy Afrikával kapcsolatban, emlékeznünk kell azokra az alapelvekre, amelyek irányítanak minket. Ezek a demokrácia, az emberi jogok és a véleménynyilvánítás szabadsága. Ez az igazsága az egész Európai Uniónak: az értékek, amelyek összekötnek minket, és amelyek ezeknek a célkitűzéseknek az előmozdítására törekednek. Meg kell értetnünk ezt Fehéroroszországgal. Biztosítanunk kell, hogy a kisebbségek jogait figyelembe vegyék, és azt is, hogy a vallási kisebbségeket, amelyek különböző módokon vannak kitéve üldöztetésnek, elismerjük, emberi jogaikkal és a vallásuk gyakorlásának szabadságával együtt.

Nagyon fontos, hogy mi, európaiak, biztosítsuk, hogy az európai üzenetet eljuttatjuk Fehéroroszországba, ezáltal nyújtva reményt az ottaniaknak.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, bár az állásfoglalás szövegének nagy részét támogatom, nem tudom, hogy olyan helyzetben vagyunk-e, hogy kiiktassuk Fehéroroszországot demokráciájának nem megfelelő voltával kapcsolatban. Arról panaszkodunk, hogy Fehéroroszországnak egy gyenge, bólogató János

parlamentje van, de nézzünk csak körül. Mi itt alázatosan bólogatva fogadjuk el 27 tagú politbüroánk állásfoglalásait. Panaszkodunk amiatt, hogy bár tartanak választásokat, csalárd módon irányítják azokat; mi ezzel szemben népszavazásokat tartunk, amelyeket becsületesen folytatunk le, aztán figyelmen kívül hagyjuk az eredményt. Panaszkodunk a Szovjetunió apparátusának ottani túlélése miatt, de mi fenntartjuk közös agrárpolitikánkat, szociális fejezetünket, 48 órás munkahetünket, és az euro-korporatizmus többi apparátusát.

Nem csoda, hogy a KGST-országok régi rendszerű kommunista pártjai vezették az „igen” kampányokat, amikor országaik csatlakozásukat kérték az *Evropejskij soyuz*-hoz. Néhányuk számára valójában olyan volt, mintha haza érkeznének; az *Állatfarm* hátborzongató utolsó oldalai jutnak eszembe, amikor az állatok az emberről a disznóra és a disznóról az emberre néztek, és rájöttek, hogy nem tudják megmondani, melyik melyik.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, az állásfoglalás tulajdonképpeni tartalmának megkérdőjelezése mellett annak alapját is szeretném megkérdőjelezni.

Francia, flamand, magyar, német és osztrák emberek vannak kitéve folyamatos jogi, szakmai és politikai üldöztetéseknek, és mindez a Parlament közönyétől, sőt, támogatásával kísérve történik, akinek pedig példát kellene állítania gyakorlatilag az egész világ, de különösen szomszédai számára.

Múlt héten például elfogadtunk egy Ukrajnával kapcsolatos állásfoglalást, amely egy olyan rendelkezést tartalmazott, amelyet sok ukrajnai polgár jogosan talál sértőnek nemzeti hősiükre, Sztjepan Banderára nézve. Kétségtelen, hogy különösen nehéz körülmények között próbált egy ösvényt kitaposni a totalitarizmus két formája között: a hitleri, és a szovjet között. Ez azonban nem teszi őt kevésbé hőssé sok ukrajnai szemében, akik jogosan érzik megaláztattnak magukat a Parlament többsége által.

A nemzeti hősök általában szomszédaik ellen küzdöttek. Vajon barátom, Nick Griffin, egy igaz brit patrióta, sértésnek veszi, hogy számunkra Szent Johanna nemzeti hősnő? Nyilvánvalóan nem! Én személy szerint azt szeretném, ha Parlamentünk ugyanezt a magatartást tanúsítaná a más országok hőseivel szemben is.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0133/2010

Kay Swinburne az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoport felismeri, hogy a pénzügyi szolgáltatási ágazat nem menekülhet el a válság elől büntetlenül. Hatalmas károkat okoztak gondatlan viselkedésükkel, és a zűrzavar elhárításának költségeit az érintetteknek kell viselniük. Új rendszereket kell bevezetni továbbá annak biztosítás érdekében, hogy ez soha többet ne történjen meg, és hogy vészhelyzet esetén rendelkezésre álljanak pénzeszközök a rendszerhibák kiküszöbölésére.

Lehetséges, hogy a nemzetközi megállapodás kontextusában eljött az ideje egy pénzügyi tranzakcióra kivetett adó bevezetésének. Függetlenül attól, hogy milyen kételyek vannak egy ilyen rendszer bevezetésének gyakorlati megvalósításával kapcsolatban, semmilyen intézkedést nem szabad kizárni, amennyiben az egész nemzetközi közösség támogatását élvezzi, és amennyiben biztosítékok vannak arra vonatkozóan, hogy működőképes, és nem lehet elkerülni.

A legtöbb mai határozat támogatásunkat élvezzi, de kivételt teszünk a 7. bekezdéssel két okból. Először is, ellenezzük, hogy új adóügyi jogköröket kapjon az Európai Unió. Ez a bekezdés – bármennyire is óvatosan szövegezték – azt a látszatot kelti, hogy ez egy kíváncsi kimenetel. Másodszor, nem szabad, hogy a pénzügyi tranzakcióra kivetett adónak a lényege személyes projektek pénzügyi támogatása legyen, függetlenül attól, hogy mennyire figyelemre méltóak. Ehelyett a jövőbeni pénzügyi stabilitást kell biztosítani, valamint meg kell védenie az olyan eseményektől, amelyek a jelenlegi gazdasági káoszt is okozták.

Ez az állásfoglalás jelenlegi formájában túlzottan a tranzakciók megadóztatásával kapcsolatos megoldásra összpontosít, az EU-nak, és nem a tagállamoknak biztosítana adó kivételi jogköröket, azt javasolja, hogy a megszerzett pénzt fejlesztési és éghajlatváltozási projektek finanszírozására használjuk a pénzügyi ágazat stabilizációja helyett, és végezetül azt állítja, hogy egy uniós adó bevezetése megvalósítható lehet globális részvétel nélkül is. Ezek miatt ez a speciális állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztunk.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Elnök úr, én tartózkodtam a pénzügyi tranzakciók megadóztatásáról szóló állásfoglalás kapcsán, mert teljesen alkalmatlan az óriási fedezeti alapok és úgynevezett „tekintélyes” bankok, mint például a Goldman Sachs, obszcén, antiszociális spekulációinak kezelésére.

A *The Wall Street Journal* nemrégiben beszámolt egy New Yorkban február 8-án tartott szűk körű vacsoráról, amelyen 18 fedezeti alapokkal foglalkozó jelentős képviselő vett részt, akik az euró elleni spekulációról

tárgyaltak. Ezek a fedezeti alapokkal foglalkozó pénzügyi cápák, akik több mint 2 000 milliárd euró fölött rendelkeznek, most már hónapok óta szándékosan spekulálnak az euró, és különösen Görögország ellen, hogy sok milliárd eurónyi magánbevétele tegyenek szert.

Szinte hihetetlen, de az EU Bizottság nemcsak hogy meg sem mozdul, hogy megállítsa őket, hanem egyenesen együttműködik ezekkel a pénzügyi bűnözőkkel, amikor azzal hergelik Görögország munkásait és szegényeit, hogy járuljanak hozzá életszínvonaluk megtépezéséhez és fizessenek sarcot ezeknek az élősködőknek.

Nincs szükségünk pénzügyi adóra. Arra van szükség, hogy állami tulajdonba vegyük és demokratikus ellenőrzést gyakoroljunk a fedezeti alapok és a nagyobb bankok fölött, hogy hatalmas erőforrásaikat olyan beruházásokra fordítsuk, amelyek véget vetnek a szegénységnek és a társadalom hasznára válnak, ahelyett hogy arra használnák, hogy egyes emberek mohósága miatt lerombolják a társadalmat.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Elnök úr, mi tartózkodtunk, de az én célom főleg az volt, hogy állást foglaljak az Európai Uniónak és a Bizottságnak egy adó bevezetésére irányuló szándéka ellen, ahogy azt Šemeta biztos úr az *European Voice*-nak nyilatkozva nemrégiben közölte, és egy a kibocsátásra kivetett minimális adó várhatóan közelgő bevezetése ellen.

Ellenezzük azt az elképzelést, hogy az Európai Uniónak hatáskört biztosítsunk közvetlen adók kivetésére, ami egy alkotmányba ütköző előjog majdnem minden tagállamban, mert ez megsérti azt az elvet, amely szerint nem lehet adóztatni képviselő nélkül. Minden lehetséges módon ellenezni fogunk egy közvetlen adó bevezetésére tett bármilyen kísérletet, erőt merítve a német alkotmánybíróság 2009 júniusi ítéletéből is.

Szeretném emlékeztetni Önöket, hogy Van Rompuy elnök úr utalt erre, amikor egy titokzatos megbeszélésen, amelyre egy héttel a Bilderberg-csoportba való kinevezése előtt került sor, amely nem a legátláthatóbb csoport a világon, előterjesztett egy javaslatot egy a CO₂-kibocsátás után fizetendő közvetlen európai adóról – sőt elkötelezte magát mellette –, ami az üzemanyag, a szolgáltatások stb. árának azonnali növekedését eredményezné, és ezáltal hátrányos lenne az európai polgárok számára.

Ez az uniós adóra irányuló javaslat alkotmányellenes.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, nem vagyok meggyőződve arról, hogy a pénzügyi tranzakciók megadóztatása helyes, de elfogadom a javaslat támogatóinak őszinte motivációit. Ez olyan téma, amellyel kapcsolatban jószándékú emberek különböző következtetésekre juthatnak.

Ami azonban egyáltalán nem helyénvaló, az egy ilyen adónak kizárólag az Európai Unióban való bevezetése. Egy csak regionálisan alkalmazott Tobin-adó a tőkének az olyan joghatóságokhoz való áramlását eredményezné, ahol nincs ilyen típusú adó; akkor miért szavazott a Parlament ilyen nagy számban egy olyan rendszer mellett, amely hátrányos lenne az Európai Unió számára?

A válasz az, hogy bizonyos típusú parlamenti képviselők összes elvárásának megfelel. Támadja a bankárokat, támadja a londoni City-t, és mindenekelőtt független bevételhez juttatja az Európai Uniót, ami azt jelenti, hogy nem kell a tagállamokhoz fordulnia.

Összevetve a különböző többi javaslattal, amelyek felmerülnek a pénzügyi felügyelet harmonizációjával kapcsolatban, az alternatív befektetési alapok kezelőire vonatkozó irányelvvel stb., azt látjuk, hogy hatalmas veszély fenyegeti a londoni City-t, és azt látjuk, hogy az Európai Uniót szegénységre és jelentéktelenségre ítélik.

Syed Kamall (ECR). – Elnök úr, ha bárki megvizsgálja a jelenlegi pénzügyi válságot, csodálkozni fog, hogy hogyan hagyhattuk, hogy a szabályozás és a felülvizsgálat egy olyan helyzethez vezessen, amelynek eredményeképp a bankokat túl nagyoknak ítéltük ahhoz, hogy tönkremenjenek, és adófizetők pénzének milliárdjait használtunk fel ezeknek a bankoknak a kisegítésére.

Tehát ha valaki megvizsgálja a pénzügyi tranzakciókra kivetett globális adó elképzelését, akkor ez indokoltnak tűnhet, ha meg akarjuk védeni a pénzügyi válság áldozatait, és segíteni akarunk a szegényebb országokban élőknek.

Ha azonban megvizsgáljuk, hogy ezt hogyan lehet ténylegesen kivetni, és megvizsgáljuk valódi hatását, és azt végigkövetjük a pénzügyi piacokon belüli láncolatokon, akkor a valóságban azt találjuk, hogy a bankok áthárítják ezeket a költségeket a fogyasztókra. Súlyos hatással lenne azokra is, akik fejlődő országokkal akarnak kereskedni, vagy azokra a fejlődő országokbeli vállalkozókra, akik a világ többi részével akarnak kereskedni, és befolyásolná a biztosítás költségeit is, ami a nemzetközi kereskedelemnek létfontosságú része.

Ha tényleg kezelni akarjuk ezt a problémát, nem lenne szabad adófizetők pénzeinek milliárdjait átadnunk korrupst vagy alkalmatlan kormányoknak. Biztosítanunk kellene, hogy megszüntetjük a vámakadályokat az EU-ban és a szegény országokban egyaránt, hogy segítsük a szegényebb országok vállalkozóit abban, hogy jólétet hozzanak létre, és kiemeljék az embereket a szegénységből.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0132/2010

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Értékelem az Európai Unió arra irányuló erőfeszítéseit, hogy egységes rendszert vezessen be a banki tranzakciókra az euróövezeten belül.

Másrésről azt látom, hogy ezeknek az új szabályoknak a bevezetésével visszaélnék a bankok úgy, hogy új díjakat számítanak fel az ügyfeleknek. Ha azonban bankjaink az Európai Unió nyomására kiigazítják az egységes eurófizetési térségbeli, határokon átnyúló átutalások költségeit az euróövezeten belül, hogy egy szinten legyenek a belső átutalásokkal, a bankfiókoknál történő befizetések és kivételek költségei ezáltal emelkednének. Mindannyiunk számára világos, hogy a bankfiókok készpénzkezelési költségei az új szabályok révén egyáltalán nem változtak.

És ezért nyíltan ki kell mondanunk, hogy a bankok visszaélése az új szabályokkal, melyeket azzal a céllal vezettek be az euróövezeten belül, hogy növeljék bevételeiket polgáraink rovására, égbekiáltó butaság. A mi kötelességünk ezért, hogy gondosan ellenőrizzük, hogyan alkalmazzák a pénzügyi intézetekre vonatkozó új szabályokat.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0154/2010

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Én az állásfoglalás elfogadása mellett szavaztam, mert választókerületem képviselőjeként nem fogadhatom el, hogy bármiről is megállapodjanak a hátuk mögött és akaratuk ellenére. A Lisszaboni Szerződés új hatásköröket adott az Európai Parlamentnek, és többek között ezért kell az Európai Parlamentnek képesnek lenni őrt állnia a polgárok jogai fölött.

Egyetértek az állásfoglalás szerzőivel, akik kritizálják, hogy a Bizottságnak a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalásait titokban tartják, valamint hogy nem működnek együtt az Európai Parlamenttel ebben az ügyben. Ez az eljárás ellentétes a közintézmények tevékenységével kapcsolatos információhoz való egyetemes hozzáféréssről szóló irányadó uniós jogszabállyal, továbbá korlátozza a magánélethez való jogot. Helyes tehát, hogy az Európai Parlament foglalkozik a Bizottság tárgyalásainak átláthatósága, valamint a hamisítás és annak megakadályozása kérdésével.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodással (ACTA) kapcsolatos jelenlegi tárgyalások teljes mértékben nélkülözik az átláthatóságot. A jelenlegi tárgyalási minta használata egy globális megállapodás létrehozásához teljesen ellentétes azokkal az átlátható és demokratikus folyamatokkal, amelyeket elvárunk jogalkotóinktól. Függetlenül a megállapodás tartalmától, elfogadhatatlan, hogy elkerülik a nyilvánosság kontrollját olyan politikák létrehozásakor, amelyek nagyos sok európai polgárt fognak közvetlenül érinteni.

A tartalmat illetően nagyon oda kell figyelniünk az európai adatvédelmi biztosra, aki nagyon határozott hangvételű véleményt formált ezekről a tárgyalásokról. Határozottan arra biztatja az Európai Bizottságot, hogy széles körű és átlátható konzultációt tartson az ACTA-val kapcsolatban. Kijelenti továbbá, hogy bár a szellemi tulajdon fontos a társadalom számára és meg kell védeni azt, nem szabad az egyénekhez a magánélethez való alapvető joga, az adatvédelem és más olyan jogok elé helyezni, mint az ártatlanság védelme, a hatékony jogvédelem valamint a véleménynyilvánítás szabadsága. Végezetül kijelenti, hogy a „három csapás” internetkapcsolási politika alapvetően korlátozná az uniós polgárok alapvető jogait és szabadságait.

Ez nagyon fontos téma minden uniós polgár számára, és az, ahogy ezt a Bizottság és a Parlament kezeli, sokat megmutat az elszámoltathatóságról és az átláthatóságról.

Syed Kamall (ECR). – Elnök úr, nagyon fontos dolog ezzel az állásfoglalásra irányuló indítvánnyal kapcsolatban, hogy sikerült egy az egész Parlamenten átvívelő összefogást létrehozunk.

Az egyik dolog, amelyben egyetértünk az, hogy a tárgyalásokkal kapcsolatos értelmes információk hiányában, amit a blogvilágban és máshol lehet olvasni, azok olyan javaslatokról szóló pletykák, mint a laptopok és MP3 lejátszók határokon való elkobzása. Teljesen nyilvánvaló volt az egész Parlament előtt, hogy információkat és nagyobb átláthatóságot akarunk a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodással kapcsolatos tárgyalásokról.

A biztos úr tegnap este világosan és egyértelműen hallhatta ezt az üzenetet, és nagyon örülök, hogy megígérte, hogy több információt fog közölni velünk. Ha a Bizottság 27 tagállam nevében és az EU nevében tárgyal, létfontosságú, hogy mi az álláspontunk, és az is, hogy egy teljes körű hatásvizsgálat álljon rendelkezésre arról, hogy amit javasolnak, az hogyan fogja érinteni az unió iparát.

Üdvözlendőnek tartom a biztos úr tegnap esti kijelentéseit, és várom a nagyobb átláthatóságot.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Engem az a gyakorlat és eljárás aggaszt, amelyet az Európai Bizottság követ a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalásokon.

A tárgyalások titokban, zárt ajtók mögött zajlanak, anélkül, hogy megfelelő módon tájékoztatnák az Európai Parlamentet és annak tagjait, akiknek végül el kell fogadniuk ezt a dokumentumot. Úgy gondolom, hogy meg kellene változtatnunk az eljárásokat olyan ügyek esetében, amikor az Európai Bizottság elvárja a Parlamentiől, hogy felelősséget vállaljon valamilyen megállapodásért, amelyet elé terjesztenek. Nem lenne jó jel sem az európai közvélemény, sem a külvilág szemében, ha rendszeresen vissza kellene küldenünk a nemzetközi szerződéseket az Európai Bizottságnak átvizsgálásra. Az ilyen magatartás nem utal jó kommunikációra az Európai Unió legfontosabb intézményei között.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0181/2010

Syed Kamall (ECR). – Elnök úr, ahogy sokan közülünk tudjuk, sor fog kerülni a GSP-rendszer felülvizsgálatára, és a jelenlegi rendszer meg fog szűnni.

Egy nagyon fontos dolog, amikor a GSP és a GSP+ rendszereket nézzük, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalások során sok olyan állam volt a javasolt régiókban, amelyek nem akartak megállapodást kötni az EU-val.

Az egyik dolog, amit mindig is kritizáltam a gazdasági partnerségi megállapodásokban, hogy mindig azonos megközelítést alkalmaznak a kereskedelemre. Ami szintén aggasztó volt a Bizottsággal folytatott vita során, hogy az egyik tisztviselő kijelentette, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások nem csak a kereskedelemről szólnak, hanem az EU regionális integrációs modelljének exportálásáról is.

Vannak egyes országok, amelyek megállapodásokat akarnak az EU-val, és azt akarják, hogy preferenciális alapon exportálhassák termékeiket és szolgáltatásaikat. Amit javasolnunk kellene ezért az az, hogy azoknak az országoknak, amelyek kereskedelmi megállapodásokat szeretnének, de nem illenek rájuk a gazdasági partnerségi megállapodás kritériumai, alternatívaként felajánljuk a GSP+-t, és törekednünk kell arra, hogy rugalmasabbak legyünk.

Remélhetőleg így segíteni tudjuk a vállalkozókat, hogy jólétet teremtsenek, és kiemeljék az embereket a szegénységből sok országban.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, Dél-Amerika és Közép-Amerika alig észrevehetően egyfajta autokráciába fordul át – egyfajta *új-caudillizmusba*. Nikaraguában, Venezuelában, Ekvádorban és Bolíviában olyan rendszerek felemelkedését láhattuk, amelyek ha nem is teljesen diktatórikusak, egyértelműen nem támogatják a parlamenti demokráciát – emberek, akiket bár törvényesen választottak meg, megszüntetik hatalmuk ellenőrzésének minden módját: a választási bizottságot, a legfelsőbb bíróságot, parlamentjük kamaráit, és sok esetben megszüntetik és újraírják alkotmányukat – ahogy ők nevezik, „újraalapozzák” – államaikat szocialista elvek alapján.

Mindezekkel együtt kit pécézett ki a baloldal a világnak azon a részén? Egyikét a kevés olyan rendszernek, amely tényleg élvezi a lakosság támogatását – Álvaro Uribe rendszerét Kolumbiában, amely a lakosság több mint háromnegyedének támogatását élvezi, mert visszaállította a rendet ebben a boldogtalan országban, és letörte mind a bal-, mind a jobboldali paramilitáris csoportokat. Nagyon különös prioritásokat takar, hogy ő az az ember, akit néhányan itt a Parlamentben kipécézték. Szégyelljék magukat!

(ES) Helytelen megkönnyíteni a paramilitáris csoportok dolgát, micsoda szégyen!

Jelentés: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Elnök úr, köszönetet mondok kollégámnak, Albertini úrnak az európai politikának ezzel a központi témájával kapcsolatban végzett munkájáért. A Lisszaboni Szerződés életbe lépésével az Unió nagyobb felelősséget vállalt a külpolitika és a biztonságpolitika iránt, és azt hiszem, sokan

közülünk reméljük, hogy az intézmény, amelyhez tartozunk, nagyobb felelősséget fog vállalni és jobban részt fog venni a külpolitikában.

Különösen egyetérték azzal, hogy a KKBP főképviselőjének konzultálnia kellene az Európai Parlament felelős bizottságával a vezetői posztokra történő kinevezések kapcsán az Európai Külügyi Szolgálaton belül, amelyet jelenleg hoznak létre, és hogy biztosítani kellene, hogy az Európai Parlament és a Tanács egyaránt hozzáférjen a bízalmas információkhoz.

Úgy gondolom tehát, hogy a fordulópont, amelyen túljutottunk ezzel a jelentéssel az első, fontos lépés egy erős európai külpolitika létrehozása felé, amelynek be kell töltenie szerepét és megalapozni politikai súlyát a nemzetközi szinten.

Nicole Sinclair (NI). – Elnök úr, én a 17D és a 19. módosítás ellen szavaztam, amelyek a NATO-t támadták, és a NATO támaszpontok felszámolására szólítottak fel itt az Európai Unióban. Egyik végső érvük azoknak, akik hisznek ebben az európai projektben, hogy az EU-nak sikerült fenntartania a békét Európában az elmúlt 50–60 évben. Nos, én azt mondanám, hogy ez hazugság, és hogy valójában a NATO volt az, amely erővel fenntartotta a békét Európában.

Úgy gondolom, szégyen a Parlamentre nézve, hogy hagyta, hogy egy ilyen módosításról szavazzanak. Észrevettem, hogy az a képviselőcsoport, amely ezt a módosítást előterjesztette, egy olyan bukott ideológiának a maradványa, amely falak mögött tartotta embereit, és megsértette alapvető jogait. A NATO erői voltak, amelyek megvédték Európa többi részét ettől a rémálomtól. Szeretném, ha feljegyeznék az USA és Kanada, valamint a NATO többi állama iránti hálám, hogy megkíméltek minket ettől a rémálomtól. Úgy hiszem, az Egyesült Királyságnak az az érdeke, hogy együttműködjön ezekkel az országokkal a totalitarizmus egy új formája ellen, ami az Európai Unió.

Jelentés: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Elnök úr, én a jelentés mellett szavaztam, mert hangsúlyozni akartam, hogy a polgári és katonai szinergia és az Európai Unió és tagállamai közti együttműködés növelésének reménye, még akkor is, ha tiszteletben tartunk egyes el nem kötelezett és semleges álláspontokat, egy olyan álláspontot, amelyet széles körben osztunk.

Azt is fontosnak tartom, hogy felállítsunk egy intézményt a mechanizmusok koordinálására, például egy állandó európai uniós műveleti központot a KKBP főképviselőjének felügyelete alatt, amely lehetővé tenné, hogy hatékonyan koordinálják a polgári és katonai műveletek közös tervezését. Ennek az lenne a célja, hogy megszüntesse azokat a problémákat, zavarokat és késlekedéseket, amelyek sajnálatos módon folyamatosan felmerülnek a jelenlegi rendszerben.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, köszönöm türelmét. Én a jelentés ellen szavaztam, mert megismétli azokat a veszélyes iránymutatásokat, amelyeket a Lisszaboni Szerződés is tartalmazott az európai védelmi és biztonsági stratégiával kapcsolatban. Más szóval az Európai Unió militarizálására szólít fel, legitimálja a katonai beavatkozást, elismeri a NATO elsőbbségét és a vele való szoros kapcsolatot, és még elő is mozdítja – egy válság és jelentős szociális szükségletek idején – a katonai erők növelését.

Véleményem szerint az Európai Uniónak most, hogy a világ berendezkedését kell vizsgálat alá vetni, sokkal inkább mint eddig bármikor, békés politikát és a biztonság egy másfajta politikai felfogását kellene kialakítania, és független kül- és védelempolitikát kellene követnie, amely nem függ az Egyesült Államoktól, és politikai eszközökkel kellene megpróbálnia rendezni a nemzetközi nézeteltéréseket, valamint élen kellene járnia a nemzetközi jog és az ENSZ megnövekedett szerepének tiszteletben tartásában.

Úgy vélem, hogy egy ilyen politika jobban kifejezné az európai polgárok nézeteit.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Jelentés: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE) *írásban.* – (RO) Ennek a jelentésnek nagy többséggel való elfogadása jelzi, hogy aggodunk a kis- és középvállalkozásokért. Jelenleg 5,4 millió mikrovállalkozásnak kell éves jelentéseket készítenie, még akkor is, ha tevékenységi körük egy meghatározott helyre vagy régióra korlátozódik. Amennyiben ezek a vállalkozások nem vesznek részt határokon átnyúló tevékenységekben, vagy még csak országos szinten sem működnek, ez a bevallási kötelezettség csupán értelmetlen adminisztratív terhet jelent, amely költségekkel terheli ezeket a kereskedelmi vállalkozásokat (körülbelül 1 170 euróval).

Ezért ajánlja ez a jelentés, hogy a tagállamok függesszék fel azoknak a kereskedelmi vállalatoknak az éves beszámolási kötelezettségeit, amelyek a mikrovállalkozások alábbi kritériumaiból kettőnek megfelelnek: az összes eszköze kevesebb mint 500 000 euró értékű, a nettó árbevétel kevesebb mint 1 millió euró és/vagy átlagosan 10 munkavállalót alkalmaz a pénzügyi év folyamán. A mikrovállalkozások nyilvánvalóan továbbra is vezetnek majd könyvelést az egyes tagállamok nemzeti jogszabályainak megfelelően.

A válság alatt, amelyen Európa keresztülmegy, a kis- és középvállalkozásokból álló magánszektor (beleértve tehát a mikrovállalkozásokat is) támogatni kell, miközben olyan területként is kell tekinteni rá ebben a nehéz helyzetben, amely képes az állam vagy a vállalati magánszektor által elbocsátott munkaerőt felszívni.

Carlos Coelho (PPE) *írásban.* – (PT) Én a mikrovállalkozások beszámolóival kapcsolatos Lehne-jelentés mellett szavazok, mert támogatom a bürokráciaellenes intézkedéseket, valamint azokat az intézkedéseket, amelyek támogatják a kis- és középvállalkozásokat, amelyek Portugáliában és Európában a legtöbb munkahelyet teremtik. Szeretném felvetni a jövőbeni egyenlőtlenségek kérdését a belső piacon. Mivel a tagállamoknak lehetőségükben áll választani, hogy alkalmazzák-e ezt az intézkedést vagy sem, különböző szabályok fognak vonatkozni az egyes országokban az ugyanolyan vállalkozásokra.

Vigyázni kell majd arra, hogy biztosítsuk, hogy ne legyenek negatív következményei annak, ahogy ezeket a szabályokat átültetik a csallással és az adóelkerüléssel való megküzdésre irányuló folyamatos erőfeszítések, valamint a gazdasági és pénzügyi bűnözés elleni küzdelem tekintetében (nemzeti, európai és nemzetközi szinten egyaránt). Foglalkozni kell továbbá a részvényesek és a hitelezők megvédésével is.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D) *írásban.* – (RO) Az Európai Unió két utolsó bővítése számos előnnyel járt mind a régi, mind az új tagállamok számára, ugyanakkor számos kihívást is eredményezett. Úgy gondolom, hogy azt a döntést, hogy bizonyos mechanizmusokat biztosítunk a mikrovállalkozások számára, európai szinten kell szabályozni, és nem szabad, hogy az egyes tagállamok hatáskörébe tartozzon. Ez az egyetlen módja, hogy sikeresen csökkentsük a mikrovállalkozásokra irányuló bürokráciát, és hogy egyensúlyt teremtsünk. Különös figyelmet kell majd fordítani azoknak a nehézségeknek a kiküszöbölésére, amelyek akadályozzák a mikrovállalkozások tevékenységét és elriasztják az embereket attól, hogy uniós pénzügyi támogatásra pályázzanak.

Anne Delvaux (PPE) *írásban.* – (FR) Szerdán az Európai Parlament elfogadott egy javaslatot, amelynek célja, hogy eltörölje a kis- és középvállalkozások éves beszámolóinak közzétételének kötelezettségét. Az adminisztratív terhek csökkentésére tett kísérletében az Európai Bizottság azt javasolta, hogy azok az országok, amelyek ezt szeretnék, felmenthetik KKV-ikat beszámolóik éves közzétételének a jelenlegi európai jogon alapuló kötelezettsége alól. Én ez ellen a hatályon kívül helyezés ellen szavaztam, mert a Bizottság javaslata eredményeképp az európai szabályozási és harmonizált keret az európai vállalkozások több mint 70%-a esetében el fog tűnni.

Az a lehetőség, hogy mentesítik a mikrovállalkozásokat az éves beszámolók elkészítésének és közzétételének kötelezettsége alól, nem fogja csökkenteni az adminisztratív terheket. Attól tartok, hogy ha a tagállamok nem következetesen a mikrovállalkozások mentesítésének lehetőségével kapcsolatban, akkor az az egységes piac megosztását fogja eredményezni.

Ezért ellenzik hevesen a belga európai parlamenti képviselők és a belga kormány ezt az európai javaslatot (Belgium egy blokkoló kisebbséget is összegyűjtött a Miniszterek Tanácsában, ahol a jelentésről még később fognak szavazni).

Robert Dušek (S&D) *írásban.* – (CS) A társaságok éves beszámolójáról szóló irányelvre irányuló javaslatról szóló jelentés feloldja a keretet és kiszélesíti a beszámolók benyújtásának kötelezettségét a mikrovállalkozások esetében. Az intézkedés célja az adminisztratív terhek csökkentése és ezáltal a mikrovállalkozások versenyképességének és gazdasági növekedésének az elősegítése. Én üdvözlendőnek tartom az előadó javaslatát, aki szabad választást biztosít a tagállamoknak, és lehetővé teszi számukra, hogy felmentsék a mikrovállalkozásokat az éves beszámolók benyújtásának kötelezettsége alól, vagyis hogy felmentsék őket ennek az irányelvnek az alkalmazási körén kívül. Amennyiben olyan társaságokról van szó, amelyek a regionális és a helyi piacra korlátozódnak és nincs határokon átnyúló tevékenységi körük, nem lenne szabad olyan európai jogszabályokból eredő további kötelezettségekkel terhelni őket, amelyek az európai piacra érvényesek. A fenti okok miatt egyetértek a jelentés szövegezésével.

Françoise Grossetête (PPE) *írásban.* – (FR) Én a Lehne-jelentés ellen szavaztam, mert a mikrovállalkozások beszámolási kötelezettségeinek eltörlése nem fogja csökkenteni a vállalkozások valódi költségeit, és komoly

jogbizonytalanságot fog eredményezni. Egy ilyen mentesítés aláássa a nagyon kis vállalkozások és a harmadik felek (fogasztók, beszállítók, bankok) közötti kapcsolatokhoz szükséges bizalmat.

Ahhoz, hogy hitelhez jussanak, fent kell tartani a megbízható információkat. Egy beszámolási keret nélkül a bankárok és más érdekelt felek, akiknek szintén szükségük van információra, hajlamosak kifogást találni arra, hogy csökkentsék hitelezési tevékenységüket. Ez a helyzet hátrányos lesz a nagyon kis vállalkozások számára.

Astrid Lulling (PPE) írásban. – (DE) Én ma a Lehne-jelentés ellen szavaztam, mert úgy gondolom, hogy a kis- és középvállalkozások adminisztratív kiadásainak csökkentésére egy az egész Európai unióra vonatkozó egységes és átfogó megközelítés részekét kell sort keríteni.

Amennyiben ezt a javaslatot bevezetik, az európai vállalkozások több mint 70%-a – Luxembourgban történetesen több mint 90%-a – fel lesz mentve az egységes éves beszámolók készítésének kötelezettsége alól.

Ennek következtében az érintett vállalkozások felelős vezetőinek egy fontos döntéshozási eszköze fog elveszni.

Amennyiben a tagállamok nem egységesen vezetik be a mikrovállalkozások mentesítését – ami nagyon valószínű –, az a közös piac széttagozódásához fog vezetni.

Ez az intézkedés tehát nem megfelelő. Különösen azok a vállalkozások kerülnének hátrányos helyzetbe, amelyek határokon átnyúló kereskedelmet folytatnak. Az egyetlen ésszerű megoldás, hogy az összes európai mikrovállalkozás esetében egyszerűsítsük a szabályokat az egész Európai Unióban.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE) írásban. – (RO) Különösen egy olyan időszakban, amikor a gazdasági válság súlyosan érintette a kisvállalkozásokat, kötelességünk arra törekedni, hogy minden eszközt rendelkezésükre bocsássunk, amelyek segítenek fellendülésükben, és hogy újra támogatást nyújtsunk az európai gazdaságnak. A túlzott bürokrácia csökkentése fontos ebben az összefüggésben. Üdvözlendőnek tartom a ma meghozott döntést. Remélem, hogy a lehető legtöbb tagállam példaszerűen és hatékonyan fogja bevezetni ezt a kisvállalkozások és általában a gazdaság érdekében.

Georgios Papastamkos (PPE) írásban. – (EL) Én a Lehne-jelentés mellett szavaztam, mert azt a mérlegelési lehetőséget biztosítja a tagállamok számára, hogy figyelembe vegyék az irányelv alkalmazásának különböző belpolitikai hatásait, különösen a rendelet hatálya alá eső vállalkozások számának tekintetében. A mikrovállalkozások tevékenységeinek elhanyagolható a határokon átnyúló jelentőségük. Az éves beszámolók közzététele továbbá az átláthatóság biztosítója, és a mikrovállalkozásoknak a hitelpiachoz és a közbeszerzési szerződésekhez való hozzáféréseinek, valamint a vállalkozások közötti kapcsolataiknak *sine qua non*-ja.

Frédérique Ries (ALDE) írásban. – (FR) Én a Lehne-jelentés és a Bizottság javaslata ellen szavaztam. Ezek visszalépést jelentenek a belső piac tekintetében, és az európai kkv-k közötti verseny torzulásának nyilvánvaló kockázatát rejtik magukban.

Tegyük világossá, ennek a javaslatnak a következményeit rendkívül alulbecsülték. Nem vették figyelembe továbbá azt a tényt, hogy egy európai irányelv hiányában minden tagállam a saját szabályait fogja bevezetni a kérdéssel kapcsolatban. Ezért nem meglepő, hogy minden kkv-szervezet, európai szervezet – és az én esetemben belga szervezetek is: a Középosztály Uniója és a Belga Vállalkozások Szövetsége – elsősorban többséggel ellenzi ezt a javaslatot.

Igen, ezerszer is igen a vállalatok, és különösen a kkv-k adminisztratív terheinek csökkentésére, de egy következetes csökkentést akarunk, amit a társasági jogról szóló negyedik és hetedik irányelv általános felülvizsgálatára irányuló javaslattal érhetünk el.

Robert Rochefort (ALDE) írásban. – (FR) A benyújtott javaslat azt jelenti, hogy lehetőséget biztosítunk a tagállamok számára, hogy mentesítsenek bizonyos vállalkozásokat (mikrovállalkozásokat) éves beszámolóik elkészítése és közzététele alól. Én természetesen a vállalkozások, és különösen a kkv-k és a nagyon kis vállalkozások adminisztratív terheinek csökkentése mellett vagyok. A Bizottság javaslata azonban nagyon eltévesztette a célt: először is, nem egyértelmű, hogy vajon a javasolt rendszer valóban csökkenteni fogja-e ezeknek a vállalkozásoknak az adminisztratív terheit (a jelenleg összegyűjtött statisztikai adatokat más módon kell majd összegyűjteni), és másodszor, ez a szöveg, amely az egyes tagállamokra hagyja a döntést, hogy alkalmazzák-e vagy sem a mentesítést, a belső piac széttagozódásának veszélyét rejtje magában (abban a nagyon valószínű esetben, ha néhány tagállam alkalmazza a mentesítést, míg mások nem). Ezt a javaslatot

vissza kellett volna vonni, és fontolóra kellett volna venni, hogy a kisvállalkozások adminisztratív terheinek egyszerűsítését (társasági jog, a pénzügyi jelentések, számvitel, könyvvizsgálat követelményeinek egyszerűsítése) a társasági jogról szóló negyedik és hetedik irányelv közeljövőben tervezett általános felülvizsgálata részeként végezzük el. Ezért a meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolóinak a mikrovállalkozások tekintetében történő módosításáról szóló Lehne-jelentés ellen szavaztam.

Nuno Teixeira (PPE) *írásban. – (PT)* A jelen javaslat célja az üzleti környezet, és különösen a mikrovállalkozások által benyújtandó pénzügyi információkra vonatkozó követelmények egyszerűsítésével kapcsolatos, és célja a vállalkozások versenyképességének és a növekedési potenciáljának megerősítése.

Ebben az összefüggésben üdvözlendőnek tartom a mikrovállalkozások adminisztratív terheinek csökkentésével kapcsolatos jelentésben foglalt változtatásokat, mivel úgy gondolom, hogy ez fontos intézkedés az európai gazdaság ösztönzésében és a válsággal való megküzdésben. Azért gondolom ezt, mert a mikrovállalkozások tevékenységei egyes helyi vagy regionális piacokra korlátozódnak, ahol az éves beszámolók készítése terhes és összetett feladat.

Nem támogatom azonban azt az elképzelést, hogy mentessük a mikrovállalkozásokat az éves beszámolók benyújtásának kötelezettsége alól. Ennek a döntésnek az elfogadása valójában az egyes tagállamok hatásköre, mivel ez közvetlen hatással lehet a csalás és az adóelkerülés elleni küzdelemre és a gazdasági és pénzügyi bűnözés elleni küzdelemre, valamint a részvényesek és a hitelezők megvédésére.

Amellett érvelek ezért, hogy kiegyensúlyozott megoldásokat találjunk azzal a céllal, hogy megfelelő módon alkalmazzuk ezt az intézkedést, ahelyett, hogy speciális kötelezettségeket fogalmazunk meg a dokumentumban, hogy fenntartsuk a kereskedelmi műveletekre és a pénzügyi helyzetre vonatkozó beszámolókat. Ezért bizonyos fenntartással szavazok a jelentés mellett.

Marianne Thyssen (PPE) *írásban. – (NL)* Elnök úr, hölgyeim és uraim, azzal, hogy a Parlament 2009 márciusában elfogadta az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagot, számos politikai javaslatot indított útjára, amelyek célja az európai üzleti környezet kkv-barátabbá tétele, többek között az adminisztráció egyszerűsítése által. A számviteli rendszer eltörlése az úgynevezett „mikrovállalkozások” esetében első ránézésre nagymértékű adminisztratív egyszerűsítésnek tűnik, de mivel a pénzügyi információk nagy jelentőséggel bírnak az összes érdekelt számára, beleértve a hitelezőket, az adóhatóságokat és a kereskedelmi partnereket, épp ellenkezőleg, valójában még több bürokrácia és még nagyobb költségek előtt nyitja meg az utat. A vállalatoktól továbbá ezáltal megvonják a belső jogutódlás egy fontos eszközét.

Támogatom azonban a Gazdasági Ügyek Bizottságának azt a kérését, hogy teljes körűen értékeljék a mikrovállalkozások számára biztosított mentesítés hatását, és azt a negyedik és hetedik irányelvek általános felülvizsgálatának keretében helyezzék. Véleményem szerint ez a javaslat nem tartalmazza a túlzott bürokrácia kérdésének hatékony kezeléséhez szükséges eszközöket.

Ezek az okok miatt én a Bizottság javaslatának elutasítása mellett szavaztam. Mivel nagyra becsült kollégám, Lehne úr jelentése ugyanazokon az alapelveken nyugszik, mint a Bizottság javaslata, olyan helyzetbe kerültem, hogy az ő jelentését sem tudtam támogatni. Várom, hogy a Tanács bölcs és jól megfontolt döntést hozzon.

Derek Vaughan (S&D) *írásban. – Én* a mikrovállalkozásoknak (kis vállalatok) a számviteli szabványokról szóló uniós jogszabály alóli mentesítése mellett szavaztam. Ez egy rendkívül fontos javaslat, mivel csökkenteni fogja a kisvállalkozásokra vonatkozó szükségtelen bürokratikus terheket, és segíteni fog több mint ötmillió vállalkozásnak abban, hogy egyenként körülbelül 1 000 GBP megtakarítást érjenek el. Az EU kötelezettséget vállalt arra, hogy 2012-ig 25%-kal csökkenteni fogja a kis- és középvállalkozások terheit, és ez a jogszabály rendkívül fontos lépés az ennek a célkitűzésnek a megvalósítása irányában haladó úton. Ezek a kisvállalkozások gyakran az első fokot jelentik a létrán a sikeres munkáltatóvá válás felé, és ezért támogatni kell őket, különösen gazdasági visszaesés idején.

Sophie Auconie (PPE) *írásban. – (FR)* Én Lehne úrnak a mikrovállalkozások éves beszámolóiról szóló jelentése mellett szavaztam, mert bár az Európai Bizottság hatásvizsgálata véleményem szerint hiányos és elégtelen, egyértelműen a nagyon kicsi vállalkozások beszámolási kötelezettségeinek egyszerűsítése mellett akartam állást foglalni. Gazdasági és társadalmi szempontból nincs értelme, hogy egy nagyon kicsi vállalkozás ugyanolyan adminisztratív kötelezettségeknek legyenek kitéve, mint a sokkal nagyobb vállalkozások. A nagyon kicsi vállalkozások teszik ki az európai vállalkozások több mint 85%-át; más szóval ők képezik gazdaságunk gerincét, amelynek sürgősen fellendülésre van szüksége. Úgy gondolom ezért, hogy kötelezettségeik összehangolt csökkentése jó irányba mutat, jóllehet csak arra vonatkozó biztosítékok mellett, hogy ez nem fogja megakadályozni a hitelhez való hozzáférésüket. Az értékelést ezért mindenkire

vonatkozóan el kell végezni, figyelembe véve a nagyon kicsi vállalkozásokat körülvevő teljes gazdasági környezetet, a vállalkozásoknak a bankokkal, az irányítási központokkal – a francia vállalkozások esetében – és természetesen a fogyasztóikkal való kapcsolataikat. Ne gondolkodjunk mindig kötelezettségekben, hanem bízzunk vállalkozóinkban és mesterembereinkben, akiknek szükségük van ránk, hogy csökkentjük adminisztratív terheiket.

Françoise Castex (S&D), írásban. – (FR) Én ez ellen a javaslat ellen szavaztam, mert elképzelhető, hogy hosszú távon visszafelé sül el a kkv-k számára, mert nehezíti, hogy hitelhez jussanak és megfosztja őket az átláthatóságtól és megbízhatóságtól, amelyek elengedhetetlenek irányításukhoz és tevékenységük dinamizmusához. Nem hiszem azonban másrésztől, hogy nagyobb átláthatóságot lehet követelni a bankoktól kritizálva őket a pénzügyi piacok átláthatatlansága miatt, ami a jelenlegi válsághoz vezetett, miközben megpróbáljuk eltörölni az átláthatósághoz szükséges eszközöket, amelyek létfontosságúak a gazdasági szereplők és a gazdasági szabályozó politikák számára, amelyeket európai szinten akarunk folytatni. A kkv-k, és különösen a kisebb vállalkozások beszámolási kötelezettségeinek egyszerűsítése továbbra is sürgető elvárás. Az Európai Bizottságnak sürgősen felül kell vizsgálnia a társasági jogról szóló negyedik és hetedik irányelveket, mert csak ez eredményezhet átfogó, igazságos és következetes megoldást.

José Manuel Fernandes (PPE) írásban. – (PT) Üdvözlendőnek tartom a Lehne-jelentés elfogadását, amely egyértelműen hozzá fog járulni a mikrovállalkozások vezetési terheinek csökkentéséhez. A kisvállalkozások sűrűn panaszkodnak a túlzott szabályozás, terhek és bürokrácia miatt, amelyek gyakran veszélyeztetik pénzügyi túlélésüket. A mikrovállalkozások jogosan érvelnek amellett, hogy nem lenne szabad ugyanolyan szabályoknak és szabályozásoknak kitenni őket, mint a nagyobb vállalkozásokat. Reméljük, hogy az ebben a jelentésben javasolt szabályok magasabb bevételt és nagyobb versenyképességet fognak eredményezni a mikrovállalkozások számára. Ez a jelentés még mindig biztosítja a rugalmasságot a tagállamok számára, hogy a legmegfelelőbb időben ültessék át az irányelvet elkerülve ezáltal a szabályozás csökkentéséből esetlegesen adódó bármilyen nehézséget. A mikrovállalkozások azonban önkéntes alapon továbbra is készíthetnek éves beszámolókat, benyújthatják azokat ellenőrzésre, és elküldhetik a nemzeti nyilvántartásba. Mindenesetre a mikrovállalkozások továbbra is fenn fogják tartani eladási és tranzakciós nyilvántartásaikat adminisztratív és adóügyi információk nyújtás céljával. A Bizottság 5,9 és 6,9 milliárd euró teljes megtakarítást jósolnak az 5 941 844 mikrovállalkozás számára, amennyiben az összes tagállam elfogadja a mentesítést. Portugáliában 356 140 portugál vállalkozás fog a mentesítés hatálya alá tartozni, amennyiben azt elfogadja a portugál kormány.

Sylvie Guillaume (S&D) írásban. – (FR) Én a 2010. március 10-én elfogadott, a meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról szóló irányelvre irányuló javaslat ellen szavaztam. Bár támogatom a kkv-k által viselt szabályozási terhek jelentős csökkentését, úgy gondolom, hogy a számviteli követelmények létfontosságú irányítási eszközöket is jelentenek külső partnereik (a bankok, ügyfelek, beszállítók stb.) számára. A hitelhez jutásuk csökkenése miatt elképzelhető, hogy ez a javaslat hosszú távon meg fogja fosztani a kkv-kat az átláthatóságtól és a megbízhatóságtól, amelyek elengedhetetlenek irányításukhoz és tevékenységük dinamizmusához. Paradox, hogy egyrésztől nagyobb átláthatóságot követelünk a bankoktól kritizálva őket a pénzügyi piacok átláthatatlansága miatt, ami a jelenlegi válsághoz vezetett, miközben megpróbáljuk eltörölni az átláthatósághoz szükséges eszközöket, amelyek létfontosságúak a gazdasági szereplők és a gazdasági szabályozó politikák számára, amelyeket európai szinten akarunk folytatni.

Anna Záborská (PPE) írásban. – (FR) Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz hasonlóan az Európai Parlament is támogatja a Bizottság által ennek a kezdeményezésnek az előterjesztése segítségével elérni kívánt célkitűzéseket, amely magában foglalja a mikrovállalkozásoknak az adminisztratív és számviteli kötelezettségek alóli mentesítését, amelyek költségesek, és egyáltalán nem állnak arányban a mikrovállalkozások és a pénzügyi információk fő felhasználóinak szükségleteivel és belső szerkezetével, hogy képesek legyenek felőlni a számos strukturális kihíváshoz, amelyek az összetettebb vállalkozásokra jellemzőek, a Kisvállalkozások Európai Chartájának teljes körű bevezetésének köszönhetően és a Lisszaboni Stratégiában szereplő folyamattal összhangban. Én pozitívnak értékelem a Bizottság egyszerűsítésre irányuló javaslatát. Ennek célja, hogy biztosítsa, hogy a szabályozási keret segíti a mikrovállalkozások és a kisvállalkozások vállalkozói szellemének és innovációjának ösztönzését, hogy versenyképesebbek legyenek, és a lehető legjobban használják ki a belső piacon rejlő lehetőségeket. A mikrovállalkozásoknak azonban még mindig kell az üzleti tranzakcióikra és a pénzügyi helyzetükre vonatkozó nyilvántartásokat vezetniük minimumelvárásként, amelyhez a tagállamok szabadon hozzátehetnek még további kötelezettségeket is. Végül is úgy gondolom, hogy segítjük a kis- és középvállalkozásokat a bürokrácia csökkentése által, és ezt üdvözlendőnek tartom.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0151/2010

Luís Paulo Alves (S&D) *írásban.* – (PT) Én az állásfoglalás mellett szavaztam, mert előmozdítja az európai országok közötti gazdasági koordináció megerősítését, a Stabilitási és Növekedési Paktum és más európai stratégiák közötti nagyobb koherenciát, egy ambiciózus szociálpolitikai menetrend bevezetését a munkanélküliség elleni küzdelemben, a nagyobb rugalmasságot a nyugdíjkorhatár tekintetében és a kkv-k támogatását.

Hangsúlyozom továbbá, hogy a reform új ösztönzők kidolgozását kéri a Bizottságtól a tagállamok számára, amelyek bevezetik az EU 2020-as stratégiáját, megbüntetve a jövőben azokat, amelyek nem teljesítik ezt. Ez létfontosságú annak érdekében, hogy sikerre vigyük a stratégiát, mivel a jelenlegi problémák közös problémák, és európai szintű megoldást kívánnak.

Üdvözlöm továbbá az Európai Tanács határozatát nagyobb stratégiai realizmusa miatt, amely tükröződik pontosságában és kevesebb, de számszerűsíthető célkitűzéseiben.

Végezetül nem hagyhatom említés nélkül a mezőgazdaság bevonását a stratégiába, mert ez nem szerepelt az eredeti javaslatban, viszont kétségkívül létfontosságú célkitűzés, ha Európai el akarja érni céljait, akár gazdasági, élelmiszerügyi és környezeti szempontból, akár a vidéki térségek jobb életminősége szempontjából, ami munkahelyeket fog teremteni.

Elena Oana Antonescu (PPE) *írásban.* – (RO) Az EU 2020-as stratégiájának meg kell oldania a gazdasági és pénzügyi válság okozta problémákat a kifejezetten a tagállamok gazdaságainak érzékeny pontjaira irányuló intézkedéseivel. Ha a Lisszaboni Stratégia azért nem volt teljes mértékben sikeres, mert túl sok célkitűzést fogalmazott meg, a válság megszüntetésére irányuló stratégiának néhány olyan egyértelmű, számszerűsíthető célkitűzésre kell összpontosítania, mint: megoldások nyújtása a munkanélküliség elleni hatékony küzdelemre, különösen a fiatalok körében, a legtöbb munkahelyet és innovációt teremtő kis- és középvállalkozások előmozdítása és támogatása, valamint az EU és a tagállamok költségvetéséből a kutatásra és fejlesztésre fordított támogatások 3%-ra emelése.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy a mozgástér az európai szociálpolitikában az előregedő népesség következtében csökkenni fog a jövőben, és a termelékenység növekedése csak a technológiákba és az oktatásba való nagyobb beruházás által lesz elérhető. Ha versenyképesebb munkaerőpiacot akarunk, át kell alakítanunk a szociális biztonsági rendszereket, és támogatnunk kell a rugalmasabb munkaszervezési gyakorlatokat. Egy ilyen stratégiának ugyanakkor támogatnia kell az olyan termelési módszereket, amelyek tisztelőtlen tartják a környezetet és az emberek egészségét.

Regina Bastos (PPE) *írásban.* – (PT) Március 3-án az Európai Bizottság előterjesztette az EU 2020-as stratégiáját: „Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiáját”. Ez egy olyan javaslat, amely öt számszerűsíthető célkitűzést fogalmaz meg az Európai Unió (EU) számára 2020-ig, amelyek keretbe fognak adni a folyamatnak, és amelyeket olyan nemzeti célkitűzésekkel kell átalakítani, mint a foglalkoztatás, a kutatás és innováció, az éghajlatváltozás és energia, az oktatás és a szegénység elleni küzdelem.

Ez olyan stratégia, amely konkrét, reális és megfelelően mérhető célkitűzésekre összpontosít: a foglalkoztatottság növelésére 69%-ról minimum 75%-ra, a kutatásra és fejlesztésre (K+F) fordított kiadásoknak a GDP 3%-ára való emelésére, a szegénység 25%-kal való csökkentésére, az igazolatlan iskolai hiányszakok arányának a jelenlegi 15%-ról 10%-ra való csökkentésére, és a felsőoktatási képesítéssel rendelkező 30 éves fiatalok arányának 31%-ról 40%-ra növelésére.

Én az EU 2020-as stratégiájáról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, mert az abban foglalt célkitűzések kijelölik azt az utat, amelyet Európának követnie kell, és mert világosan és objektíven válaszol a gazdasági és pénzügyi válság okozta problémákra a munkanélküliség, a pénzügyi szabályozás és a szegénység elleni küzdelem tekintetében. Ezek a problémák referenciapontokként fognak szolgálni ahhoz, hogy mérhessük az elért fejlődést.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D) *írásban.* – (LT) Én az állásfoglalás mellett szavaztam. Mivel nem leszünk képesek nemzeti szinten megoldani a jelenlegi társadalmi és gazdasági problémákat, európai és nemzetközi szinten kell megoldanunk azokat. Az EU 2020-as stratégiájának mindenekelőtt a gazdasági és pénzügyi válság megoldására irányuló hatékony intézkedésnek kell lennie, mivel a stratégia célja a munkahelyteremtés és a gazdasági növekedés.

A magas munkanélküliség Európában a legfontosabb témája a jelenlegi megbeszéléseknek, mivel a tagállamoknak folyamatosan növekedő munkanélküliséggel kell szembenézniük, több mint 23 millió

munkanélküli férfival és nővel, minek következtében társadalmi és megélhetésbeli nehézségekkel küzdünk. Ezért ez az európai parlamenti állásfoglalás elsősorban az új munkahelyek létrehozására és a társadalmi elszigeteltség elleni küzdelemre összpontosít.

A Parlament felszólítja továbbá a Bizottságot, hogy azon túl, hogy tekintettel vannak a munkanélküliségre és a társadalmi problémákra, hozzanak létre hatékony eszközöket ezek megoldására, hogy ennek az új stratégiának jelentős hatása legyen az emberek életére. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy Európa már tanult hibáiból, miszerint nem tudta teljes körűen bevezetni a Lisszaboni Stratégiában korábban megfogalmazott célokat. Az elkövetkezendő évtizedre vonatkozó új stratégiának ezért erős irányítási rendszeren kell alapulnia, és biztosítania kell a felelősségvállalást. Következésképpen azzal, hogy ma megszavaztam az állásfoglalást, arra szólítom fel a Bizottságot és az Európai Tanácsot, hogy Európa főbb társadalmi problémáira összpontosítson, és hogy kevesebb, egyértelműbb és realisabb célokat tűzzön ki, amelyeket aztán meg lehet valósítani.

Maria Da Graça Carvalho (PPE) írásban. – (PT) Üdvözlöm a február 11-i informális tanácsi ülésen tartott közelmúltbeli vitákat az „EURÓPA 2020, Európa új stratégiája” iránymutatásairól. Gratulálok a Bizottságnak a kezdeményezéshez, és nagyobb együttműködésre szólítom fel a Parlamenttel egy Európa jövőjére nézve ilyen fontos ügyben. Létfontosságú a tudásba és az olyan reformokba való befektetés, amelyek a műszaki fejlődést, az innovációt, az oktatást és képzést segítik elő, a jólét, a növekedés és a foglalkoztatás közép és hosszú távú előmozdítása érdekében. Szeretném hangsúlyozni továbbá a stratégiával kapcsolatos olyan konkrét elképzelések fontosságát is, mint például a digitális menetrend. Kulcsfontosságú, hogy a lehető legtöbbet hozzuk ki ebből a lehetőségből, hogy Európa fenntartható módon tudjon felépülni a gazdasági válságból. A kohéziós politika hasonlóan fontos a növekedés és a foglalkoztatás támogatásában. Az EURÓPA 2020 stratégiának regionális dimenziójába ezért bele kell illeszteni ezt a prioritást, mint a gazdagabb, virágzóbb és igazságosabb társadalom egyik pillérét. Úgy gondolom, hogy szükség van olyan pénzügyi és igazgatási mechanizmusok kidolgozására, amelyek gyakorlati hatással vannak ennek a stratégiának a teljesítésére.

Anne Delvaux (PPE) írásban. – (FR) Sok reményt fűztünk a Lisszaboni Stratégiához, a gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi célkitűzésekhez, amelyek egyaránt voltak szükségesek és ambiciózusak. Az ezt követő stratégia, az úgynevezett EU 2020 stratégia, amelyről ma szavaztunk, sokkal kevésbé ambiciózusnak tűnik számomra. Bár megőriz néhány elérendő célkitűzést, mint például a GDP 3%-ának a kutatásra való fordítását, és a Stabilitási és Növekedési Paktum (3%) megőrzését, mégis sajnálatos, hogy a foglalkoztatási és a környezeti dimenziók (amelyeket jelentősen csökkentettek) nem jutnak horizontális szerephez benne. Még mindig nagyon távol állunk egy valódi globális, fenntartható fejlesztési stratégiától.

Mindazonáltal támogattam ezt a javaslatot, mert egyértelmű, hogy a válság és annak számos következménye fényében, különösen a foglalkoztatást illetően, nem állhatunk továbbra is tétlenül. Üdvözlendőnek tartom az egy ambiciózus szociálpolitikai menetrenddel és a kkv-k támogatásának fejlesztésével kapcsolatos bekezdések elfogadását. Röviden: újjászületésre van szükségünk. Reméljük, hogy az EU 2020 stratégia lehetővé teszi ezt. És reméljük mindenekelőtt, hogy a 27 tagállam minden tőle telhetőt megtesz a stratégia bevezetése érdekében.

Harlem Désir (S&D) írásban. – (FR) A 2020-as stratégia elvileg a Lisszaboni Stratégia helyébe lép. Fennáll a veszélye azonban annak, hogy megtartja a hiányosságait, hogy ugyanolyan eredménytelen lesz, és ugyanolyan csalódást fog okozni. Ez nem egy igazi helyreállítási stratégia, és nem is egy új perspektívája az Unió gazdasági, társadalmi, költségvetési és fiskális politikáinak. A jószándékú kezdeményezések tömkelegéhez nem társulnak olyan új eszközök, melyekkel valóra lehetne váltani őket.

Európának másféle törekvésekre van szüksége; a polgárok meggyőzőbb válaszokat várnak. A válság kezdete óta a munkanélküliség hétmillióval nőtt. A bankokban újraindult a spekuláció, a fedezeti alapokat nem rendszabályozták meg, a polgárokat arra kérik, hogy húzzák össze a nadrágszíjat, drasztikusan csökkentik a közszolgáltatásokat, és csökkentik a szociális védelmet is. A görög válság arra volt jó, hogy felfedje a szolidaritás hiányát.

Ezért kell, hogy Európa jövőjének egy más megközelítéséről tárgyaljon, egy olyan megközelítésről, amely valódi gazdasági koordináción alapul, egy szolidaritáson alapuló fellendülésen, egy környezetbarát növekedési stratégián, egy energiaközösségen, egy kohéziós költségvetésen, saját erőforrásokon, az oktatásba és a kutatásba való befektetésen, fiskális és társadalmi harmonizáción, az adóparadicsomok elleni küzdelmen és a nemzetközi pénzügyi tranzakciók megadóztatásán.

Edite Estrela (S&D) *írásban. – (PT)* Én a 2010. február 11-i informális európai tanácsi értekezlet folytatásáról szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Egy fenntartható, intelligensebb és környezetbarátabb szociális piacgazdaság elérése érdekében Európának közös megegyezéssel meg kell határoznia prioritásait. Egyik tagállam sem képes egyedül megfelelni ezeknek a kihívásoknak. Az uniós politika nem lehet csupán 27 nemzeti politika összessége. Ha együtt dolgozunk a közös célkitűzések eléréséért, az eredmény több lesz, mint a részek összege.

Ez lehetővé fogja tenni az EU számára, hogy vezető szerepet érjen el a világban, megmutatva, hogy a dinamikus gazdasági növekedés összeegyeztethető a társadalmi és környezetvédelmi megfontolásokkal. Ez lehetővé fogja tenni az EU számára, hogy új munkahelyeket teremtsen olyan területeken, mint a megújuló energia, a fenntartható közlekedés és az energiahatékonyság. Megfelelő pénzügyi erőforrásokat kell biztosítani ezekre a célokra, amelyek lehetővé fogják tenni, hogy az EU megragadja a lehetőségeket, és hogy kihasználja a globális versenyképesség új forrásait.

Diogo Feio (PPE) *írásban. – (PT)* Az Európai Bizottság nyilvánosságra hozta az Európa 2020 stratégiát, amely a sikertelen Lisszaboni Stratégia helyébe lép, és amely fontos és ambiciózus kihívásokat tartalmaz Európa számára. Ezek a kihívások elsősorban a Bizottság által stratégiaiainak ítélt öt területtel kapcsolatosak: i. a foglalkoztatással; ii. a kutatással és innovációval; iii. az éghajlatváltozással és az energiával; iv. az oktatással és v. a szegénység elleni küzdelemmel.

Ezek valóban létfontosságú területek, amennyiben Európa túl akar jutni a válságon, és meg akarja erősíteni fontos szerepét a globális piacon, magas fejlettségi szinten, és olyan versenyképes gazdasággal, amely képes jólétet, foglalkoztatást és innovációt biztosítani. Az Európai Uniónak valóban szüksége van ambícióra, hogy leküzdje a válság keltette kihívásokat, de ennek az ambíciónak nem szabad akadályoznia a tagállamok erőfeszítéseit a tőlük elvárt költségvetési konszolidáció irányában, tekintettel államháztartásaik gyenge helyzetére és túlzott hiányára. Ugyanezen okok miatt létfontosságúnak tartom az EU 2020 stratégia célkitűzéseinek megerősítését.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban. – (PT)* A szolidaritás elvének kellene az EU 2020-as stratégiája alapjának lennie; a polgárok, a generációk, a régiók és a kormányok közötti szolidaritásnak. Így képesek leszünk megküzdeni a szegénységgel és biztosítani a gazdasági, társadalmi és területi kohéziót a fenntartható gazdasági növekedés által. A szolidaritás ezen alapelveknek kell garanciául szolgálnia az európai szociális modellhez.

El kell gondolkodnunk a szociális biztonsági rendszerek átalakításán, és a minimális szociális jogok biztosításán európai szinten, ami meg fogja könnyíteni a munkavállalók, szakemberek, üzletemberek, kutatók, diákok és nyugdíjasok szabad mozgását. Ennek az alapelvnek a következtében és a fenntarthatóság szükségességéből származóan szükséges lesz az erőforrások hatékony felhasználása.

Ennek a stratégiának elő kell mozdítania a munkahelyteremtést. Nem fogadhatjuk el, hogy az EU-ban körülbelül 23 millió állás nélküli férfi és nő legyen. Alapvetően fontos ezért a vállalkozói szellem és a bürokratikus és fiskális könnyítés előmozdítása a kis- és középvállalkozások számára.

Ez nem jelenti azt, hogy elfeledkezzünk az iparról és a mezőgazdaságról. Folytatnunk kell Európa újraiparosítását. A minőségi termékeket előállító fenntartható mezőgazdaság létrehozásának szintén a céljaink között kell szerepelnie. Ennek elérése érdekében támogatnunk kell elsődleges szektorunk fenntartható fejlődését, és vezető szerepet kell vállalnunk a tudományos kutatás, a tudás és az innováció terén.

João Ferreira (GUE/NGL) *írásban. – (PT)* Az Európa 2020 stratégiának, az úgynevezett Lisszaboni Stratégia elismert utódjának azzal kell kezdenie, hogy megfelelő vizsgálatnak veti alá elődje módszereit. Ha ez megtörtént volna, azt találnánk, hogy az általa bevezetett megközelítések – nevezetesen fontos gazdasági ágazatok liberalizálása, a munkajog deregulációja és megnövekedett rugalmassága – okozták annak eredményeit a gyakorlatban: a megnövekedett munkanélküliséget, a bizonytalanságot, a szegénységet és a társadalmi kirekesztést, valamint a gazdasági stagnálást és visszaesést.

A Bizottság és a Parlament most ugyanezeket a megközelítéseket akarja alkalmazni. A javasolt út egyértelmű, és sem a szociális, sem a környezeti retorika, amelyeket megpróbál felsorakoztatni, nem elég, hogy elrejtse a következőket: az egységes piac abszolút hangsúlyozása, a liberalizációra való törekvés, a társadalmi élet egyre több vonatkozásának üzleti alapokra helyezése, a munkahelyi biztonság hiánya, és a strukturális munkanélküliség.

A jobboldal és a szociáldemokraták közötti konszenzust ezekkel a megközelítésekkel kapcsolatban eléggé nyilvánvalóvá tették. Végeredményben ők együtt voltak ennek állhatatos bajnokai az elmúlt években. Ez a stratégia nem több mint egy egységes rendszeren belüli két tendenciának a válasza a rendszer strukturális válságára. Ha követjük ezt a megközelítést, a stratégia maga lesz a létrehozója új és mélyebb válságoknak. Ha követjük ezt a megközelítést, a stratégia elkerülhetetlenül ellenállásba fog ütközni, és küzdeni fognak ellene a munkavállalók és az emberek.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) írásban. – (PT) Sajnálatos dolog állásfoglalásra irányuló indítványunk elutasítása. Ebben nem csak az Európai Bizottság által már előterjesztett javaslatoknak a széleskörű tárgyalását és a Lisszaboni Stratégia eredményeinek teljes értékelését indítványoztuk azzal a céllal, hogy következtetéseket vonjunk le az új Európa 2020 stratégiára nézve, hanem számos új javaslatot is ismertettünk, amelyek prioritásként kezelik a termelékenység növelését és a jogokat biztosító munkahelyek létrehozását, a munkanélküliség problémájának és a szegénységnek a megoldását, és az egyenlőség biztosítását a társadalmi fejlődésben. Az új javaslatok egy új makrogazdasági keretet hoztak volna létre a fenntartható fejlődés előmozdítása, a belső kereslet megerősítése és a környezet tisztéletben tartása céljával, ami a fizetések növekedésén, a jogokat biztosító teljes foglalkoztatáson és a gazdasági és társadalmi kohézió alapulna.

Mi az elfogadott közös állásfoglalás ellen szavaztunk, mert az nem jut el a probléma gyökeréig, nem javasol olyan intézkedéseket, amelyek a Stabilitási Paktum alternatívái lehetnének, és nem javasolja azt sem, hogy véget vessünk a liberalizációnak és a munkaerő-piaci rugalmasságnak, amelyek a munkahely bizonytalanságának növekedéséhez és alacsony fizetésekhez vezettek. Ily módon hagyják, hogy az Európai Bizottság továbbra is egy többé-kevésbé azonos megközelítés mellett érveljen, egy olyan megközelítés mellett, amely ahhoz vezetett, hogy több mint 23 millió ember munkanélküli, és több mint 85 millió ember él szegénységben.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D) írásban. – (PL) Elnök úr, az elmúlt két évtizedben az Európai Unió számos területen sikeres volt, három ambiciózus bővítéstől a közös valuta, az euró bevezetéséig. Az Európai Unió polgárai kevesebbet dolgoznak, mint az amerikaiak vagy a japánok (10%-kal kevesebb órát évente), és korábban mennek nyugdíjba. E vívmányok jelenlegi szinten való fenntartása a válság ideje alatt nem könnyű, ezért örömmel hallok olyan döntő intézkedésekről az Európai Tanács és az Európai Bizottság részéről, amelyek célja egy átfogó gazdasági stratégia – az Európa 2020 – létrehozása.

Ugyanakkor az idei márciusi és júniusi európai tanácsi értekezletek előtt, amelyeken megalkotják a stratégia végleges formáját, számos kétség merült fel az Európai Bizottság dokumentumával kapcsolatban, amelyet idén március 3-án terjesztettek elő. Először is, milyen adatokat fognak alapként használni a nemzeti célkitűzések meghatározásához a 27 különböző európai uniós tagállam számára? Milyen szankciók illetve jutalmak várnak azokra a tagállamokra, amelyek teljesítik illetve nem teljesítik a stratégiában foglalt célkitűzéseket? Végezetül, milyen szerepet szánunk az Európai Parlamentnek a teljes folyamatban, mivel mostanáig az Európa 2020 stratégia egy kizárólag a Tanács és a Bizottság által irányított projekt volt? Választ kell kapnunk ezekre a kérdésekre a júniusi európai tanácsi ülés előtt. Más különben – hogy Barroso urat idézzem – az Unió el fogja mulasztani az „igazság pillanatát”.

Bruno Gollnisch (NI) írásban. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Lisszaboni Stratégia csúfos bukását követően, amelynek az volt a célja, hogy Európát a világ legversenyképesebb tudásalapú gazdaságává tegye 2010-ben, most itt van az EU 2020 stratégia, amely pontosan ennek a stratégiának a meghosszabbítása. A munkaerőpiac rugalmasságát úgy kell érteni, mint a munkahelyek bizonytalanná válása a munkavállalók számára, növekvő verseny európai és nemzetközi szinten, a nemzeti szociális védelmi rendszerek liberális reformja, és az ostoba Stabilitási és Növekedési Paktum teljes tiszteletben tartása...

Minden összetevő jelen van ahhoz, hogy ezt a stratégiát a nemzeti és társadalmi dezintegráció stratégiájává tegye, mint ahogy ezt megelőzően a Lisszaboni Stratégia is az volt. Az egyedüli újítások azok, amelyeket új hóbortjaik ihlettek: az európai gazdasági irányítás kötelezővé tétele annak ellenére, hogy Brüsszel Európája teljes mértékben hatástalannak bizonyult a globális válsággal szemben, és a globális irányítás felé való elmozdulás az úgynevezett globális felmelegedés nevében, amely egyre inkább egy ideologikus ürügynek tűnik. Mi a szöveg ellen szavazunk.

Sylvie Guillaume (S&D) írásban. – (FR) Én az állásfoglalás ellen szavaztam, mert nem helyez megfelelő hangsúlyt a teljes foglalkoztatásra. Másodszor, prioritásainknak jobban kellene összpontosítaniuk a szegénység elleni küzdelemre és a fenntartható növekedésre. Az Európai Parlament hagyja továbbá elúszni azt a lehetőséget, hogy hangsúlyozza a bizonytalan foglalkoztatás összes formája elleni küzdelem szükségességét, a részmunkaidős foglalkoztatásról szóló irányelv, a munkaszerződés típusától függetlenül biztosított szociális

jogok bevezetése és az alvállalkozásba adással, valamint a fizetés nélküli tevékenységekkel kapcsolatos visszaélések elleni küzdelemre irányuló intézkedések által. Végezetül, ez az állásfoglalás figyelmen kívül hagyja az adóalap harmonizálásának szükségességét, amely azonban létfontosságú egy európai szociális modell létrehozásában. Nem kétséges, hogy az Európai Parlament nagyszerű lehetőséget szalasztott itt el egy szociális és fenntartható Európa megalkotása tekintetében.

Cătălin Sorin Ivan (S&D) *írásban.* – (RO) A valóság, amit mindannyian felismertünk az, hogy a 2020-as stratégia nem tartalmaz elégséges környezetbarát vagy szociális politikát. Egy másik lényeges észrevétel szerint a célkitűzések ködösek, és a gazdasági válságot nem súlyossága arányában kezeli. Ezért érzem úgy, hogy az Európai Parlament plenáris ülésén megszavazott állásfoglalás szerepe, hogy nagyban hozzájáruljon a következő 10 évre kialakított európai elképzeléshez.

Bár európai parlamenti képviselőként betöltött szerepünk a szerződés szövegében foglaltakra korlátozódik, még így is jelentősen közreműködhetünk. El kell azonban várnunk a tagállamoktól, hogy politikai akaratot tanúsítsanak, valamint hogy konstruktív módon reflektáljanak álláspontunkra.

Az olyan célkitűzések, mint a „szociális piacgazdaság” és az „intelligens, fenntartható és inkluzív növekedést tükröző költségvetés” létfontosságúak a gazdasági válság által kiváltott hatások leküzdésében.

Az oktatásba való befektetés, a diákok mobilitásának elősegítése valamint az olyan új készségek oktatása, amelyek megfelelnek a munkaerőpiac elvárásainak mind olyan tevékenységek, amelyekre reális cselekvési terveket kell kidolgoznunk.

Peter Jahr (PPE) *írásban.* – (DE) Az EU 2020 stratégiája összefüggésében a mezőgazdaság fontos szerepet fog játszani Európa jövőbeni sikerében. Különösen amikor a fenntartható növekedésről és foglalkoztatásról, valamint az éghajlatváltozásról van szó, az európai agrárpolitika rendkívül fontossá válik, mert nélkülözhetetlen szerepet tölt be a munkahelyek megtartásában a vidéki és az elővárosi területeken. Nem szabad elfelejtenünk továbbá, hogy a mezőgazdaság 500 millió európaiat lát el jó minőségű élelmiszerrel, 40 millió munkahelyet nyújt, és körülbelül 1,3 trillió euró éves bevételt eredményez. A megújuló energia előállítás új munkahelyeket teremt, és segít a szén-dioxid-kibocsátás és a fosszilis tüzelőanyagoktól való függés csökkentésében. A mezőgazdaság innovatív, értéket teremt, és a fenntartható regionális gazdasági ciklusok valódi forrása. Nagyobb figyelmet kell biztosítani ezért az európai agrárpolitikának ennek az új stratégiának az összefüggésében.

Jarosław Kalinowski (PPE) *írásban.* – (PL) Szeretném felhívni a figyelmet a 2020-as stratégia célkitűzései és az azon hatások közötti ellentmondásra, amelyek a 2014–2020 közötti időszakban a költségvetési prioritások javasolt változtatásainak következményei lesznek. A költségvetési prioritások megváltoztatása valószínűleg korlátozni fogja a közös agrárpolitika számára hozzáférhető pénzügyi támogatásokat, ami azt jelenti, hogy 2020-ban a mezőgazdaságnak nagyon hatékonynak, vagy egyenesen iparinak kell lennie. Ez azt jelenti, hogy veszélyt fog jelenteni a környezetre, ez pedig azt jelenti, hogy az EU-nak el kell távolodnia a mezőgazdaság európai modelljétől, amely különös figyelmet fordít a környezetre, a tájképre, a biodiverzitásra, az állatok jólétére, a fenntartható fejlődésre és a vidéki környezet társadalmi és kulturális értékeire. Van egy régi gyakorlati bölcsesség, amely azt mondja, hogy a „jobb” az „eléggé jó” ellensége. Óvakodnunk kell attól, nehogy a környezetvédelemmel való törődéssel kárt okozunk a környezet számára.

Elisabeth Köstinger (PPE) *írásban.* – (DE) Az Európai Unió jövőbeni stratégiájának célja hogy elfogadja a jelenlegi és jövőbeni kihívásokat, és a lehető legjobban megfeleljen azoknak. Az EU 2020-as stratégiájának összefüggésében a mezőgazdasági ágazat különösen fontos szerepet fog betölteni az olyan új, az EU által meghatározott kihívásokkal kapcsolatban, mint a környezetvédelem és az éghajlatvédelem, a megújuló energiaforrások, a biodiverzitás és a fenntartható növekedés és foglalkoztatás, különösen a vidéki területeken. Európának tisztában kell lennie azzal, hogy körülbelül 40 millió munkahely függ a mezőgazdaságtól közvetve vagy közvetlenül.

A legfőbb prioritás azonban az 500 millió európai jó minőségű élelmiszerrel való ellátásának biztonsága kell hogy maradjon, különösen az élelmiszertermelés 2050-ig várható megduplázódása összefüggésében. Az európai agrárpolitikára ezért nagyobb figyelmet kell fordítani ennek az új stratégiának a keretein belül.

Nuno Melo (PPE) *írásban.* – (PT) Az EU 2020-as stratégiája az utolsó lehetőség az EU számára, hogy érvényesüljön, mint gazdasági világhatalom a Lisszaboni Stratégia bukását követően. A globális gazdasági válság összefüggésében az EU 2020-as stratégiájának olyan modellnek kell lennie, amelyet minden tagállamnak követnie kell, hogy egy új korszakba jussunk, új paradigmákkal, amelyek elő fogják segíteni a bevált gyakorlaton alapuló fenntartható fejlődést.

Több millió munkahely elvesztését követően Európa-szerte, a munkanélküliség elleni küzdelemnek kell a stratégia „próbakövének” lennie. Képesnek kell lennünk új munkahelyeket teremteni, és munkaerőnk képzettségét javítani. Ez csak a kkv-k teljes támogatásával lesz lehetséges, amelyek a legtöbb munkahely létrehozásáért felelősek. Ahhoz azonban, hogy az EU 2020-as stratégiáját sikeressé tegyük, nem szabad elkövetnünk ugyanazokat a hibákat, amelyeket a Lisszaboni Stratégia kapcsán elkövettünk, különösen az elkötelezettség és a felelősségvállalás hiányát a tagállamok részéről.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D) *írásban.* – (PL) Én az Európai Parlament közös állásfoglalási indítványa (RC-B7-0151/2010) mellett szavaztam. Az EU 2020-as stratégiája új célkitűzéseket szándékozik bevezetni nem csak a politikai cselekvések, hanem gondolkodásmódunk tekintetében is. Annak érdekében, hogy talpra álljunk a válságból, közös eszközöket és mechanizmusokat kell létrehoznunk, amelyek nem csak a jelenlegi gazdasági válság hatásait szüntetik meg, hanem lehetővé teszik azt is, hogy megfelelően reagáljunk a jövőbeni válságokra, sőt, hogy ne hagyjuk, hogy azok bekövetkezzenek. A Bizottságnak, a Parlamentnek és az összes uniós intézménynek emlékeznie kell arra, hogy elsőrendű feladatuk Európa polgárainak jólétéért dolgozni. A polgárok problémái a legfontosabbak számunkra, és a polgárokat kell szolgálnunk azzal, hogy tanácsot adunk, segítséget nyújtunk és cselekszünk. A válság összefüggésében az olyan problémák, mint a munkanélküliség, a szegénység és a társadalmi kirekesztés a legaktuálisabb problémák. Amennyiben egy modern, teljes mértékben innovatív, tudásalapú és összetartó Európát akarunk felépíteni, biztosítanunk kell egyfajta biztonságérzetet polgáraink számára a jövőben. Csalódott vagyok, hogy az EU 2020-as stratégiájára vonatkozó eredeti javaslatokban mellőzték a mezőgazdaságot. A gazdasági rekonstrukció és a környezeti politika célkitűzéseinek megvalósítása része az agrárpolitikának. Amennyiben nem vonjuk be ezt a politikát az EU 2020-as stratégiájába, és minden azt követő stratégiába, nem fogjuk tudni elérni célkitűzéseinket, nem csak a fent említett területeken, hanem sok más területen sem.

Georgios Papastamkos (PPE) *írásban.* – (EL) Én az EU 2020 stratégiáról szóló állásfoglalásra irányuló közös indítvány 6. bekezdésének második része ellen szavaztam, mert a hagyományos európai szociális állam további lebontásának szándékát foglalja magában. Az Uniónak láthatóbbá kell tennie szociális egységét azáltal, hogy visszautasítja a nemzetközi gazdasági szintér olyan erői által gyakorolt versenynyomást, amelyek vagy egyértelműen hozzájárultak a szociális jóléti ellátások és struktúrák lebontásához, vagy amelyek szociális dömpinget alkalmaznak. Úgy tűnhet, hogy a szociális politikát és a foglalkoztatási politikát szelektíven és rugalmasan igazítják hozzá a piaci erőkhöz.

Az egyesítő stratégia igyekszik intézményi integritásra törekedni mindenhol, ahol a piaci erők jelen vannak; tökéletlennek tűnik azonban az olyan politikák tekintetében, amelyek a széttartási jelenségek (mint például a munkanélküliség, a regionális egyenlőtlenségek és a társadalmi kohézió hiánya) hatásait szabályozzák. Jobban, mint eddig bármikor, az idők szava egy szociálisabb Európát támogat.

Rovana Plumb (S&D) *írásban.* – (RO) Én az állásfoglalás mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy az EU 2020 stratégiának hatékony választ kell adnia a gazdasági és pénzügyi válságra, és új lendületet és európai koherenciát kell adnia a fellendülési folyamatnak az Unióban a nemzeti és európai eszközök mobilizálása és koordinálása által.

Egyetértek azzal, hogy szükség van a nemzeti parlamentekkel és a civil társadalommal való jobb együttműködésre, mivel a több szereplő bevonása növelni fogja a nemzeti közigazgatásokra gyakorolt nyomást, hogy eredményeket produkáljanak.

Úgy gondolom ugyanakkor, hogy exportkapacitása kiaknázásával az európai iparnak ki kellene használnia úttörő szerepét a fenntartható gazdaságban és a zöld mobilitás technológiákban. Ez csökkenteni fogja az erőforrásoktól való függést, és meg fogja könnyíteni a szükséges 20-20-20 éghajlatváltozási célkitűzéseknek való megfelelést.

Frédérique Ries (ALDE) *írásban.* – (FR) Európa nem a világ legversenyképesebb gazdasága 2010-ben. Messze van ettől: a GDP 4%-kal csökkent, és 23 millió polgárnak nincs munkahelye, valamint egészségügyi helyzete sem éppen ragyogó. Ha az Európai Uniónak egy komoly áramütésre van szüksége ahhoz, hogy visszaállítsa a gazdaságot és a foglalkoztatás a kedvező mederbe, akkor azt hasonló célkitűzésekkel, de a Lisszaboni Stratégia módszereitől teljesen eltérően kell tennie. Figyelembe kell vennie továbbá az energia, az éghajlatváltozás, az ipar és a mezőgazdaság terén előtte álló tárgyalásokat. Ezért támogatom a pragmatizmussal színezett eltökéltségét az új 2020-as stratégiának. Annak biztosítása, hogy a munkaképes korú emberek 75%-ának ténylegesen legyen munkahelye, valamint hogy a GDP 3%-át a kutatásba fektessük, most még inkább, mint valaha olyan célkitűzések, amelyeket Európának meg kell valósítania. Az azonban, hogy a 27 főváros együttműködik-e ebben, egy másik kérdés. Ezért akarjuk, hogy szankciókat és ösztönzőket

hozzunk létre a 2020-as stratégia jó és rossz tanulói számára (14. bekezdés). Szankciókat az egyik oldalon, és ösztönzőket a másikon. A büntetés és jutalmazás politikája. Ez olyan öreg, mint az országút, de működik.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) *írásban.* – Én „nem”-mel szavaztam a ma a Parlamentben szavazásra bocsátott RC7-01 51/2010. számú állásfoglalásra irányuló indítvány kapcsán, ugyanolyan okokból, amiért mi, Zöldek, nem szavaztunk a Barroso-féle második Bizottságra sem: az ambíció hiánya miatt. Ez alkalommal a Parlament legnagyobb politikai csoportjain van a sor, hogy csalódást okozzanak egy olyan állásfoglalás elfogadásával, amely merő pőz – nem tartalmaz egyetlen gazdasági, társadalmi vagy környezetvédelmi javaslatot sem. Úgy gondolom, az európaiak többet várnak ettől a Parlamenteől.

Az EU Parlamentiét marginalizálták az EU 2020 stratégia megalkotásakor. Most, hogy a Parlament megkésve lehetőséget kapott a reagálásra, legnagyobb politikai csoportjai hozzájárulnak egy üres állásfoglalás elfogadásához. Ez egy kihagyott lehetőség, hogy az Európai Parlamentet az érdemi viták központjába állítsuk, és központi intézménnyé tegyük.

Richard Seebler (PPE) *írásban.* – (DE) Kulcsfontosságú a kérdés, hogy hol kellene tartania az Uniónak a foglalkoztatás és a gazdasági fejlődés tekintetében 2020-ban. Különösen az olyan gazdasági válságok idején, mint ez a mostani, az EU 2020 stratégiának a bizonytalanságból való kivezetés motorjaként kellene szerepelnie. Ez még fontosabbá teszi, hogy olyan módon válasszuk meg céljainkat, hogy azokat el is lehessen érni. A politika nem maga a cél, hanem olyan realisztikus programokat kell létrehozni, amelyekkel a népesség és a gazdaság lépést tud tartani. A fenntartható gazdaságnak fontos pontként kell szerepelnie a közeljövő kialakításában.

Ez olyan célkitűzés, amelyet lépésről lépésre kell elérnünk, nem utolsósorban az éghajlatváltozás miatt. A nyersanyagok biztonságának kérdése egyre jobban fogja foglalkoztatni Európát a jövőben, és ezért most kell megteremtelnünk a lehetőségét az erőforrások fenntartható felhasználásának, és ebbe az irányba terelnünk az európai politikát.

Bart Staes (Verts/ALE) *írásban.* – (NL) Én a közös állásfoglalás ellen szavaztam, mert a három nagyobb politikai csoport egyértelműen arra használja azt, hogy jóváhagyja a Barroso-féle második Bizottság „minden megy tovább” megközelítését. Az én választóim egy másféle megközelítést várnak, és azt akarják, hogy az Európa 2020 stratégia bevezessen egy zöld *new deal*t, egy XXI. századi zöld forradalmat, amely összeegyezteti az emberi fejlődést a Föld fizikai korlátaival.

Az Európai Unió továbbra is a GDP kritika nélküli erősebb növelésének politikájára esküszik. A zöldek és a környezetvédők azonban az Európa 2020 stratégiát egy, a kizárólag a GDP növekedésére törekvő stratégiából az embereket és a környezetvédelmet politikai középpontjává tevő, szociális és fenntartható unióként az EU jövőjének tágabb politikai elképzelésévé kívánják átalakítani, amely unió mindenki számára az emberi jólét biztosítására és a lehető legjobb lehetőségek biztosítására törekszik. Véleményünk szerint a GDP-nek számos jóléti mutatót kellene tartalmaznia, valamint olyan mutatókat, amelyek figyelembe veszik a széleskörű külső gazdasági tényezőket és a környezeti nyomásokat. Képviselőcsoportom benyújtott ezért egy nyolc oldalas szöveget, amely részletesen elmagyarázza alternatív megközelítésünket. Én azt a szöveget részesítem előnyben a három legnagyobb képviselőcsoport kompromisszumával szemben.

Marc Tarabella (S&D) *írásban.* – (FR) Én az EU 2020 stratégiáról szóló állásfoglalás ellen szavaztam, mert elfogadták a 6. bekezdést, amely a szociális biztonsági rendszerek átalakításáról tesz említést és a munkavállalóknak biztosított nagyobb rugalmasságról beszél. Mi több, az állásfoglalás inkább a többé-kevésbé jó szándékok mismásának tűnik a pontos kvantitatív és kvalitatív célkitűzések rovására. Úgy tűnik ezekből, hogy nem figyeltek a 2010-es Lisszaboni Stratégia majdnem teljes kudarcára.

Nuno Teixeira (PPE) *írásban.* – (PT) Az Európa 2020 stratégia célja, hogy egy jövőre vonatkozó tervet fogalmazzon meg a gazdasági növekedés és a munkahelyek előmozdítása elérése érdekében az Európai Unióban. Megközelítését azoknak a célkitűzéseknek az alapján kell meghatározni, amelyek a fenntartható szociális piacgazdaságra, a fenntartható tudásalapú társadalomra és a kkv-knak a foglalkoztatás elősegítésében betöltött szerepére vonatkoznak.

Egy erős, modern és rugalmas kohéziós politikának kell a stratégia központi elemének lennie. Az új Lisszaboni Szerződésben foglalt kohéziós politikának, a horizontális alkalmazáson keresztül, létfontosságú szerepe van az Európai Unió új kihívásainak kezelésében. Ebben az összefüggésben az európai területi kohézió alapvető fontosságú.

Az európai kohézió prioritásainak nem csak az európai szintű versenyképesség előmozdítását kell céloznia az alapok hatékony elosztása által, hanem a hátrányos helyzetű régióknak is segíteniük kell, hogy megoldják társadalmi és gazdasági problémáikat, és csökkentsék a meglévő különbségeket.

Hangsúlyozni kell az európai régióknak a stratégia előmozdításában betöltött aktív szerepét. A többszintű kormányzás fontosságát is ki kell emelni. Kíváncsok lennének, hogy mély egyetértés legyen az Európa 2020 stratégiával kapcsolatos célkitűzések, feladatok és felelősségek tekintetében az Európai Unió, a tagállamok és a helyi és regionális hatóságok között.

A fenti okok miatt én a korábban említett állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam.

Marianne Thyssen (PPE) *írásban.* – (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, rövid távon létfontosságú egy válságból való kilépési stratégiát létrehozni, de ennél több kell középtávon. Ha tényleg esélyt szeretnénk adni a szociális piacgazdaságnak, a mi szociális modellünknek, akkor nagyobb gazdasági növekedésre, környezetvédelmi növekedésre van szükségünk, amelyek versenyképessé tesznek minket és új munkahelyeket teremtenek. Létfontosságú, hogy további befektetéseket eszközöljünk a kutatásba és fejlesztésbe, az innovatív termékek előállításába, a gyártási folyamatokba és szolgáltatásokba, ha fenn akarjuk tartani életszínvonalunkat a globális gazdaságban.

Ez a strukturális reformokra irányuló lendület tükröződik a Bizottság által előterjesztett „2020-as” stratégiában. Létfontosságú továbbá, hogy a Bizottság taktikát változtasson, és több kisebb célkitűzésre összpontosítson, amelyek mérhetőek, és az egyes tagállamokra szabottak. Ahogy az állásfoglalás helyesen kimondja, a stratégia nem alkalmas arra, hogy biztosítsa a meghatározott célkitűzések érvényesíthetőségét. Az, hogy nincs egy valódi büntetési mechanizmus, amennyiben a célkitűzéseket nem érik el, vagy akár ha nem megfelelő erőfeszítéseket tesznek ezzel a céllal, azt jelenti, hogy ez a „2020-as stratégia” ugyanúgy hiányos, mint elődje.

A közös állásfoglalás jó alapot szolgáltat a Bizottsággal, a Tanáccsal és az Európai Tanács elnökével való további tárgyalásokhoz. Ezért határozottan az állásfoglalás mellett szavaztam.

Georgios Toussas (GUE/NGL) *írásban.* – (EL) Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták), az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport állásfoglalása az EU 2020 stratégiáról a tőke politikai arca által közösen meghozott azon döntést fejezi ki, hogy minden lehetséges eszközt fel fognak használni, hogy végrehajtsák a monopóliumok kegyetlen támadásait és fölülről szerveződő terveit a munkásosztály és a munkavállalók ellen az egész Unióban. Az EU 2020 stratégia a fölülről szerveződő Lisszaboni Stratégiát követi és terjeszti ki a monopolista tőke stratégiai célkitűzéseinek és terveinek meghatározásával és a munkavállalók alapvető bérbeli és szociális jogainak Prokrusztész-ágyra fektetésével. Hogy pontosan fogalmazzak, amiről szó van: a hírhedt „rugalmas biztonság” széleskörű alkalmazása, az „élethosszig tartó tanulóssal”, a „képzéssel és átképzéssel” és a munkavállalók „mobilitásával” együtt, a kollektív szerződések eltörlése, a megosztott munkahelyek, drasztikus bér- és nyugdíjcsökkentések, a nyugdíjkorhatár emelése, a szociális biztonság, az egészségügy, a jólét és az oktatás átfogó megváltoztatása. Továbbá tőkenehez pénzeket nyújt az állami páncélszekrényekből a „környezetbarát fejlődésre” támogatások és ösztönzők formájában. A Görög Kommunista Párt az Európai Parlamentnek az EU 2020 stratégiáról szóló állásfoglalása ellen szavazott.

Anna Záborská (PPE) *írásban.* – (FR) Jacques Delors hajdanán azt mondta, hogy nem lehet beleszeretni egy egységes piacba vagy egy közös valutába. Én szerelmes vagyok egy olyan Unióba, amely komolyan veszi a családok valódi szükségleteit a tagállamokban, szoros összhangban a nemzeti és európai kompetenciákkal. Az EU 2020 stratégiát és parlamenti állásfoglalásunkat olvasva azonban azt látom, hogy ambícióink egy szegénylős flórtólésre korlátozódnak a szabad piacgazdasággal. Nem ismeri el a polgároknak a kohézióba és a generációk közötti szolidaritásba való befektetését. Nem kellene megváltoztatnunk nézőpontunkat a munkaügyi kapcsolatokról és a hozzáadott érték létrehozásáról, amely a társadalom egészének hasznára válik? A Bizottság számszerűsített mutatót javasol a szegénység elleni küzdelemre. Ez a lépés elkerülhetetlenül vissza fogja hozni a lefőlözési folyamatot, amely nem segít a legszegényebb polgárokon. Az, hogy nincs egy lista a szegénységi mutatókról, áttételesen mutatja, hogy nem értik, mit jelent a szegénység. A szegénység sokkal többet jelent, mint azt, hogy valakinek nincs munkahelye, és a súlyos szegénységet napi szinten megtapasztalók nem csak munkát keresnek; megfelelő hozzáférést akarnak a meglévő jogokhoz. Az Európa 2020-nak nagyobb lelkesedéssel és eltökéltséggel kellene választ találnia erre a helyzetre. Én tartózkodtam.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0136/2010

Elena Băsescu (PPE) *írásban.* – (RO) Olvastam Richard Goldstone bíró úr jelentését, valamint Dora Hold nagykövet asszony következtetéseit is, amelyek lerombolnak a Goldstone bíró úr által vezetett ENSZ bizottság jelentésében bemutatott számos érvet. Míg összehasonlítottam őket, felfigyeltem a Goldstone-jelentés elfogult hangnemére, és éppen ezért nem támogattam az Izraelről és Palesztináról szóló Goldstone-jelentés ajánlásainak alkalmazásáról szóló állásfoglalást.

A cselekvéseket átlátható és pártatlan módon kell vizsgálni a konfliktusban részt vevő mindkét fél esetében. A Goldstone-jelentés nem említi azt az okot, amely előidézte az izraeli műveletet Gázában: a közel 12.000 rakétával és ágyúval intézett támadást izraeli civilek ellen. Az izraeli erők Gázából való kivonását követően 500%-kal növekedett a rakétatámadások száma. Míg 2004-ben és 2005-ben 281, illetve 179 rakétatámadást indítottak izraeli terület ellen, addig a Gázából való izraeli kivonulást követően (2005 szeptemberében) a támadások száma 2006-ban 946-ra, 2007-ben 783-ra növekedett, és 2008-ban 1 730 támadás történt.

Az Európai Unió egyetlen tagállama sem szavazott a Goldstone-jelentés elfogadása mellett az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa részeként. A nemzetközi jognak való megfelelésnek valamennyi résztvevő számára prioritásnak kell lennie.

Andrew Henry William Brons (NI) *írásban.* – Úgy döntöttünk, hogy tartózkodunk valamennyi, a Palesztináról és Izraelről szóló szavazáson. Nem tudtuk megszavazni azokat az állásfoglalásokat, amelyek célja, hogy az Európa Uniót felhatalmazzák a külpolitika vezetéséhez szükséges hatalommal, vagy amelyek összeegyeztethetetlenek voltak a konfliktusra vonatkozó semleges politikánkkal. Semleges politikai állásfoglalást képviselünk Izraelt, a palesztinokat, valamint más arab és muzulmán országokat illetően. Politikánk mindazonáltal nem a közömbösség miatt semleges. Különösen elismerjük, hogy mind az államok, mind egyes szervezetek által elkövetett civilek elleni támadások teljes mértékben elfogadhatatlanok. Örömet okozna számunkra továbbá, ha egy tisztességes megállapodással véget érne konfliktus.

Nessa Childers (S&D) *írásban.* – Az év folyamán korábban ellátogattam Gázába, és így személyesen láttam, hogy mennyire létfontosságú, hogy a Parlament cselekedjen ezen a területen. A Goldstone-ajánlásokat teljes mértékben végre kell hajtani, és a következő hónapokban nyomon fogom követni ezt a kérdést.

Derek Roland Clark (EFD) *írásban.* – Miközben elismerem, hogy a Gázában és Ciszjordániában zajló konfliktus humanitárius katasztrófa, szavazataimmal nem támogatom az európai intézmények nemzetközi befolyásának meglétét, mivel nem ismerem el az Európai Uniót. A 2010. március 10-én a Parlamentben adott szavazataim tükrözik a témához való hozzáállásomat.

Proinsias De Rossa (S&D) *írásban.* – Én támogattam ezt az állásfoglalást, amely hangsúlyozza, hogy a nemzetközi emberi jogok és a humanitárius jog tiszteletben tartása alapvető előfeltétele az igazságos és tartós békének a Közel-Keleten; aggodalmát fejezi ki, hogy izraeli és gázai hatóságok nyomást gyakorolnak a nem kormányzati szervezetekre, mert azok együttműködtek a Goldstone-vizsgálattal; a gázai blokád feltétel nélküli befejezésére szólít fel, valamint arra szólítja fel Európát, hogy nyilvánosan sürgesse Izraelt és a palesztinokat a Goldstone-ajánlások végrehajtására. A Goldstone-jelentés kimondja, hogy a rendkívül magas halálárány a civilek esetében, beleértve több mint 300 gyereket, annak az izraeli politikának az eredménye, hogy a nemzetközi joggal ellentétben szándékosan aránytalanul nagy erőket vetettek be. A jelentés azt is kimondja továbbá, hogy a gázai ostrom egyenértékű az 1,5 milliós lakosság kollektív büntetésével, ami ellentétes a nemzetközi joggal. Azt javasolja, hogy a genfi egyezmény részes államai (amelybe Írország is beletartozik) állítsák bíróság elé azokat, akik felelősek ezekért a politikákért és azok végrehajtásáért. Jelenleg a Goldstone-jelentés megállapításai alapján egy hivatalos panaszt készítek elő az ír rendőrségnek, hogy lehetővé tegyem a főügyész számára, hogy átgondolhassa a felelősök elleni lehetséges vádemelést Írországban.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D) *írásban.* – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták nem gondoljuk, hogy a Hamásznak szerepelnie kellene az EU terrorista szervezeteket tartalmazó listáján. Nagyon kritikusán tekintünk a Hamászra, és nem utolsósorban az izraeli civil lakosság elleni támadásaira, ugyanakkor azonban aggodunk amiatt, hogy az EU általi feltétel nélküli elítélés elmérgesítheti a helyzetet, és azt válthatja ki a Hamászból, hogy még jobban elzárkózzon. Nem osztjuk azt a véleményt, hogy helyes az EU azon döntése, hogy folytatja a Hamász politikai elszigetelését azt követően, hogy az sikeresen szerepelt egy szabad és demokratikus választásokon. Úgy gondoljuk, hogy az EU-nak össze kell hasonlítania, hogy az elszigetelés és szankciók eszközével érhet-e el sikert, vagy azzal, hogy kritikai párbeszédet és együttműködést alkalmaz.

Diogo Feio (PPE) *írásban.* – (PT) Bárki, aki hozzám hasonlóan éveken keresztül nyomon követte az izraeli-palesztin konfliktust, csakis szomorúsággal veheti tudomásul, hogy a tartós béke érdekében tett szinte erőfeszítések továbbra sem elegendők azok meggyőzésére és ösztönzésére, akik az erőszakot választották, hogy ezt egyszer és mindenkorra feladják. A Hamász választási győzelme és a palesztin terület két saját joghatósággal rendelkező részre való felosztása jelentősen súlyosbította a már eddig is fenyegető helyzetet.

Ameddig a Hamász nem ismeri el Izrael állam jogos létezését, a párbeszéd nem lesz más, mint színészkedés. A maga részéről Izraelnek vigyáznia kell, hogy az általa elfogadott állásfoglalások megfelelőek és arányosak, nehogy veszélyeztesse jelenlegi nemzetközi legitimitását. Yitzhak Rabinhoz hasonlóan én is úgy gondolom, hogy a diplomáciai béke nem igazán valódi béke, azonban fontos lépés az ehhez vezető úton. Ebbe az irányba kell haladnunk és el kell távolítanunk a valódi béke felé tett lépéseket gátló akadályokat. Goldstone bíró úr jelentése említ néhány akadályt, amelyet a két fél állított ebben a folyamatban, mégpedig olyan szabálytalanságokat és súlyos bűncselekményeket, amelyeket ki kell vizsgálni, el kell ítélni és meg kell büntetni.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban.* – (PT) Figyelmet kell fordítani a fegyveres konfliktusra, amely 2008. december 27-én kezdődött Gázában és 2009. január 18-án ért véget, és amely 1 400 palesztin és 12 izraeli halálát okozta. Az emberi életek elvesztése a polgári infrastruktúra jelentős részének megsemmisítésével párosult.

Az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének és a tagállamoknak egy arról szóló közös uniós állásfoglalást kell kidolgozniuk, hogy hogyan kell cselekedni a Gázai övezetben és Izrael déli részén lévő konfliktusról szóló, a vizsgálati misszió által készített jelentéssel kapcsolatban.

Hangsúlyozni akarom, hogy a nemzetközi emberi jog és a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartása elengedhetetlen egy igazságos és tartós béke eléréséhez a Közel-Keleten.

Egyetértek azzal, hogy felszólítjuk az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét és a tagállamokat, hogy ellenőrizzék a Goldstone-jelentésben található ajánlások végrehajtását az EU külső misszióival és az ezen a területen működő nem kormányzati szervezetekkel való konzultáció révén.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) *írásban.* – (PT) A gázai konfliktusról szóló állásfoglalás Parlament általi elfogadása pozitív lépés volt, mivel elismeri, hogy Izrael megsértette a nemzetközi jogot. Ez bizonyítja a Goldstone-jelentés közel-keleti békefolyamatra gyakorolt hatását azáltal, hogy a Parlament tudomására hozza, hogy Izrael folyamatosan megsérti a nemzetközi jogot.

Az igazság az, hogy a Goldstone-jelentés egyértelmű bizonyítékokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az izraeli erők a 2008-as katonai műveletek során megsértették a nemzetközi humanitárius jogot palesztin területen.

Azt akarjuk ezért, hogy a jelentés következtetéseit azonnal fogadják el, és ajánlásait alkalmazzák a gyakorlatban. Arra sürgetjük ugyanakkor az Európai Unió tisztviselőit, hogy biztosítsák, addig nem erősítik meg az EU és Izrael közötti társulási megállapodást, ameddig nem szűnik meg a nemzetközi jog és az alapvető emberi jogok megsértése, amit Izrael továbbra is elkövet Palesztina elfoglalt területein.

Charles Goerens (ALDE) *írásban.* – (FR) Ez is visszamenőleges kiértékelése a konfliktusban részt vevő felek által elkövetett hibáknak. Ha azonos okok azonos hatásokat váltanak ki, akkor van okunk megkérdőjelezni az okokat, hiszen a hatások mindig katasztrofálisak. Azonos ok az izraeli városok ellen indított rakéták. Azonos ok az Izrael állam részéről végrehajtott aránytalan ellentámadás. Azonos ok a gázai lakosok nyomorúságos helyzete. Azonos ok, hogy a legradikálisabb csoportok kihasználják nyomorúságos helyzetüket. Van egy ötletem: miért nem kezdjük el csak azokat az erőket támogatni a két táborban, amelyek nyíltan a békét választják? Mindkét oldalon léteznek ilyen erők, és túl gyakran azzal vádolják őket, hogy elárulják saját embereiket, mivel olyan helyzetről álmodnak, amelyben elképzelhető a felülemelkedés a régió megosztottságán, amely régóta a bolygó egyik legveszélyesebb konfliktusának hátterében áll.

Sylvie Guillaume (S&D) *írásban.* – (FR) Én a Goldstone-ajánlások végrehajtását ösztönző állásfoglalás mellett szavaztam, mivel rendkívül fontos egy arra vonatkozó ígéret megszerzése az izraeli és palesztin hatóságoktól, hogy pártatlan és átlátható vizsgálatokat fognak folytatni a 2008-2009-es gázai tragédiát illetően, nem agresszíven, de határozottan. A tagállamoknak a maguk részéről még keményebben kell dolgozniuk, hogy megvédjék határozott állásfoglalásukat, és el kell kötelezniük magukat amellett, hogy fenntartják követeléseket izraeli és palesztin partnereikkel szemben. A konfliktusban részt vevő valamennyi

félnek tiszteletben kell tartania a nemzetközi humanitárius jogot és az EU célkitűzésének arra kell irányulnia, hogy biztosítja ezeknek az elveknek a tiszteletben tartását.

Joe Higgins (GUE/NGL) *írásban.* – Én az állásfoglalás mellett szavaztam, mivel hangsúlyozza a szörnyű körülményeket, amelyek között a Gázában élő palesztin lakosság jelentős része ma él, és különösképpen mert felszólít a gázai határok „azonnali” és „feltétel nélküli” megnyitására. Teljes mértékben támogatom a palesztin lakosság önrendelkezéséhez, valamint saját maguk megvédéséhez való jogát az izraeli hadsereg és az állami erők ismételt támadásai ellen. Határozottan elutasítom ugyanakkor a jobboldali politikai iszlám és a Hamász elképzeléseit. Ellenzem továbbá a zsidó munkavállalók elleni egyéni támadásokat is, amelyek még jobban megosztják az izraeli és palesztin munkásosztályt. Ez csupán ürügyet szolgáltat az izraeli kormánynak és más szélsőséges jobboldali csoportoknak a palesztin lakosság elleni további támadásokhoz. Az izraeli kormány nem szolgálja sem a palesztin tömegek, sem az izraeli munkásosztály érdekeit. Az életkörülményeket és demokratikus jogokat érintő támadásokat az izraeli és palesztin munkavállalóknak közösen kell megghiúsítaniuk. Az egyetlen megoldás, amely tartós békéhez vezethet a régióban az egy szocialista Izrael, egy szocialista Palesztinával együtt, amelyen belül a két közösség közösen egyezik meg a határokról és egy demokratikus szocialista szövetség részét képezik Közel-Keleten.

David Martin (S&D) *írásban.* – Határozottan támogatom a Goldstone-jelentés megállapításait és örülök neki, hogy a Parlament támogatja ajánlásait. Remélem, hogy a kétállamos megoldás révén elérendő tartós béke folyamatát támogatni fogják a Goldstone-jelentés megállapításai.

Nuno Melo (PPE) *írásban.* – (PT) Az EU-nak komolyan törődnie kell az izraeli-palesztin konfliktus megoldásával, amely az áldozatok mellett évtizedek óta súlyos instabilitást eredményez a régióban és világszerte egyaránt.

Úgy gondolom mindazonáltal, hogy vannak különbségek között, amit Izrael egy olyan demokratikus és szuverén államként tesz, amely osztja és hirdeti a nyugati társadalmak alapvető értékeit, és az olyan radikális mozgalmak között, mint a Hamász, amely a legtöbb esetben nem ismeri el Izrael állam létezését. Ez akadályozza a konfliktus teljes megoldását.

Ez nem akadályoz meg minket abban, hogy minden esetben elítéljük a konfliktus mindkét oldalán előfordult erőszakos cselekedeteket, amelyek sokkolták a világot, és amelyek csak ösztönöznek és még inkább elkötelezetté tesznek minket, hogy megtaláljuk a megértést elősegítő utakat.

Andreas Mölzer (NI) *írásban.* – (DE) A Goldstone-jelentésről szóló mai közös állásfoglalásra irányuló indítvány ismételten kifejezi az EU azon törekvését, hogy igazságosan értékelje és felülvizsgálja a gázai konfliktus eseményeit. 2010. február 26-án az ENSZ Közgyűlése ismételten arra szólította fel mindkét felet, hogy hiteles vizsgálatokat folytasson és további jelentéseket nyújtson be öt hónapon belül. A palesztin hatóságok most létrehoztak egy független nyomozati bizottságot, ami nagyon jó hír. Az Európai Unió nemzetközi szinten végzett cselekvéseinek arra kell összpontosítania, hogy szigorúan megfeleljenek az ENSZ Alapokmánya és a nemzetközi jog elveinek és célkitűzéseinek. Hasonlóképpen, a nemzetközi humanitárius jognak és a nemzetközi emberi jogoknak való megfelelés Izrael és a palesztinok részéről lényeges előfeltétele a békefolyamatnak, amely célja, hogy békében és biztonságban élő két államot hozzon létre. Ezzel az állásfoglalással az EU célja az, hogy ösztönözze egy közös állásfoglalás elfogadását azokról az intézkedésekről, amelyek a Goldstone bíró által vezetett ENSZ tényfeltárási missziójának a gázai és dél-izraeli konfliktusról szóló jelentése eredményeképp jöttek létre. A jelentés érvel továbbá annak nyilvános támogatása mellett, hogy a jelentés ajánlásait végre kell hajtani, és vállalni kell a felelősséget a nemzetközi jog mindenféle megsértéséért, beleértve a felrótt háborús bűnöket, ezért szavaztam a jelentés mellett.

Franz Obermayr (NI) *írásban.* – (DE) A Goldstone-jelentéssel kapcsolatos közös állásfoglalásra irányuló indítvány kifejezi az Európai Unió kívánságát egy olyan nyomozás iránt, amely igazságosan és részletesen tárja fel a gázai konfliktus körüli eseményeket. 2010. február 26-án az ENSZ Közgyűlése ismételten az események és az emberi jogok állítólagos súlyos megsértésére vonatkozó nyomozás lefolytatására szólít fel öt hónapon belül. A legutóbbi információk szerint eddig ennek csak a palesztin oldal tett eleget, ami nagy szegény. Véleményem szerint az Európai Uniónak aktívan harcolnia kell a nemzetközi szervezeteknél és bizottságoknál a nemzetközi jog betartásáért és végrehajtásáért. A nemzetközi humanitárius jog és a nemzetközi emberi jogi szabályok betartása a konfliktusban részt vevő mindkét fél által alapvető előfeltétele lenne a közel-keleti konfliktusban annak, hogy érezhető fejlődést lehessen elérni a békefolyamatban, amely most ismételten komolyan megtorpanhat az Izrael által tervezett megállapodási konstrukció eredményeképp. A közös állásfoglalás felszólít az ENSZ Goldstone bíró úr által vezetett tényfeltárási missziójának a gázai és dél-izraeli konfliktusról szóló jelentésében szereplő javaslatok végrehajtására, emiatt szavaztam igennel.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D) *írásban.* – (PL) Az emberi jogokat a közel-keleti konfliktus mindegyik résztvevőjének tiszteletben kell tartani. Ellenőrizni kell valamennyi felmerülő gyanút arra vonatkozóan, hogy megsértették-e az emberi jogokat. Azonos megközelítést kell azonban alkalmazni a konfliktus valamennyi résztvevőjével szemben. A Goldstone-jelentés egy olyan dokumentum, amely rengeteg érzelmet és vitát eredményezett. Számos kritika érte elfogultsága miatt. Sokan hangsúlyozták, hogy a jelentés nem kezeli egyenlően azokat a tényezőket, amelyek a konfliktushoz vezettek. A nemzetközi közösségnek azonban nem szabad hátat fordítania a problémának. A Goldstone-ajánlások tartalmazznak egy javaslatot, hogy folytassanak nemzetközi vizsgálatot a konfliktus bármelyik résztvevője által állítólagosan elkövetett bűncselekményekről. A közel-keleti konfliktus tényei megkérdőjelezzik ennek lehetőségét. Komoly veszély áll fenn, hogy az Európai Parlament nem fogja tudni nyomon követni a Hamász által elkövetett cselekedeteket, csak Izrael cselekedeteit. Ezeket a körülményeket figyelembe véve úgy döntöttem, hogy a végső szavazáson a közös állásfoglalás elfogadása ellen szavazok.

Zuzana Roithová (PPE) *írásban.* – (CS) Én nem támogattam a szocialisták, a liberálisok, a baloldal és a zöldek közös állásfoglalását az Izraelről szóló Goldstone-jelentés ajánlásainak alkalmazásáról. Ezt a jelentést az ENSZ Közgyűlésén tavaly novemberben fogadták el, a 27 uniós tagállamból mindössze öten. Ennek az az oka, hogy a jelentést nem vizsgálták meg felelősségteljesen az Emberi Jogi Tanács szintjén, és ezért a Közgyűlés egy kiegyensúlyozatlan jelentésről szavazott, amely Izraelt terrorista szervezetként írja le. Azon politikusok közé tartozom, akik a gázai konfliktusban az emberi jogok valamennyi állítólagos megsértésének objektív és megalkuvást nem ismerő vizsgálatára törekszem. A vizsgálat eredményeinek hitelessége forog ugyanakkor kockán. Nem engedhetjük, hogy a még befejezésre váró folyamatban lévő vizsgálat átpolitizálódjon. A cél az izraeli-palesztin konfliktus békés megoldása, valamint a két független állam, Izrael és Palesztina jövőbeni fellendülése, és nem erőharc Európa és az Egyesült Államok között a régióban való befolyás megszerzéséért.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) *írásban.* – Én a Goldstone-ajánlásokról szóló RC7-0136/2010 számú állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, főként azért, mert ragaszkodik egy határozott uniós állásfoglaláshoz a Goldstone-jelentés nyomon követését illetően és ahhoz, hogy az ajánlások végrehajtását és a nemzetközi jog megsértéséért való elszámoltathatóságot nyilvánosan követeljük, valamennyi felet arra kéri, hogy a nemzetközi szabványoknak megfelelő nyomozást végezzen öt hónapon belül, továbbá jelentés végrehajtásának aktív ellenőrzését követeli az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjétől, a Bizottság alelnökétől és az uniós tagállamoktól. Új pontokat is hozzáad továbbá ahhoz, amit a Parlament már korábban mondott, arra kéri például az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét és a Bizottság alelnökét, hogy értékelje valamennyi fél által végzett vizsgálatot, és tegyen jelentést a Parlamentnek, emlékeztetett arra, hogy az EU és a tagállamok felelőssége és hitelessége megköveteli a nyomozások teljes körű ellenőrzését, és aggodalmát fejezi ki a Goldstone-jelentés elkészítésében és az azt követő vizsgálatokban résztvevő nem kormányzati szervezetekre nehezedő nyomás miatt, beleértve a hivatkozást a tevékenységüket sújtó korlátozó intézkedésekre.

Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE) *írásban.* – (SV) Ez nem megfelelő időpont egy Izraelről szóló állásfoglalás elfogadásához. Hamarosan elkészül a Goldstone-jelentés teljes körű értékelése, és úgy gondolom, hogy nem vághatunk ennek elébe. A helyzet igen kényes, és a felek közötti konfliktus kiéleződött. Ne súlyosbítsuk a helyzetet egy olyan állásfoglalás elfogadásával, amelyet kétségtelenül elégtelennek fognak tekinteni az érintett felek. Azt is különösnek találom, hogy az EU elfogadhat egy állásfoglalást egy olyan megbízásról, amelyet az ENSZ Emberi Jogi Tanácsából egyetlen uniós tagállam sem támogatott.

Marek Siwiec (S&D) *írásban.* – (PL) Nem gondolom, hogy az Izraelről, illetve Palesztináról szóló Goldstone-ajánlások végrehajtásáról szóló közös állásfoglalás teljes mértékben tükrözi az Európai Parlament képviselői által február 24-én Brüsszelben zajló vita folyamán kifejtett nézeteket. Az állásfoglalás nem tükrözi megfelelően azon képviselőcsoportok többségének álláspontját, amelyek segítettek a dokumentum elkészítésében. A jelentés, amelyre az állásfoglalás utal – a Goldstone-jelentés – elfogult, és nem kezeli egyenlően a konfliktust kiváltó valamennyi tényezőt. A közös állásfoglalás továbbá nem említi azokat a körülményeket, amelyek a konfliktushoz vezettek, és semmilyen módon nem utal a Hamász és más fegyveres csoportok által izraeli civilek ellen szervezett 8 000 támadásra sem. Arról sem tartalmaz semmilyen információt, ahogy a Hamász figyelmen kívül hagyta a tűszünetet.

A dokumentum 7. pontja, amelyre utalok, egyértelműen mutatja, hogy az Európai Parlament nem lesz képes nyomon követni a Hamász cselekedeteit, csak az Izrael által véghezvitt cselekedeteket. Egy ilyen helyzet csökkenti Izrael igazságszolgáltatási rendszerének, valamint az izraeli intézmények hitelességét, és aláaknázhathatja azon képességüket, hogy elvégezzék a vizsgálatokat. A zárószavazáson éppen ezért a közös állásfoglalás elfogadás ellen szavaztam.

Catherine Soullie (PPE) *írásban.* – (FR) Az izraeli-palesztin konfliktus leegyszerűsítése az egyik vagy másik hadban álló tábor halálos áldozatainak számának pusztán összehasonlítására csak eltorzíthatja az erről a háborúról kialakult képünket, amely már túl régóta tart. Mindannyian egyetértünk abban, hogy nehéz megoldást találni erre a konfliktusra, mivel maguk az okok összetettek és mélyen gyökereznek. Éppen ezért lehetetlen a dolgokat csak feketén vagy fehérén látni a világnak ezen a részén.

A Goldstone bírósága által vezetett misszió egyetlen feladata az volt, hogy összegyűjtse a nemzetközi jog megsértésének eseteit. Annak ellenére, hogy a jelentésben található következtetések közül nem mindegyik indokolatlan, véleményem szerint az ezen állásfoglalások elleni szavazás, amelyek elfogadták egy olyan szöveg megközelítését és következtetéseit, amely véleményem szerint elfogult, de legfőképp befejezetlen célkitűzések alapján készült, a legőszintébb értelmes megoldás.

Igen, le kell lepleznünk és meg kell állítanunk a visszaéléseket, amelyeket valamelyik hadban álló fél követ el a régióban, azonban nagyon óvatosnak kell lennünk az általunk használt eljárással, ha azt akarjuk, hogy a régióban kialakítandó igazság a tartós béke irányába vezessen minket.

Bart Staes (Verts/ALE) *írásban.* – (NL) Én a Goldstone-jelentésről szóló közös állásfoglalás mellett szavaztam, nem utolsósorban azért, mert elismeri, hogy a gázai emberek továbbra is megdöbbentő körülmények között élnek a blokád eredményeképp, és azért, mert a határátlépő helyek azonnali, állandó és feltétel nélküli megnyitására szólít fel. Az elfogadott szöveg a Goldstone-jelentés ajánlásainak végrehajtását, valamint a nemzetközi jog valamennyi megszegéséért való elszámoltathatóságot szorgalmazza, beleértve az állítólagos háborús bűnöket. A jelentés egy kiegyensúlyozott és alapos vizsgálat eredménye, amely helyszíni látogatásokon és a tanúkkal készített interjúk alapján készült.

A jelentés szerint a résztvevő felek megsértették a nemzetközi humanitárius jogot. A jelentés az izraeli hadsereg vezető tisztviselőit tartja felelősnek a következőkért: fehér foszfor válogatás nélküli használatáért, azért, hogy nem tettek különbséget civilek és harcolók között, a blokád emberekre hatással levő következményeiért, amely a kollektív büntetés egyik eszköze, és a hadijog megszegéséért.

A jelentés elegendő részletet tartalmaz ahhoz, hogy az ENSZ főtitkára és a Biztonsági Tanács jogi lépéseket kezdjen, amely a legjobb módja annak biztosítására, hogy a gázai eseményeket körülvevő valamennyi kétséget és találgatásokat kiküszöböljünk. Sajnálatosnak tartom, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportja nem támogatta ezt a szöveget.

Charles Tannock (ECR) *írásban.* – Az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportja nem ismeri el a Goldstone-jelentés túlnyomó részét, és éppen ezért nem szavaztunk a Európai Néppárt képviselőcsoport állásfoglalására irányuló indítványa és a közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett. Az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportjának komoly aggodalmai vannak a Goldstone bírósága által készített jelentés legitimitását és elfogult jellegét illetően, és különösképpen, nem akarja, hogy az IDF tagjait vagy politikusokat háborús bűnökkel vádoljanak meg. Támogatjuk a régióban a békére és biztonságra irányuló tárgyalások folytatását, támogatjuk a kétállamos megoldást és elismerjük a humanitárius kérdéseket, amelyeket az elhúzódó konfliktus idézett elő a régióban.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE) *írásban.* – (PL) Globális szereplőként, az Európai Uniónak nemcsak polgárai jólétét kell szem előtt tartania, de nem szabad elfeledkeznie a globális perspektíva fenntartásáról sem. Emiatt az európai parlamenti képviselők által hozott döntéseknek olyan valóságon kell alapulnia, amely túlnyúlik Európán. A Goldstone bírósága által készített jelentés ajánlásainak végrehajtásáról szóló állásfoglalásról való szavazás azt megelőzően, hogy az ENSZ elfogadja a jelentést, hiba.

Figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy nem volt kellő idő a jelentés megvitatására, nem volt olyan beszámoló a jelentésről, amely az ellentétes érveket átfogóan fedte volna le. Abban az esetben, amikor az Európai Unió tagállamai nem mutatnak hajlandóságot arra, hogy következetesen lépjenek fel Izrael és Palesztina kapcsán, semmilyen állásfoglalás elfogadása az Európai Parlament részéről nem segíti a békefolyamatot a Közel-Keleten.

Ezen okok miatt tartózkodtam az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) állásfoglalásáról való szavazáson, és a többi képviselőcsoport által előterjesztett közös állásfoglalás ellen szavaztam. Konkrét fenntartásaim vannak a közös állásfoglalás 9. és 10. pontjával kapcsolatban, amelyek még hangsúlyozzák a gázai övezet lakosainak tragikus helyzetét, nem magyarázzák el, hogy ez a Hamász uralmának közvetlen eredménye, amely szervezetet a nemzetközi közösség terrorista szervezatként tart számon. Nem értek egyet továbbá a közös állásfoglalás 2. és 4. pontjával, amelyek a Goldstone-ajánlások végrehajtását sürgetik, miközben azok közül nem mindegyik legitim.

Dominique Vlasto (PPE) *írásban.* – (FR) A Goldstone-jelentésnek köszönhetően lehetőség volt kihangsúlyozni, hogy szükség van független vizsgálatok gyors elvégzésére annak érdekében, hogy feltárjuk a valódi tényeket és a részt vevő felek felelősségét, valamint hogy következtetéseket vonjunk le a gázai konfliktus során a nemzetközi jog és a humanitárius jog valamennyi megsértéséből. Ezeket a vizsgálatokat a palesztin és izraeli hatóságoknak tisztességes módon kell elvégezniük. Remélem, hogy ezáltal elő fogják tudni segíteni a tárgyalások újakezdését, és én ezért fenntartások nélkül támogatom a vizsgálatok elvét. Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy ez a konfliktus Gázában tönkretett számos, az Európai Unió által finanszírozott projektet, amelyeknek az volt a célja, hogy enyhítse a humanitárius válságot, amelyet a lakosság szenvedett el, amely a gyakori fogyasztási cikkek hiányának és az alapvető közszolgáltatásokhoz való hozzáférés hiányának áldozata. Az itteni lakoságnak reményt kell adni, és továbbra is hinniük kell az izraeli-palesztin probléma gyors rendezésében. Csak ilyen körülmények között lesznek a feltételek adottak ahhoz, hogy igazságos és tartós békét érjünk el egy olyan palesztin és egy olyan izraeli állam között, amelyek élhetőek, biztonságosak és békés szomszédok.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0134/2010

Diogo Feio (PPE) *írásban.* – (PT) Nem sokkal ezelőtt emlékeztettem a Parlamentet arra, hogy Fehéroroszországban a választás nem szabad, véleménynyilvánítási, egyesülési és tüntetési szabadság nem létezik, és egyre nő a hatóságok irányításával történő megtorló cselekvések száma. A politikai foglyokat továbbá még mindig nem engedték szabadon, a halálbüntetést nem törölték el, és nincs biztosítva a hatalmi ágak szétválasztása, és különösképpen az igazságszolgáltatás függetlensége vagy az emberi jogok tiszteletben tartása.

A rendőrség alkalmazása a közelmúltban a Fehéroroszországi Lengyelek Uniója ellen, valamint az általa kért jogok megtagadása két olyan további eset, amely gyengíti az európaiaknak a fehérorosz diktatúrába vetett bizalmát. Arra szólítják fel valamennyi európai demokratát, különösen az európai intézményeket és a tagállamok kormányait, hogy szigorúan őrködjenek, valamint határozott és összehangolt választ adjanak a minszki hatóságoknak, amely továbbra is lojális a kommunizmus legrosszabb örökségei iránt. Az Európai Unió nem lehet partnere egy olyan Fehéroroszországnak, amely nem tartja tiszteletben sem saját polgárait, sem a nemzetközi jogot. Ahogy mi mondjuk az én országomban: „inkább egyedül, mint rossz társaságban!”.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban.* – (PT) Az Európai Unió nem ismerheti el a fehérorosz parlament legitimitását, amíg nem tartanak szabad választásokat az országban. Arra szólítom fel éppen ezért a fehérorosz hatóságokat, hogy hajtsák végre az ország választási jogszabályainak teljes körű reformját az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet/Demokratikus Intézmények és Emberi Jogok Hivatalának ajánlásaival összhangban.

A fehérorosz hatóságok cselekedetei a lengyel nemzeti kisebbséget képviselő szervezet tagjai ellen teljes mértékben elítélendőek, csakúgy, mint a politikailag elfogult tárgyalások és az a tény, hogy az igazságügyi hatóságok szemmel láthatólag utasításokat fogadnak el a végrehajtó hatóságoktól. Az EU nem érthet egyet a fehérorosz hatóságok arra vonatkozó döntésével, hogy korlátozzák az internethez való hozzáférést, vagy hogy nem biztosítják a sajtószabadságot, a békés gyülekezés és egyesülés szabadságát és a fehérorosz ortodox templomtól eltérő templomokban való imádkozás szabadságát, valamint egyéb jogokat és politikai szabadságjogokat.

Nem értek egyet azzal, hogy a Közösség fehérorosz hatóságokkal való együttműködése mértékének közvetlenül arányban kell lennie az emberi jogok tiszteletben tartásának mértékével abban az országban. Továbbra is osztom az aggodalmakat a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének a lengyel nemzeti kisebbség elnyomásával kapcsolatos kijelentését illetően, amely gyenge volt és későn történt meg.

Nuno Melo (PPE) *írásban.* – (PT) A hidegháború befejezése óta a Fehéroroszország és a nyugat közötti kapcsolatok egy új egyetértés irányába mozdultak el, és az Európai Unió pozitív párbeszédet alakított ki azáltal, hogy ösztönzőket nyújtott Fehéroroszországnak, hogy az ország fejlődést érhesen el a demokrácia és az emberi jogok területén.

A fentiek ellenére az EU nem fogadhat el olyan cselekedeteket, amelyek ellentétesek a nemzetközi elvekkel és a nemzeti kisebbségek jogaival kapcsolatos jogszabályokkal. Az EU-nak nem lehet relatív véleménye az emberi jogokról.

Kristiina Ojuland (ALDE) *írásban.* – (ET) Elnök úr, a fehérorosz kisebbségek és a civil társadalom helyzetével foglalkozó európai parlamenti állásfoglalás társszerzőjeként az állásfoglalás mellett szavaztam. A

Lukasenko-rezsim ugyan tavaly szabadon engedett politikai foglyokat és valamivel mérsékeltebbé vált, az Európai Unió nem fordíthatja el a fejét a Fehéroroszországi Lengyelek Uniójának tagjait érintő emberi jogok közelmúltban történt megsértése kapcsán. Csak akkor lehetséges kiterjeszteni az EU keleti partnerségének előnyeit a fehérorosz állampolgárokra is, ha a fehérorosz kormányzat biztosítja a fehéroroszok emberi jogait és polgári szabadságjogait, és demokratikus reformot indít el. A rezsim által tett eddigi engedmények nem voltak elegendők, és a Fehéroroszországi Lengyelek Uniója vezetőjének, Angelika Borysnak a letartóztatása, valamint a mozgalom bejegyzésének visszaautásítása és vagyonának befagyasztása újabb csapást mért az Európai Unióval való kapcsolatokra. Véleményem szerint az emberi jogok és a jogállamiság folyamatos megsértését követően az Európai Uniónak nincs más választása, mint hogy elgondolkodjon a fehérorosz kormányzatot érintő szankciók bevezetésén.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D) *írásban.* – (PL) Én az Európai Parlament közös állásfoglalásra irányuló indítványának (RC-B7-0134/2010) elfogadása mellett szavaztam. Néhány hónappal ezelőtt az Európai Parlament elfogadott egy állásfoglalást, amely arra szólítja fel a fehérorosz hatóságokat, hogy szüntessék be a halálbüntetés alkalmazását polgáraikon. Ma újból Fehéroroszországról, az emberi jogok és a civil társadalom elveinek megsértéséről beszélünk. Az Európai Unió megnyílt Fehéroroszország felé. Végrehajtottuk a megfelelő intézkedéseket, például felvettük Fehéroroszországot a keleti partnerségbe. Fehéroroszországba vetett bizalmunk azt hivatott szolgálni, hogy a demokratizálódás és a polgári jogok tiszteletben tartásának irányába mozduljunk el. Sajnálatos módon ez nem történt meg. Emiatt az Európai Uniónak határozottnak kell lennie, és szilárdabb állásfoglalást kell elfogadnia a Fehéroroszországgal való kapcsolatokat illetően, és hatékonyan kell cselekednie, hogy ezáltal biztosítsa a kisebbségek jogainak tiszteletben tartását. Remélem, hogy ez az állásfoglalás a kívánt irányba történő változtatásokat fog kezdeményezni. Amennyiben ez nem történik meg, elvárom az Európai Unió Fehéroroszországot érintő megközelítésének felülvizsgálatát és a megfelelő szankciók kivetését. Valamennyi eredménytelen megoldás a mi gyengeségünket bizonyítja.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) *írásban.* – Én az állásfoglalás mellett szavaztam, amely szöveggel kapcsolatban tulajdonképpen valamennyi jelentős képviselőcsoport, beleértve a miénket is, egyetértett. Az állásfoglalást egyhangúlag elfogadták.

Czesław Adam Siekierski (PPE) *írásban.* – (PL) A véleménynyilvánítás szabadságának hiánya, a politikai vagy akár társadalmi szervezetek bejegyzésével kapcsolatos problémák, és az állami média propaganda célokra való felhasználása az állam túlzottan önkényeskedő működését jelzik. Az Unió segítő kezét nyújtott Fehéroroszországnak azáltal, hogy felvette a keleti partnerségbe, amely program célja a demokrácia és a jogállamiság megerősítése. A fehérorosz hatóságok tevékenységei nem felelnek meg az ellenzékben lévő vagy nem kormányzati szervezetek irányításával kapcsolatos szabályokra vonatkozó nemzetközi szabványoknak vagy a nemzeti kisebbségek védelmére vonatkozó szabványoknak. Fontos, hogy ügyes kiutat találjunk a helyzetből, amely során az Uniónak meg kell mutatnia, hogy helytelenít bizonyos intézkedéseket, például a szankciókat vagy a vízumkorlátozásokat, de ugyanakkor nem szabad elszigetelnünk Fehéroroszországot Európa többi részétől, mert azt a teljes fehérorosz társadalom fogja elszenvedni, és nem az Unió által elmarasztalt hatóságok. Meg kell mutatnunk Fehéroroszországnak, hogy mennyit profitálhat az EU-val való együttműködésből, és meg kell határoznunk, hogy amilyen mértékben Fehéroroszország megfelel az uniós követelményeknek, az tükröződni fog a támogatásban, amelyre Fehéroroszország számíthat.

Artur Zasada (PPE) *írásban.* – (PL) Örömmel hallottam a mai szavazás eredményét. Olyan állásfoglalást fogadtunk el, amely elítéli a fehéroroszországi lengyel kisebbség közelmúltban történt elnyomását. A dokumentum közfelkiáltással való elfogadásának különleges jelentősége van. Ez a teljes Parlament, valamennyi képviselőcsoport és a 27 uniós tagállam képviselőinek szavazatát tükrözi. Nem gondolom, hogy Fehéroroszország hasznát látja majd annak, amit a keleti partnerség nyújt a Fehéroroszországi Lengyelek Uniójának előzetes újbóli legalizálása és tulajdonának visszaszolgáltatása nélkül, és ezeken túl az olyan politikai foglyok szabadon engedése nélkül, mint Andrei Bandarenko, Ivan Mikhailau és Arystom Dubski. Ma egyértelmű üzenetet küldtünk Fehéroroszország számára.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0133/2010

Zigmantas Balčytis (S&D) *írásban.* – (LT) Az Európai Tanács hangsúlyozta, hogy fontos a pénzügyi intézmények és az általuk szolgált társadalom közötti gazdasági és társadalmi szerződés felülvizsgálata, valamint annak biztosítása, hogy kedvező időszakokban a társadalom élni tudjon a biztosított előnyökkel és védve legyen a kockázattól. Ezzel kapcsolatban az Európai Tanács arra szólította fel az IMF-et, hogy a felülvizsgálat elkészítése közben valamennyi lehetőséget gondolja át, beleértve a globális pénzügyi tranzakciókra vonatkozó adókat. Támogatom ezt az állásfoglalást, és úgy gondolom, az Európai Uniónak közös állásfoglalást kell elfogadnia ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Az Európai Bizottságnak el kell készítenie a pénzügyi tranzakciókra kivetett általános adó hatásvizsgálatát, és meg kell vizsgálnia annak érdemeit és hiányosságait. Egyetértek továbbá az állásfoglalás rendelkezésével, amely szerint közösségi szinten kell elemeznünk, hogy a pénzügyi szektor hogyan segíthet méltányosan rendbe hozni a gazdaságnak ezáltal okozott kárt vagy azt a kárt, amelyet a kormány beavatkozása okozott, amelynek célja a bankrendszer stabilizálása.

Sebastian Valentin Bodu (PPE) *írásban.* – (RO) A jelenlegi állásfoglalásra irányuló indítvány, amely a pittsburghi csúcstalálkozó részeként zajló G20-ak megbeszélései és néhány nemzetközi szerv, például az IMF kérése nyomán készült el, talán megoldást jelenthet újabb pénzügyi katasztrófák elkerülésére és azon összegek visszaszerzésére, amelyeket az államkincstárak hozzáférhetővé tettek a bankok számára, hogy megmentsék őket az összeomlástól. Mindenesetre az ilyen jellegű jogszabályok úttörő szellemben való Franciaországban és Belgiumban történt elfogadása üdvözlendő (az Egyesült Királyság is vizsgálja hasonló jogszabály bevezetésének lehetőségét), és várjuk ennek a hatását.

Francia becslések szerint a 0,0005%-os adó több mint 20 milliárd eurót fog elmozdítani a francia bankok pénztáraiból. Hogyan fog ugyanakkor a bankszektor reagálni? Korlátozni fogja a hátrányosnak vélt spekulatív ügyletek számát, vagy ki fogja használni a tőke mozgását és folytatni fogja az ilyen jellegű ügyletek lebonyolítását olyan államokban lévő bankfiókokon keresztül, ahol nem létezik ilyen jellegű kötelezettség?

Ezért gondolom, hogy az ilyen jellegű kötelezettségek sikere globális megközelítést igényel, ami azt is jelenti, hogy ezt be kell mutatni olyan nemzetközi szervezeteknek, mint például az ENSZ. Még ezt követően is nehéz elhinni azt, hogy el lehet érni közös globális cselekvést (nézzük meg az offshore adózásra vonatkozó jogszabályokat).

Marielle De Sarnez (ALDE) *írásban.* – (FR) A ma nagyon nagy többséggel (536 szavazattal a 80 ellenében, 33 tartózkodással) elfogadott állásfoglalás támogatásával a demokratikus mozgalom francia küldöttsége megismételte azon kívánságát, hogy az Európai Bizottság végezzen hatásvizsgálatot és tegyen gyakorlati javaslatokat a pénzügyi tranzakciókra kivetett adók létrehozásával kapcsolatban. Felszólítjuk a Bizottságot egy javaslat beterjesztésére annak érdekében, hogy meghatározzunk egy közös európai állásfoglalást, amelyet júniusban bemutatunk a G20-nak. Jó ötlet lenne továbbá értékelni, hogy egy ilyen adó milyen mértékben tudja segíteni a pénzügyi piacok stabilizálását. A kérdések, amelyekre a Bizottságnak választ kell adnia az ennek az adónak a használatára vonatkozóknak, amely támogatja a fejlődő országok alkalmazkodását az éghajlatváltozáshoz és a fejlesztési együttműködés finanszírozását, de azokra az eszközökre is, amelyeket a Bizottság arra használhat, hogy meggyőzze partnereit, csatlakozzanak hozzá ezen adó bevezetésével, hogy ezáltal megakadályozzák a tőkeáramlást. Mindenekelőtt ugyanakkor alapos hatásvizsgálatot kell végezni annak biztosítása érdekében, hogy ez az adó ne csökkentse az Unió versenyképességét vagy a fenntartható befektetéseket, illetve hogy ne járjon negatív következményekkel a kkv-kra és az egyéni befektetőkre nézve.

Harlem Désir (S&D) *írásban.* – (FR) 2000-ben a globalizációs csoportosulással együtt terjesztettem elő az első állásfoglalást, amely arra szólította fel a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a spekulatív tőke mozgásokra kivetett adók megvalósíthatóságát. Az állásfoglalást nem fogadták el, mivel éppen nem kapta meg a szükséges számú szavazatot. Azóta tíz év telt el, és a G20-ak, számos tagállamhoz hasonlóan már nem utasít el egy ilyen adóra vonatkozó elképzelést, és mindenekelőtt a pénzügyi válság emlékeztet minket arra a kárra, amit az ingatlan pénzügyi piacok okozhatnak.

Ezért örülök annak, hogy a pénzügyi tranzakciók megadóztatásáról szóló állásfoglalást széles körben elfogadták. Ez csak egy kis lépés, az üzenet azonban egyértelmű. A Parlament arra sürgeti a Bizottságot, hogy végre foglalkozzon a kérdéssel és dolgozzon ki egy végrehajtási projektet. Egy ilyen adónak meglenne az a kettős előnye, hogy segíti a piacok stabilizálását és nagy összegű bevételt generál, hogy ezáltal segítse a fejlődő országoknak finanszírozni az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást és a szegénység elleni küzdelmet.

Az ellenzők azt mondják, ez csak akkor lesz hatékony, ha globális mértékű lesz, azonban meg kell tennünk a kezdő lépést, ahogy néhány ország tette, a repülőjegyekre kivetett adókkal. A halogató politika sehova sem vezet. Nekünk kell utat mutatni.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban.* – (PT) A pénzügyi szektornak el kell ismernie a gazdasági válság miatti felelősségét, amely még mindig sújt minket. Mostanáig a reálgazdaság, az adófizetők, a fogyasztók, a közszolgáltatások és általában a társadalom fizetett a pénzügyi válság költségeinek és következményeinek túlnyomó részéért. Számos tagállam a pénzügyi tranzakciók megadóztatására szólít fel.

Az erre a területre vonatkozó politikai és szabályozási környezet mára megváltozott. Új szabályozási kezdeményezések léteznek, mint például az adóparadicsomok elleni küzdelem, a számviteli beszámolókat

érintő jogi hiányosságok megszüntetése, a tőzsdei tranzakciókra vonatkozó követelmények és a származékos eszközök nyilvántartására szolgáló tranzakciós adattárak használata.

Az Európai Uniónak közös álláspontot kell elfogadnia a G20-ak találkozóinak nemzetközi keretén belül. Ennek érdekében a Bizottságnak értékelnie kell a pénzügyi tranzakciókra kivetett globális adók hatását a G20-ak következő találkozója előtt.

Ennek az értékelésnek kifejezetten a pénzügyi tranzakciókra kivetett adók bevezetésének hatásait kell mérnie az Európai Unióban, szembeállítva az adó globális szintű bevezetésével. Meg kell határozni a költségeket, valamint azt, hogy ez az adó elő fogja-e segíteni a pénzügyi piacok stabilizálódását.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) írásban. – (PT) Jó látni a Parlament többsége által most elfogadott állásfoglalás preambulumbeközlésében lévő különböző kijelentéseket. Ez különösen igaz arra a kijelentésre, hogy a pénzügyi szektornak méltányosan ki kell vennie részét a gazdasági fellendülés és fejlődés terheiből, tekintve, hogy mostanáig az adófizetők reálgazdasága, a fogyasztók, a közszolgáltatások és a társadalom általában véve fizetett a pénzügyi válság költségeinek és következményeinek túlnyomó részéért. Ezen túlmenően ugyanakkor, szinte sajnálkozással fogadtak minden olyan cselekedetet, amely esetleg segíthet elvezetni a pénzügyi tranzakciók lehetséges megadóztatásához, az állásfoglalás alkalmazását gátló számos akadály rögzítésén keresztül. Mi ezért tartózkodtunk.

Sajnálatos módon késedelmes volt az új szabályozási kezdeményezések alkalmazása és az adóparadicsomok elleni megígért küzdelemben való előrelépés, a számviteli beszámolókat érintő jogi mulasztások megszüntetése, a tőzsdei tranzakciókra vonatkozó követelmények és a származékos eszközök nyilvántartása kapcsán a kereskedési adattárak használata. Meghatározó fejlődést kell elérni, és nem szabad ebben az izapos vízben folytatni, amely csak a pénzügyi spekulánsokat és a nagy kapitalista érdekeket szolgálja.

David Martin (S&D) írásban. – Támogatom a pénzügyi tranzakciók megadóztatását és nagy örömmre szolgál, hogy ez a kezdeményezés ekkora mértékű támogatást élvez. A hatékonyság érdekében globális adót kell bevezetni, és támogatom a pénzügyi tranzakciókra kivetett terhek bevezetésére vonatkozó intézkedéseket.

Arlene McCarthy (S&D) írásban. – Ma elsöprően amellet szavaztunk, hogy megőrizzük a politikai lendületet a pénzügyi tranzakciókra kivetett globális adóra vonatkozóan. Egyértelműen elérkezett a radikális cselekvés ideje annak biztosítása érdekében, hogy a pénzügyi szektor megálljon a saját lábán a válságot követően, és a pénzügyi tranzakciók megadóztatása ennek fontos eszköze lehet. Erőteljes támogatást élvez a közvélemény, a nem kormányzati szervezetek és a szakszervezetek részéről Európa szerte. A pénzügyi tranzakciók megadóztatása segíthetne csökkenteni a bizonytalan és kockázatos pénzügyi kereskedelmet, miközben többmilliárdos bevételt jelentene, amely segítené az éghajlatváltozás hatásaival való küzdelmet és segítené azon fejlődő országokat, amelyeket a legsúlyosabban érintett a pénzügyi válság. Ez az állásfoglalás arra szólítja fel a Bizottságot, hogy vizsgálja meg egy ilyen adóra vonatkozó lehetőségeket, továbbá egyértelmű jele annak, hogy Európa erőltetni fogja egy globális megállapodás létrehozását, amely a közvélemény cselekvés iránti igényét tartalmazza. Kiábrándító, hogy az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoport és annak konzervatív tagjai, akik egyértelműen ellenzik a pénzügyi tranzakciókra kivetett bármilyen adót, amellet döntöttek kijelentéseikben, hogy szándékosan elferdítik a mai szavazást, és úgy értelmezik, hogy az csak az EU-ra vonatkozó adóztatást sürgeti. Amennyiben az EU nem cselekszik, és nem foglal állást, akkor ki fogunk maradni a nemzetközi vitából: a mai szavazás inkább felhatalmazás Európa számára, hogy segítsen a vita irányításában.

Nuno Melo (PPE) írásban. – (PT) A portugál Demokratikus és Szociáldemokrata Centrum Párt egyik szabálya, hogy ellenzi az európai adók létrehozását. Az is tény továbbá, hogy az adók fontos eszközt jelentenek a tagállamok számára, és olyan nehéz időkben, mint a jelenlegi válság – jobban, mint eddig bármikor. Végül, a különböző adóztatási lehetőségek, történjen adók vagy járulékok formájában, amelyek a különböző tagállamokban léteznek, ennek az adónak szükségszerűen többé-kevésbé büntető jelleget adnának, amely igazságtalanságokhoz vezetne európai szinten, és ez értelmetlen lenne.

Andreas Mölzer (NI) írásban. – (DE) Számomra elkerülhetetlen igazság, hogy a pénzügyi szektornak méltányosan hozzá kell járulnia a gazdaság fellendüléséhez és fejlődéséhez, különös tekintettel arra, hogy a pénzügyi válság jelentős költségeit és következményeit a reálgazdaság, az adófizetők, a fogyasztók, a közszféra és a társadalom egésze viselte. A pénzügyi tranzakciókra kivetett lehetséges adó csökkentené a hatalmas méretű spekulatív tőkét, amely a közelmúltban szintén káros hatással volt a reálgazdaságra, és ezáltal a fenntartható fejlődés irányába mutató lépés lenne. Mielőtt azonban elgondolkodunk egy ilyen adó bevezetésén, alaposan fel kell mérni a mellette és ellene szóló érveket. Pontosan erre a folyamatra szólít fel a Gazdasági és Monetáris Bizottság által készített állásfoglalás, emiatt szavaztam az állásfoglalás mellett. Egy fontos

szempont, amelyet csak érintőlegesen említenek a szövegben, azonban amit egyértelműen meg kell határozni a döntés meghozása előtt, az egy ilyen adó által létrejövő tőke lehetséges felhasználási módja. Úgy gondolom, hogy az adót ott kell kivetni, ahol a pénzügyi tranzakció végbemegy, más szóval azon tagállam számára kell előnyt is jelentenie, amely területén az adott értéktőzsde található. A kiszámítás pontos módját még meg kell határozni. Amennyiben az EU ragaszkodik ahhoz, hogy saját maga vesse ki az adót, akkor minden esetben ellensúlyoznia kell az adott tagállam bruttó hozzájárulását. Semmilyen körülmények között sem megengedhető, hogy ez az EU adóilletékességéhez vezessen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) írásban. – Ma a pénzügyi tranzakciók megadóztatásáról szóló B7-0133/2010 számú állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, és örömmre szolgál, hogy a Parlament először kérte a pénzügyi tranzakciókra európai szinten kivetett adók megvalósíthatóságának és bevezetésük hatásának értékelését. Ez jelentős előrelépés. Most a Bizottságra kell nyomást gyakorolni, hogy javasoljon konkrét lépéseket. Az európai polgárok azt várják, hogy a pénzügyi válság költségeit a pénzügyi piacok azon szereplői viseljék, akik a válságot okozták. Nem elégedhetünk meg éppen ezért egy minimalista megoldással az Egyesült Államok javaslatával összhangban, amely néhány millió eurót eredményezne – ez viszonylag kevés bevétel, ha megnézzük a hatalmas költségeket. A szegénység csökkentése, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a pénzügyi válság kezelése további néhány százmilliárd euró bevételt tesz szükségessé. A pénzügyi tranzakciókra kivetett, okosan megtervezett adó eredményezne ekkora bevételt, miközben ezzel egyidejűleg mérsékelné a pénzügyi piacokon a spekulációt.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0132/2010

Edite Estrela (S&D) írásban. – (PT) Én az egységes eurófizetési térségről (SEPA) szóló állásfoglalás mellett szavaztam, amely ösztönzi az euróban történő fizetést igénylő szolgáltatások integrált piacának létrehozását, amely hatékony versenyt fog eredményezni, és amelyben nem lesz különbség a belföldi vagy külföldi, euróban történő kifizetések között.

A SEPA továbbra sem működik tökéletesen, és nem gondoskodik a felhasználók valódi szükségleteiről. Az Európai Közösségnek megfelelő és kötelező érvényű határidőt kell kitűznie a SEPA-eszközök használatára vonatkozóan, amelyet követően valamennyi euróban történő kifizetést e rendszer normáinak használatával kell elvégezni. Hasonlóképpen fontos annak biztosítása, hogy a rendszer elfogadása ne eredményezzen többletköltségeket az európai polgárok számára.

Diogo Feio (PPE) írásban. – (PT) Az egységes eurófizetési térség (SEPA) létrehozása elengedhetetlen a pénzforgalmi szolgáltatások piacának nagyobb fokú integrálásához. Növelni fogja a versenyt azáltal, hogy a határokon átnyúló és az ugyanazon országban euróban történő kifizetéseket azonosan kezeli, és ennek lehet, hogy közvetlen pozitív hatása lesz az európai polgárok életére.

Emiatt sürgős, hogy a nemzeti kormányok bevezessék a SEPA-szolgáltatásokat és megalkossák a szabályokat, amelyek megfelelően szabályozzák ezt a kezdeményezést, és ezáltal valójában a pénzforgalmi szolgáltatások jelenlegi helyzete egyszerűsödne és a költségek csökkennének, amely a fogyasztók előnyére válna.

José Manuel Fernandes (PPE) írásban. – (PT) Az egységes eurófizetési térség (SEPA) a pénzforgalmi szolgáltatások integrált piaca lesz, hatékony versenyt hozva létre, amelyben nincs különbség a nemzeti és a határokon átnyúló euróban történő kifizetések között. Létre kell hoznunk egy jogilag kötelező érvényű időkorlátot a SEPA-eszközök migrálására vonatkozóan. A közigazgatási rendszerek SEPA-ba való migrálása alulmúlja várakozásainkat.

Fontos éppen ezért, hogy valamennyi érdekelt fél – jogalkotók, a bankszektor és a pénzforgalmi szolgáltatások használói – részt vegyenek a SEPA létrehozásában. Valamennyi tagállamban biztosítani kell a meglévő közvetlen terhelési meghatalmazások jogi érvényességének fenntartását, mivel a nemzeti közvetlen követelés-elszámolási rendszerekből a SEPA-rendszerre való áttérés során az új meghatalmazásokra vonatkozó aláírási kötelezettség költséges lesz.

A Bizottságnak éppen ezért egyértelmű, megfelelő és jogilag kötelező érvényű időkorlátot kell meghatároznia a SEPA-eszközök migrációjára vonatkozóan, amely nem eshet 2012. december 31. utánra, amikortól kezdve valamennyi euróban történő kifizetést a SEPA-normákkal összhangban kell elvégezni. A Bizottságnak támogatnia kell a közigazgatási rendszereket a migrációs folyamat során integrált és összehangolt nemzeti migrációs tervek kifejlesztésével.

Nuno Melo (PPE) írásban. – (PT) Az egységes eurófizetési térségnek (SEPA) gyorsan át kell alakulnia a pénzforgalmi szolgáltatások integrált piacává. Sok tennivaló van még azonban, mielőtt ezt el lehet érni, és

azon irányelvek megléte ellenére, amelyek meghatározzák a SEPA-kártyák és a SEPA közvetlen követelés-elszámolási rendszerre vonatkozó keretét, az igazság az, hogy ezek a rendszerek még nem működnek. Le kell küzdeni éppen ezért a SEPA-rendszer bevezetését gátló valamennyi akadályt, hogy az minél hamarabb megkezdhesse teljes körű működését. Fontos, hogy az átmeneti időszak 2011. október 21-ig véget érjen.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D) írásban. – (PL) Az egységes eurófizetési térség (SEPA) olyan elképzelés, amelynek bevezetése európaiak millióinak teszi könnyebbé mindennapi életét. Függetlenül attól, hogy melyik tagállam polgárai, könnyen fognak tudni gyors és olcsó kifizetéseket elvégezni más tagállamokban lévő személyek vagy cégek részére ugyanazon az áron, mint amennyibe a saját országuk határain belüli kifizetések kerülnek. Az internetes banki szolgáltatások korában ez megnövekedett versenyt fog eredményezni a bankok között, és ez az ügyfelek számára jelent majd előnyt. A SEPA bevezetése a következő lépés a közös piac négy alapvető szabadságjoga közül az egyik jog megvalósítása felé – a tőke szabad mozgásának biztosítása felé. Rendkívül fontos, hogy a SEPA az euróövezetben lévő országok, valamint azon országok közötti gazdasági közlekedést fogja eredményezni amelyek ugyan az Európai Unió tagállamai, de nem tartoznak az euróövezetbe, továbbá azon országok között, amelyek az Európai Szabadkereskedelmi Társulás tagjai.

Teljes mértékben támogatom éppen ezért az egységes eurófizetési térség (SEPA) létrehozásáról szóló európai parlamenti állásfoglalást. Azt kérem ugyanakkor az Európai Bizottságtól, hogy kezelje prioritásként a lakossági banki szolgáltatások ügyfeleinek érdekeit és a rendszer biztonságát érintő kérdéseket a SEPA-rendszer bevezetésére irányuló munka ellenőrzése folyamán.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0154/2010

Kader Arif (S&D) írásban. – (FR) Az ACTA-ról szóló állásfoglalásnak, amelyet ma fogadtunk el, és amelynek én vagyok az egyik kezdeményezője, különleges szimbolikus jelentősége van, mert egyhangúlag szavaztuk meg. Ez egyértelmű jelzés a Bizottság számára, amely a legnagyobb titokban tárgyalt erről a megállapodásról az elmúlt két évben. A Parlament teljes átláthatóságot akar a folyamatban lévő tárgyalásokat illetően, valamint azoknak a szerződéseknek a tiszteletben tartását, amelyek feljogosítják, hogy ugyanazokat az információkat kapja meg, mint a Tanács. Mind a módszert, mind azt illetően, hogy mit tudunk a tárgyalások lényegről, ellenzem azt, ahogy az ACTA-tárgyalások zajlanak. Számos félelmünk van a közösségi vívmányok megkérdőjelezését illetően. A „rugalmas” válasz újbóli bevezetésének kockázata mellett a polgárok alapvető jogai, a véleménynyilvánítási szabadság joga és a magánélet és a személyes adatok védelmének tiszteletben tartása, valamint az internetszolgáltatók és rendszergazdák felelősségmentességének elve is megkérdőjeleződhet. A Parlament már bizonyította az ezen elvek iránti elkötelezettségét, és ha a Bizottság nem változtatja meg stratégiáját, én fogom vezetni az ACTA Parlament általi ratifikálása elleni kampányt, ahogy azt már megtettük a SWIFT-megállapodás kapcsán is.

Zigmantas Balčytis (S&D) írásban. – Én az állásfoglalás mellett szavaztam. Kétségtelen, hogy a szellemi tulajdonjogok megfelelőbb védelme és a hamisítás és kalózkodás elleni küzdelem nagyon fontos kérdések az Európa Unióban és világszerte egyaránt, és nagyon üdvözlendőnek tartom a tárgyalások nemzetközi szintű megkezdését, hogy megerősítsük a szellemi tulajdonjogokat és hatékonyabban küzdjünk a hamisítás és kalózkodás ellen. Nagyon csalódott vagyok azonban amiatt, ahogyan ezek a tárgyalások zajlanak.

A Lisszaboni Szerződés értelmében a Bizottságnak azonnal és teljes körűen tájékoztatni kell az Európai Parlamentet a nemzetközi megállapodások valamennyi szakaszában, és nem ez a helyzet az ACTA-megállapodás kapcsán. Az Európai Parlamentnek továbbá hozzájárulását kell adnia az ACTA-szerződéshez, mielőtt az hatályba lép az EU-ban. Hogyan fogjuk tudni ezt megtenni, ha csak sötétben tapogatózunk? Nagyon remélem, hogy az Európai Bizottság eleget tesz kötelezettségének és rendelkezésünkre bocsátja a tárgyalások helyzetével kapcsolatos valamennyi szükséges információt.

Jan Březina (PPE) írásban. – (CS) Elnök úr, én az ACTA-megállapodásról szóló tárgyalások jelenlegi helyzetéről és átláthatóságáról szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mert osztom a szerzők aggodalmát a tárgyalások mai napig elért eredményeivel kapcsolatban. A tárgyalások „bizalmas” rendszerben zajlanak, ami azt jelenti, hogy csak az Európai Bizottság és a tagállamok férhetnek hozzá a tárgyalási dokumentumokhoz. Az Európai Parlamentet ebből teljes mértékben kihagyták, ugyanakkor hozzájárulása alapvető előfeltétele annak, hogy a megállapodás hatályba léphessen. Úgy vélem, hogy a digitális tartalmat és annak kezelését nem kell belefoglalni a megállapodás szövegébe, amennyiben azonban ezt a szöveg tartalmazza, a kérdéses rendelkezések nem lehetnek elnyomó jellegűek. Határozottan úgy gondolom, hogy az ACTA-megállapodás nem nyúlhat túl a szellemi tulajdonjogra vonatkozó hatályos jogszabályok keretén, és a digitális tartalom lemásolásáért járó valamennyi büntetést az egyes tagállamok belátására kell bízni. A

magánélet és a személyes adatok védelmének továbbra is az európai jogszabályok pillérét kell alkotnia, amelyeket nem áthatnak alá nemzetközi jogi megállapodások. Egy olyan ACTA-megállapodást támogatok, amely küzd a hamisítás ellen, ami valós veszélyt jelent a gazdaságra és a fogyasztókra, és kétségkívül megsérti a szellemi tulajdonjogokat. Másrészt, a megállapodásból ki kell hagyni a kizárólag saját egyéni felhasználásra irányuló másolást. Ennek a megállapodásba való beemelése véleményem szerint ellentétes a személyes szabadsághoz és a tájékoztatáshoz való joggal. Röviden, a hamisítást és a másolást nem lehet azonos módon kezelni.

Derek Roland Clark (EFD) *írásban.* – Míg képviselőcsoportként az ACTA-ról szóló állásfoglalás ellen szavaztunk szerdán, 2010. március 10-én, ezt azon elv alapján tettük, hogy maga az ACTA-szerződés semmilyen formában sem létezhet. Ez a személyes tulajdon katasztrofális megsértése. Ha az állásfoglalás mellett szavaztunk volna, akkor elismertük volna egy ilyen jogszabály létezését, azonban ezen az alapon úgy döntöttünk, hogy nem ismerjük el a szerződést.

Marielle De Sarnez (ALDE) *írásban.* – (FR) A Lisszaboni Szerződés és a nemzetközi kereskedelemről szóló együtdöntés ellenére a Bizottság és a tagállamok akadályozzák a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló nyilvános vitát. Az átláthatóság hiánya komoly gyanút ébreszt, amelyet csak a polgárokkal és az Európai Parlamenttel folytatott konzultáció révén lehet eloszlatni. Míg a hamisítás elleni küzdelem valóban legitim és szükségszerű, addig az ACTA-megállapodás erősítené a szerzői jogokat. Vajon engedélyezni kell-e, hogy az internetszolgáltatók ellenőrizzék a digitális dokumentumok cseréjét és büntetést szabhassanak ki a felhasználókra, beleértve internetes kapcsolatuk megszakítását is? Az ilyen megfigyelés rendkívül költséges lenne az internetszolgáltatók számára, az ellenőrzés pedig bonyolult. Az internetes kalózkodást még nem tekintjük bűncselekménynek sem az európai, sem a nemzetközi jog szerint. Következésképpen az ilyen büntetések módszeres és széles körű kiszabására vonatkozó elképzelés nem indokolható, annál is inkább, hogy az internethez való hozzáférés, a tájékoztatáshoz való jog alapján alapvető szabadságjog. A Bizottságnak készítenie kell a Parlament számára egy dokumentumot, amely ismerteti a tárgyalások menetét és valamennyi megbeszélés alatt lévő állásfoglalást. Amennyiben ezt nem teljesíti, a Parlament elutasíthatja ezt a titokban megtárgyalt szöveget, ahogy a SWIFT-megállapodást is elutasította.

Edite Estrela (S&D) *írásban.* – (PT) A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalások jelenlegi helyzetéről és az átláthatóságról szóló állásfoglalás mellett szavaztam, mivel támogatom a tárgyalások átlátható módon való levezetését.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően a Parlamentnek hozzájárulását kell adnia az ACTA-megállapodás szövegéhez, mielőtt az hatályba lép az Európai Unióban. A Parlament hozzájárulása nélkülözhetetlen annak biztosításához, hogy a szellemi tulajdonjogok alkalmazásának eszközei ne gátolják az innovációt, a versenyt, a személyes adatok védelmét és a szabad információáramlást.

Diogo Feio (PPE) *írásban.* – (PT) A hamisítás és az ez elleni küzdelem a globális gazdaság egyik legnagyobb megpróbáltatása, nyilvánvaló, hogy az egyes tagállamok alkalmatlanok arra, hogy sikerre vigyék ezt a küzdelmet. Ma már egyértelműek azok a kockázatok, amelyeket egyes termékek megvásárlása jelent a fogyasztók egészségére és biztonságára.

Kereskedelmi és ipari szempontból ez a párhuzamosan jelenlevő iparág, amely illegálisan kihasználja mások kreativitását és hírnevét, csökkenti a márkák értékét és különleges szerepük hatékonyságát. Ily módon, annak ellenére, hogy fontos egy nyitott, szabad és igazságos piac létrehozása, ezt csak akkor tudjuk elérni, ha általánosságban visszautasítjuk a hamisítást és a nagyobb termelők is küzdenek ez ellen. A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás olyan út lehet, amelyet érdemes követni, de azt előtte meg kell érteni és átlátható módon meg kell vitatni, ellentétben azzal, ami mostanáig történt.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban.* – (PT) 2008-ban az Európai Unió és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet más országai tárgyalásokat kezdtek egy olyan új többoldalú megállapodásról, amely célja a szellemi tulajdonjogok alkalmazásának megszilárdítása, valamint a hamisítás és kalózkodás elleni cselekvés (hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás – ACTA). Közös egy titoktartási nyilatkozat elfogadása mellett döntöttek. Az Európai Unió által hozott, az ACTA-hoz kapcsolódó valamennyi megállapodásnak tiszteletben kell tartania az EU-ra vonatkozó, a magánélettel és adatvédelmi jogszabályokkal kapcsolatos jogi kötelezettségeket a 95/46/EK irányelvben, a 2002/58/EK irányelvben, az Emberi Jogok Európai Bírósága és az Európai Községek Bírósága ítélezési gyakorlatában meghatározottak szerint. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése nyomán a Parlamentnek el kell fogadnia az ACTA-megállapodás szövegét, mielőtt az hatályba lép az Európai Unióban. A Bizottság továbbá ígéretet tett arra, hogy azonnali hatállyal teljes körű tájékoztatást nyújt a Parlament számára a nemzetközi megállapodások tárgyalásának

folymata során. A jogalapot éppen ezért az ACTA-tárgyalások megkezdése előtt létre kellett volna hozni, és a Parlamentnek el kellett volna fogadnia egy tárgyalási megbízást. A Bizottságnak a következő tárgyalási forduló előtt be kell nyújtania javaslatait.

João Ferreira (GUE/NGL) *írásban.* – (PT) Nyilvánvaló, hogy a Parlament általánosan elítéli, hogy a Bizottság elhallgatja a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalásokkal kapcsolatos információkat, és hogy a Bizottság a tárgyalások illetén vezetésével korlátozni próbálta a demokratikus ellenőrzést. Fontosnak tartjuk ezért, hogy az állásfoglalás kiemeli, a Bizottságnak „jogi kötelessége a Parlament azonnali és teljes körű tájékoztatása a nemzetközi tárgyalások valamennyi szakaszában.”

Demokratikus és átlátható eljárásokra van szükség a tárgyalások irányítása folyamán, továbbá nyilvános vitát kell tartani a tárgyalások tartalmára vonatkozóan, és ezt mi pozitívnak tartjuk. Hangsúlyozzuk továbbá azt az érvet, hogy szükség van az „alapvető jogok, mint a szabad véleménynyilvánításhoz és a magánélethez való jog tiszteletben tartására, miközben teljes mértékben megőrizzük a szubszidiaritás elvét”, valamint a személyes adatok védelmének tiszteletben tartására. Emiatt szavaztunk az állásfoglalás mellett.

Bruno Gollnisch (NI) *írásban.* – (FR) A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás tervezete, amely ACTA néven ismert, jó ötletnek tűnhet, mivel nagyon rossz az európai gazdaság és az európai munkahelyek helyzete a túlzott mértékű szabad kereskedelem ránk kényszerített igazságtalan gyakorlatai miatt. Ahogy minden olyan esetben azonban, amikor valami alapvetően hátrányos dolog van a Bizottság által tárgyalta megállapodásban, minden titokban történik.

A Blair House Megállapodásra gondolok, amely feláldozta az európai gazdálkodást, hogy csökkentse az amerikai agrár-élelmiszeripari multinacionális cégek étvágyát. A botrányos MAI-t, a Többoldalú Befektetési Megállapodást is említhetném, amelynek az volt a célja, hogy a multinacionális cégeket mentesítse a hatályos jogszabályok alól azokban az országokban, ahol a cégek működnek. Szerencsére ez a megállapodás nem látott napvilágot. Ebben az esetben az ACTA „Internet” szakasza kérdéses: szó szerint arra szorítkozik, hogy világszerte bevezesse a szörnyű „Hadopi-törvényt”.

A vámkezelők valamennyi polgár MP3-lejátszóját, mobiltelefonját és hordozható számítógépét átkutathatnák, akivel kapcsolatban felmerül a gyanú, hogy illegálisan töltött le egy fájlt. Az internetszolgáltatókat arra kényszeríthetnék, hogy szakítsák meg e személyek internetkapcsolatát vagy szolgáltatassanak róluk információt. Ez elfogadhatatlan, és emiatt szavaztunk az állásfoglalás mellett, amely a tárgyalások során teljes átláthatóságra szólít fel és azzal fenyeget, hogy bíróság elé citálja a Bizottságot, ha visszautasítja e kötelességét.

Sylvie Guillaume (S&D) *írásban.* – (FR) Én támogattam az állásfoglalást, amelynek célja, hogy teljes átláthatóságot követeljen meg a Bizottságtól a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalások kapcsán, amelyek jelenleg titokban zajlanak. A „rugalmas” válasz újbóli bevezetésének kockázata mellett a polgárok alapvető jogai, a véleménynyilvánítási szabadság joga és a magánélet és a személyes adatok védelmének tiszteletben tartása, valamint az internetszolgáltatók és rendszergazdák felelősségmentességének elve is megkérdőjeleződhet. Ebből az következik, hogy az Európai Parlamentet, amely az európai emberek hangja, nem lehet kizárni ezekből a tárgyalásokból, és a Tanáccsal azonos tájékoztatást kell kapnia; ez demokratikus követelmény. Végül, az ACTA nem veszélyeztetheti a generikus gyógyszerekhez való hozzáférést. Ebben a tekintetben, figyelembe véve ezen a ponton a módszert és a tartalomra vonatkozó aggasztó híreszteléseket, csak olyan állásfoglalás mellett szavazhatok, amely kritikus egy ilyen megállapodást illetően.

Małgorzata Handzlik (PPE) *írásban.* – (PL) Az elfogadott állásfoglalásban az Európai Parlament egyértelműen kifejezte, hogy támogatja a nagyobb átláthatóságot az Európai Bizottság hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról szóló tárgyalásai folyamán. A kalózkodás és hamisítás egyre növekvő probléma az európai gazdaság és más gazdaságok számára világszerte.

A fejlődő országok gazdaságai egyre inkább tudásalapú gazdaságokká alakulnak át. Olyan egyértelmű és hatékony elvekre van éppen ezért szükségünk a szellemi tulajdonjogok megóvása érdekében, amelyek nem akadályozzák az innovációt és a versenyt, nem sújtják indokolatlan teherrel a legális kereskedelmet és megóvják magánéletünket és alapvető jogainkat, például a véleménynyilvánítás szabadságát. Ez az oka annak, hogy a ma elfogadott állásfoglalás nem vonja kétségbe a megállapodás létrehozásának elgondolását. Az Európai Bizottság által irányított tárgyalások ugyanakkor nem nyitottak.

Az Európai Parlamentet és az európai polgárokat nem tájékoztatják a tárgyalásokon elért előrehaladásról. A tájékoztatás hiánya aggodalomra ad okot. Nagyobb átláthatóságot akarunk az Európai Bizottságtól. Most

akarjuk tudni, hogy az Európai Bizottság tárgyalói milyen kötelezettségeket vállalnak el 500 millió európai uniós polgár nevében.

Elisabeth Köstinger (PPE) *írásban.* – (DE) A szerzői jogok rendelkezéseivel, a hamisítás, termékhamisítás és internetes kalózkodás elleni küzdelemmel kapcsolatos hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalások kétségkívül jelentős előrelépést jelentenek a szellemi tulajdon védelmében. Sajnálatos módon a Bizottság tárgyalásokra vonatkozó tájékoztatási politikája még sok kívánnivalót hagy maga után.

A tárgyalások helyzetének átláthatatlansága nehezé teszi az Európai Parlament számára, hogy konstruktívan részt vegyen a rendelkezések kidolgozásában, és hogy előzetesen biztosítsa, hogy az európaiak polgári jogai és az adatvédelemről szóló irányelvek nem sérülnek. Támogatom az állásfoglalásra irányuló indítványt (RC7-0154/2010), valamint az Európai Parlamentnek a Bizottsághoz intézett felhívását, hogy az ACTA-tárgyalásokra vonatkozó tájékoztatási politikáját átláthatóbb, teljes körű és ezáltal holisztikus módon alakítsa ki.

David Martin (S&D) *írásban.* – Az ACTA-tárgyalások átláthatósága létfontosságú, és örülök neki, hogy a Parlament ilyen nagy arányban a teljes közzétételre szólított fel. Örömmel hallok az arra vonatkozó ígéreteket, hogy egyéneket nem fognak a személyes használat miatt büntetni, és az ACTA-megállapodást nem fogják annak megakadályozására használni, hogy a generikus gyógyszerek eljussanak a fejlődő országokba, remélem egyúttal, hogy a Parlament valamennyi dokumentumhoz hozzá fog tudni férni és ellenőrizni tudja a tárgyalásokat annak biztosítása érdekében, hogy ez így is maradjon.

Nuno Melo (PPE) *írásban.* – (PT) A hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról (ACTA) szóló tárgyalások átláthatóságának hiánya ellentétes az Európai Unió működéséről szóló szerződéssel. Elengedhetetlen, hogy a Tanács és a Bizottság azonnali hatállyal hozzáférhetővé tegye valamennyi dokumentumot, amely a tárgyalások alapját képezi. Amennyiben a Bizottság és a Tanács nem tesz eleget ennek az alapvető kötelezettségnek, ez azt eredményezheti, hogy a Parlament jogi eljárásokat alkalmaz, hogy hozzáférhessen ezekhez a dokumentumokhoz, ez pedig csökkentené az érintett uniós intézmények presztízsét.

Zuzana Roithová (PPE) *írásban.* – (CS) Szeretnék köszönetet mondani az előadónak és valamennyi képviselőnek, akik hozzájárultak ahhoz, hogy az Európai Parlament ilyen nagy többséggel egyértelműen kifejezte rendíthetetlen állásfoglalását, amelyben ellenzi egy ilyen fontos nemzetközi megállapodásról folytatott tárgyalások átláthatóságának hiányát. Azt reméljük, hogy a megállapodás új nemzetközi dimenziót nyit meg a hamisítás elleni küzdelemben, anélkül azonban, hogy csökkentené az európai polgárok magánélethez való jogát.

Azt is problémának látom, hogy Kínát nem hívták meg a tárgyalásokra. A tegnapi vita során a Bizottság azt mondta nekem, hogy ezt ők is stratégiai hibának tartják. Nem realisztikus az az elképzelés, hogy Kína, amely a hamisítás legnagyobb forrása az egész világon, később csatlakozni fog a tárgyalásokon egyeztetett megállapodáshoz. Bízom benne, hogy a mai kritikus jelentésünk meg fogja győzni a Bizottságot, hogy ártértékeltse a Parlamentre irányuló megközelítést, amely a Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően közös döntéshozatali jogkörökkel rendelkezik új területeken, beleértve a külpolitikát.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) *írásban.* – Én támogattam a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodásról szóló RC7-0154/2010 számú állásfoglalást, és örülök neki, hogy a Parlament nagy többsége is támogatta. Fennáll a veszélye, hogy az ACTA a „Bizottság átláthatóságának hiányáról szóló megállapodásként” válik ismertté. Az ACTA-ról folyó tárgyalásai során a Bizottságnak támogatnia kellene az átláthatóság elveit, az emberi jogokat és az Európai Parlament információhoz való törvényes jogát. Ehelyett a Bizottság elbukik azon a lakmusz-teszten, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében megfelelően tájékoztassa a Parlamentet. Az EU nem folytathatja az ACTA-ról szóló tárgyalást, ha az emberek nem vehetnek részt a folyamatban.

Az is teljesen abszurd és elfogadhatatlan helyzet, hogy az európai parlamenti képviselőknek, zárt ajtók mögött meg kell kérdeznüik a Bizottságtól, hogy mi a megállapodások tartalma, amelyekről szavaznunk kell. Az Európai Parlament továbbá megmutatta, hogy nem fogadja el a titoktartást, és a mindenki számára hozzáférhető internetet támogatja. Az európai parlamenti képviselők is megmutatták, hogy a Parlament nem fogadja el, hogy lábtörlőként kezeljék. A Bizottságot határozottan felszólították, hogy teljes körűen és azonnal tájékoztasson minket az ACTA-tárgyalásokról.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0181/2010

Harlem Désir (S&D) *írásban.* – (FR) A jelenlegi általános preferenciális rendszer (GSP) hamarosan meg fog szűnni. Én az állásfoglalás mellett szavaztam, amelynek egyik konkrét célja, hogy a Parlamentet teljes körűen

bevonja annak felülvizsgálatába 2012-ig. Ez a kereskedelmi szabályozás 176 fejlődő ország és régió számára teszi lehetővé, hogy előnyhöz jussanak az európai piachoz való kedvező hozzáféréseiből cserébe azért, hogy ratifikálják a szociális jogokról szóló ILO-egyezményeket és az emberi jogokról szóló ENSZ-egyezményeket.

A szabályozás végrehajtása ugyanakkor nem kielégítő. Ezért kérjük még a felülvizsgálat előtt a ratifikálás jelenlegi állapotáról és az egyezmények végrehajtásáról szóló jelentést, a GSP 2006 és 2009 közötti hatásainak hatásvizsgálatát, egy feltétel beiktatását, amely megköveteli 27 alapvető ENSZ-egyezményt végrehajtását, valamint átláthatóbb vizsgálati folyamatokat – beleértve különösen a Parlamenttel való rendszeres konzultációt.

Sajnálatos, hogy a szavazás során a jobboldal ellenállása miatt nem fogadták el azt a módosítást, amely felszólít a számos szakszervezeti tag meggyilkolásával, illetve a La Macarena régióban több száz meggyilkolt ember holttestét rejtő tömegsírokkal kapcsolatos nyomozás lefolytatására Kolumbiában.

Diogo Feio (PPE) írásban. – (PT) Az Európai Unió nyújtja a legtöbb humanitárius és fejlesztési segínyt a világon. Tudjuk, hogy az Európai Unió és a tagállamok minden évben milliárdokat adnak együttműködési és fejlesztési programokra, erre a segítségnyújtásra szükség van és számos esetben ez sorsdöntő változást eredményez.

A piacgazdaság támogatójaként azonban az a meggyőződése, hogy a fejlesztési támogatást olyan kereskedelmi politikai eszközökkel lehet (és kell) biztosítani, amelyek előnyösek a fejlődő országok számára. Úgy gondolom, hogy e tekintetben szerepe van az általános preferenciális rendszernek, amely lehetővé teszi a fejlett országok számára, hogy a fejlődő országokból importált termékeket kedvezményes módon és nem a viszonyosság alapján kezeljék.

João Ferreira (GUE/NGL) írásban. – (PT) Noha az állásfoglalás kimondja, nem mondhatjuk bizonyossággal, hogy a jelenlegi általános preferenciális rendszer (GSP) olyan mechanizmus, amely segíti a fejlődő országokat. A rendszernek olyan hatásai vannak, amelyek erősítik ezen országok gazdasági függőségét, és ez az exporttermeléshez és saját belső piacuk sérüléséhez vezet. Túlnyomó részt a nagyméretű, néhány esetben uniós országból származó transznacionális vállalatok számára előnyös ez a rendszer, semmint a fejlődő országokban élő emberek számára.

Ezért néhány elképzelés, amelynek a GSP alapjául kellene szolgálnia, ellentmondásban van annak tényleges eredményeivel.

Másrészről viszont, a nemzetközi kereskedelem liberalizációjára irányuló növekvő nyomás révén nyilvánvaló, hogy az EU ezt a rendeletet egyfajta zsarolásként arra használja fel, hogy növelje a fent említett szabadkereskedelmi megállapodások elfogadottságát azért, hogy elfogadhatatlan szintű diplomáciai és gazdasági nyomást gyakorol ezekre az országokra.

Ahhoz, hogy a GSP a fejlesztési segély rendszerévé váljon, javaslatunk szerint szükség lesz arra, hogy ezt és egyéb fejlesztési támogatási politikákat eltöröljünk, majd újratárgyaljunk, hatékony szolidaritást kialakítva, továbbá arra, hogy az EU-n belüli gazdasági csoportok segítségével küzdjünk a gazdasági függőség és a személyek és természeti erőforrások kizsákmányolása ellen.

Nuno Melo (PPE) írásban. – (PT) Az Európai Közösség által 1971 óta a fejlődő országok kapcsán az általános preferenciális rendszer keretében a kereskedelmi preferenciák révén végzett tevékenységek elősegíthetők, hogy a világkereskedelmet még igazságosabbá tegyünk, és egyúttal segítsük ezen országok növekedését és gazdasági fejlődését.

A jelenlegi szabályozások 2011-ben szűnnek meg, ami azt jelenti, hogy azonnali erőfeszítéseket kell tennünk egy új eszköz kidolgozására, amely fenntartaná, és amennyiben ez lehetséges, tovább növelné azokat az előnyöket, amelyeket ez a rendszer nyújt a fejlődő országok számára, ami még inkább fontos abban az összefüggésben, hogy lassan magunk mögött hagyjuk a nemzetközi válságot. Ha el akarjuk kerülni az igazságtalanságot, akkor elengedhetetlen, hogy azokat az országokat tartalmazó új lista, amelyeket előnyhöz juttat a rendszer, realista legyen azok gazdasági helyzetét illetően.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) írásban. – Végül az általános vámtarifa-kedvezményekről (GPS) szóló közös állásfoglalás (RC7-0181/2010) mellett szavaztam, annak ellenére, hogy nagyon sajnálom és nagyon elszomorít, hogy a kolumbiai nagykövetség sikeresen meggyőzte néhány kollégánkat, hogy mellőzzenek szinte minden megállapítást, amelyek szerint szükség van Kolumbiában az emberi jogok megsértésének kivizsgálására, és az eredmények alapján döntsenek, hogy vajon vissza kell-e vonni a kolumbiai termékekre érvényes vámkedvezményeket.

Jelentés: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL) *írásban.* – (EL) Az EU közös kül- és biztonságpolitikájáról szóló európai parlamenti jelentés a közös biztonság- és védelempolitikáról szóló jelentéssel együtt, amelyet az európai parlamenti konzervatívok, szociáldemokraták és liberálisok felülről kezdeményezett szövetsége készített, kirajzolja a tőke politikai szócsovéinek folyamatos támogatását az EU még nagyobb militarizálásának elősegítése érdekében, különösen a reakciós Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után, valamint az EU-nak a harmadik országok és a föld valamennyi szegletén lakó emberek elleni imperialista politikájának, intervencióinak és háborúinak előmozdításában betöltött aktív szerepüket, annak érdekében, hogy a monopoltőke érdekeit és szuverenitását szolgálja a fokozódó imperialista belső harcok körülményei között.

A jelentés felszólít:

- a) az EU Európai Külügyi Szolgálat (amely a Lisszaboni Szerződés keretén belül jött létre) hatékony megszervezésére, amely az EU imperialista beavatkozásainak megszervezésére, támogatására és végrehajtására létrejött új politikai/katonai ág;
- b) az Unió költségvetéséből annak katonai és politikai beavatkozásaira fordított kiadások növelésére;
- c) az EU politikai és katonai képességeinek megfelelőbb összekapcsolására, amelyben létfontosságú egy erőteljesebb EU/NATO kapcsolat a katonai eszközöket felhasználó imperialista beavatkozások hatékonyabb gyakorlásában.

A Görög Kommunista Párt az elfogadhatatlan jelentés ellen szavazott és elítéli azt, amely egész egyszerűen az emberek elleni imperialista támadások kézikönyve.

Elena Oana Antonescu (PPE) *írásban.* – (RO) Az Európai Uniónak ki kell fejlesztenie stratégiai autonómiáját egy erőteljes és hatékony kül-, biztonság- és védelempolitika segítségével, annak érdekében, hogy globális szinten megvédje érdekeit, biztosítsa polgárai biztonságát és elősegítse az emberi jogok és a demokratikus értékek tiszteletben tartását az egész világon. Hatékonyabb európai biztonsági megállapodások révén a tagállamoknak fogékonyságot kell mutatniuk aziránt, hogy az Európai Uniót jelentősebb szereplővé tegyék a nemzetközi szinten.

Úgy gondolom, hogy a Tanács közös kül- és biztonságpolitikáról (KKBP) szóló következő éves jelentésének közvetlenül az Európa Unió külpolitikai stratégiájának végrehajtására kell vonatkoznia, értékelnie kell annak hatékonyságát, valamint feltételeket kell javasolnia az Európai Parlamenttel való konkrét és közvetlen párbeszéd létrehozására, amely a közös kül- és biztonságpolitika stratégiai megközelítésének kidolgozására összpontosít.

John Attard-Montalto (S&D) *írásban.* – Én a 18. módosítás ellen szavaztam, mert véleményem szerint ez a módosítás ellentmondást tartalmaz. Bevezetésében helyteleníti a militarizáció logikáját és azzal fejezi be, hogy „a KKBP-nek békés elveken és a biztonság demilitarizálásán kell alapulnia”. Az én személyes állásfoglalásom összhangban van országom nemzetközi semlegességével, és éppen ezért, mivel a módosítás egyáltalán nem érthető, úgy döntöttem, hogy nem tudok mellette szavazni vagy tartózkodni.

Zigmantas Balčytis (S&D) *írásban.* – (LT) Támogatom ezt a jelentést, mivel úgy gondolom, hogy az egyértelmű és összehangolt közös kül- és biztonságpolitika jelentősen hozzájárulhat az Európai Unió hatalmának megerősödéséhez nemzetközi szinten. Az egyik legfontosabb KKBP ügy kétségkívül az EU beszerzési forrásoktól és a tranzítvonalaktól való növekvő energiafüggősége, és annak szükségessége, hogy csökkentsük az EU harmadik országoktól való energiafüggőségét. Arra szólítom fel Catherine Ashton, a Bizottság alelnökét és külügyi főképviselőt, hogy gondolkodás nélkül hajtsa végre a következetes és összehangolt politika létrehozásáról szóló parlamenti ajánlásokat, azáltal, hogy először ösztönzi az energiaszállítókkal, különösen Oroszországgal és a tranzitországokkal való konstruktív párbeszédre vonatkozó uniós kohéziót, az EU energiaügyi prioritásainak támogatásával, a tagállamok közös érdekeinek védelmével, hatékony diplomáciai munka kifejlesztésével az energiaügy területén, a konfliktus megoldását célzó hatékonyabb intézkedések létrehozásával, az energiaellátás diverzifikálásának elősegítésével, fenntartható energia használatával és megújuló energiaforrások kifejlesztésével. Meggyőződésem, hogy az EU csak közös cselekvés révén lesz képes a jövőben biztosítani a tagállamokban a zavartalan és biztonságos gáz- és olajellátást, valamint növelni a teljes EU energiafüggetlenségét.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog és Åsa Westlund (S&D) *írásban.* – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták úgy gondoljuk, hogy az EU és a NATO közötti partnerséget nem lehet kizárólag az ENSZ Alapokmánya alapján létrehozni. Úgy véljük éppen ezért, hogy a szövegezésben szerepelnie kell a

tagállamoknak az erre a kérdésre vonatkozó perspektívájának, és figyelembe kell venni a tagállamok kül-, biztonság- és védelempolitikára vonatkozó különböző hagyományait és álláspontjait.

Diogo Feio (PPE) *írásban.* – (PT) Sok (hacsak nem az összes) tagállamhoz hasonlóan, az Európai Unió olyan költségvetéssel találja szembe magát, amely sokkal kevésbé olyan grandiózus, mint ambíciói és semmiképpen sem elegendő arra, amit véghez kíván vinni. Az ezzel kapcsolatos összetett európai értékek és elvárások hangsúlyozzák ezt az aszimmetriát.

A tény, hogy a minőség eléréséhez a politika egy olyan tevékenység, amely során szükség van jóslásra és intézkedések meghozatalára, különös jelentőséggel bír, amikor a kérdéses ügyek, mint a kül-, és biztonságpolitika, alapvető fontosságúak közös életünkben.

A Lisszaboni Szerződés és annak eredményeképp a külügyi főképviselő posztjának létrehozása jelzi a tagállamok meggyőződését, hogy a kül- és biztonságpolitikai ügyekben valóban szükség van az európai cselekvések gyorsaságára, összehangoltságára és konvergenciájára. Csak a gyakorlatban elvégzett cselekvéseket követően fogjuk látni, hogy a szerződés rendelkezései megfelelőek-e és hogy ami meghatározásra került annak szövegben, sikeresen fogja-e betölteni szerepét.

Remélem, hogy az Unió képes lesz hatékony választ adni erre a fontos kihívásra.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban.* – (PT) Az európai biztonsági stratégia végrehajtásáról szóló jelentés a Parlament által elkészített éves dokumentum, amely értékeli az európai biztonság- és védelempolitikát, valamint javaslatokat tesz a politika hatékonyságának és láthatóságának növelésére. A Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével az EU külső tevékenysége új dimenziót és jelentőséget kap. A Parlament kulcsfontosságú szerepet játszik a külső tevékenység demokratikus legitimitásának őrzőjeként. Az Európai Külügyi Szolgálat létrehozása az Unió diplomáciai testületként és eszközeként fog működni, amely mostanáig csak a nemzeti képviselőkre támaszkodhatott. Elengedhetetlen ugyanakkor, hogy az EU rendelkezésére álljanak a szükséges költségvetési források, hogy el tudja érni a külső képviselő célkitűzéseit.

Petru Constantin Luhan (PPE) *írásban.* – (RO) A közös kül- és biztonságpolitika 2008. évi fő szempontjairól és alapvető lehetőségeiről szóló jelentés „Nyugat-Balkán” alfejezetének néhány pontjára szeretnék kitérni.

Meg kell fontolnunk azt a tényt, hogy 2008 februárjában az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának ülésén az a döntés született, hogy valamennyi uniós tagállam a nemzeti gyakorlattal és a nemzetközi joggal összhangban eldöntheti Koszovóhoz fűződő viszonyát.

A Nemzetközi Bíróság tanácsadói véleménye ezzel egy időben az idei év első felében várható azzal az esettel kapcsolatban, hogy a koszovói Ideiglenes Önkormányzati Intézmények által a függetlenség egyoldalú kikiáltása összhangban van-e a nemzetközi joggal.

Kiegyensúlyozott megközelítést kell fenntartani a koszovói stabilizációs folyamat fejlődésének értékelésében, szem előtt tartva, hogy volt néhány feszült helyzet 2009-ben, többek között a novemberi választási időszak. Úgy gondolom, hogy e tekintetben számos kihívást kell még megoldani, különös tekintettel a bűnüldözésre, a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemre, a szerbek és más kisebbségek védelmére, a közösségek közötti megbékélésre, valamint a gazdasági és társadalmi reformok végrehajtására.

Nuno Melo (PPE) *írásban.* – (PT) A Lisszaboni Szerződés új kötelezettségeket rótt a Parlamentre a közös kül-, és biztonságpolitikával kapcsolatban, és mi készek vagyunk elfogadni ezeket a kötelezettségeket, valamint hozzájárulni mind a politikák, mind azoknak az egyéneknek a kiválasztásához, akik majd ezeket a politikákat képviselik az egész világon, alaposan megvizsgálva az Európai Külügyi Szolgálat által jelölt személyeket, beleértve az EU különleges képviselőit. Az EU-nak demonstrálnia kell a nemzetközi közösség előtt, hogy külpolitikája egyre inkább reprezentatív, következetes, rendszeres és hatékony. Az EU-nak egyre inkább a világbéke létrehozásának fő irányítójává kell válnia.

Willy Meyer (GUE/NGL) *írásban.* – (ES) A Parlamentnek benyújtott, a közös kül-, és biztonságpolitika (KKBP) 2008. évi fő szempontjairól és alapvető lehetőségeiről szóló éves tanácsi jelentés ellen szavaztam, mert úgy gondolom, hogy a KKBP célkitűzése az EU külpolitikájának meghatározása kell legyen, és nem az, hogy megvédje területét. Nem értek egyet a Lisszaboni Szerződés által az EU és a NATO között létrehozott kapcsolattal. Ehelyett a demilitarizációt és a zéró fegyverkezést támogatom. Elítélem az EU militarizálásának logikáját, amely erősödött a Lisszaboni Szerződés elfogadásával és az általa bevezetett változtatásokkal, mint például az Európai Külügyi Szolgálat és a főképviselő szerepe. Jelenleg a történelem legnagyobb mértékű militarizálásának vagyunk szemtanúi. A fegyverekre fordított kiadások magasabbak, mint a hidegháború alatt voltak. Az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport valamennyi olyan katonai

bázis megszüntetését követeli, amely az Egyesült Államok vagy bármely uniós tagállam területén található, továbbá azt kérjük, hogy a katonai kiadásokat polgári célokra használják fel a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében.

Andreas Mölzer (NI) *írásban.* – (DE) Ez a jelentés megkísérli az EU-t erőteljesebb globális szereplőként beállítani. Eközben azonban nem határozza meg a közös kül-, és biztonságpolitika (KKBP) célkitűzéseinek vagy irányának egyértelmű leírását. Ebben a helyzetben éppen ezért vissza kell utasítani a szilárdabb pénzügyi alapok iránti követelést. A nemzetközi kötelezettségvállalásokat a jövőben valójában olyan szempontból kell megvizsgálni, hogy mennyire ésszerűek, valamint mennyire előnyösek az EU szempontjából. Végül, egy stratégiaalapú megközelítést kell kidolgozni a KKBP-n belül. Úgy érzem, hogy őszintén elleneznem kell az egyhangúsági elv eltörlésére irányuló célkitűzést. Ez különösen igaz abban az esetben, ha, ahogy ez már számos alkalommal elhangzott, a cél a NATO-val való szorosabb partnerség kialakítása. Az EU-nak létre kell hoznia saját struktúráit, és természetesen biztosítani kell az ilyen struktúrákhoz szükséges források elérhetőségét. A számos műveletet és missziót illetően, a jelenlegi 23 különböző cselekvés közül, amelyekben az EU részt vesz, sokat felül kellene vizsgálni. Az Egyesült Államok vezetésével Afganisztánban folytatott stratégiát különösképpen kudarcnak kell tekinteni.

Az EU részvételét éppen ezért késedelem nélkül át kell gondolni. A keleti partnerség vonatkozásában érdemes újból kiemelni, hogy Oroszország érdekeit figyelembe kell venni történelmi, kulturális és földrajzi okok miatt, és el kell kerülni az EU egyoldalú cselekvését. Mivel a jelentés ezt nem igazán veszi figyelembe és egyéb területeken is hiányos, én ellene szavaztam.

María Muñiz De Urquiza (S&D) *írásban.* – (ES) Az Európai Unió kül-, biztonság- és védelempolitikájáról szóló Albertini-jelentésre és Danjean-jelentés kapcsán szeretném egyértelművé tenni, hogy az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége képviselőcsoport spanyol küldöttségének szavazatai megerősítik, hogy nem Koszovót nem ismerjük el független államként. Spanyolország, négy további uniós tagállam, valamint az Egyesült Nemzetek Szervezetének 100 másik tagállama sem ismeri el Koszovót.

A Külügyi Bizottságban és a mai nap folyamán itt a Parlamentben is éppen ezért támogattuk azokat a módosításokat, amelyek összhangban voltak nézőpontunkkal. A spanyol szocialista küldöttség állásfoglalása ugyanakkor pozitív a stabilizálási és bővítési folyamattal kapcsolatban, amely a nyugat-balkáni országokat, Törökországot és Izlandot is magába foglalja.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) *írásban.* – Én végül az A7-0023/2010 számú, más néven a KKBP-ről szóló éves jelentés mellett szavaztam, főként azért, mert öt módosításunk közül kettőt elfogadtak (a transzatlanti jogalkotói párbeszédéről, valamint az arról szóló módosítást, hogy az EU és Kína között létre fog jönni egy stratégiai kapcsolat). Végül az eredeti tervezetet nem változtattuk meg jelentősen és az elfogadott módosításokkal kapcsolatban sem voltak meglepetések. A jelentést végül 592 igen szavazattal (köztünk a mi szavazatainkkal) és 66 nem szavazattal elfogadtuk.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL) *írásban.* – (SV) Én a jelentés ellen szavaztam, amely kimondja, hogy az EU értékeit és érdekeit az Unió kollektív stratégiai gondolkodásának elmélyítése által világszerte előtérbe kell helyezni. Ez neokolonista megközelítésnek tűnik. Albertini úr szerint az EU hatáskörének ki kellene terjednie a külpolitika valamennyi területére és valamennyi biztonsággal kapcsolatos kérdésre, beleértve a közös védelmi politikát, amely közös védelemhez vezethet. Európa megosztott ebben a kérdésben. A Parlament is nagyobb tagállami költségvetési előirányzatokra szólít fel, különös tekintettel annak szükségességére, hogy az EU minél gyorsabban olyan nagyméretű jelenlétet alakítson ki az ENSZ-ben, amely egységes hangon szólal meg. Az uniós tagállamok természetesen megtartják helyeiket az ENSZ-ben, azonban az EU egységes hangjával jelentős befolyást fog gyakorolni rájuk. Az Európai Parlament úgy gondolja továbbá, hogy az EU-nak és a NATO-nak elmélyült és hatékony partnerséget kell kialakítania. Ez ellentétes országom politikai semlegességével. Európa polgárainak soha nem volt rá lehetősége, hogy kifejtsek ezzel a kérdéssel kapcsolatos véleményüket, mert néhány tagállam visszautasította, hogy népszavazást tartsanak a Lisszaboni Szerződésről.

Jelentés: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL) *írásban.* – (EL) Az EU közös kül-, és biztonságpolitikájáról szóló uniós jelentés az EU imperialista központjának az emberekre irányuló széleskörű háborújára való felhívás. Ez a más imperialista központokkal való verseny új fokozódását jelzi.

A jelentés:

Üdvözli az EU 23 katonai és „politikai” missziójának 70 000 tagját világszerte, a legtöbb esetben ezek együttműködnek az Egyesült Államokkal és a NATO-val.

Üdvözli Szomália imperialista tengerészeti ellenőrzését az EU haditengerészeti erői részéről, és felszólítja az EU-t, hogy hozzon létre egy szudáni „állami rendőrség és reguláris hadsereg rendszerét” külföldön, amely nem buktathatja meg az ország kormányát.

Támogatja egy politikai/katonai válságkezelési és tervezési igazgatóság, valamint egy állandó uniós műveleti központ létrehozását.

Felszólít az állami terrorizmus fokozására és a demokratikus jogok visszaszorítására a „terrorizmus elleni küzdelem” és a „radikalizáció” nevében.

Elősegíti a politikai és katonai kompetenciákkal rendelkező Európai Külügyi Szolgálat gyors megszervezését.

Felszólít a katonai és politikai beavatkozások megszervezésére, még az EU tagállamaiban is, az állítólagos költsönös támogatás keretén belül, amelyet a Lisszaboni Szerződés szolidaritásra vonatkozó záradéka tartalmaz.

Az emberek egyedüli érdeke a teljes imperialista és felülről kezdeményező politika, valamint az EU szerkezetének megdöntése.

Sebastian Valentin Bodu (PPE) írásban. – (RO) Az Európai Parlament az uniós polgárok szavazatai révén nagyobb hatalmat kapott olyan ügyek kapcsán, mint a költségvetés és a kül-, biztonság- és védelempolitika feletti ellenőrzés. E körülmények között az európai parlamenti képviselőket más uniós intézményeknek be kell vonniuk a döntéshozatali folyamatba és azon tisztviselők kinevezésébe, aki nemzetközi szinten képviselik az EU-t. A jogkörök célja, amelyeket az Európai Parlament a Lisszaboni Szerződés révén kapott, hogy növelje a közös kül-, biztonság- és védelempolitikára vonatkozó döntések legitimitását.

Ez igazolja azt a kérelmet, hogy a Külügyi Tanács részeként állítsanak fel egy Védelmi Tanácsot, valamint hozzanak létre állandó uniós műveleti központokat, amelyek a katonai műveletek operatív tervezését és végrehajtását végzik majd. A rakétaelhárító pajzsról szóló megbeszéléseknek az amerikai kormányzat által javasolt jelenlegi formájában az EU egészére ki kell terjednie az Európai Parlament aktív részvételével.

Egyértelművé kell tenni ugyanakkor, hogy az EU-nak kizárólagos jogai vannak a biztonság- és védelempolitika meghatározásában, és nem indokolt harmadik országok beavatkozása. Az Európai Unió dönti el, hogy hogyan tudja legjobban garantálni polgárai biztonságát, amelyet a tagállamok közötti konszenzus alapján kell elvégezni, és semmiképpen sem a nem uniós tagállamok bevonásával.

Diogo Feio (PPE) írásban. – (PT) Az EU-t már gazdasági óriásnak és politikai törpének is titulálták, és ez azt jelenti, hogy nem biztosították számára az ahhoz szükséges eszközöket, hogy elérje egyes céljait, különös tekintettel külpolitikájára. Számos olyan eset volt, amely az egyhangú akarat és cselekvés hiányát jelezte a tagállamok között.

Kétségeim vannak afelől, hogy ez a helyzet rövid időn belül megváltozhat. Sokkal inkább úgy gondolom, hogy teljes mértékben ez a helyzet várható, figyelembe véve az Uniót alkotó országok számát, azok különös történelmét és érdekeit. A közös védelmi politika kérdése, amely a szuverén államok lényegét érinti, az európai országok számára történelmileg mindig is a bizalmatlanság kérdése volt, és meglehetősen jogosan még ma is különös figyelmet igényel.

Ez nem akadályozhat minket abban, hogy elmélyültebb együttműködésre és összehangoltságra törekedjünk azzal a céllal, hogy javítsuk közös biztonság- és védelempolitikánkat. Nem ellenálló puha hatalomként az Európai Uniónak meg kell fontolnia, hogy egy olyan atlanti szövetségi valódi második pillére legyen, amely nem kérheti továbbra is azt az Egyesült Államoktól, hogy ő hozzon meg minden áldozatot.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) írásban. – (PT) Ez a jelentés, amely összehozza a konzervatív jobboldalt és a szociáldemokratákat, veszélyes jele annak, amit számos alkalommal kifogásoltunk a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban: az Európai Unió hozzájárulását a neoliberáliszmus mélyítéséhez mint a NATO európai pillérének föderalizmusa és militarizálása alapján.

A nagyhatalmak utasítására az EU célja, hogy megoldja saját ellentmondásait és az erők nemzetközi szinten való elrendezési folyamatán keresztül újrapozícionálja magát egy olyan elképzelés alapján, amely versenyt idéz elő a hatalmak között a természeti erőforrások és piacok felett, valamint a globális intervencióra irányuló

ambíciókkal rendelkező Európai Unió gazdasági, politikai és katonai blokkként való jelentősebb megerősítése révén.

Ma a Parlament többsége felkínálta azt a receptet, amelyet már évek óta támogat:

- a nemzetközi kapcsolatok és belső biztonság militarizálását az előbb említett terrorizmus elleni küzdelem alapján;
- a költségvetések növelését ezeken a területeken és új katonai kapacitások létrehozását, amelyek hozzájárulnak egy új fegyverkezési versenyhez;
- az Egyesült Államok és a NATO megelőző háborúra vonatkozó koncepciójához való alkalmazkodást és a beavatkozás növelését világszinten.

Ezen fejlesztések eredményeképp jelentősebb konfliktus, kizsákmányolás és szegénység lehet a válságra adott válaszként, amelybe a kapitalizmus sodort a világot.

A béke felé vezető út megköveteli, hogy felhagyjunk ezekkel a politikákkal.

Charles Goerens (ALDE) írásban. – (FR) A következő megjegyzések miatt a Danjean-jelentés mellett szavaztam. 1) A jelentés felszólít a Nyugat-európai Unió (WEU) közgyűlésének eltörlésére. Éppen ezért hiába keresünk a jelentésben a további európai integrációt célzó, a Közgyűlés által végzett munkára való legkisebb utalást is. Rosszat tesz az Európai Parlament Külügyi Bizottsága munkájának, ha naphosszat dicsérik az egyes elemeket, annak ellenére, hogy gyakran kevésbé dicséretre méltóak, mint azok az ötletek, amelyekkel a Közgyűlés Párizsban eddig előállt. 2) Az európai védelmi kérdések feletti parlamenti ellenőrzésnek megfelelő módon figyelembe kell vennie a nemzeti parlamentek hozzájárulását. Valóban tőlük függ az, hogy a nemzeti csapatokat és kapacitásaikat elérhetővé tegyék az EU számára uniós katonai műveletekre, és ez még sokáig így is lesz. Ugyanez vonatkozik a katonai műveletek finanszírozására, amelyeket nemzeti költségvetésből fizetnek. Az az iránti vágy, hogy az európai védelmi ügyekben valamennyi demokratikus deficitet megakadályozzunk, egy olyan intézményi megoldás felé kell irányítania minket, amely valóban elfogadható parlamenti szinten.

Richard Howitt (S&D) írásban. – Munkáspárti európai parlamenti képviselők üdvözlik az európai biztonsági stratégia és a közös európai biztonság- és védelempolitika éves felülvizsgálatát különösen azoknak a változásoknak a fényében, amelyeket a Lisszaboni Szerződés ratifikálása eredményezett, és ebben a tekintetben különösen üdvözlendőnek tartják a külügyi főképvisező, Cathy Ashton bárónő szerepét az ehhez kapcsolódó parlamenti vitában.

Míg a jelentés egésze mellett szavaztunk, úgy döntöttünk, hogy a 20. bekezdés ellen szavazunk, amely egy állandó uniós műveleti központ létrehozását javasolja. Az a régóta fennálló állásfoglalásunk, amellyel a brit kormány is egyetért, hogy nincs szükség ilyen központra, amely csak szükségtelenül megduplázná a már meglévő struktúrákat. A 20. módosítás kapcsán úgy döntöttünk, hogy tartózkodunk, annak ellenére, hogy teljes szívvel üdvözljük a nukleáris fegyverektől mentes világ felé való közeledést, felfigyeltünk a módosításban szereplő pontatlanságra, amely szerint az „amerikai” fegyverek ebben az összefüggésben a NATO-t és nem az amerikaiak képességét képviselik, és emiatt úgy gondoljuk, hogy a nukleáris robbanófejek Németországból vagy máshonnan való eltávolításának kérdését a NATO-szövetségeseknek – beleértve az Egyesült Államokat is – kell megvitatnia. Ezt nem az EU-nak, mint különálló többoldalú szervnek kell megvitatnia.

Nuno Melo (PPE) írásban. – (PT) A közös kül- és biztonságpolitika és az európai biztonság- és védelempolitika két alapvető pillér, amely lehetővé teszi az EU számára, hogy a nemzetközi közösségen belül fő szereplője legyen a kihívások és veszélyek elleni küzdelemben, amelyeket európai biztonsági stratégia keretén belül azonosítottunk.

Annak ellenére, hogy az EU úgy véli, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsa az elsőszámú felelős fél a világbéke és biztonság fenntartásában és megővésében, az EU-nak olyan politikákra van szüksége, amelyek hatékonyak és amelyekkel valamennyi tagállam egyetért, hogy ezáltal hatékonyan tudjon válaszolni a globális jellegű kihívásokra és veszélyekre.

Willy Meyer (GUE/NGL) írásban. – (ES) Én a Danjean-jelentés ellen szavaztam, mert olyan jövőbeni közös kül- és biztonságpolitikát javasol, amely az EU, valamint az EU általi beavatkozások militarizálásának elősegítésére összpontosít. Nem javasol semmilyen polgári vagy békés elképzelést vagy megoldást a konfliktusokra, ehelyett a védelemre és az EU militarizálására összpontosít. Azért is ellenzem továbbá a

szöveget, mert a Lisszaboni Szerződésre és annak alkalmazására utal. Ez a hatalom centralizálása felé való elmozdulást ösztönzi, parlamenti ellenőrzési rendszer nélkül, amely a nemzetközi szinten katonai szereplővé fogja változtatni az EU-t. Az EU és a NATO közötti állandó, strukturált együttműködés helyett, amelyet a jelentés támogat, én amellett vagyok, hogy valamennyi tevékenységet szigorúan az Egyesült Nemzetek Alapokmánya és a nemzetközi jog keretén belül irányítsunk, és szigorúan tegyünk különbséget a két intézmény között.

Andreas Mölzer (NI) *írásban.* – (DE) Danjean úr jelentése az európai biztonsági stratégia és az európai biztonság- és védelempolitika végrehajtásáról nagyon átfogó és számos olyan témával foglalkozik, amelyek nagyon fontosak Európa számára. Ugyanakkor hiányzik az EU következő pár évre vonatkozó külpolitikájának alapvető megformálására való egyértelmű összpontosítás, valamint egy szigorú politikai irányvonal. Egyrészt a jelentés erősíteni akarja az EU autonómiáját más globális szereplőkkel szemben, különös tekintettel az Egyesült Államokra, egy erőteljes kül-, biztonság- és védelempolitika által, és ezt üdvözlendőnek tartom. Azonban a jelentés újból az EU és a NATO közötti szoros együttműködést támogatja, és például közös intézményi struktúrákat kíván létrehozni. A közös biztonság- és védelempolitikáról (KBVP) szóló fehér könyv kidolgozására való felhívás, amely egyértelműen meghatározza a politika célkitűzéseit, nagyon is üdvözlendő. Noha kritikus vagyok az Európai Unió növekvő centralizmusát illetően, támogatom az állandó uniós műveleti központ létrehozását.

Egy ilyen központ lehetővé tenné számunkra, a különböző műveletek hatékonyabb megtervezését és végrehajtását. A munka megduplázásának kiküszöbölésével költségmegtakarítást tudunk elérni. A természeti katasztrófákra vonatkozó szolidaritási klauzula, amelyre utalás történt, és hasonlóképpen az európai polgári védelmi erő létrehozása, kétségkívül megfontolandó, és törekednünk kell rá. Mindamellet a különböző területeken nem egyértelmű állásfoglalás miatt arra kényszerültem, hogy tartózkodjam a szavazástól.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) *írásban.* – Végül tartózkodtam az európai biztonsági stratégia végrehajtásáról (A7-0026/2010). szóló éves jelentésről való zárószavazáson. Ez volt számunkra a legösszetettebb és leginkább kényes jelentés, de sikeresek voltunk. A 11 módosításunk közül kettő és felet elfogadtak (közülük az egyik nagyon fontos, amely arra szólítja fel a külügyi főképviselet/a Bizottság alelnökét, hogy győzze le a polgári és katonai tervezési képességek közötti egyensúlyhiányt). Más jelentős változtatást nem szavaztak meg. A jelentést végül 480 igen és 111 nem szavazattal elfogadtuk. Ahogy mondtam, én a képviselőcsoportommal együtt tartózkodtam.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL) *írásban.* – (SV) Én a jelentés ellen szavaztam. Ez a dokumentum a leginkább katonai jellegű, amelyet a Parlamentben eltöltött éveim során olvastam. Az Európai Parlament az állandó műveleti központ létrehozására szólít fel, amely a katonai műveletek operatív megtervezéséért és irányításáért, valamint a NATO-val való együttműködés megerősítéséért lesz felelős. Az Európai Védelmi Ügynökség katonai ürfelügyeleti képességet fog kifejleszteni. Tengerészeti felügyeleti képességet is létre fognak hozni továbbá, amely többek között az „illegális” bevándorlást fogja korlátozni. A jelentés felszólít továbbá arra, hogy a korábbinál több tagállam vegyen részt az EU katonai műveleteiben. Az EU és a Parlament bele fog folyni a NATO-ra vonatkozó stratégiai koncepcióról szóló megbeszélésekbe. Egy el nem kötelezett ország polgáraként nem tudom támogatni ezt a széles körű jelentést.

Traian Ungureanu (PPE) *írásban.* – (RO) Szeretném megköszönni valamennyi képviselőtársamnak itt az Európai Parlamentben, hogy támogattak a plenáris ülésen azáltal, hogy az európai biztonsági stratégiáról szóló Danjean-jelentés 34. módosítása mellett szavaztak.

Azzal a céllal kezdeményeztem a 34. módosítást, hogy módosítsam a jelentés 87. bekezdésének szövegét, amely a rakétaelhárító pajzs Európában való kifejlesztéséről szól, egy kétoldalú megállapodás nyomán, amely az Egyesült Államok és a tagállamok – beleértve Romániát is – között jött létre. A módosítás az arra vonatkozó ajánlás eltávolítását javasolja, hogy ezt a rendszert „az Oroszországgal való párbeszéd” során fejlesszük ki, ezt a sokkal kiegyensúlyozottabb „kontinentális szintű párbeszéd” kifejezéssel helyettesítsük. Az új amerikai projekt, amely magába foglalja a rakétaelhárító védelmi pajzs kifejlesztését, szigorúan védekező jellegű és teljes Kelet-Európa és a Nyugat-Balkán védelmét biztosítja. A projekt nem Oroszország ellen irányul. Nem gondolom következőképp, hogy bármi indokolná, hogy Oroszország résztvevő, és esetlegesen döntéshozó legyen a projekt létrehozásában.

Ezek a megfontolások alkották a 34. módosítás alapját. Örülök neki, hogy ezt a módosítást 358 igen szavazattal fogadtuk el. A támogató szavazatok száma hangsúlyozza, hogy a támogatás meghaladta a képviselőcsoportok és nemzeti társulások határait, kimutatva az állásfoglalásra irányuló indítvány fontosságát és az európai többség meglétét, amely azonos álláspontot képvisel.

Állásfoglalásra irányuló indítvány RC-B7-0137/2010

Nikolaos Chountis (GUE/NGL) *írásban.* – (EL) Úgy gondolom, hogy az arra irányuló erőfeszítések fokozása, hogy megelőzzük a nukleáris fegyverek elburjánzását és egy nukleáris fegyverektől mentes világot teremtsünk, abszolút és fontos prioritás. A nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződés (NPT) megerősítése azért, hogy azt valamennyi tagállam aláírja és alkalmazza ezen a kereten belül történik. Amellett döntöttem, hogy tartózkodom ennek az állásfoglalásra irányuló indítványnak a kapcsán, mert egy olyan alapvető pontot tartalmaz, amelyet ellenzek és amelyet az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport sikertelenül próbált megváltoztatni. Arra a kifejezésre és nézőpontra gondolok, hogy az EU bevethet „bármilyen rendelkezésre álló eszközt, hogy megelőzze, megakadályozza, megállítsa, és ahol lehetséges, megszüntesse azokat a proliferációs programokat, amelyek komoly problémákat okoznak”. Konkrétan szólva, a katonai eszközök használata vagy az azok használatával való fenyegetés, különösen ami Iránt illeti, rendkívül veszélyes, nem lesz pozitív eredménye a békére nézve és ellentétes az EU általi katonai tevékenységről alkotott baloldali elképzeléssel.

Diogo Feio (PPE) *írásban.* – (PT) A nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződés aláírása mögött rejlő elvek, amelyek a hidegháború idejére nyúlnak vissza, még a mai napig helytállóak és most még sürgetőbbek. A szovjet blokk összeomlása a nukleáris anyagok különböző államokba való elterjedéséhez vezetett, és a felhasználás és tárolás feletti egységes ellenőrzés megszűnése aggodalmakat eredményez azok felelőtlen felhasználása vagy elhasználódása kapcsán, amelynek elképzelhetetlen következményei lehetnek az egészségre vagy a régió biztonságára.

A „nukleáris klub” tagjai számának növekedése, a terroristafenyegetés, és az, hogy ma viszonylag könnyen lehet tömegpusztító fegyvereket építeni, mind növelik a nyugtalanság érzését, amelyben ma élünk. Az Európai Uniónak el kell fogadnia egy közös és következetes álláspontot e kérdésekről, amelynek célja egy biztonságosabb és egyre inkább fegyvermentes világ létrehozása.

José Manuel Fernandes (PPE) *írásban.* – (PT) A nemzetközi változások új lehetőségeket biztosítanak a nukleáris fegyverek elterjedése megakadályozásának kérdésével kapcsolatban. Hivatali ideje elején Obama elnök kijelentette egy nukleáris fegyverek nélküli világ iránti ambícióját és ígéretet tett rá, hogy aktívan törekszik az Egyesült Államok által végzett nukleáris kísérletek teljes tilalmának ratifikálására. Az Uniónak meg kell birkóznia a nukleáris fegyverek elterjedése megakadályozásának kihívásaival, különösen az Irán és Észak-Korea által támasztott kihívásokkal, amelyek továbbra is a legnagyobb veszélyt jelentik a nemzetközi biztonságra. A nukleáris fegyverzet csökkentését illetően a prioritás a két legnagyobb arzenál, azaz Oroszország és az Egyesült Államok fegyverzete csökkentésének folytatása, ők birtokolják a világ meglévő nukleáris fegyvereinek 95%-át. A Parlament közös és ambiciózus állásfoglalást vár az Európai Uniótól a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződés szerződő feleinek következő felülvizsgálati konferenciáján.

João Ferreira (GUE/NGL) *írásban.* – (PT) A nemzetközi szintű nukleáris lefegyverzés alapvető fontosságú. Ez igazolja, hogy szükség van a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződés (NPT) elősegítésére és megerősítésére, továbbá annak biztosítására, hogy azt valamennyi tagállam ratifikálja. A jelenlegi nemzetközi hangulatban egy újabb nukleáris fegyverkezési verseny veszélye komoly aggodalomra ad okot.

A lefegyverzés megkövetelése és az új nukleáris fegyverek kifejlesztésének, gyártásának és tárolásának befejezése alkotja az NPT szellemét és formáját. Az Irán nukleáris programjairól szóló folyamatos viták békés megoldást igényelnek, olyan tárgyalások alapján, amelyeket fontos folytatni. Bármilyen katonai tevékenység vagy erő alkalmazásával való fenyegetés ellentétes hatást vált ki, és olyan következményei lesznek, amelyek potenciális veszélyt jelentenek a régió számára. Ebben a tekintetben egyértelműen elleneznünk kell az olyan terveket, amelyek bármilyen módon utat nyithatnak a katonai beavatkozás igazolásához, mint az elfogadott közös állásfoglalás G. preambulumbekézése.

Charles Goerens (ALDE) *írásban.* – (FR) Az iráni probléma áll a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződés (NPT) felülvizsgálati konferenciára való felkészüléssel kapcsolatos vita középpontjában. Röviden összefoglalva: Irán, az NPT-t elfogadva, idővel feladta azt a lehetőséget, hogy nukleáris fegyverekkel szerelkezzen fel. Amennyiben az Iráni Köztársaság nem tartaná tovább tiszteletben kötelezettségeit, abból két probléma adódna. Rövid távon ez veszélyt jelentene a régió stabilitására, ahol valamennyi szereplő hajlandó radikális állásfoglalást elfogadni. Közép- és hosszú távon, amennyiben Irán visszautasítja az NPT rendelkezéseit, az komoly precedenst jelentene a regionális és globális biztonságra vonatkozóan egyaránt. Egyértelműen úgy tűnne, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa tagjainak

agitálása, akik vétójoggal rendelkeznek, valamint Németország már nem elegendő ahhoz, hogy átszervezzék a dolgokat. Az Egyesült Államoktól és Oroszországtól érkező határozott jelzés, amely szerint mindketten egyoldalúan hajlandók arra, hogy csökkentsék nukleáris fegyverzetüket, felelősségérzettel ruházná fel az átlagos nukleáris nagyhatalmakat, akik szintén hajlandók a lefegyverkezésre. Végül, egy határozott gesztus a nagyhatalmak részéről talán meggyőzhetné azokat az országokat, amelyek jelenleg nukleáris know-how-t szereznek, hogy hagyják abba projektjeiket.

Richard Howitt (S&D) *írásban.* – A munkáspárti európai parlamenti képviselők szeretnék mély elkötelezettségüket kifejezni a nukleáris fegyverek nélküli világ elérése iránt. Büszkék vagyunk rá, hogy nukleáris hatalomként Nagy-Britannia vezeti a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló megállapodás elérésére irányuló erőfeszítéseket májusban New Yorkban, amely globális konszenzust igényel. Támogattuk ezt az állásfoglalást, azzal az egyértelmű céllal, hogy azt az üzenetet küldjük, hogy az Európai Parlament és a munkáspárti európai parlamenti képviselők minden arra irányuló erőfeszítést támogatni fognak annak biztosítása érdekében, hogy magunk mögött hagyjuk a régi rossz időket, amelyeket a nukleáris holtponatok és a kölcsönösen biztosított rombolás jellemezett.

Úgy döntöttünk, hogy tartózkodunk a 2. módosítás kapcsán, mivel úgy gondoljuk, hogy a katonai doktrínákról a nemzeti kormányoknak kell dönteniük és az nem az Európai Parlament kiváltsága. Szintén csatlakoztunk képviselőcsoportunkhoz a 3. módosítás támogatásában, mert úgy gondoljuk, minden államnak joga van polgári célú nukleáris atomerőmű létrehozásához, azonban ezeknek az államoknak a felelőssége a nukleáris fegyverek kifejlesztésének visszautasítása. A munkáspárti európai parlamenti képviselők továbbra is támogatják a vegyi fegyvereket birtokló államok lefegyverzését, hogy megakadályozzuk újabb államok proliferációját, és végül egy nukleáris fegyverektől mentes világot hozunk létre.

Sabine Lösing (GUE/NGL) *írásban.* – Teljes mértékben tisztában vagyok vele, hogy a nemzetközi nukleáris leszerelés és ezáltal az NPT megerősítése és annak valamennyi tagállam általi ratifikálása kiemelkedő fontosságú, és minden erőfeszítést meg kell tenni, hogy a szerződés valamennyi aspektusát végrehajtsuk. A hatékony többszörös erőfeszítések biztosításához a nukleáris fegyverektől mentes világ mielőbbi létrehozásának alaposan kidolgozott víziója keretein belül kell azokat meghatározni. Az NPT 6. cikke értelmében ragaszkodnunk kell a nukleáris fegyverekkel rendelkező államok teljes leszerelésére vonatkozó elkötelezettségéhez, mivel ez kulcsfontosságú ígéret volt és számos ország aláírta az NPT-t, és ezáltal véglegesen lemondott a nukleáris fegyverekről. Ellenezzük a közös állásfoglalásban (G preambulumbekkezdés) található kifejezést: „... a rendelkezésre álló valamennyi eszköz felhasználása annak megakadályozására...”

Figyelmeztetek rá, különösen Irán esetében, hogy a proliferáció megszüntetésére irányuló valamennyi katonai tevékenység ellentétet hatást vált ki és meglehetősen veszélyes. Meggyőződésem szerint a proliferáció problémájának legjobb kezelési módja az atomenergia megszüntetése egyszer s mindenkorra, mivel annak polgári célokra való felhasználása már önmagában nagy veszélyt jelent, továbbá nem lehet teljes mértékben kizárni, hogy a polgári nukleáris technológiát nem fogják katonai célkora felhasználni.

Nuno Melo (PPE) *írásban.* – (PT) A tömegpusztító fegyverek elterjedése valóban komoly fenyegetést jelent az emberiségre, a békére és a nemzetközi biztonságra. Az ellenőrizetlen és gyakran fundamentalista szélsőséges terrorizmus félelmet kelt a világban és próbáljuk megakadályozni, hogy gátlástalan vezetőkkal rendelkező csoportok és kormányok ilyen technológiához jussanak.

Fontos éppen ezért, hogy az ilyen fegyverekkel rendelkező kormányok progresszív módon mutassák ki, hogy csökkenteni kívánják fegyverzetüket, jó példát mutatva ezáltal. Az ez év áprilisára tervezett következő csúcstalálkozó jelentősen hozzájárulhat ehhez a kérdéshez, és komoly elvárások vannak a nagyobb szigorúság és a nukleáris anyagok illetéktelen kereskedelme feletti ellenőrzést illetően.

Abban is bízunk, hogy az Egyesült Államok és Kína komoly szerepet játszik a Koreai-félsziget nukleáris lefegyverzésében. Fontos, hogy az államok ne távolodjanak el a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződéstől, mivel ez mindannyiunkat és nem csak néhány országot érint.

Zuzana Roithová (PPE) *írásban.* – (CS) Örülök neki, hogy az Európai Parlament egyértelműen elfogadta a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló jelentést. Keresztényként üdvözlendőnek tartom azt a tényt, hogy a nyugati civilizációk képviselői, több mint 60 évvel a háború végét követően felismerték, hogy a nukleáris fegyverek jelenléte hatalmas globális veszélyt rejtget és ezért azok csökkentésére irányuló erőfeszítéseket tettek. Az a tény, hogy Irán és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság nem akarja aláírni a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződést, komoly veszélyt jelent. Ezek az országok továbbá nem teljesítik a nukleáris biztonsággal kapcsolatos nemzetközi kötelezettségeket. Az a tény, hogy Irán megtagadja a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség ellenőrei számára a nukleáris

létesítményeihez való hozzáférést, komoly biztonsági veszélyt jelent, nem csak a közvetlen közelében lévő államok, hanem az EU számára is. Befejezésül szeretném megköszönni a képviselőknek erőfeszítéseiket, hogy az állásfoglalás szövegét a lehető legkiegyensúlyozottabbá tették.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) írásban. – Végül igennel szavaztam a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló szerződésről szóló összetett állásfoglalásról (RC7-0137/2010). Alapvetően örülök, hogy az Európai Néppárt, a szocialisták, a Zöldek/ALE és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európaért képviselőcsoport által beterjesztett eredeti szöveget hagytuk jóvá és a négy módosításunk közül egyet elfogadtunk (331 igen és 311 nem szavazattal), különösen, hogy meglepő módon ez a módosítás szólította fel valamennyi felet katonai doktrínáik felülvizsgálatára, azzal a céllal, hogy lemondjanak az első csapás lehetőségéről. Meghiúsították az Európai Néppárt azon erőfeszítéseit, hogy eltörölje a Közel-Keletet is magába foglaló nukleáris fegyverektől mentes övezetről szóló vonatkozó bekezdést.

Geoffrey Van Orden (ECR) írásban. – Az állásfoglalásnak számos olyan eleme van, amellyel egyetértünk. Határozottan támogatjuk a nukleáris fegyverek elterjedésének megakadályozásáról szóló erőteljes és hatékony szerződést. A szerződés azonban jelenlegi formájában tartalmaz néhány haszontalan elemet és az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoport ezért tartózkodott. Az L. preambulumbekkezdés megkérdőjelezi a taktikai nukleáris fegyverek birtoklását öt nem nukleáris európai országban. Mi támogatjuk az ilyen fegyverek további jelenlétét, mivel hozzájárulnak az USA európai béke iránti elkötelezettségének tehermegosztásához és biztosításához. Számos helyen burkolt kritika éri a közeli szövetségeket, holott azokat kéne kritizálnunk, aki a nemzetközi biztonságot veszélyeztetik. Sem az Egyesült Királyság, sem Franciaország, sem az Egyesült Államok nem állít elő hasadóanyagokat nukleáris fegyverek gyártásához. Az más dolog, hogy a hasadóanyagok előállítására szolgáló létesítményeiket ezen a ponton meg kellene számolni. A Közel-Keleten egy nukleáris fegyverektől mentes övezet létrehozására való felhívás középpontjában egyértelműen Izrael áll. Izrael egzisztenciális veszély fenyegeti szomszédai részéről, amelyek közül többen kifejlesztettek nukleáris és egyéb tömegpusztító fegyvereket, és ezek közül egy, Irán, mindenképpen ebben az irányban halad tovább.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.55-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: SCHMITT ÚR

alelnök

10. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

(Az előző ülés jegyzőkönyvét elfogadták)

11. Az Északi-sarkvidékre vonatkozó uniós politika (vita)

Elnök. – A következő pont az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseletének/a Bizottság alelnökének nyilatkozata az Északi-sarkvidékre vonatkozó uniós politikáról

Catherine Ashton a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviseletje. – Elnök úr! Nagy örömmre szolgál, hogy lehetőségem nyílt megvitatni Önnel a véleményem szerint az Európai Unió Északi-sarkvidékre vonatkozó formálódó politikáját. Egyre növekvő politika jelentőséggel bír, fontos kérdéssről van szó, és úgy gondolom, hogy ekképp is kell kezelnünk azt.

A koppenhágai tárgyalásokat követően helyes, hogy több figyelmet fordítunk a világ e részére, amely az éghajlatváltozás legkézzelfoghatóbb következményeinek lehet tanúja. A tudományos eredmények azt mutatják, hogy a jégtakarók vastagsága az elmúlt évtized során a felére csökkent.

Más környezeti változások is egyre jelentősebb hatást gyakorolnak az Északi-sarkvidék lakosaira, a biológiai sokféleségre és a tájra, a szárazföldön és a tengeren egyaránt. Nemzetközi szereplőként folyamatosan fokozzuk az Északi-sarkvidéket érintő problémákkal kapcsolatos tevékenységünket. Mint azt tudják, a Bizottság 2008 végén közleményt adott ki az Északi-sarkvidékről, amelyet 2009 decemberében a sarkvidéki kérdésekre vonatkozó átfogó következtetések követtek.

Úgy vélem, mindez egy egységes, átfogó sarkvidék-politika fokozatos kidolgozásának következő lépését jelenti. Mint tudják, a Bizottságot felkérték, hogy 2011 júniusában készítsen nyomon követési jelentést, ami újabb lehetőséget biztosít majd számunkra a közös gondolkodás elmélyítésére. Mindez a munka folyamatban van, ezért ma igen kíváncsian várom, hogy hallhassam a Tisztelt Ház képviselőinek véleményét.

Ezzel összefüggésben a Bizottság nagyra értékelte a sarkvidéki kormányzásról szóló, 2008. októberi állásfoglalásukat, amely megfelelő lendületet adott a közlemény szövegezésére irányuló bizottsági munka utolsó szakaszainak. A Parlament támogatását kérjük arra irányuló erőfeszítéseinkhez, hogy biztosíthassuk az Európai Unió felelős és tiszteletreméltó szereplőként való elismerését az Északi-sarkvidéken. Földrajzi helyzetünk és a sarkvidéken jelenleg folyó programjaink szolgálnak kiindulópontként, ezt azonban tovább szeretnénk bővíteni.

A munkának három fő területe van, amelyekről röviden említést tennék. Először is szeretnénk hozzájárulni az északi-sarkvidéki régió, többek között az ott élők védelméhez. Az Északi-sarkvidék ökoszisztémája törékeny, ezért maximális szintű védelemre és biztosítékokra van szüksége. Ugyanakkor az éghajlatváltozás miatt a sarkvidék erőforrásai egyre könnyebben elérhetők. Ez lehetőségeket teremt, amelyeket azonban rendkívül óvatosan kell kezelnünk.

Gondoskodni kívánunk róla, hogy polgárainkkal és vállalkozásainkkal szemben tisztességesen járjunk el, többek között a közlekedés és a természeti erőforrások területén, ezt pedig rendkívül határozott és körültekintő módon, megfelelő környezeti garanciákkal kell végrehajtani. Mindkét célkitűzést az uniós intézményekkel és a tagállamokkal, elsősorban a három sarkvidéki tagállammal közösen lehet és kell kidolgozni. Továbbra is valamennyiüknek szorosan együtt kell működniük az Északi-sarkvidék más érdekeltjeivel.

Harmadik célkitűzésünk az, hogy elősegítsük a tekintélyes mértékű és fokozott kormányzati megoldásokat, amelyek segítségével kezelni lehetne a sarkvidéki régiót érintő számos kihívást. Ez magában foglalja a meglévő megállapodások, keretek és megoldások végrehajtását, ideértve a Sarkvidéki Tanácsot is, valamint az ENSZ tengerjogi egyezményének teljes körű tiszteletben tartását. Szükség esetén azonban körültekintően meg kell vizsgálnunk, vajon ezek a megoldások kiegészíthetők és bővíthetők-e, és ha igen, hogyan.

A hitelesség érdekében fel kell ismernünk, hogy az északi-sarkvidéki régió rendkívüli módon különbözik az Antarktiszról, és e felismerésnek kell meghatároznia politikai fellépésünk irányát. Az Antarktiszról eltérően – amely egy óceánnal körülvett hatalmas lakatlan kontinens – az Északi-sarkvidék egy szárazfölddel övezett tengeri térség, amely több ezer éve lakott terület, és amely szuverén államokhoz tartozik. Ennek megfelelően irreálisak azok a javaslatok, amelyek szerint a sarkvidéki régióra vonatkozóan le kellene másolni az Antarktisz-egyezményt, és feltehetőleg károsan befolyásolnák az általunk kialakítani szándékozott proaktív szerepet.

Mint azt tudják, e meglátást a Tanács is osztja. Ószintén folytatni kívánjuk az Európai Parlamenttel való szoros együttműködést az északi-sarkvidékkel kapcsolatos uniós politika fokozatos kidolgozására vonatkozó közös célunk megvalósítása során, és együtt kell működnünk az Északi-sarkvidék országaival és a nemzetközi közösséggel, hogy megtaláljuk a leghatékonyabb módot az Északi-sarkvidéknek a jövő generációk számára történő megőrzésére és védelmére.

Michael Gahler a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, alelnök asszony! Hálásan köszönöm, hogy megnyitotta a mai vitát e témában, amely véleményem szerint fontos kérdés. A mai vitában részt vevők is egyetértenek majd ezzel, és úgy vélem, a vita végére jelentős mértékű konszenzust érhetünk el. Én vagyok az előadója annak a kapcsolódó jelentésnek, amely még szövegezésre vár, és kész vagyok szorosan együttműködni valamennyi érintett féllel.

Számos kulcsszót említett. A környezet védelme rendkívül fontos. Említette a helyi lakosokat, a tengerszint alatt fellelhető erőforrásokat, a halászatot. Egy további kulcsszó a hajózás, az éghajlatváltozás nyomán megnyíló hajózási útvonalak: az északnyugati átjáró és az északkeleti átjáró.

E két átjáró közelében három sarkvidéki tagállamunkkal együtt természetesen megtalálható legalább két globális szereplő – az Egyesült Államok és Oroszország –, valamint Kanada személyében egyik fő partnerünk is. Ezek az államok azok a közvetlenül szomszédos területek, amelyekkel a most létrehozni kívánt szakpolitikával összefüggésben mindenféleképpen szorosabbra kell fűzni és javítani kell a kapcsolatainkat.

A nyersanyagok tekintetében különösen adott az együttműködés lehetősége – mindez azonban konfliktusforrás is lehet, ha nem a megfelelő megközelítést alkalmazzuk. Az EU semmiképpen nem fogja kitűzni saját zászlaját a tengerfenéken, ahogyan az oroszok tették. Ugyanakkor párbeszédet kell kezdeményeznünk az említett érintett felekkel annak érdekében, hogy ily módon egyetértésben

megvalósíthassuk a régió számára a környezetvédelem, az erőforrások kitermelése és a helyi lakosok jogainak szempontjából fontos célokat.

Liisa Jaakonsaari az S&D képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Korábban Hillary Clinton amerikai külügyminiszter egy interjúban elmondta, milyen nehéz a feladata, és úgy fogalmazott, az abban áll, hogy egyik válságtól megy a másikig. Sajnálatos módon rendkívül kevés idő maradt arra, hogy az olyan meghatározó jövőbeni kihívásokkal foglalkozzunk, mint a sarkvidéki régió fejlődése.

Ashton bárónő, feltételezem, mostanra Ön is hasonló nehézségeket él át, ezért nagyra értékeljük, hogy ilyen korai szakaszban vitát kezdeményezett az Északi-sarkvidékkel kapcsolatos politikáról, valamint hogy a hétvégén a sarkvidéki régióhoz tartozó Lappföldre látogat. Ott minden bizonnyal hasznos információkhoz jut majd.

A most megnyíló északi-sarkvidéki kincsesláda tele van gazdasági lehetőségekkel, ugyanakkor számos környezeti és biztonsági kockázatot, valamint az őslakosok sorsát érintő veszélyeket rejt magában. A globális felmelegedés új tengeri útvonalakat nyit meg és lehetővé teszi a kőolaj- és földgázforrások környezetvédelmi szempontból pusztító jellegű kitermelését. Többek között a Svéd Nemzetközi Békekutató Intézet (SIPRI) már közzé is tett egy tanulmányt Kína északi-sarkvidéki politikájáról, amely a vészjósló „A jégmentes Északi-sark” címet viseli. Az Európai Uniónak ezért haladéktalanul intézkednie kell és létre kell hoznia saját sarkvidék-politikáját.

A Bizottság Ön által ismertetett következtetései üdvözlendőek, amennyiben a régiót, annak kőolaj-, földgáz- és ásványkészleteivel együtt nem egy új Eldorádónak tekintik: a legfontosabbak az ott élő emberek, és ez a helyzet rendkívül fontos összetevője. Az EU-nak emellett késznek kell lennie arra, hogy konstruktív megbeszéléseket folytasson az őslakosokkal, és ez az egyik módja, hogy az Unió döntő szerepet játsszon a sarkvidék-politikában. A fókavadászat közelmúltbeli parlamenti korlátozása például komoly felháborodást keltett az őslakosok körében.

Nagyon fontos, hogy megerősítsük a Sarkvidéki Tanács helyzetét, éppen ezért nagyobb befolyást kell gyakorolnunk elsősorban Kanadára és Oroszországra annak érdekében, hogy az Európai Unió a jelenleginél döntőbb szerepet játszhasson. A sarkkutató az egyik jelentős együttműködési terület; a Lappföldi Egyetemen, ahová Ön is látogat majd, található például a Sarkvidéki Egyetem székhelye, és biztos vagyok benne, hogy a sarkvidék információs központnak a Bizottság által is jelzett létrehozását követően Rovaniemi megfelelő helyszínnek bizonyul majd.

Ezenfelül az Európai Unió saját struktúráit is meg kell erősíteni. Sajnálatos módon úgy tűnik, hogy a Tanácsban a Déli és a Keleti Dimenzió maga alá gyűrte a Jeges-tengert, így most ki kell tárnunk az Északi Dimenzió e sarkvidéki ablakát. Ashton bárónő, a Bizottságnak tisztáznia kell az egyes főigazgatóságok szerepét, és ki kell jelölnie a sarkvidéki kérdésekért felelős személyt.

Diana Wallis az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A következőt mondanám a főképviselelőnek: nagyon köszönöm a nyilatkozatát. Úgy gondolom, itt az ülésteremben sokunk számára nagy öröm, hogy folytatja a Bizottság által megkezdett és tavaly ősszel az elnökség nyilatkozatai által követett munkát.

Kiemelte az Északi-sarkvidék természetének és környezetének sebezhetőségét. Ez a törékeny jelleg, ahogyan Ön is elismerte, globális kérdés, nem csupán Európát vagy az Északi-sarkvidék országait érintő probléma.

Az Északi-sarkvidék ezzel együtt páratlan lehetőséget teremt a többoldalú együttműködésre. Számunkra, az EU számára is rendkívüli, hogy az Északi Dimenzió keresztül pozitív kapcsolatot alakíthatunk ki Oroszországgal. Ezen az alapon más partnereinkkel mindenképpen tovább kell építenünk.

Az együttműködésnek azonban a sarkvidék egészén tartalmazni kell lennie, és aggasztó – erre pedig nem tért ki a nyilatkozatában –, hogy formálódik egy öt part menti sarkvidéki állam alkotta belső kör, amely a Sarkvidéki Tanács keretein kívül tárgyal. Ez súlyosan alááshatja a rendkívül értékes együttműködést, és ezért komolyan kell vele foglalkoznunk.

Hasonlóképpen – az EU mint közösség – elutasította a megfigyelői státusz iránti kérelmünket. Meg kell javítanunk néhány kerítést, és meg kell próbálnunk helyreállítani a bizalmat az iránt, amit az Északi-sarkvidéken létre kívánunk hozni.

Úgy gondolom, a Bizottság eredeti közleménye lenyűgöző dokumentum volt a tekintetben, ahogyan egyesítette a Bizottság különböző főigazgatóságainál felmerülő számos egymással átfedésben álló kérdést. Ez kedvező alapot teremt, amelyre építhetünk. Valamennyien érdeklődve várjuk, hogyan koordinálja majd

ezt a politikát az új Bizottsággal együttműködve és sajátos kettős szerepében eljárva. Mindazonáltal köszönet az indítáért.

Satu Hassi a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Egyfajta kulturális skizofrénia jellemzi az Északi-sarkvidékkel kapcsolatos hozzáállásunkat. Egy részről szívünkön viseljük a sorsát. Meglehetősen nyilvánvaló, hogy az éghajlatváltozás más területekkel összehasonlítva a sarkvidéken gyorsabban zajlik. A régióról azt mondták, olyan, mint „kanári a bányában”.

1979 óta a Jeges-tenger jégtakarójának éves átlagos területe hozzávetőleg 1,5 millió négyzetkilométernyit zsugorodott, amely Franciaország, Olaszország, Spanyolország és az Egyesült Királyság együttes területének felel meg. Az olvadási folyamat felgyorsítja az éghajlatváltozást, mivel csökkenti a Föld fényvisszaverő képességét, más néven albedóját. Az olvadás nyomán a tundrán metán szabadul fel, és ugyanígy a tengerfenék is bocsáthat ki metánt. A metán még inkább fokozza az éghajlatváltozást. Az olvadás folyamata ezenfelül lehetővé teszi, hogy a sok év alatt felhalmozódott mérgező anyagok a környezetbe jussanak.

Még aggaszt bennünket a helyzet, ezzel egyidejűleg máris megkezdődött a sarkvidéki olaj- és földgázláz. Az országok a tengerfenék felosztásának módjáról vitatkoznak és tárgyalnak. Az őslakosokat ráadásul mindezek során nagyrészt figyelmen kívül hagyják.

Az EU-nak a fenntartható fejlődést célzó következetes megközelítést kell népszerűsítene. Féken kell tartania az euró- és dollárjelek csillogó képét, és az Antarktiszra vonatkozóhoz hasonló megállapodás segítségével támogatnia kell az északi-sarkvidéki régió védelmét. Az őslakosokat is be kell vonni a régiót érintő döntéshozatali folyamatokba. Bármilyen történet is, a térség szerves erőforrásainak kiaknázására 50 éves moratóriumot kell elrendelni.

Meg kell értenünk, hogy a régióban található természet és élővilág érzékeny és sérülékeny. Az olajfúrás például jóval komolyabb problémákkal és súlyosabb kockázatokkal jár itt, mint máshol. A hajózási vállalatoknak is el kell ismerniük a régióban jelentkező hatalmas nehézségeket és veszélyeket. Semmit sem ér, ha az általunk hozott döntéseket egyszerűen felcímkézzük a környezetre és az őslakosokra vonatkozó néhány szép szóval, tényleges tetteink azonban komolyan kockáztatják a környezet visszafordíthatatlan szennyezését, és megsértik az őslakos népesség jogait.

Charles Tannock az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Amikor Dánia 1973-ban csatlakozott az EU-hoz, az EU Grönland Dániától való függése révén egy sarkvidéki dimenzióval bővült. 1985-ben Grönland az EU-ból való kilépés mellett döntött, amikor azonban Svédország és Finnország 10 évvel később csatlakozott, jelentős mértékben bővítették az EU-nak az északi-sarkvidéki régióhoz fűződő érdekeit.

Azóta az EU azon számos szereplő egyike lett, amelyeknek alapvető stratégiai érdeke fűződik a sarkvidékhez – annak környezetéhez és természeti erőforrásaihoz. Mivel országuk sarkvidéki területekkel is rendelkezik, az Egyesült Államok, Kanada, Oroszország, Norvégia és Izland valamennyien határozottan és erőiesen védelmezik saját érdekeiket. Az Európai Uniónak most habozás nélkül ugyanezt kell tennie, és meglátásom szerint a Sarkvidéki Tanács ehhez a legmegfelelőbb fórum. Az Uniónak a Sarkvidéki Tanácsban betöltött ad hoc megfigyelői státusza alkalmatlan erre a célra. Bízom benne, hogy a főképvisező a következő év áprilisában Grönlandon megrendezésre kerülő miniszteri találkozón ragaszkodni fog az EU állandó megfigyelői státuszához.

Sajnálatos, hogy Kanada az Unió fókatermékekre vonatkozó tilalmáért megtorlásképpen bojkottálja az EU-t, de remélem, hogy végül a józan ész győzedelmeskedik. Ennek a megközelítésnek nem sok értelme van, tekintve, hogy hat uniós tagállam, köztük hazám, az Egyesült Királyság is állandó megfigyelőként tevékenykedik. Mindazonáltal a Sarkvidéki Tanáccsal kapcsolatban példaértékű koordináció valósult meg Dánia, Svédország és Finnország között, amely egyben ahhoz is megfelelő platformként szolgált, hogy a régióban érvényesüljenek az EU átfogóbb érdekei.

Norvég szövetségesünk és az európai uniós tagságra pályázó Izland közreműködése további lendületet adott a sarkvidéki fórumon való európai részvételnek. Ez létfontosságú, mivel Oroszország kevés kétséget hagyott afelől, milyen tervei vannak a sarkvidékkel, amikor 2007-ben elhíresült módon kitűzte az orosz zászlót az északi-sarki tengerfenékre. Saját kárunkon tanultuk meg, hogy a nemzetközi ügyekben Oroszország néha saját szabályait követi. Csak a Sarkvidéki Tanács többi tagjának és megfigyelőjének egységes, az EU Északi Dimenzió politikájának keretében megvalósított fellépése fékezheti meg a Kremlt. Nem engedhetjük, hogy az Északi-sarkvidék Oroszország terjeszkedési céljainak új térségévé váljon.

Søren Bo Søndergaard a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr! Számos jó okunk van rá, hogy vitát folytassunk az Északi-sarkvidékről. Ezek közül többet már említettek. Ott van az éghajlatváltozás kérdése, amennyiben a sarkvidéki régiót súlyosan érintette a globális felmelegedés. Ott van a természeti erőforrások kérdése, amennyiben a sarkvidéki régió bővelkedik természeti kincsekben. Aztán ott van az új északi tengeri útvonal megnyitásának kérdése is, amely teljesen új közlekedési gyakorlatokat eredményez. Képviselőcsoportom számára azonban a döntő kérdés az, milyen szögből közelítsük meg az Északi-sarkvidéket. Talán szűklátókörűen mindazt a sok előnyt kellene kiindulópontként vennünk, amelyeket a sarkvidéki régió kínál az EU számára? Vagy esetleg abból kellene kiindulnunk, milyen előnyökkel járhat a sarkvidéki régió fejlődése a globális közösség számára – miközben, ne feledjük, teljes körűen tiszteletben tartjuk a sarkvidéki lakosok önrendelkezési jogát?

E kérdés fő próbája az, milyen álláspontra helyezkedünk: arra törekedjünk-e, hogy az Északi-sarkvidék olyan térséggé váljon, ahol szabadon virágozhat az új fegyverkezési verseny – Oroszország ebben aktív szerepet játszott, és mások is követték – vagy az Antarktiszhoz hasonlóan az Északi-sarkvidéknek is demilitarizált övezetnek kellene lennie? Nyilvánvaló, hogy az Északi- és a Déli-sark, az Északi-sarkvidék és az Antarktisz között vannak különbségek. Érdekes azonban, hogy az Antarktiszra vonatkozóan sikerült olyan egyezményt kidolgoznunk, amelyben kizártuk a katonai jelenlétet és előírtuk, hogy a térség kizárólag békés célokra használható. A Bizottság előtt álló legfontosabb kérdés az, törekedjen-e arra, hogy demilitarizált térséggé avassa az Északi-sarkvidéket, és ha igen, milyen konkrét kezdeményezéseket kell tennie ennek érdekében.

Timo Soini az EFD képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Az Északi-sarkvidék ügye fontos kérdés, és immár mi is foglalkozunk vele. Finnországban jól ismerjük a sarkvidéki körülményeket. Ott élünk. Ashton bárónő lappföldi látogatása alkalmával sok olyan emberrel találkozok majd, akik az Északi-sarkköről északra élnek és dolgoznak. Amikor jómagam vasárnap ellátogatok oda, sok olyan emberrel fogok találkozni, akik rendkívüli módon féltik munkájukat és megélhetésüket, hiszen egy valódi demokráciában az emberek szabadon eldönthetik, hol szeretnének élni. Ha úgy tetszik, akkor az Északi-sarkvidéken is élhetnek.

A rovaniemi Lappföldi Egyetem a finanszírozás és a kutatás tekintetében a legmegfelelőbb hely a vizsgálat lebonyolításához. Diana Wallis a „Kaleva” című finn lapban kedvezően nyilatkozott erről, és végre nagy örömmre szolgálna kijelenteni, hogy most az egyszer egyetértek egy liberális nézőponttal, így hát meg is teszem.

A jövő szempontjából három kérdést kell figyelembe vennünk: a természetet, az állatokat és az embereket. Ha e három csoport az Északi-sarkvidék valamennyi részén megfér és egymással harmóniában tudnak élni, akkor megvalósíthatjuk a fenntartható sarkvidék-politikát, valamint kihasználhatjuk annak logisztikai és gazdasági lehetőségeit, de kizárólag úgy, hogy tiszteletben tartjuk a természetet, az embereket és az állatokat.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr! Nagy örömmre szolgál, hogy részt vehetek a mai vitában, és egy igen konkrét kérdésre szeretnék kitérni, amelyet néhány eddig felszólaló kollégám már felvetett.

Kétségtelen, hogy a gyönyörű Északi-sarkvidéken nehezek az életkörülmények, ám az is kétségtelen, hogy az új technológiák és a fejlődés elkerülhetetlenül megnyitja majd a térségben a természeti erőforrások fokozottabb kiaknázásának lehetőségét, amelyre a halászat kiváló példa.

A Bizottság 2008. évi közleménye a halászat jelenlegi mértékét, valamint az új területek megnyitásának lehetőségét vizsgálja. Való igaz, hogy mindebben szisztematikus megközelítést kell alkalmazni. A fenntartható halászat védi az állományokat és biztosítja a halász közösségek jövőjét. Ugyanez a dokumentum nagyon helyesen arról is említést tesz, hogy meg kell védeni az őslakosokat és a helyi lakosságot, ezt pedig statisztikákkal támasztja alá, amelyek szerint a térségben élő négy millió személy mintegy egyharmada őslakos – ez is elismerésre méltó célkitűzés. Ugyanakkor – és most figyelmeztetném a Bizottságot – továbbra is mindkét dokumentumban találok arra utaló jeleket, hogy a Bizottság nem tanult a közös halászati politika kudarcából, amely Észak-Írországból tönkretette a halászati ipart.

A felülről lefelé irányuló megközelítés, amelynek értelmében Brüsszelből ellenőrzik és határozzák meg a szakpolitikai célokat és módszereket, csúfos kudarcot vallott, a 2008-as dokumentum és a 2009. decemberi Külügyi Tanács mégis arra enged következtetni, hogy az EU a sarkvidéki régió esetében is ugyanezt a megközelítést fogja alkalmazni. Arra biztatom a főképviselet, hogy az e területtel kapcsolatos szakpolitikai koordináció módjának feltérképezése során vegye figyelembe ezt a konkrét kérdést.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Elnök úr! A modern világ létrejöttével a sarkvidéki kérdésekkel kapcsolatos politika, amelyet szélsőséges éghajlati körülményekkel, jegesmedvékkel és határtalan jégmezőkkel azonosítottunk, új jelentőséget nyer. A nemzetközi kereskedelem fejlődése és a természeti erőforrások iránti

fokozottabb igények nyomán megnőtt az érdeklődés a régió iránt. A sarkvidéki jégtakaró gyors zsugorodása új lehetőségeket teremtett a térség hasznosítására. Az Északi-sarkvidék külterületből egyre inkább az új hajózási útvonalakat, a természeti javak és halállományok végtelen forrásait kereső országok érdeklődésének középpontjába kerül. Ezt azonban már mind tudjuk.

A kérdés az, hogyan reagáljon az Unió az Északi-sarkvidék egyfajta megszállását célzó ideges készülődésre, amely Oroszországban, az Egyesült Államokban, Kanadában és Norvégiában folyik egy ideje? Mindenekelőtt megoldást kell találnunk a sarkvidéki régió rendezetlen jogállására. Az eddigiekben alkalmazott diplomáciai eszközökön alapuló politikának nemzetközi megállapodást kell eredményeznie, amely biztosítja az esetleges területszerések tisztességes elosztását. A jogi szabályozás hiánya nyomán a régió globális jellegű konfliktus forrásává válhat. Éppen ezért szisztematikus és összehangolt fellépésre van szükség, amely szembe tud szállni a rohamos ütemben megjelenő kihívásokkal. A kutatási infrastruktúra, az ENSZ egyezményén alapuló többoldalú sarkvidéki irányítás kidolgozása és a helyi sarkvidéki lakosság bevonása csupán néhány olyan elem, amelyeket a természeti környezet védelme és az erőforrásainak fenntartható hasznosítása közötti egyensúly fenntartását célzó jövőbeni európai sarkvidéki stratégiának tartalmaznia kell.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Üdvözlöm a külügyi főképviselet.

Az Északi-sarkvidék a bolygó azon pontja, ahol az éghajlatváltozás a legnyilvánvalóbb. A globális felmelegedés miatt a jégtakaró jelentős mértékben csökkent. A mérőldkövet a 2007-es év jelentette, amikor a jégtakaró az 1970 és 2000 közötti időszakkal összehasonlítva 34%-kal csökkent.

A sarkvidéki jégtakaró olvadása azonban számos drámai következménnyel jár. Felgyorsítja az éghajlatváltozást. Korábban a sarkvidéki jégtakaró a területet érő napfény 80%-át visszaverte, amivel szabályozta a globális és a helyi hőmérsékletet. A visszaverődés mértéke folyamatosan csökken, ami a bolygón, valamint a sarkvidéki térség egészében hőmérsékletemelkedéshez vezet egy Kanadát, Oroszországot és Alaszkát érintő 1500 méteres övezetben. 2007 augusztusa és decembere között 2 °C-kal nőtt a hőmérséklet.

Ezzel egyidejűleg a jég olvadása előre nem látott változásokat eredményezett a tengeráramlatokban. Kedvezőtlenül befolyásolja a tengeri ökoszisztémákat és a halászati területeket, valamint gyengíti a tenger szén-dioxid-elnyelő képességét, mivel károsítja a planktonokat és más organizmusokat, illetve a tengerszint emelkedéséhez vezet.

Az európai polgárok ezért szomorúan hallják, milyen gyakran esik szó arról, hogy az Európai Unió is részt venne az Északi-sarkvidéket érintő környezeti katasztrófa geopolitikai előnyeinek kihasználását célzó egyre fokozódó versenyben.

Az Európai Uniónak nem lehet az a szerepe, hogy megnyerje a sarkvidéki olajért és hajózási útvonalakért folytatott nemzetközi geopolitikai küzdelmet. Szerepünknek arra kell irányulnia, hogy bármilyen új rendszer áll is fel az Északi-sarkvidéken, azon belül biztosítsuk elveink tiszteletben tartását, a terület környezeti épségének tiszteletben tartását, a nemzetközi versenyhez hasonló elvek érvényesülését és az ENSZ intézményeinek védelmét a közeledő hatalmas környezeti katasztrófával szemben.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Elnök asszony! Hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy minden jót kívánjak Ashton bárónőnek hivatali idejére, és üdvözlöm az iránti elkötelezettségét, hogy az ő szavaival élve egy egységesebb uniós sarkvidék-politika kidolgozása során szoros együttműködést kíván fenntartani a Parlamenttel.

Az Európai Uniónak természetesen központi szerepet kell játszania az Északi-sarkvidékkel kapcsolatos politikában. Két sarkvidéki állam, Izland és Norvégia az EGT tagja. Az EU környezetvédelmi, éghajlat-változási, energiaügyi, kutatási, közlekedési és halászati politikái közvetlen összefüggésben állnak a sarkvidékkel.

A Parlament svájci, izlandi, norvégiai és EGT-küldöttségének elnökeként ezért én képviselem a Parlamentet az Északi-sarkvidék Állandó Képviselőinek Bizottságában.

E tisztségemben tájékoztatni szeretném a Tisztelt Házat, hogy ez év szeptemberében a brüsszeli Parlament ad otthont a sarkvidéki régió parlamenti képviselői félévenkénti találkozásának.

(GA) A jövő héten Washingtonban, majd később, a találkozóhoz közeledve Oslóban előkészítő ülésre kerül sor. Úgy gondolom, hogy e találkozók megrendezése alapvető fontossággal bír majd az Európai Parlament és valójában az Európai Unió számára is.

Elnök. – Nagyon sajnálom, de a beszéde végét nem tolmácsolták.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Elnök asszony, Nem vagyok biztos benne, hogy az összes jelenlévő értette, amit mondtam!

Azzal fejeztem be, hogy mi rendezzük majd a konferenciát, és bízom benne, hogy természetesen szabadidejétől függően megfontolja majd az ülésen való részvételre szóló meghívásomat, Ashton bárónő. Úgy vélem, ez ideális alap az érintett kérdések jobb megismeréséhez, valamint lehetővé teszi e hatalmas terület parlamenti képviselői számára, hogy kapcsolatokat teremtsenek és megerősítsék azokat.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony! Üdvözlöm a mai vitát, és örömmel veszem, hogy Ashton bárónő is jelen van és részt vesz benne. Arról beszélt, hogy a kérdés lényege a régió és a helyi lakosság védelme. Ez kétségtelenül így van. Amikor azonban konkrétan a térség őslakosairól beszélünk, a kívülről nyújtott védelemnél többről van szó; önrendelkezési joguk tiszteletben tartásáról. A sarkvidék-politikában ennek meghatározó elvként kell szerepelnie.

A régió természetének védelmét illetően ki kell emelni, hogy nyilvánvalóan különösen sok érzékeny területtel kell számolnunk. Tisztában vagyok vele, hogy a vitában résztvevők közül sokan elutasítják a moratórium gondolatát. Talán erre utalt, Ashton bárónő, amikor úgy fogalmazott, hogy „az északi-sarkvidéki régió radikálisan különbözik az Antarktisztól”, azonban még a moratórium elvetése esetén is választ kell adnunk arra a kérdésre – méghozzá gyakorlati, nem csupán költői módon –, hogyan biztosítható a régió különlegesen érzékeny területeinek hatékony védelme az elővigyázatosság elvének megfelelően. Nem hagyhatjuk, hogy a helyzet odáig fajuljon, ahol a rövidlátó gazdasági érdekek miatt a „gáz kell, hal kell” csatakiáltás végül minden elővigyázatossági elvet felülírjon.

Egy kicsit kötözködnék a Gahler úr által elmondottakkal is. Gahler úr, Ön a konfliktus lehetőségéről beszélt. Ez kétségtelenül igaz. Már azt is láthatjuk, hogy nemzetközi szinten nem kizárólag a közös nevező megtalálására irányuló törekvések jellemzik a megbeszéléseket, máskülönben például Kanada és Oroszország nem tett volna kísérletet arra, hogy megtorpedozza az EU megfigyelői státuszát a Sarkvidéki Tanácsban. A Sarkvidéki Tanács szervezete önmagában természetesen nem bír jogilag kötelező erővel, és nem rendelkezik állandó költségvetéssel és személyzettel. Kormányzati struktúrának nem felel meg. Ugyanakkor az új kormányzati struktúrák mérlegelésekor ügyelnünk kell arra – és úgy látom, főképvisező asszony, hogy Ön is ezen az állásponton van –, hogy inkluzív módon haladjunk előre, és elismerjük, hogy más szervezetek is részt kívánnak venni mindebben.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Elnök asszony! Úgy látom, mind a Bizottság, mind pedig a főképvisező arra az álláspontra helyezkedett, hogy az EU-nak ki kell dolgoznia egy sarkvidék-politikát. Természetesen támogatom a sarkvidéki környezet védelmének elképzelését, dánként pedig különösen tudatában vagyok a geopolitikai helyzetnek. Tisztában vagyok a helyi lakosságot érintő problémákkal is, és természetesen tiszteletben kell tartanunk életmódjukat. Mindezzel együtt azonban nem hiszem, hogy az EU-nak szakpolitikával kellene rendelkeznie e területre vonatkozóan, és azt sem, hogy közigazgatási szerepet kellene vállalnia a sarkvidéki régióban. Ez sem az Unió, sem pedig az Északi-sarkvidék javát nem szolgálná.

Véleményem szerint meg kellene hagynunk az Északi-sarkvidéket a régióban közvetlenül érintett országok számára. Az EU-nak nem lehet, és nem is szabad, hogy feladata legyen valamennyi területtel kapcsolatban politikát létrehozni, a legkevésbé pedig az Északi-sarkvidék esetében, ahol hagyományosan kiváló együttműködés valósult meg, és ahol csupán két érintett ország uniós tagállam (nem pedig három, ahogyan az korábban elhangzott). Sem az Egyesült Államok, sem Kanada, sem Grönland, sem pedig Oroszország nem nyilatkozott úgy, hogy az EU tagjává kívánna válni. Talán gyanítható, hogy a térség iránti hirtelen érdeklődés oka kizárólag az, és nem egyéb, minthogy az egyes országok rá szeretnék tenni a kezüket a nyersanyagokra. Más szóval: az EU számára az Északi-sarkvidékkel kapcsolatos legjobb politika az lenne, ha csupán kívülről venne részt az eseményekben.

Nick Griffin (NI). – Elnök asszony! Létezik egy angol népmese Kanut királyról, aki azáltal, hogy megparancsolta az árnak, hogy ne emelkedjen meg és ne nedvesítse meg a lábát, megmutatta udvaroncainak, hogy a valóságot még a királyok sem változtathatják meg. Ezzel neve eggyé vált az arrogáns butasággal.

Kanut király tovább él az Európai Unió Tanácsában, amely a sarkvidéki ügyekkel kapcsolatos következtetéseit a globális felmelegedés állítólagos jelentőségével indítja és fejezi be. Ez azt jelenti, hogy nem fogadják el a tudományos valóságot. Az egyesült államokbeli Nemzeti Hó és Jég Adatközpont szerint a sarkvidéki nyári jégtakaró 2007 óta 1 059 300 négyzetkilométerrel, vagyis 26%-kal nőtt. Ez pontosan megegyezik az azon tudósok által előre jelzett adatokkal, akik tisztában voltak vele, hogy a nyári jégtakaró korábbi csökkenése, amelyet tévesen a globális felmelegedés bizonyítékaként használtak, nem volt más, mint a növekedés, csökkenés majd ismételt növekedés ősi, természetes ciklikus váltakozásának egy pillanatképe.

A sarkvidéki nyári jégtakaró tehát nem fog eltűnni 2013-ra, a jegesmedvék pedig nem fulladtak és nem fognak vízbe fulladni a globális felmelegedés miatt. Több millió keményen dolgozó választópolgár azonban lassan beleveszik az adósság és az adók tengerébe, és egyre türelmetlenebbül szemlélilik, hogy a politikai osztály a globális felmelegedés hazugságát felhasználva demokráciaellenes nemzetközi kormányzást és környezetvédelmi áladókat kényszerít rájuk.

Az ENSZ bejelentette az IPCC trükkös dokumentumainak és meghamisított statisztikáinak felülvizsgálatát. Nagy-Britannia adófizetőinek nevében arra kérem a Parlamentet, hogy tegyen ugyanígy, és ne vesztessen több pénzt az emberiség történelmének legköltésesebb égbekiáltó hazugságára.

Anna Ibrisagic (PPE). – (SV) Elnök asszony! Az Északi-sarkvidék egyedülálló régió, amelyről az olvadó jégtakaró és az ezzel járó új lehetőségek fényében egyre gyakrabban esik szó. Ez jó dolog, mivel több vitára van szükség nem csupán azt illetően, hogyan befolyásolja majd a jég olvadása a hirtelen elérhetővé váló erőforrások felhasználásával kapcsolatos lehetőségeinket, hanem az ezzel járó felelősségre és arra vonatkozóan is, hogyan tudjuk a leghatékonyabban megvédeni a sarkvidéket és az ebben a sebezhető természeti környezetben való jelenlétünk és tevékenységünk jövőbeni következményeit.

Mielőtt azonban döntést hoznánk az EU közös sarkvidék-politikájáról, több időt kell szánnunk a sarkvidéki ökoszisztéma jelenlegi helyzetének értékelésére, ellenkező esetben ugyanis nem lesz könnyű megfelelő intézkedéseket hozni. Véleményem szerint egyszerre naiv és irreális elképzelés is azt gondolni, hogy valamennyi erőforrást egyszerűen érintetlenül hagyhatunk. Ehelyett annak biztosítására kellene törekednünk, hogy az erőforrások kitermelését, az idegenforgalmat és a többi ágazatot is a lehető legjobban irányítsuk a természeti környezet védelme és megőrzése érdekében. Mindennek természetesen a helyi lakossággal folytatott konzultáció és együttműködés keretében kell megvalósulnia, a tényleges helyzet és a jelenlegi körülmények figyelembevételével.

A sarkvidékről szóló bizottsági jelentés kedvező kezdő lépés az egységes sarkvidék-politika irányában. A svéd elnökség ideje alatt Svédország támogatta a Bizottság azon döntését, hogy állandó megfigyelői státuszért folyamodjon a Sarkvidéki Tanácsban. Úgy vélem azonban, mind a Bizottság jelentése, mind pedig az eddigi vita túlságosan nagy figyelmet szentel a víznek, és nem eleget a szárazföldi területeknek. Néhány ország, például Svédország és Finnország kiterjedt rénszarvastartó, bányászati, mezőgazdasági és erdőgazdálkodási tevékenységet folytat a sarkvidéki régióban, és rendkívül fontos, hogy ezeket figyelembe vegyük.

A vita egy további olyan dimenziója, amelyet ritkán említünk, és amelyet azonban ki kell emelni, az EU-nak a sarkvidékhez fűződő stratégiai célkitűzéseivel és geostratégiai érdekeivel, valamint azzal kapcsolatos, milyen következményekkel jár a nemzetközi stabilitásra nézve a régióban tapasztalható körülmények megváltozása.

Néhány uniós tagállam a sarkvidéki régióban fekszik. A régió más részei közvetlen északi szomszédságban állnak az EU-val. Ennek megfelelően elvben egyszerűen meg kell tudnunk fogalmazni a közös stratégiai célkitűzéseket és azokhoz megnyerni az EU valamennyi tagállamának támogatását. A különböző országok közötti fokozott verseny és bizonyos megoldatlan konfliktusok fényében az EU-nak saját érdeke annak biztosítása, hogy a sarkvidék biztonságával kapcsolatban ne keletkezzenek feszültségek.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) A mai vita tárgya rendkívül fontos kérdés. Az éghajlatváltozás hatása alapvetően változtatja meg a sarkvidéki régió helyzetét. A globális felmelegedés eredményeképpen új tengeri útvonalak nyíltak meg az Északi-sarkvidéken, amelyek lehetőséget teremtenek a kőolaj, a földgáz és más természeti erőforrások szállítására, ezzel egyidejűleg azonban a környezeti problémák és az erőforrások nemzetek közötti felosztása miatt a régió rendkívül kiszolgáltatottá válik, ami hátrányosan befolyásolhatja a nemzetközi biztonságot és az európai biztonsági érdekeket. Mivel a környezet és az éghajlat változásának a régióra gyakorolt hatásáról beszélünk, a sarkvidék-politika egyik legfőbb célja az éghajlatváltozás negatív következményeinek enyhítése és a régió elkerülhetetlen változáshoz való alkalmazkodásának elősegítése kell, hogy legyen. Ez idáig a sarkvidéki régióra semmiféle megoldás nem vonatkozott. Az Európai Parlament több alkalommal is hangsúlyozta a sarkvidéki kormányzás fontosságát. Úgy gondolom, most, hogy a helyzet

megváltozott, fokozatosan meg kell kezdenünk egy autonóm európai uniós politika kidolgozását, az Európai Bizottságnak pedig tevékeny szerepet kell vállalnia ebben az ügyben. A régióbeli helyzet hosszú ideje feszültséget szül a sarkvidéki terület országai között, ez a feszültség pedig a régió növekvő elérhetősége nyomán tovább fokozódik majd. Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak átfogó párbeszédet kell kezdeményeznie a többi országgal, ez pedig ajtót nyit majd az új együttműködési lehetőségek előtt. Úgy érzem továbbá, itt az ideje, hogy megkezdjük a régió kormányzásáról szóló nemzetközi egyezményről való gondolkodást.

Kristiina Ojula (ALDE). – (ET) Elnök asszony, Ashton bárónő! A természeti környezet figyelemre méltó változásai mellett azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a Jeges-tenger felgyorsult olvadása megteremtette az új természeti erőforrásokért folytatott verseny lehetőségét. Ez azonban potenciális veszélyt jelenthet az Európai Unió más országokkal fenntartott kapcsolataira nézve. Ebből kifolyólag fel szeretném hívni a figyelmüket Oroszország viselkedésére, amelyet nem a halászat, a turizmus vagy az ásványérczek indokolnak, hanem a világ utolsó érintetlen kőolaj- és földgázkészletei.

Az Európai Bizottság sarkvidéki stratégiájában felmerült azon elképzelés ellenére, hogy a szomszédos területeket is érintő kérdésekben együttműködést valósítanánk meg a szomszédos országokkal, Oroszország az ezredforduló óta semmiféle hajlandóságot nem mutat arra, hogy figyelembe vegye kívánságainkat. A tavalyi orosz nemzetbiztonsági stratégia fenyegető jelet küldött a nyugatnak, hogy amennyiben szükséges, Oroszország kész katonai erő alkalmazásával megszerezni az Északi-sarkvidék új erőforrásait. Úgy gondolom, hogy az ádáz verseny megelőzése érdekében célzott politikákat kellene végrehajtanunk Oroszországgal szemben.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (ET) Elnök asszony, Ashton bárónő! Köszönöm, hogy megterhelő hivatali idejének kezdetén haladéktalanul foglalkozik ezzel a rendkívül fontos témával. Véleményem szerint az Északi-sarkvidék az egyik legsürgetőbb kérdés. Ön igen nyíltan kimondta, hogy az Északi-sarkvidék nem az Antarktisz, és irreális lenne, ha a Jeges-tenger esetében lemásolnánk az Antarktiszra vonatkozó egyezményt.

Úgy gondolom, hogy ha valakinek valahol a világban meg kell testesítenie az idealizmust, annak mindenképpen az Európai Bizottságnak kell lennie. És miért is ne élne az Európai Bizottság idealisztikus javaslattal partnerei irányában arra vonatkozóan, hogy a jeges-tengeri új aranyláz megindítása előtt néhány évtizedes moratóriumot alkalmazzunk – és ne indítsunk el egy olyan folyamatot, amely fegyverkezési versenyhez és más veszélyekhez vezethet?

Néhány szót szólnék az Északi-sarkvidék őslakosainak jogairól. Úgy vélem, az Európai Unió és Oroszország között az emberi jogokról folytatott párbeszéd során fel kell tennünk a kérdést, hogy az Orosz Föderáció területén élő sarkvidéki őslakosokat megfelelően bevonják-e a Sarkvidéki Tanács munkájába. Igaz, az Antarktisz nem az Északi-sarkvidék, azokat a lépéseket azonban, amelyek a hidegháború idején elősegítették a déli megállapodás létrejöttét, nem kellene csak azért megismételnünk, mert a Bizottságból hiányzik az idealizmus.

Jómagam annak az országnak a szülötte vagyok, ahonnan az Antarktisz felfedezője, Bellingshausen útra kelt. Csak ment, és felfedezte az újat, mert idealista volt. Kívánok Önöknek némi idealizmust a munkájukhoz.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Elnök asszony! Az Európai Unió átfogó sarkvidék-politikát szeretne. Ez a javaslat teljességgel bizarr. Ciprusnak és Görögországnak például történelmi kultúrája van, de nézzük meg, hol fekszenek. Igen nehéz megérteni, miért van szüksége az Égei-tengerben található országoknak uniós sarkvidék-politikára.

Az EU sarkvidék-politikája azonban talán még nem is annyira groteszk, mint a leghatározottabban alkalmatlan Ashton bárónőnek, az egykori fiatal baloldal Sarah Palinjének főképviselőként való kinevezése. A meghallgatásokon egyértelművé vált, hogy a főképviselő semmit sem felejtett és semmit sem tanult. Egyébként pedig...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Sajnálom, de nem hiszem, hogy ehhez hasonló személyes megjegyzéseket kellene hallgatnunk itt, az üléssteremben.

(Közbeszólás az üléssteremből)

Lejárt a felszólalási ideje. Az ilyen jellegű személyes megjegyzések nem kívánatosak.

(Közbeszólás az ülésteremből)

Rátérünk a következő felszólalóra.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök asszony! Térjünk vissza a lényegre. Ahogyan számos képviselőtársam megjegyezte, megkezdődött a verseny a sarkvidéki régió természeti erőforrásaiért és irányításáért.

A sarkvidéki régióknak azonban átfogó megközelítésre van szüksége, ahogyan a főképvisező is mondta. Ennek figyelembe kell vennie a sarkvidéki élővilág rendkívül sérülékeny jellegét, az olvadás hosszú távú hatásait és mindenekfelett a régió őslakosainak, valamint a többi ott élő személynek a jogait.

Ez idáig az ENSZ tengerjogi egyezménye és halállományokról szóló egyezménye elegendőnek bizonyult a Jeges-tenger térségében és a tengerfenéken található természeti erőforrások kitermelésének szabályozásához. A Sarkvidéki Tanács a környezetvédelmi és kutatási együttműködésre összpontosított, a természeti erőforrások felhasználásával foglalkozó egyezmények nyomán azonban felmerült az igény a nemzetközi közigazgatási stratégiák kidolgozására, ebben pedig az EU-nak is juthat szerep. Továbbá az EU sarkvidék-politikájának saját stratégiával kell rendelkeznie és közös koordinációval kell megvalósulnia.

Az EU sarkvidéki közreműködésének megfelelő módja lehetne egy sarkvidék központ létrehozása. Az Európai Unióról és az Északi-sarkvidékről szóló 2008. őszi bizottsági közlemény tett először említést az uniós sarkvidék információs központ létrehozásának szükségességéről. A Tanács felszólítása nyomán a Bizottság megkezdte annak vizsgálatát, milyen lehetőség kínálkozik egy ilyen központ létrehozására az Európai Unióban.

Az Északi-sarkkörön található rovaniemi Lappföldi Egyetem Sarkvidék Központja jelezte, hogy szívesen működne az EU sarkvidék információs központjaként. A természetes erőforrások tekintetében Finnország nem él területi követelményekkel, így az ország semleges szereplőként megfelelő választás lenne a központ irányítására, ahogyan azt Wallis asszony is szorgalmazta.

Arra biztatnám ezért Ashton főképvisező asszonyt, hogy határozza meg, milyen formát öltjön az EU sarkvidék információs központja, hol helyezkedjen el és milyen feladatokat lásson el, ezáltal pedig növelje az EU jelentőségét a sarkvidékekkel kapcsolatos politikában. Kellemes utat kívánok Önnek Lappföldre.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Elnök asszony! Az éghajlatváltozással kapcsolatos vita fényében most még intenzívebb vita folyik az Északi-sarkvidékről mint olyan hajózási útvonalról, amelynek köszönhetően lerövidíthetők a kereskedelmi útvonalak és csökkenthető az üzemanyag-fogyasztás – ne feledjük, hogy a teljes képhez ez is hozzátartozik –, ami azt a kérdést is felveti, vajon fellelhetők-e az olajtól a földgázig terjedő különböző nyersanyagok, ha igen, milyen formában, és hogyan lehet ezeket kitermelni. A halászatról is szó esett már. A vita természetesen a kezdetektől fogva igen jelképes, ami akkor vált egyértelművé, amikor Oroszország leszúrta – a felhúzta talán nem a megfelelő szó itt – saját zászlaját a tengerfenékre. Immár a többi ország is egyre határozottabban fogalmazza meg követeléseit. Ezt figyelembe véve rendkívül hálás vagyok a főképvisezőnek, hogy foglalkozik ezzel a kérdéssel, és kiemelten kezeli azt.

Véleményem szerint mindaz, amiről az Európai Parlamentben és a Bizottságban, például a már szintén említett 2008. évi javaslatban is megfogalmaztunk, túlságosan védekező jellegű. Úgy vélem, hogy ezt a kérdést támadó jelleggel kell megközelítenünk, méghozzá mindkét szempontból. Abból a szempontból is, amelyet számos képviselő említett, tehát a környezet és a helyi lakosok védelmét illetően, valamint arra vonatkozóan is, hogy óvatosan meg kell vizsgálnunk azt a kérdést, hogy mindez talán új lehetőségekkel jár, és erről őszinte vitát kell folytatnunk. Egy 2008-as olajjelentéssel összefüggésben e kérdéssel kapcsolatban már sor került kezdeti és igen óvatos megbeszélésekre, ahol meghatároztuk az első lépéseket. Amikor folyamatosan a diverzifikáció és az új források szükségességéről beszélünk, többek között az erőforrások és az energiaellátás terén, akkor meg kell vitatnunk, van-e lehetőség az erőforrások olyan módon történő kiaknázására, amely nem veszélyezteti a természetet és a környezetet. Ezt a vitát legalábbis meg kell rendezni – élnünk kell ezzel a lehetőséggel. Ma már más technológiai helyzetben vagyunk, és az e területen jelenleg rendelkezésre álló technológiai vívmányok történetesen európai vívmányok. Ha a további technológiafejlesztésről beszélünk, annak valamennyi területen meg kell valósulnia. Hálás vagyok, amiért sor került a mai vitára. Bízom benne, hogy objektív és nyitott szellemben fog lezajlani.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Elnök asszony! Ki szerzi meg az ellenőrzést az Északi-sarkvidék felett? Ez egy újságíró címe, amelyre a téma után kutatva bukkantam rá. Tömören, de azt is mondhatnánk, csípősen ismerteti az Északi-sarkvidékért folyó verseny jelenlegi helyzetét. Ezt illetően igen helyénvalónak tűnik az Ashton asszony által feltett kérdés – hogyan válhat az Európai Unió felelős szereplővé az Északi-sarkvidékkel

kapcsolatos problémák területén? Felelőssé – ezt hangsúlyoznám. Ez az oka annak, hogy ez a mai európai parlamenti vita minden tekintetben hasznosnak és helyesnek tűnik számomra, mivel másodszor kerül sor rá itt, a Tanács által a Parlamenthez, illetve a Bizottság által a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett első és a jelenlegi közlemény nyomán.

Az Északi-sarkvidék nem a nemzetközi jog értelmében kormányzott régió, az iránta való hatalmas érdeklődés pedig, ahogyan ezt már kiemelték, egy részről az éghajlatváltozás eredménye, más részről azonban egyre nyilvánvalóbb, hogy potenciális erőforrásként tekintenek a sarkvidékre és készek ekként kihasználni azt elsősorban az energiaforrások és a gáz tekintetében, de olyan természeti erőforrásokat érintően is, mint például a hal. Ez természetesen veszélyeket rejt magában – veszélyeket a környezet számára a nyersanyagok felhasználásával és a halászáttal összefüggésben, ugyanakkor a régió őslakosai számára is, és ennek különösképpen tudatában kell lennünk.

Ezenfelül egy útvonal, egy tengeri út megnyílása a régiót érintő változásokhoz kapcsolódóan rendkívüli mértékben befolyásolja, hogyan tekintenek az emberek az Északi-sarkvidékre. Hasonló következményekkel járnak a terület tulajdonképpeni felosztására irányuló kísérletek is, amelyek egy sor kész helyzetet teremtő intézkedésen, például a zászlók jelképes kitűzésén alapulnak. Szeretném elmondani, meg kell jegyezni, hogy az öt sarkvidéki országot nem különösebben érdekli a jogi szabályozás, az Uniónak azonban jelentős szerepet kell játszania a világ e részében, nem csupán azáltal, hogy jelen van, hanem elvben is, közreműködése és ismeretei révén. Nélkülözhetetlen a kölcsönös bizalom kialakítása, és ezt a kölcsönös bizalmat a szabályozás területén tett kezdeményezéssel, például a Sarkvidéki Chartával teremthetjük meg.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) A Parlament izlandi előadójakénti tisztségemben kérnék szót.

Jelenleg, ahogyan azt mindannyian tudják, Izland a Tanács megerősítésére vár, hogy megkezdhesse a csatlakozási tárgyalásokat. Ha valamennyiünk kívánsága szerint Izland az Európai Unió tagjává válik, ez lesz az egyetlen tagállam, amelynek teljes területe a sarkvidéki régióban található. Izlanddal együtt Finnország, Dánia és Svédország mellett így négy európai uniós tagállam vesz majd részt a Sarkvidéki Tanácsban az Egyesült Államokkal, Oroszországgal, Kanadával és Norvégiával együtt.

Úgy vélem, ez a tény annál is fontosabb, mivel az Európai Unió sajnálatos módon nem jutott megfigyelői státuszhoz ezen a fórumon.

Továbbá úgy gondolom, Izland csatlakozása az EU-hoz először is elősegítheti Európai energiaforrásainak diverzifikálását, másodszor pedig e régió többoldalú kormányzásának létrehozását, amely egyre nagyobb érdeklődésre tart számot és amely, ahogyan az korábbi felszólalásokban is elhangzott, konfliktusokhoz vezethet. Végül de nem utolsósorban Izland csatlakozása a régióra vonatkozó egységes és hatékony európai politikát eredményezhet.

Befejezésképpen úgy gondolom, hogy Izland európai uniós csatlakozását követően az EU jelentősebb szerepet fog játszani e stratégiai régióban.

Köszönöm.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Itt az ideje, hogy olyan következetes európai és sarkvidéki politikát hozzunk létre, amely az új területeket érintő elhúzódó vitákra is megoldást kínál. Az olvasás eredményeképpen az új területek kitermelési potenciálja több millió négyzetkilométeren a felszín alatti 200 méterig emelkedik majd. Az Oroszország, Norvégia, az Egyesült Államok és Kanada közötti viták nyilvánvalóan geopolitikai jelentőséggel is bírnak. A jégtakaró már eddig is a felére csökkent. A legfontosabb azonban a víz megóvása a szennyezéssel szemben, miközben az orosz sarkvidéken található nukleáris hulladék továbbra is központi kérdés.

Főképvisező asszony, hazámnak látszólag semmi köze a sarkvidékhez, de biztosíthatom róla, hogy még a Cseh Köztársaságban is számos polgárt érdekel, milyen álláspontot fogad el az Unió a külpolitikára vonatkozóan, többek között az Északi-sarkvidék jövőjének befolyásolását illetően. Ide tartozik a nyersanyagok fenntartható módon történő kitermelése, a fenntartható közlekedés, a tudományos kutatás feltételei, a természet és végül, de nem utolsósorban az őslakosok jogainak védelme.

Csalódottan követem mind az új, mind pedig a történelmi javakról folytatott vitákat. Attól tartok, mindez akár újabb komoly konfliktusforrásként is szolgálhat. Egy további ilyen forrás az Ázsia és Amerika között húzódó stratégiai jelentőségű északi átjárót érintő vita. Biztos asszony, gondoskodnia kell róla, hogy az átjáró állandó jelleggel nemzetközi vizekhez tartozzon, valamint hogy az Északi-sarkvidék állandó demilitarizált övezet maradjon. Vállaljon aktív koordinátori szerepet az Északi-sarkvidékkel kapcsolatos

valamennyi kérdésre vonatkozó nemzetközi megállapodások elérésében. Az Unió nem szemlélődhet tétlenül, hanem aktív tárgyalásokat kell folytatnia és ezáltal meg kell akadályoznia a konfliktusok és a környezetrombolás elmérgesedését.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Elnök asszony! Fontos, hogy az EU részt vegyen az Északi-sarkvidékről szóló vitában, és az is helyes, hogy az EU foglalkozik a régióval, ahol számos érdek és kérdés forog kockán. Véleményem szerint az a legfontosabb, hogy az EU megfontoltan és az őslakosok kívánságait és szükségleteit tiszteletben tartva lépjen fel. Az EU-nak felelősséget kell vállalnia a globális felmelegedést illetően, amely elsősorban hőmérsékletemelkedés formájában jelentkezik. Ebben az összefüggésben figyelembe kell vennünk, milyen hatással van mindez az emberek életkörülményeire. Ezenfelül tudjuk, hogy az éghajlatváltozás megkönnyíti majd a kőolajhoz és a földgázhoz hasonló erőforrásokhoz, valamint az Európából Ázsiába vezető új közlekedési útvonalakhoz való hozzáférést. Ez egy részről kedvező lehet, más részről azonban gondoskodnunk kell olyan biztonsági intézkedések meghozataláról, amelyek maradéktalanul figyelembe veszik az Északi-sarkvidék sajátos éghajlatát és sérülékeny környezetét.

Az Északi-sarkvidék iránti fokozott gazdasági érdeklődés fényében fontos továbbá, hogy az EU állást foglaljon különböző országoknak a térséggel kapcsolatos fellépését illetően. Nem mehetünk el amellett, ha az országok nem a régióra vonatkozó nemzetközi szabályok szerint játszanak. Jelenleg Kanada szemléletes példaként szolgál, ugyanis 2010 júliusától az északnyugati átjárón áthaladó minden nagyobb hajót kötelezően nyilvántartásba kíván venni. Hangsúlyoznám, hogy nemzetközi vizekről van szó, és hogy Lene Espersen dán külügyminiszter is nyomatékosan kijelentette, hogy ez elfogadhatatlan. Ez tehát az az álláspont, amelyet szeretném, ha az EU és a főképvisező is támogatna.

Thomas Ulmer (PPE). – (DE) Elnök asszony! A kérdés az, hogy mi, Európai Unióként világos stratégiát követünk-e és megakadályozzuk-e az aranylázat vagy a drágakőlázat. Európának ebben aktívan közre kell működnie. Európa mint partner egységes álláspontot képviselve megmutathatja az erejét. Ez vonatkozik a felszíni és a víz alatti hajózásra, a halászatra, az elsődleges energiahordozók formájában fellelhető erőforrásokra és a nyersanyagokra is.

Ezzel összefüggésben szilárd és megbízható megállapodásokat kell kötnünk a többi sarkvidéki partnerrel. Együttműködésre van szükség, nem pedig szembenállásra. Ha meg kívánjuk védeni a természeti erőforrásokat és a természetet, párbeszédre van szükség a környezetvédelem területén. Ha meg kívánjuk őrizni a biológiai sokféleséget, párbeszédre van szükség az állatvédelem területén, valamint meg kell védenünk és tiszteletben kell tartanunk a helyi lakosokat és emberi jogaikat.

Ha sarkvidéki partnereinkkel közösen pozitív erőforrás-gazdálkodást tudunk megvalósítani, lehetőségünk nyílik rá, hogy új politikai utakat járjunk be, és közös külpolitikánk számára is ez lesz az első próbatétel – amelynek során bebizonyíthatjuk, hogy mi, európaiak valóban képesek vagyunk közösen elérni a céljainkat.

Elnök. – Most rátérünk a vita catch-the-eye szakaszára. Előtte azonban tisztázni szeretném, hogy amennyiben a vita elnökeként úgy érzem, hogy valamely felszólalás megzavarhatja a Parlament tevékenységét, teljes mértékben jogomban áll megvonni a szót az illető személytől.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Elnök asszony! Először is őszinte köszönetemet szeretném kifejezni a főképvisezőnek, amiért e fontos kérdést ilyen korai szakaszban napirendre tűzte. Őszintén remélem, hogy a bizottság és az Európai Unió egésze döntő szerepet játszhat a sarkvidékekkel kapcsolatos politikában, valamint hogy az EU kidolgozza saját sarkvidéki stratégiáját.

A közös sarkvidék-politika az Európai Unió egésze számára határtalan lehetőségeket teremt a biztonság, a környezet, az energia, a közlekedés és őslakos polgárai szempontjából egyaránt. Ha mi, az Európai Unió kimaradunk a vitából – kimaradunk ebből a politikából – rengeteget veszítünk.

Két további szempontot említenék. Először is, bízom benne, hogy a Sarkvidéki Tanács mint közigazgatási szerv tovább erősödik majd, és hogy az Európai Unió meghatározó szerepet játszhat benne. Másodszor, remélem, hogy a jövőbeni sarkvidék információs központtal kapcsolatos tervek valóra válnak: véleményem szerint ez ösztönözni fogja a sarkvidéki területek közötti párbeszédet. Továbbá, ahogyan az már korábban is elhangzott, mindenképpen nagyszerű és megfelelő helyszín lenne a központ számára a finn Lappföld, konkrétan Rovaniemi, amely régóta összekapcsolódik az Északi-sarkvidéket érintő kérdésekkel.

Gerard Batten (EFD). – Elnök asszony! Az Északi-sarkvidékekkel kapcsolatos vita kétségtelenül keltett némi feszültséget ma délután! Milyen Parlament az, amely megpróbálja megakadályozni képviselői felszólalását, ha nem ért egyet az általuk elmondottakkal? Ezen azonban már meg sem kell lepődnünk, tekintve, hogy új

külügyi főképviselőnket az M15 egyszer kommunista szimpatizánsnak nevezte, valamint hogy a Nukleáris Lefegyverkezési Kampany kincstárnokaként a szovjet bloktól kapott pénzt arra használta, hogy alássa saját hazája védelmi politikáját.

Ez a hely napról napra egyre jobban hasonlít a Szovjetunióra.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony! Ha a jövőben a szén-dioxidnál jóval komolyabb hőmérsékletnövelő hatással bíró metán a tengerfenék olvadásának eredményeképpen nagyobb mennyiségben szabadul fel a Jeges-tengerből, egy rendkívül veszélyes újabb változóval kell számolnunk az éghajlati rendszerben – olyan változóval, amelyet haladéktalanul szigorúbb vizsgálatnak kell alávetni.

Az Északi-sarkvidék nem csupán az éghajlat tekintetében jelent problémát, hanem egyben konfliktusforrásként is szolgálhat. Az a tény, hogy Kína állítólag már megkezdte a jégtörők építését, rámutat a jégtakaró olvadása nyomán kialakuló, az északnyugati átjárón keresztül vezető kereskedelmi útvonal jelentőségére. Ez a lehetséges békés célú felhasználás azonban sokkal kevésbé jelent problémát, mint például az Egyesült Államok egyre határozottabb arra irányuló kívánsága, hogy a sarkvidéki régióban korai katonai előrejelző rendszereket állomásoztasson.

Továbbá előzetesen tisztázni kell a jég olvadásához kapcsolódó ásványkincsek minden elképzelhető gazdasági jellegű kiaknázásának feltételeit is. Végül pedig az itt található feltételezett kőolaj- és földgáztartalékok biztosíthatnák Európa energiaügyi függetlenségét.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE). – (DE) Elnök asszony, főképviselő asszony! Még egyszer világosan hangsúlyozni szeretném, hogy a nyilvánvalóan fontos területek, például a környezeti és energiaügyi kérdések mellett a hajózási útvonalak kérdése is igen jelentős szerepet játszik. Tekintve, hogy a hagyományos hajózási útvonalakon járó hajókat lefoglalják, mivel ez veszélybe sodorja a kapitányok és a legénységek tagjainak életét, és mivel ezek az útvonalak rendkívül veszélyesek, a hajótulajdonosok új útvonalak után néznek. Szülővárosomban, Hamburgban ez a vita elsődleges jelentőséggel bír. Arra szeretném biztatni Önöket, hogy ezen az úton haladjanak tovább az EU sarkvidékről szóló vitájában.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) A sarkvidéki régiót, csakúgy, mint az Antarktisz, különösen érzékenyen érinti az éghajlatváltozás. Ezenfelül a globális éghajlati rendszer is a régió stabilitásától függ. Az éghajlatváltozás elleni küzdelem vezető támogatójaként az Európai Uniónak határozottan állást kell foglalnia a sarkvidéki régió kérdésében.

Az Európai Uniónak mind a szárazföldi erőforrások, mind pedig a sarkvidéki régió áthaladó közlekedés tekintetében önmérsékletet kell gyakorolnia. Hosszú távon ezek a tevékenységek még nagyobb területen törnek majd meg a jéghegyeket és azt a keveset, ami a sarki jégtakaróból maradt, ezáltal pedig visszafordíthatatlanul károsítják a térség ökoszisztémáit, és veszélyeztetik az Északi-sarkvidéken élő népességet.

Elengedhetetlen, hogy biztosítsuk a jéghegyeknek és a sarki jégtakarónak az ellenőrzés nélküli emberi beavatkozással szembeni védelmét. Az Európai Uniónak szorosan együtt kell működnie az Egyesült Államokkal, Kanadával, Norvégiával és Oroszországgal, valamint folyamatos információcserét kell bonyolítani a közös környezeti információs rendszeren (SEIS), az európai környezeti információs és megfigyelőhálózaton (Eionet) és a sarkvidék-megfigyelési hálózaton (SAON) keresztül.

John Bufton (EFD). – Elnök asszony! A következőt mondanám Lady Ashtonnak: ez az első alkalom, hogy észrevétellel élhetek új szerepére vonatkozóan. Önhöz hasonlóan az Egyesült Királyságból származom. Az egyetlen különbség közöttünk az, hogy engem megválasztottak, Önt pedig nem.

Az Északi-sarkvidék kérdését illetően egy erőforrásokért folyó verseny alakul-e majd ki, amelyet Oroszországgal, Amerikával és Kanadával vívunk a halállományokért és a világ kőolaj- és földgázkészleteinek egynegyedéért? A hidegháború során első kézből megtapasztalhatták a fegyverkezési versenyt. Most egy jégháborúba fognak belevinni bennünket? Az Északi-sarkvidéken való fellépés várhatóan tovább súlyosbítja majd külső kapcsolatainkat, Európának pedig nincs is szüksége sarkvidéki külpolitikára, és legfőképpen nem egy Önhöz hasonló személlyel az élén.

Már bebizonyította, hogy alkalmatlan a feladatra. Kétségem sincs afelől, hogy az Ön vezetésével valamennyien igen vékony jégen táncolunk majd. Ha bizonyítványt állítanak ki hivatali ideje első 100 napjáról, az állna benne „jobb is lehetne”, valójában azonban még ha 100 napja hivatalban lenne is, akkor is kudarcot vallana. Kérem, tegye azt, amit a tisztesség kíván, és mondjon le.

Catherine Ashton a Bizottság alelnöke/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök asszony! Úgy gondolom, igen érdekes vitán vagyunk túl, és rendkívüli örömmel tölt el, hogy figyelmet szenteltünk a világ egy jelentős régiójának. Az a szenvedély, amellyel a felszólalók a sarkvidék-politikával kapcsolatos tetteink jelentőségéről beszéltek, rendkívül fontos számomra annak folytatása során, amit meggyőződésem szerint a jövőben tennünk kell.

Megnyugtatóm a Tisztelt Ház képviselőit, hogy a környezet védelme és az érintett – őslakos és nem őslakos – népséggel folytatott párbeszéd az általunk alkalmazni kívánt megközelítés nélkülözhetetlen eleme. Valamennyi nemzetközi tárgyalás során egyértelművé kívánjuk tenni, hogy az Északi-sarkvidék erőforrásai csak akkor válhatnak hozzáférhetővé és csak akkor lehet kitermelni azokat, ha a legszigorúbb környezeti és védelmi előírások vannak érvényben, és ezeket teljes körűen tiszteletben tartjuk.

Továbbra is hangsúlyoznunk kell, hogy az Európai Unió a sarkvidéken érintett valamennyi érdekelt féllel együtt kíván működni annak érdekében, hogy biztosítsa a kihívások megfelelő kezelését. Ebben az összefügésben ide tartozik a szénhidrogének kitermelése is.

Részemről úgy gondolom, hogy sokat tehetünk, a környezeti diplomáciától kezdve az éghajlatváltozási politikákig; átfogó sarkvidéki kutatási programjainktól kezdve az őslakosokkal kapcsolatos politikákat világszerte támogató politikáinkig. Úgy gondolom továbbá, hogy a Sarkvidéki Tanács is sokat tehet. Az általa elsősorban az őslakosok teljes körű részvételének biztosítása terén végzett munka indokolja – valójában ez az egyetlen olyan szervezet, amely lehetővé teszi számukra, hogy tárgyalóasztalhoz üljenek a szuverén államokkal –, hogy állandó megfigyelőkké szeretnénk válni, ami, ahogyan azt számos nagyra becsült képviselő is jelezte, igen hasznos lenne.

Úgy vélem, megtalálhatjuk a megfelelő egyensúlyt egy részről a sarkvidék védelme és megőrzése, más részről pedig erőforrásainak fenntartható felhasználása között, és gondoskodnunk kell róla, hogy ezt megfelelően tegyük.

A Bizottság különböző részeiből származó hét képviselő összefogása a jelentés elkészítésének erejéig – talán Öntől hallottam erről, elnök asszony – kiválóan példázza, milyen jövőbeni együttműködést és hatékony munkát szeretnénk megvalósítani, amely a világ minden pontján végzett helyszíni fellépés formáját öltené.

Végezetül, nagy örömmel várom a hétvégi lappföldi utazást. Ez a harmadik alkalom, hogy ellátogatok oda. Nagyszabású megbeszélésre kerül majd sor, amelynek során néhány külügyminiszterrel tárgyalok majd. Ami Rovaniemit és a központ esetleges létrehozását illeti, két lehetőség van: az egyik egy önálló központ, a másik pedig különböző központok hálózatként történő egyesítése, és ez utóbbit is mindenképpen meg kell vizsgálnunk.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE) írásban. – (RO) A közelmúltban egyre növekvő érdeklődés övezi a sarkvidéki régióval kapcsolatos kérdéseket, a globális felmelegedés hatásaitól kezdve az erőforrások felhasználásán keresztül a régióban történő hajózásig. Fel kell ismernünk, hogy bolygónk jövője szorosan összekapcsolódik a régió jövőjével. Az Északi-sarkvidék jéghegyeinek olvadása, az erőforrások iránti egyre növekvő igény és a legújabb technológiai fejlődés néhány olyan tényező, amelyek indokolják, miért vált valamennyiünk számára különlegesen fontos térséggé az Északi-sarkvidék. Úgy gondolom, hogy az övezettel kapcsolatos európai stratégiának a régió védelmére és megőrzésére, az erőforrások többoldalú kormányzás keretében megvalósuló, fenntartható felhasználásának ösztönzésére, valamint mindenekelőtt arra kell összpontosítania, hogy valamennyi intézkedésbe bevonja a régió lakosságát.

Az új hajózható csatornák megjelenése jóval szigorúbb biztonsági és környezeti követelmények létrehozását teszi szükségessé. Minden egyes tengeri régió esetében egyedi megközelítést kell alkalmazni, Európa pedig felhasználhatja a más tengeri régiókkal, például a Balti-tengerrel és a Földközi-tengerrel kapcsolatosan kidolgozott programokból szerzett tapasztalatait, miközben bevált gyakorlatokat tartalmazó modelleket is kínálhat e területen.

Joanna Senyszyn (S&D) írásban. – (PL) Az Északi-sarkvidék felett szellem lebeg. A globális felmelegedés szelleme. Az olvadó jég döntő befolyást gyakorol nem csupán a természetre, de a társadalmi kapcsolatokra, a gazdaságra és a politikára is. E tengeri jégtáblán, amelynek területe nagyobb, mint Németország, Olaszország és Franciaország együttvéve, a jelenleg is használtakon kívül olyan kincsek találhatók, mint a kőolaj és a földgáz. Az évről-évre egyre vékonyodó jég rétegek már nem védik meg e készleteket a feltáró fúrásoktól.

Kíméletlen versenyre számíthatunk – a XIX. századi aranylázhoz hasonló mértékű őrületre. Az Európai Uniónak e kérdésben egyhangú álláspontot kell elfogadnia. Létfontosságú, hogy kidolgozzunk egy közös, uniós sarkvidék-politikát, különösen a természeti készletek kitermelésével kapcsolatos új lehetőségek igénybevételére, a természeti környezetet fenyegető veszélyekre és az új hajózási lehetőségekre vonatkozóan.

Az Északi-sarkvidék három uniós tagállam: Dánia, Finnország és Svédország területének is részét képezi, valamint Izlandnak, amely jelenleg a tagságra pályázik. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a messze északon élők, valamint a növény- és állatvilág számára a jelenlegi egy teljesen új helyzet. Az Északi-sarkvidék lakosai tisztában vannak vele, hogy a külső társadalmi, gazdasági és politikai tényezők egyre nagyobb hatást gyakorolnak az életükre. A mi feladatunk az, hogy segítsük a helyi közösségeket abban, hogy az új körülmények között megtalálják a helyüket, valamint megvédjék kultúrájukat és nyelvüket. Csakúgy, ahogyan az EU politikájának középpontjában is a polgárok állnak, az Északi-sarkvidék irányítására vonatkozó tervekben is a sarkvidéki embereknek kell elfoglalniuk a központi helyet.

Rafał Trzaskowski (PPE) írásban. – Az Északi-sarkvidék régóta hiányzott a napirendről, most azonban ismét felkeltette a politikusok és a tudósok figyelmét. A régióval kapcsolatos növekvő aggodalom a sarkvidéki jégtagaró olvadásához vezető éghajlatváltozás következménye. Anélkül, hogy belekeverednék a folyamat sebességéről és mértékéről folytatott vitába, általános vélekedés szerint végül új lehetőségeket teremt majd a természeti erőforrások kitermelésére, és új tengeri útvonalakat fog megnyitni. Valamennyien egyetértünk abban, hogy a folyamat mélyreható környezetvédelmi következményekkel jár majd. Ugyanakkor mindennek a politikai és még pontosabban a biztonsági dimenziója az, amelyre fel szeretném hívni a Tisztelt Ház és az EU egészének figyelmét. A hidegháború óta tudjuk, milyen stratégiai jelentőséggel bír az Északi-sarkvidék. A régióban gazdasági, politikai, sőt, katonai vetélkedésnek is tanúi lehettünk. A régió kedvező jövője érdekében határozottan szükség van a közös nemzetközi fellépésre, amelyben az EU-nak aktív szerepet kell játszania. Meg kell találni az egyensúlyt a régió gazdasági hasznosítása és ökoszisztémája között, ugyanakkor védelmezni kell többek között az Északi-sarkvidék irányítására szolgáló meglévő jogrendszert is, hogy csak egy példát említsek.

12. Kuba (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság Kubáról szóló nyilatkozatai.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, Orlando Zapata halála nagyon negatív esemény volt, ennek soha nem lett volna szabad megtörténnie, és nem akarjuk, hogy a jövőben ilyen esetek forduljanak elő Kubában vagy bárhol a világon.

Az Európai Uniónak és intézményeinek határozottan el kell ítélniük az emberi jogok megsértésének eseteit, és azon kell dolgozniuk, hogy ilyesmi ne történhessen meg soha többé. Az Európai Uniónak el kell köteleznie magát ebben az irányban.

Az Európai Unió identitásának alapvető része az emberi jogok védelme, mivel hiszünk a szabadság, a tolerancia és a pluralizmus értékeiben. Az emberi jogok védelme tehát egyik legjellemzőbb tulajdonságunk. Ha valahol megsértik ezeket az egyetemes jogokat, akkor azt az Európai Unió nyilvánosan elítéli, és ezt tettük Kuba esetében is. Kubával kapcsolatban aggályainknak adtunk hangot az emberi jogi helyzet változatlansága miatt, és követeltük a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyek szabadon bocsátását. Körülbelül 200 meggyőződése miatt bebörtönzött személyről van szó, vannak közöttük olyanok, akiknek egészségi állapota igen rossz, ilyen pl. Guillermo Fariñas is, akinek állapota súlyos, és szintén éhségsztrájkot folytat.

Akkor is kiálltunk az emberi jogok mellett, amikor kimondtuk, hogy a kubai emberi jogi aktivistákat meg kell védeni, és a kubai kormányt – amely számos polgárt tart bebörtönözve – felelősségre kell vonni Orlando Zapata haláláért.

Az Európai Unió Kubával kapcsolatos politikája azonban tovább megy ennél. Az Európai Unió Kubával kapcsolatos politikája bizonyos elemek köré épül, melyek közül szeretnék néhányat kiemelni.

Először is politikai párbeszédet folytatunk. Politikai párbeszédet folytatunk a kubai intézményekkel, a hatóságokkal és az egész civil társadalommal – ez a párbeszéd természetesen az emberi jogokra is kiterjed. Másodszor pedig fejlesztési együttműködést is folytatunk Kubával, ami a kubai néppel való szolidaritást jelenti, nem többet, és nem is kevesebbet. Ez magában foglalja azt is, hogy támogatjuk Kubában a kulturális fejlődést és a demokratikus gyakorlatok fejlődését.

Ezek azon politika alapelemei, melynek lényegében egyetlen célja van: a kubai nép, az ő jólétük, fejlődésük, életkörülményeik és emberi jogaik védelme.

Andris Piebalgs a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a Bizottság mély sajnálatát fejezi ki Orlando Zapata úr halála és annak körülményei miatt. Ezenkívül szeretnék hangot adni a többi kubai politikai fogoly miatt érzett aggodalmamnak. Ebben az ülésteremen mindannyian ugyanolyan dühöt és frusztrációt érzünk Zapata úr halála miatt, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak biztosítására, hogy ilyesmi soha többé ne történhessen meg Kubában vagy más országokban.

Az Európai Unió alapját olyan értékek képezik, mint a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok, melyeknek védelméért küzdünk, miután nemrég még saját kontinensünkön is sérültek az alapvető emberi jogok. Az emberi jogok egyetemesek, és határoktól függetlenül tiszteletben kell tartani őket. Ez az elv minden európai és Európán kívüli partnerünkkel folytatott párbeszédünk szerves része.

Továbbra is az építő jellegű párbeszéd, nem pedig a kényszerítő intézkedések és szankciók képezik Kubával kapcsolatos politikánk alapját, ahogy azt már az 1996-ban elfogadott, Kubáról szóló közös állásponthan is hangsúlyoztuk. A Tanács 2008 júniusában ezen okból határozott úgy, hogy a 2003-as diplomáciai intézkedéseket megszünteti, ezáltal előmozdítva a politikai párbeszéd folyamatát, és lehetővé téve az 1996-os közös állásponthan elfogadott eszközök teljes mértékű alkalmazását.

Ugyancsak ezen okból döntött számos tagállam az elmúlt néhány hónap során úgy, hogy folytatják Kubával a fejlesztési együttműködést – az Európai Parlamentben jelen lévő legkülönbözőbb politikai pártok támogatták ezt a döntést, ami azt mutatja, hogy a pártok között egyetértés van abban, hogy a fejlesztési együttműködések révén fontos szerepet kell vállalnunk Kubában.

Tekintettel a jelenlegi kubai helyzetre az inaktivitás lenne a lehető legrosszabb döntés, amely megkérdőjelezné az Európai Unió mint globális szereplő hitelességét. De nemcsak a hitelességünk forog kockán, hanem az a lehetőségünk is, hogy jelen legyünk Kubában. Ezért szilárdan hiszem, hogy az előremutató megoldás az, ha a kubai nép életének javítása érdekében folytatjuk és elmélyítjük a jelenlegi politikai párbeszédet, és folytatjuk az együttműködést Kubával.

Az Európai Unió soha nem függesztette fel a Kubával való együttműködést, mivel a fejlesztés nem a kormány támogatását jelenti, hanem a nép támogatását. Mindig is az volt a nézetünk, hogy a fejlesztési együttműködés fontos részét képezi Kubával való kapcsolatunknak. A Kubában jelenleg folyó projektek közül a lakosságnak közvetlen haszna származik, mivel azok a lakosság alapvető szükségleteire irányulnak – ilyenek pl. a hurrikánok utáni helyreállítás és újjáépítés, az élelmezésbiztonság és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás. A nem állami szereplők tevékenységeinek támogatására is folyamatban vannak projektek.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a közösségi finanszírozás folyósítása nem a kormányon vagy a közintézményeken keresztül történik. A pénz folyósítása az Egyesült Nemzetek ügynökségein és európai nem kormányzati szervezeteken keresztül történik, melyek üdvözlik a Bizottság és az Európai Unió kubai jelenlétét.

Fontos, hogy az Európai Unió továbbra is szem előtt tartsa a kubai lakosság alapvető szükségleteit, és a rendelkezésre álló tematikus vagy földrajzi eszközökkel beavatkozzon a stratégiai ágazatokban. Az EU-nak eltökélten kell megoldania azt a feladatot, hogy megtalálja a helyes egyensúlyt a párbeszédre való nyitottság, a kubai lakosság fejlesztési együttműködés révén történő támogatása és az elveink mellett való kiállás között.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, amikor képviselőcsoportom e téma felvételét kérte a napirendbe, nem azon politikák néha helyrehozhatatlan hibáit akarta hangsúlyozni, melyek túl elnézőek a szabadság ellenségeivel szemben. Hasonlóképpen nem volt célunk az sem, hogy e hibák hangsúlyozásából politikai tőkét kovácsoljunk.

Képviselőcsoportunk célja az volt, hogy a Parlament – az Európai Unió legdemokratikusabb intézménye – egyértelműen fejezze ki helytelenítését egy ártatlan ember halála kapcsán, valamint adjon hangot szolidaritásának azok iránt, akik Kubában a szabadságért és a méltóságért küzdenek, élnek, és meg is halnak érte; hogy a Parlament adjon hangot Orlando Zapata és a hozzá hasonlók iránt érzett szolidaritásának.

Ahogy az Európai Bizottság kijelentette, a Tanács közös állásponthan még mindig érvényes. Ez az álláspont nagyon tiszteletreméltó, hiszen felszólít a politikai foglyok haladéktalan és feltétel nélküli szabadon bocsátására. Az álláspont ugyanakkor következetes is, mert felszólít az emberi jogok és alapvető szabadságok tiszteletben tartására annak érdekében, hogy Kubában a mi értékrendszerünk érvényesüljön, ne pedig például a kínai vagy vietnámi értékrendszer.

Elnök asszony, még mindig hallom a 2002-ben Szaharov-díjjal kitüntetett kiváló férfi, Oswaldo Paya Parlamentben elhangzott szavait: azt mondta, hogy a legnagyobb győzelme az, hogy nincs a szívében gyűlölet. Elnyomóinak, akiket felebarátainak tekint, azt mondta, hogy nem gyűlöli őket, de azt is, hogy félelemkeltéssel nem fogják tudni ráerőltetni az akaratukat.

Azt is mondta, hogy Andrej Szaharov öröksége a méltóság és az emberek békés együttéléséért folytatott munka, és hogy gyakran a legfontosabb hangokat nem halljuk meg.

Itt, a Parlamentben képtelenek voltunk és vagyunk meghallani a „Nők fehérben” hangját, akiket a Parlament a Szaharov-díjjal is kitüntetett. Most pedig sajnálatos módon már soha nem fogjuk Orlando Zapata hangját hallani, de nemsokára sok-sok kubai ember hangját fogjuk hallani.

Elnök asszony, az Európai Unió 27 tagállamának 500 millió polgára által megválasztott, legitim Parlamentnek hangosan és egyértelműen kell visszhangoznia azt a szabadságért könyörgő, elfojthatatlan kiáltást, amely a mindannyiunk által szeretett szigetről, Kubából érkezik hozzánk.

(Taps)

Luis Yáñez-Barnuevo García az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, López Garrido úr, biztos úr, soha többé nem engedhetjük meg, hogy némaságunk a zsarnokok cinkosává tegyen minket. Soha többé nem engedhetjük meg, hogy egy kubai börtönben vagy bárhol máshol meghaljon valaki, aki saját és honfitársai jogaiért harcol – hogy meghaljon anélkül, hogy egyértelműen és határozottan követeltük volna, hogy kegyelmezzenek meg neki.

Orlando Zapata Tamayo úr, 42 éves kőműves, aki csak a börtönbeli körülmények javítását kérte, 86 napnyi éhségsztrájk és hét börtönben töltött év után meghalt. Az emberi jogok tiszteletben tartásának követeléséért börtönözték be. A börtönben töltött hét év során az örök rosszul bántak vele, megalázták és zaklatták, és ne felejtjük el, hogy ez alatt a hét év alatt a nemzetközi közösség semmit nem tett, csak hallgatott.

Kubában jelenleg más foglyok és emberi jogi aktivisták is éhségsztrájkot folytatnak, mint pl. Guillermo Fariñas pszichológus és újságíró. Hölgyeim és uraim, a ma előterjesztett és megvitatásra kerülő állásfoglalás, melynek szavazása holnap lesz, és amelyet én képviselek a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja nevében, követeli a Kubában a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyek szabadon bocsátását. Még egyszer hangsúlyozom, hogy ezt a demokratikus átmenet és az alapvető emberi jogok tiszteletben tartása érdekében követeljük.

Most ne bonyolódjunk bele abba a kérdésbe, mely megoszthat minket. Most ne vitázzunk arról, hogy fenntartsuk-e a közös álláspontot, vagy sem. Most inkább az emberi életek és emberi jogok védelmére összpontosítsunk! Szenteljük a most következő időszakot a nyugodt elmélkedésnek, és keressük meg a Kubával kapcsolatos jövőbeli politikánk alapjául szolgáló, közös pontokat.

Ez a szöveg fontos hozzáadott értéket hordoz. Az a tény, hogy a szöveget hat képviselőcsoport terjesztette elő, mutatja, hogy a Parlamentben az emberi jogok témájával kapcsolatban a széles körű konszenzus új korszaka kezdődik.

Ne hagyjuk, hogy még egyszer bárki azt mondhassa, hogy az európai demokrácia behódol az – idézőjelben –jenki imperializmus parancsainak. És ne hagyjuk, hogy még egyszer bárki azt mondja, hogy a szocialisták és a demokraták titokban örülnek a kommunista diktatúráknak, vagy e diktatúrák cinkosai. Ezt egész egyszerűen azért mondom, mert egyik állítás sem igaz, és mert a zsarnokság áldozatainak mindenhol a világon tudniuk kell, hogy egyesítettük erőinket ügyük feltétlen védelmére.

Elnök asszony, végezetül szeretnék köszönetet mondani Salafranca úrnak, aki az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport nevében részt vett a szöveg tárgyalásán; Weber asszonynak, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport tagjának; Romeva i Rueda úrnak, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja tagjának; Kožušník úrnak az Európai Konzervatívok és Reformerek részéről, valamint az összes képviselőtársamnak, akik részt vettek ebben a nehéz és bonyolult feladatban, melyet holnap remélhetőleg sikerre viszünk.

Végezetül pedig szeretnék köszönetet mondani Rodríguez Zapatero spanyol miniszterelnöknek, az Európai Unió soros elnökének azért, hogy elősegítette és támogatta a ma megvitatásra kerülő állásfoglalás előmozdítását.

Renate Weber az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, képviselőcsoportom nevében mindenekelőtt szeretnék részvétet nyilvánítani Orlando Zapata Tamayo úr családjának, aki az életével fizetett meggyőződéséért.

Tevékenysége az emberi jogok védelme terén az évek során számos más emberi jogi aktivistának jelentett ösztönzést Kubában és Kubán kívül is.

A számos képviselőcsoport által előterjesztett állásfoglalás hangot ad a kubai emberi jogi helyzet miatt érzett mély aggodalmunknak. Legyünk nagyon őszinték! A helyzet nem javult, és számos független újságíró, békés másként gondolkodót és emberi jogi aktivistát továbbra is fogva tartanak Kubában, amiért élni akarnak a szólásszabadság és a gyülekezés jogával, valamint a békés gyűlések megtartásával kapcsolatos jogaikkal.

Ugyanakkor a kubai független, nem kormányzati szervezetek működését lehetetlenné teszik azáltal, hogy a kormány drákói szigorral ellenőrzi azokat.

Miközben itt ez a vita folyik, számos emberi jogi aktivista éhségsztrájkot folytat. Ez nagyon aggasztó, mivel különböző jelek arra utalnak, hogy Guillermo Fariñas úr egészségi állapota – és ki tudja, talán másoké is – gyorsan romlik.

A kubai hatóságok mindeddig sajnálatos módon figyelmen kívül hagyták az EU-nak a politikai foglyok feltétel nélküli szabadon bocsátására vonatkozó ismételt felszólításait. Ezért szilárdan hiszem, hogy a Parlamentnek fel kell hívnia az EU-t, hogy továbbra is alkalmazzon minden rendelkezésre álló mechanizmust a pluralista és demokratikus Kubáért küzdők munkájának és életének védelmére.

Raül Romeva i Rueda a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, saját magam és képviselőcsoportom nevében részvétet szeretnék nyilvánítani Orlando Zapata halála kapcsán.

Kubáról alkotott személyes véleményünkől függetlenül ez nyilvánvalóan egy olyan sajnálatos eset, amelyet el kell ítélnünk, és melyre nem elég pusztán reflektálnunk vagy megemlékeznünk róla. Ez az eset megkívánja, hogy az állásfoglalásban következetes módon fogalmazzuk meg azon követelésünket, hogy a politikai okok miatt bebörtönzött személyeket Kubában és világszerte bocsássák szabadon.

Úgy gondolom, hogy amit teszünk, az következetes és helyes. Úgy gondolom, hogy – és ezt szeretném hangsúlyozni – az esetleg mögötte megbúvó motivációktól függetlenül fontos, hogy megteesszük. Ez a megállapodás része.

Tehát Kuba esetében követelnünk kell e személyek haladéktalan szabadon bocsátását, valamint mindenekelőtt fel kell hívnunk a figyelmet bizonyos személyek – különösen Guillermo Fariñas – veszélyes helyzetére, akik Orlando Zapata példáját követve maguk is éhségsztrájkba kezdtek.

Ugyanakkor szeretnék figyelmeztetni arra a kockázatra, hogy ezt az esetet politikailag felhasználják vagy kihasználják más ügyek érdekében, ami – ahogy Yáñez-Barnuevo is megjegyezte – veszélyes lehet. Véleményem szerint nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy számos hasznos folyamat van kialakulóban, és semmilyen körülmények között nem szabad visszatérnünk a múlthoz, a múltbéli eseményekhez, ahogy ezt néhányan úgy tűnik, akarják; nem szabad visszatérnünk az embargóhoz, mert az politikai hiba volt, és mindannyian ismerjük a következményeit.

Tehát ha egyetértünk abban, hogy nem akarjuk, hogy Orlando Zapata esete másokkal is megismétlődjék, akkor fontos tudnunk, hogyan léphetünk közösen előre annak érdekében, hogy a jövőben megakadályozzuk az ilyen eseteket. Az első lépés mindenképpen a szigetország demokratizálódásának és a kubai helyzet normalizálódásának előmozdítása.

Edvard Kožušník, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Engem személyesen is nagyon felzaklatott Orlando Zapata halálhíre, ezért az ECR képviselőcsoport nevében szeretnék részvétet nyilvánítani a családjának. Én magam 1971-ben születtem, ez volt hazámban az ún. kommunista normalizálás időszakának csúcsa, a hazámat elnyomó kommunista terror legkegyetlenebb korszaka. Hazám is elszenvedte a kommunizmus bűnös ideológiájának következményeit, ez az oka annak, hogy a csehek teljes mértékben szolidaritást éreznek a kubai nép iránt, így nagyon érzékenyen érintettek minket a Kubából érkező szomorú hírek.

A kubai totalitárius rezsim a kubai forradalom után negyven évvel még mindig a „szocializmus vagy halál” szlogenjét hangoztatja, ezért egyáltalán nem érdemli meg, hogy elnézőek legyünk vele szemben. Hiszem, hogy Orlando Zapata halála nem volt hiábavaló, mert a kommunista rezsim elleni tömeges tiltakozásra fogja ösztönözni a kubai népet. Hazámban másfél évvel azután omlott össze a kommunista rezsim, hogy a

kommunisták által bebörtönzött Pavel Wonka – hazámban ő volt a kommunista terror utolsó áldozata – meghalt a börtönben. Remélem, hogy Orlando Zapata lesz a kubai Pavel Wonka, vagyis a kommunista önkényuralom utolsó áldozata. Kuba nemsokára talán felszabadulhat a régi forradalmi káderek uralma alól, és az igazi szabadság szigetévé válhat.

Ezért fordulok Önökhöz. Amíg nincs alapvető és visszavonhatatlan előrelépés a politikai foglyok szabadon bocsátása terén, amíg nincs olyan fejlődés, mely a kubai társadalom demokratizálódásához és szabad választások megtartásához, valamint a – többek között a kubai polgárok életszínvonalának emelését célzó – strukturális reformfolyamatok megkezdődéséhez vezetne, addig lehetetlen fontolóra venni az EU közös álláspontjának felülvizsgálatát.

Willy Meyer a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, képviselőcsoportomat mély sajnálattal tölti el a fogva tartott Orlando Zapata halála. Minden fogoly biztonságáért és életéért az állam felelős, így az ő életéért is. Ebben az esetben tehát Kuba a felelős, és ezért bennünket mély sajnálattal tölt el ez a halálhír.

Nem értünk egyet azzal, hogy a Parlament manipulatív módon jár el az emberi jogi ügyekben. Ma megvitatjuk ezt az ügyet, a szavazásra pedig holnap kerül sor. A hondurasi katonai államcsíny esetében ezt nem tettük meg. Talán az Európai Parlament a világ egyetlen parlamentje, amely nem ítélte el a hondurasi katonai államcsínyt, és nem szavazott ellene, a gyilkosságok és kínzások ellen.

Nem értünk egyet azzal a filozófiával, hogy attól függően foglalunk vagy nem foglalunk állást, hogy az adott esemény hol történt, milyen emberi jogok sérültek, és mi az általános helyzet.

Egy héttel ezelőtt Kolumbiában rábukkantak Latin-Amerika legnagyobb tömegsírára. A hatóságok 2500 holttestről beszélnek, de ez a szám akár 50.000-re is növekedhet. Ezt talán elítéltük? Megvitattunk, szavaztunk róla, elítéltük? Mi történik Afganisztánban a civil áldozatokkal? Mi történik az üldöztetést elszenvedő nyugat-szaharaiakkal? Nem! Mi nem leszünk részesei ennek a képmutatásnak.

Véleményem szerint alapvető, hogy egyenrangú kapcsolatot építsünk ki a Kubai Köztársasággal a különböző napirendek – a politikai napirend, az emberi jogi napirend, a börtönökben uralkodó helyzet – megvitatása céljából, de mindezt egyenrangú felekként kell megvitatnunk, mivel az Európai Uniónak még mindig közös álláspontja van a Kubai Köztársaságról, ami kivételes. Hiszen nincs közös álláspontja a világ más országairól. Nincs közös álláspontja a már említett Kínai Népköztársaságról vagy Vietnammról. Miért van ez így? Miért van közös álláspontja Kubáról, de nincs a Kínai Népköztársaságról?

Felszólítom a Tanácsot és a Tanács elnökét, hogy vessék fel világosan a következő kérdést: érvényteleníteni kell a közös álláspontot? Véleményem szerint ez az egyik legnyilvánvalóbb akadálya az Európai Unió és a Kubai Köztársaság közötti őszinte párbeszéd közös, mindkét fél érdekét szolgáló napirendek révén történő előmozdításának.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony, Orlando Zapata kubai másként gondolkodó éhségstrájk következtében bekövetkezett halála és a világot a szocialista Kuba mindennapi életéről informáló Yoani Sánchez blogger letartóztatása nyilvánvalóvá teszik, hogy folytatnunk kell a Kubával kapcsolatos politikánkba 1996-ban bevezetett elemet, amely a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartása felé tett haladásra vonatkozik. A Raúl Castro személyéhez fűzött remények természetesen rég füstté váltak.

Nem lett jobb például a politikai foglyok helyzete sem. Még mindig nem biztosítják számára azokat a jogokat sem, amelyeket maguknak a Castro-fivéreknek a Batista-diktatúra alatt bebörtönzésük idején biztosítottak. A tervgazdasághoz való makacs ragaszkodás következtében Kuba már a lakosság legalapvetőbb szükségleteit sem tudja kielégíteni. Kubában a jólét és az egyéni kezdeményezés nyilvánvalóan a rezsim iránti kritikának számítanak. Ebből a szempontból még a kommunista Kína lakossága is könnyebb helyzetben van, hiszen saját erőfeszítéseik révén legalább saját életükön tudnak javítani.

Az Egyesült Államok gazdasági embargójának mérséklése a számítógépek és szoftverek tekintetében nem fogja teljes mértékben kielégíteni az Obama elnök ígéretei következtében kialakult várakozásokat, de talán lehetővé teszi az ellenzék számára a nagyobb szervezettséget. Ráadásul a növekvő kínálat a kubai rezsim számára meg fogja nehezíteni a véleménynyilvánítás szabadságának elfojtását. Már csak ezért is lehet legjobban tudásunk szerint támogatnunk kell Európa kezdeményezéseit, és ki kell állnunk a kommunista rendszer további lazítása mellett.

ELNÖKÖL: DURANT ASSZONY*alelnök*

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) A meggyőződése miatt bebörtönzött kubai Orlando Zapata tragikus halála újabb bizonyítéka annak, hogy a Castro-fivérek rezsime figyelmen kívül hagyja a nemzetközi közösségnek az emberi jogok tiszteletben tartására vonatkozó felszólításait, és szép csendben megszabadul azokról, akik szabadságot és demokráciát követelnek. Ez a tragikus, nagyon tragikus haláleset ma szimbolikus jelentőséggel bír. Ez a haláleset egy kétségbeesett segélykiáltás. Segélykiáltás, amely legfőképpen a nemzetközi politikai élet képviselői és a döntéshozók hatékony fellépéséért könyörög, akik a kubai hatóságokkal kapcsolatokat építenek ki, de nem akarnak szóba állni a kubai ellenzék és civil társadalom képviselőivel.

Minél hamarabb összehangolt cselekvésbe kell kezdenünk, nyomást kell gyakorolnunk a Castro-rezsimre, és követelnünk kell azok haladéktalan szabadon bocsátását, akiket nézeteik miatt börtönöztek be sok-sok évre.

Az Európai Unió az elmúlt évek során megpróbálta enyhíteni álláspontját, még a Kuba elleni diplomáciai szankciókat is megszüntette annak reményében, hogy ez a gesztus a demokratikus normák tiszteletben tartására fogja ösztönözi a hatóságokat. Orlando Zapata tragikus halála sajnálatos módon azt bizonyítja, hogy ez a politika naiv és hatástalan volt, és nyilvánvalóan nem szabad folytatni.

A mai vitát követően holnap szavazni foguk az állásfoglalásról. Ez azt a világos üzenetet kell, hogy hordozza, hogy helytelenítjük az emberi jogok megsértését, a politikai foglyokkal való embertelen bánásmódot és az alapvető polgári szabadságok tiszteletben tartásának hiányát Kubában. Meg kell mutatnunk a kubai nép iránt érzett szolidaritásunkat. Nekünk kell beszélnünk azok helyett a kubaiak helyett, akik most nem beszélhetnek.

(Taps)

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Elnök asszony, Orlando Zapata Tamayo tragikus sorsa világszerte hatalmas felháborodást keltett. Zapata helyzete olyan kilátástalan volt, hogy egyetlen lehetőségének azt érezte, hogy éhségstrájk révén véget vet életének. Életével kellett fizetnie azért, hogy tiltakozott bebörtönzése és a kubai börtönökben uralkodó rettenetes körülmények miatt. És mindez miért? Milyen bűn miatt börtönözték be Zapatát? A kormánytól eltérő vélemény nem erőszakos módon történő kifejezése és terjesztése nem bűncselekmény. Az ember ettől még nem lesz bűnöző vagy hazaáruló.

Zapata halála nem egyedi eset. Guillermo Fariñas pszichológus és újságíró szintén éhségstrájkba kezdett 26 beteg politikai fogoly szabadon bocsátása érdekében. Vajon milyen sors vár rá? Hamarosan neki is az életével kell majd fizetnie az emberi jogok tiszteletben tartásának hirdetéséért? Mikor fogja a kubai kormány megváltoztatni az álláspontját? Becslések szerint Kubában megközelítőleg 200 politikai fogoly lehet. Súlyosan sérti az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, ha valakit a nézetei miatt börtönöznek be.

Felszólítjuk Kubát a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyek azonnali és feltétlen szabadon bocsátására és az emberi jogokat súlyosan sértő esetek beszüntetésére. Egyetlen kormány sem ellenőrizheti vagy irányíthatja az emberek gondolkodását. Ha be is börtönözik az embereket, ha falak és rácsok mögé zárják is őket, a gondolataikat akkor sem tudják elpusztítani. A gondolatok és nézetek elpusztítására tett kísérletek mindig kudarcot fognak vallani. Hát nem tapasztalta meg ezt már Kuba a hosszú évek során?

A kormány egyszerűen kénytelen lesz párbeszédet kezdeményezni a másként gondolkodókkal. Az előrelépés egyetlen lehetséges eszköze a politikai párbeszéd. Kuba tartozik ezzel polgárainak, mert a kubai nép megérdemli a demokráciát és az alapvető szabadságok tiszteletben tartását. Zapata halála nem lehet értelmetlen; a jelenlegi kubai emberi jogi helyzet végét kell, hogy jelentse.

Az Európai Uniónak minden tőle telhetőt meg kell tennie a kubai emberi jogi helyzet javítására. Ez az ügy nem csak Zapatáról és a többi politikai fogolyról szól; itt arról is szó van, hogy az emberi jogi aktivisták szabadon kifejezhessék tevékenységüket. A kubai kormánynak törődnie kell a kubai néppel. Nem börtönözhet be embereket csak úgy, félelemből, és nem kezelheti őket bűnözőként. Ha az embereket megfosztják a szabadságuktól, az bűn. <>

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Elnök asszony, az emberi jogok védelme azt jelenti, hogy elítéljük Orlando Zapata kegyetlen és igazságtalan halálát, amely elkerülhető lett volna, és felszólítunk a bebörtönzöttek szabadon bocsátására. Remélem, hogy ez ráébreszti a kubai hatóságokat a fejlődés és a valódi demokrácia szükségességére.

Kubában diktatúra van: meggyőződésük miatt börtönöznek be embereket, nem szabad eszmecserét folytatni, nézeteket és gondolatokat megosztani egymással – a rezsim fél ettől, fél a szabadságtól. Pedig nem bűn, ha az embernek gondolatai vannak; lehet, hogy ezek a gondolatok provokatívak, megdöbbentőek vagy sokkolóak, de mindig meg kell vitatni őket. A gondolatokért semmiképpen nem jár börtön.

A társadalom gondolkodik és érez, a foglyok is gondolkodnak és éreznek, és lehetetlen megtiltani az embereknek a gondolatokat és az érzéseket. Ez azt jelenti, hogy azok a gondolatok és érzések, melyeket az emberek el akarnak fojtani, szép lassan az egész társadalom tudatába beszivárognak, mint a víz. Ez a kubai társadalomra is érvényes, és a Batista-rezsimet megdöntő forradalom élharcosainak ezt mindenkinél jobban kellene tudniuk.

Remélem, hogy ez az állásfoglalás segíteni fog nekik abban, hogy véghezvigyék a szükséges átmenetet! De az emberi jogok nem képezhetik vita tárgyát. A Parlament hitelessége azáltal nő, ha ugyanolyan erőteljesen reagál, bármely országban sértsék is meg az emberi jogokat: Afganisztánban, Palesztinában, Baszkföldön – az én szűkebb hazámban –, Hondurasban vagy Kolumbiában. Emellett kell elköteleznünk magunkat. Erre az elkötelezettségre van szükség.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Véleményem szerint itt, a Parlamentben mindannyian egyetértünk abban, hogy Kubában a korrupt kommunista diktatúra semmilyen módon nem fog pozitív irányba változni. A Castro-fivérek rendőrállama gazdasági romlásba dönti a szigetországot, sárba tiporja a polgári szabadságot, és rengeteg kubait megfoszt egy olyan élet reményétől, melyet érdemes élni.

Kuba jövője természetesen a kubaiak kezében van, de az Európai Unió is aktív szerepet vállalhat benne. Követelnünk kell az összes politikai fogoly szabadon bocsátását. Ez kell, hogy legyen a Kubával folytatandó bármiféle párbeszéd első feltétele. Elő kell mozdítanunk a nem kormányzati szervezetek tevékenységét, az emberi jogok tiszteletben tartását és a független médiához való hozzáférést, ideértve az internetet is.

A demokratikus változás előmozdításában a transzatlanti kapcsolatok nagyon fontos szerepet kaphatnak. Ezért szorosan együtt kell működnünk Washingtonnal. Közös erőfeszítéssel hosszú távú, Kubára vonatkozó stratégiát dolgozhatunk ki, amely nem a jelenlegi helyzet vak elfogadásán alapul, hanem a demokratikus és gazdasági újjáépítés távolba mutató vízióján.

(Taps)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, ez a vita ismét azt bizonyítja, hogy a Parlament nagy többsége kétszínű. Ugyanaz a többség, amely nem volt hajlandó elítélni a hondurasi katonai államcsínyt, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy az számos ember bebörtönzéséhez és halálához vezetett, tehát ugyanez a többség most készen áll arra, hogy társulási megállapodásokról tárgyaljon azzal a kormánnyal, mely az államcsíny mögött állók által manipulált választások révén került hatalomra.

Természetesen mindannyiunkat sajnálattal tölt el az éhségstrájkot folytató Orlando Zapata Tamayo úr halála, mely egy kubai kórházban következett be. Ennek ellenére helytelenítjük e vita módját és Kubával kapcsolatos elfogadhatatlan álláspontját, amely figyelmen kívül hagyja az Egyesült Államok Kubával szemben bevezetett gazdasági, kereskedelmi és pénzügyi embargójának súlyos következményeit, valamint azt, hogy öt kubai állampolgárt amerikai börtönökben tartanak fogva csak azért, mert meg akarták védeni hazájukat.

Nem tarthatjuk fenn azt az elfogadhatatlan közös álláspontot, amely gátolja az Európai Uniót a kubai kormánnyal való nyitott és teljes, bilaterális érdekeken alapuló kapcsolatok fenntartásában. Itt az ideje, hogy elvessük ezt a közös álláspontot az Európai Unió és Kuba kapcsolatának normalizálása érdekében. Ezt várjuk a spanyol elnökségtől.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Elnök asszony, még emlékszünk Fidel Castro híres mondására: „Szocializmus vagy halál!” Ma egyértelműen azt mondhatjuk, hogy a kettőből csak a halál maradt meg. Ezt bizonyítják azok a körülmények is, melyek Orlando Zapata kubai hazafi és fogoly halálához vezettek. Castro diktatórikus rendszere a demokratikus szocializmus ideájának arcucsapása.

Ami Kubában történik, az szégyenfelt mindazok számára, akik a baloldal zászlaja alatt politizálnak. És az Európai Unió nevében is szégyelltem magamat, amikor az akkori biztos, Michel úr Kubába látogatott a fejlesztési együttműködésre irányuló javaslat miatt, de gondosan került a demokratikus ellenzékkal való kapcsolat.

Véget kell vetnünk ennek a politikának; nem tehetünk továbbra is úgy, mintha nem tudnánk, mi történik Kubában, ahol még soha nem voltak szabad választások, és ahol emberek a meggyőződésük miatt botrányos

körülmények között töltik sok éves börtönbüntetésüket. A spanyol elnökség ma nyitott politikát javasol Havanna irányában, de ennek a politikának alapvető feltétele kell, hogy legyen a kubai rendszer demokratizálódása, a politikai foglyok szabadon bocsátása, a társadalmi párbeszéd megkezdése, a cenzúra eltörlése és a polgári szabadságjogok helyreállítása. Ezt világosan, nyíltan és határozottan a kubai kormány tudomására kell hoznunk. Ráadásul ez az ő érdekeiket is szolgálja.

Tudjuk, hogy a diktatúrából különböző utak vezethetnek a szabadságba. Ott van például a lengyel vagy a dél-afrikai út: a békés párbeszéd útja. De ott van a román út is, ahol véres forradalom döntötte meg a rezsimit. A felek közös érdeke, hogy ezt elkerüljük. Vajon melyik utat választja Havanna? Erre Kubának kell megadnia a választ. Az Európai Unió politikájának aktívan hozzá kell járulnia a szabadság és demokrácia korszakába történő átmenethez. Az Európai Parlament álláspontja is ez kell, hogy legyen.

Richard Howitt (S&D). – Elnök asszony, először is szeretném kifejezni mély sajnálatomat Orlando Zapata Tamayo halála miatt, valamint aggodalmamat a négy további kubai fogolyért és egy ellenzéki aktivistáért, akik tiltakozásképpen maguk is éhségsztrájkba kezdtek.

Az Európai Parlamentnek ismételt követelnie kell a Kubában a meggyőződésük miatt bebörtönözött személyek haladéktalan és feltétel nélküli szabadon bocsátását – az Amnesty International szerint 55, a Kubai Emberi Jogi Bizottság szerint 200 személyről van szó –, és ma aggodalmunknak kell hangot adnunk az egyik havannai egészségügyi és emberi jogi központ vezetője, Darsi Ferrer nemrégiben történt letartóztatása és megverése miatt is. Magát az Amnesty Internationalt 19 éve nem hívták meg Kubába – lehetővé kellene tenni számukra, hogy Kubába látogassanak. Meg kell kérnünk a kubai kormányt, hogy állapodjanak meg Manfred Nowak, az ENSZ kínzással foglalkozó különleges előadója tervezett látogatásának konkrét időpontjáról, akivel egyébként jövő héten Genfben fogunk találkozni.

Mivel mindig is elleneztem az USA 1962-ben bevezetett kereskedelmi embargóját, üdvözlöm a tényt, hogy Obama elnök alatt olyan intézkedéseket fogadtak el, amelyek lehetővé teszik a kubai amerikaiak számára a szabadabb utazást és azt, hogy több pénzt küldhessenek haza. Üdvözöltem az EU közös álláspontjának 2008-as felülvizsgálatát, amely ösztönzi a Kuba és az EU közötti politikai párbeszéd megkezdését és a közösségi fejlesztési együttműködés újbóli megkezdését, és üdvözlöm azt a tényt is, hogy a BBC-nek nemrégiben szabad bejárást biztosítottak Kubába. Azonban csalódással töltött el, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsában Kuba nem fogadta el a két alapvető emberi jogi egyezmény – a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya és a Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya – ratifikálásra és a börtönök független felügyeletének lehetővé tételére irányuló ajánlásokat.

Szeretném ma délután azt is elmondani a Bizottságnak és az elnökségnek, hogy Önöknek és mindannyiunknak, akik Kubába látogatunk, szilárdan ragaszkodnunk kell a kubai civil társadalom tagjaival való találkozáshoz. Bisa Williams, az USA külügyi államtitkár-helyettese tavaly egy ilyen korlátozások nélküli látogatást tett Kubában, és nekünk – bármelyikünknek, aki Kubába látogat – ragaszkodnunk kell ugyanehhez.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, miniszter úr, Orlando Zapata Tamayo halála tragikus bizonyítéka annak, milyen reménytelenséghez vezethet a szabadság hiánya.

Ahogy a miniszter úr mondta, ennek nem lett volna szabad megtörténnie. El kell ítélnünk, hogy a meggyőződésük miatt börtönöznek be embereket, és követelnünk kell a szabadon bocsátásukat. Nem támogathatunk egy olyan önkényuralmat, amely következetesen megtagadja a legalapvetőbb szabadságok gyakorlásának lehetővé tételét, de ugyanakkor hiszem, hogy nem mondhatunk le a politikai párbeszéd lehetőségéről és az abban rejlő értékekről – a politikai párbeszéd most még inkább, mint valaha, az európai értékek legnyilvánvalóbb kifejeződése.

A Kuba és az Európai Unió közötti kapcsolatok már hosszú ideje bonyolultak; gyakran a megismerés és megértés hiánya jellemzi őket, ami súlyos feszültségekhez vezet, és rendszerint aláaknázza a politikai párbeszéd lehetőségét és az abban rejlő értékeket. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy Kuba most történelmi fordulópontot él meg. Minden eddiginél szilárdabban meg vagyok győződve arról, hogy helytelen lenne nem megőrizni a történelmi, kulturális és nyelvi kapcsolatok által fenntartott párbeszédben rejlő lehetőségeket és értékeket, legyenek azok bármily csekélyek is.

Kétségtávol az Európai Unió az egyetlen olyan politikai erő, amely képes lehet meggyőzni Kubát arról, hogy az elszigetelődés végzetes, és előbb-utóbb tragédiához vezethet. Nem bújhatunk ki a párbeszéd folytatásának felelőssége alól, melyből nem szabad kihagyni egyetlen nehéz témát sem, de ugyanakkor nem szabad kettős mércét sem alkalmaznunk, ami véleményem szerint nagyon is sokszor megtörténik.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Kubában győzni fog a szabadság. Kubában demokrácia és szabad piacgazdaság lesz.

Az Európai Unió nem tud és szerintem nem is akar segíteni a rendszer megdöntésében, de majd a rendszerváltozás után segítenie kell a kubaiaknak. Lengyelország, a Cseh Köztársaság, Szlovákia és Magyarország példája bizonyítja, hogy ezt meg lehet tenni, még hozzá sikeresen. Segíthetünk a tapasztalataink révén, és Castro bukása után az Európai Uniónak segítenie is kell a tapasztalataival és pénzzel is, még hozzá úgy, hogy Kubában a jövőben ne a Marek Magierowski lengyel riporter által leírt helyzet alakuljon ki, amikor is a Parlamentben sokat emlegetett Orlando Zapata utódai rumot szolgálnak fel Havanna promenádjain és sugárútjain Castro leszármazottainak.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Eredeti szakmám szerint orvos vagyok, és tudom, milyen nehéz megmenteni egy ember életét. Őszinte sajnálattal tölt el, ha elveszítünk egy emberéletet, és osztom a Parlament Orlando Zapata halála miatt érzett szomorúságát. Alaposan tanulmányoztam a képviselőcsoportok által előterjesztett állásfoglalásokat. Attól tartok, meg kell ismételnem, amit nemrég a közép-ázsiai köztársaságok emberi jogi helyzetéről szóló jelentés vitája kapcsán mondtam. Akkor azt mondtam, hogy hibát követünk el, amikor bölcs tanítóként lépünk fel, nem mondunk semmi pozitívát, és semmiféle tiszteletet nem tanúsítunk sem ezen országok történelmi és kulturális hagyományai, sem az általuk elért eredmények iránt. Ugyanez érvényes Kubára is. Szilárdan hiszem, hogy csak akkor lehetséges bármiféle előrelépés a kubai helyzetben, ha egyenrangú félként folytatunk párbeszédet Kubával, melyre a kubai tisztviselők készen állnak. Ily módon a szociális és gazdasági jogok előmozdítását is segíthetjük Kubában. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Kuba nehéz gazdasági helyzete ellenére mindig az elsők között van, akik segítséget nyújtanak másoknak, mint például a haiti katasztrófa idején. Igaz a mondás, hogy aki gyorsan ítél, az elítél. Semmiképpen nem szabad ezt az utat választanunk.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, hiszem, hogy kijelenthetem, hogy ma és még inkább a holnapi szavazáson a Parlament történetének egy méltó fejezetében vehetünk részt. Ez azért van így, mert most az egyszer sikerül félretennünk kölcsönös előítéleteinket, melyek abból fakadnak, hogy különböző képviselőcsoportokhoz tartozunk - és így most közösen hajolunk meg egy ember halála előtt, és elismerjük az igazságot.

Miről is fog szólni ez az állásfoglalás? Olyan dolgokról, melyek nagyon egyszerűnek és magától értetődőnek tűnnek, de valójában nagyon fontosak. Az állásfoglalásban le fogjuk írni, hogy Kubában nincs szabadság; hogy Kubában nincs demokrácia; le fogjuk írni, hogy az élet az élet, és az embereket nem szabad megölni. Ezt szinte biztosra vehetjük, de sok évbe került, mire túljutottunk a kölcsönös előítéleteken, és felismertünk egy tényt, amely egyikünk politikai meggyőződését sem sérti, felismertünk egy olyan alapigazságot, amely nélkül nem lehet vitát folytatni.

Nem szabad kitérniünk a Kubával való párbeszéd elől, de ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a párbeszéd az igazságon alapuljon, más szóval azon a tényen, hogy Kuba tartja tiszteletben az egyéneket. A kézfogásoknál és baráti gesztusoknál sokkal nagyobb szükségünk van olyan megfelelő intézkedésekre, melyek következtében Castro kormánya kénytelen lesz feladni a reményt, hogy olyan kompromisszumokat tud elérni, melyek nem lesznek hatással, vagy csak csekély hatással lesznek az emberi jogok kérdésére.

A Parlament igen helyesen megragadta ezt a lehetőséget, nem úgy, mint a főképviselő, akinek ma reggel már felhívtam a figyelmét arra, –és ezt újra meg fogom tenni–, hogy a *Cuba libre* nem egy kóktél neve, hanem egy csatakiáltás, melyet a szívünkben őrzünk, mert demokratikus és szabad Kubát akarunk.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Elnök asszony, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjának spanyol tagjait mélyszéles sajnálattal tölti el Orlando Zapata halála és a meggyőződésük miatt bebörtönözött személyek helyzete, és nyomatékosan követeljük a szabadon bocsátásukat.

Orlando Zapata halála nagyon sajnálatos, de ugyanakkor lehetőséget teremt arra, hogy a továbbiakban ne csak beszéljünk az emberi jogok helyzetéről Kubában, hanem elkezdjük együttműködni a kubai hatóságokkal az emberi jogi helyzet előmozdítása érdekében. Ennek érdekében fontolóra kell vennünk a közös álláspont megváltoztatását, mivel az gátolja a kubai hatóságokkal való párbeszéd megkezdését, pedig nekik van lehetőségük a szigetország emberi jogi helyzetének megváltoztatására.

A közös álláspont – amely egyébként nem is igazán közös, mivel az Európai Unió tagállamainak nagy része bilaterális kapcsolatokat tart fenn Kubával – a politikai párbeszéd akadály. A közös álláspont gátolja az

Európai Uniót a külső tevékenységeit irányító elvek alkalmazásában, melyek közé tartozik a demokrácia és az emberi jogok előmozdítása a világon.

A közös álláspont idejétmúlt, elavult eszköz, melyet még a múlt században fogadott el az Európai Unió 15 tagállama. Most viszont már 27 tagállam van. A globális helyzet is megváltozott. Az Egyesült Államok olyan kényes témákról folytat párbeszédet Kubával, mint pl. az emigráció. Az Amerikai Államok Szervezete elfogadta Kubát a szervezet elveinek tiszteletben tartásáról folytatott párbeszéd alapján.

Ebben az új korszakban az Európai Uniónak egy bilaterális tárgyalás által megalapozott eszközre van szüksége, amely lehetővé teszi számunkra, hogy hatékonyak lehessünk azon a területen, amelyen erre egyébként nagyon is képesek vagyunk: a demokrácia és az emberi jogok előmozdítása területén. Furcsa dolog az Európai Uniótól, hogy nem folytat párbeszédet Kubával, miközben külkapcsolataiban olyan országokkal tárgyal, és végre is hajtja a velük létrejött megállapodásokat, amely országok a polgári és politikai jogok minimális követelményeinek sem felelnek meg, és természetesen igaz ez a szociális jogokra is, amelyeket viszont Kuba tiszteletben tart.

Csak a párbeszéd, az együttműködési mechanizmusok és egy nemzetközi szerződés révén elért kompromisszum teszi lehetővé az Európai Unió számára, hogy bármit is követeljen Kubától. Akik elutasítják a párbeszédet, azok akadályozzák, hogy méltóságteljes kiutat találjunk azok számára, akiket állítólag meg akarnak védeni.

Velük ellentétben a spanyol kormány külpolitikája jó példát mutat, mivel a konstruktív, kitartó párbeszéd révén sok, meggyőződése miatt bebörtönözött személy szabadon bocsátását elérte.

Ahogy Don Quijote mondta, ha valakit tettekkel büntetnek, akkor már nem kell szavakkal is büntetni. Ezért most már nem beszélni fogunk, hanem cselekedni az emberi jogokért Kubában, és együtt fogunk működni a kubai hatóságokkal, mert a meggyőződésük miatt bebörtönözött személyeknek erre van szükségük, nem pedig a Parlament elítélő nyilatkozataira.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a 2003-as „fekete tavasz” rajtaütései során Kubában 75 másként gondolkodót bebörtönöztek az Egyesült Államoknak való kémkedés vádjával. Orlando Zapatát is ekkor tartóztatták le a közrend megzavarása és engedetlenség vádjával.

A 75 másként gondolkodó felesége létrehozta a „Nők fehérben” csoportot, melyet a Parlament 2005-ben a gondolatszabadságért adományozott Szaharov-díjjal tüntetett ki. Mellékesen szeretném megjegyezni, hogy a Castro-rezsim nem biztosított vízumot a „Nők fehérben” tagjainak, hogy eljöhessenek a Parlamentbe átvenni a díjat.

A Kubai Emberi Jogi Bizottság szerint hozzávetőleg 200 politikai fogoly van az országban, közülük 22 újságíró. Iránban 52 újságíró ül börtönben, Kínában 24, és a szomorú ranglista harmadik helyezettje Kuba.

A 42 éves Orlando Zapatát az Amnesty International meggyőződése miatt bebörtönözött személynek minősítette. 2009. december 3-án kezdett éhségsztrájkot, mert több alkalommal megverték, és egyéb módon megalázták. 85 nappal az éhségsztrájk megkezdése után, február 23-án halt meg.

A Parlamentnek fel kell ajánlania segítségét Zapata úr családjá és barátai számára, és mély aggodalmának kell hangot adnia a kubai emberi jogi helyzet miatt. A Parlamentnek világos üzenetet kell közvetítenie a Castro-rezsim felé, méghozzá a spanyol elnökség kontextusában. A spanyol elnökségnek sokkal aktívabbnak kell lennie a kubaiak alapvető jogainak védelme terén.

Hölgyeim és uraim, végezetül szeretném megragadni az alkalmat, hogy követeljem az összes kubai politikai fogoly haladéktalan szabadon bocsátását.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Elnök asszony, a demokrácia és az emberi jogok védelme fontos helyet foglal el az Unió külső tevékenységeire vonatkozó elvek és célok között – az Európai Unióról szóló szerződés 21. cikkére utalok. Ez a cikk a Kubával és a számunkra nagyon kedves kubai emberekkel való kapcsolatunkra is vonatkozik.

Sajnálatos módon az elmúlt öt évben a Tanács fellépéseit lényegében az a vágy vezérelte, hogy az előző években elfogadott irányt próbálja korrigálni, különösen a 2003-asat, amikor különösen kegyetlen elnyomás jellemezte Kubát. 2005-ben a Tanács felfüggesztette a 2003-as intézkedéseket.

Ezután a szigetországra látogattak külügyminiszterek és biztosok. 2008 júniusában a 2003-as intézkedéseket megszüntették, és globális politikai párbeszéd – ahogy erre López Garrido úr is emlékeztetett minket –,

valamint magas szintű tárgyalások kezdődtek. Ezenkívül az egyik tagállam államfője nemrég Havannába látogatott. Sajnálatos módon a szigetországba látogató európai politikai vezetőknek nem volt idejük a másként gondolkodók képviselőivel találkozni, akik emiatt marginalizálva érezték magukat.

Mindeközben Kubában tovább folytatódik az elnyomás. Nincsenek változások vagy reformok. Azonban a politikai párbeszéd tovább folyik. Most Orlando Zapata politikai fogoly kegyetlen halála rázott fel minket.

Hölgyeim és uraim, köztudott, hogy néhány kormány, pl. a spanyol kormány is, újra és újra elismételte, hogy érvényteleníteni akarja a közös álláspontot. A közös álláspont nagyon logikus dolgokat tartalmaz: a demokratikus átmenet támogatását, azaz lényegében ugyanazt, mint a Szerződés 21. cikke által előírt elvek és célok.

Befejezésül két dolgot szeretnék elmondani. A közös álláspont nem akadályozta meg a párbeszédet. Ez nyilvánvaló. Ráadásul 2009 júniusában a 27 miniszter ismét elfogadta a közös álláspontot. Másodszor pedig, nem lehet az a prioritás, hogy megváltoztassuk a közös álláspontot – ez az utolsó szalmaszál lenne! Most az a prioritás, hogy az összes politikai fogoly haladéktalan és feltétel nélküli szabadon bocsátását követeljük.

Nyugatiként tekintek Kubára és Latin-Amerikára, és a Nyugat legfőbb értékei az emberi méltóság és az alapvető jogok tiszteletben tartása. És még egy utolsó gondolat: szeretném emlékeztetni a Tanácsot, hogy 2009. júniusi következtetéseiben kijelentette, hogy a kubai hatóságokkal való politikai párbeszéd jövője az elért előrelépéstől, főleg az emberi jogi helyzet terén elért előrelépéstől fog függeni. Állíthatja-e bárki is, hogy előrelépés történik ezen a téren? Állíthat bárki is ilyesmit?

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) „A történelem majd feloldoz engem” – szól az embereit lázadásra buzdító, fiatal jogász híres mondása. A történelem valóban feloldozza a zsarnokság és az USA embargója elleni lázadásért.

De ez a Parlament, amely a világ legnagyobb szabad és demokratikus térségét képviseli, nyomatékosan elítéli a kubai népet elnyomó zsarnokságot, az emberi jogok megsértését, a politikai foglyokkal való kegyetlenkedést és az emigránsok semmibe vételét. A történelem ítélete világos.

A különböző ideológiákat valló képviselők ezen állásfoglalás révén a kubai nép mellé állnak, hogy segítsenek küzdelmeikben. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a kubaikat elnyomó, brutális zsarnokság felszámolására, és ide tartozik az is, hogy érvényteleníteni kell a közös álláspontot, mely megbénít minket.

Szeretnék tisztelettel adózni Raúl Riverónak felidézve utolsó Havannában írott versét: „Nem adóztatják meg a szeretetet, az ürességet, a fuldoklást és a keserűséget. A haza romjai biztonságban vannak. Ne féljetek, bajtársak! Most mi jövünk.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a kubai kommunista rezsim döntései ismét dilemmát okoznak a Parlamentnek: lehetséges továbbra is párbeszédet folytatni ezzel a rezsimmel? Az Európai Parlament most már évek óta kéri a kubai hatóságokat a demokratikus reformokra és az emberi jogok tiszteletben tartására. De az, hogy Fidel Castro átadta a hatalmat testvérének, Raúlnak, nem hozott magával sem demokratikus reformokat, sem a politikai foglyok szabadon bocsátását.

Orlando Zapata halála 85 napi éhségsztrájk után következett be a börtönben, és ez is a rezsim ideologikus és elnyomó természetét bizonyítja. 10 év alatt az Európai Unió 145 millió EUR-t költött támogatási intézkedésekre Kubában: az eredmények pedig egyáltalán nem nagyszerűek. Ez a finanszírozás valójában segített fenntartani a zsarnokságot. Ha hitelesek akarunk lenni, akkor követelnünk kell, hogy a Havannával való kapcsolatok, beleértve a fejlesztési segélyeket is, az egész kubai nép emberi jogi helyzetének konkrét és mérhető javulásához legyenek kötve, melynek első lépése a politikai foglyok és a meggyőződésük miatt bebörtönzöttek azonnali szabadon bocsátása kell, hogy legyen.

Nem kell rögtön ultimátumot adnunk, de változást kell követelnünk bolygónk egyik legelnyomóbb rezsimétől, amely egy történelmileg meghaladott, kihalófélben lévő ideológiát vall.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Elnök asszony, konkrét ajánlatot kell tennünk a kubai népnek és a kubai rezsimnek arra nézve, hogy finanszírozni fogjuk a jelenlegi helyzetből a demokráciába való átmenetet. Az első lépés a politikai foglyok szabadon bocsátása kell, hogy legyen. Ezzel párhuzamosan az Egyesült Államoknak meg kell szüntetnie a szankcióit, melyek inkább a rendszer megszilárdításához, mintsem legyőzéséhez járultak hozzá. Következő lépésként egy, a rezsim és a kubai polgári jogi mozgalmak képviselőiből álló kerekasztalnak ki kell dolgoznia a demokráciába való átmenet és a demokratikus választások menetrendjét.

Egyébként Közép-Európa példája azt mutatja, hogy az egykori állampárt számára is van jövő – még az állampárt számára is van élet a régi rendszer halála után. Az EU-nak és a tagállamoknak is támogatniuk kell ezt a folyamatot, mint ahogy ezt Közép-Európa esetében is tettük. Ez segítene a kubai népnek, stabilizálná a régiót, megalapozná az USA-val való új jellegű kapcsolatokat, ami nem a Castro-rezsim előtti korszakhoz való visszatérést jelentené.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök asszony, függetlenül a mögötte rejlő okoktól Orlando Zapata Tamayo halála sajnálatos; sajnálatos, hogy a végsőkéig elment, hogy tiltakozását kifejezze. Azonban nem tudjuk elfogadni, hogy ezt a szomorú és sajnálatos eseményt ürügyül használják fel a Kuba és a kubai nép elleni, elfogadhatatlan politikai és ideológiai kampány megerősítésére.

Függetlenül attól, hogy mit gondolunk a kubaiak döntéseiről, ezeket a döntéseket, a saját sorsukról, valamint az államuk politikai berendezkedéséről való döntések szuverén jogát tiszteletben kell tartanunk.

Ezért elítéljük a beavatkozás vagy támadás minden formáját, beleértve azt a botrányos blokádot is, mellyel majdnem fél évszázada sújtják Kubát.

Ezért úgy gondoljuk, hogy az Európai Unió logikus álláspontja és a követendő út a Kubával való kapcsolatok teljes normalizálása kell, hogy legyen, mégpedig a Kubáról szóló közös álláspont érvénytelenítése révén, amely elfogadhatatlanul diszkriminatív Kubával és a kubai néppel szemben.

Ezenkívül pedig nem fogadjuk el a Parlament számos képviselőjére jellemző képmutatást, és határozottan elítéljük az Európai Unió kétszínű politikáját.

Antonio López-Istúriz White (PPE). – (ES) Elnök asszony, Orlando Zapata édesanyjának és Kuba szabadságáért harcoló, szenvedő bajtársainak ajánlom a felszólalásomat: szeretném, ha tudnák, hogy nincsenek egyedül.

Ma a Parlament ezzel az állásfoglalással – melyért főtitkári minőségemben szeretnék köszönetet mondani a szerzőknek, valamint az összes aláíró pártnak – egységesen szólal fel ez ellen az elszigetelt és halódó diktatúra ellen. Ma a kubai rezsim nemzetközi halálos ítéletéhez vezető állásfoglalást írunk alá.

Az elhangzott felszólalások többsége alapján meggyőződéseim, hogy mindannyian szilárdan és egyértelműen elítéljük, hogy az Ön fiának meg kellett halnia. Sokunk azonban ennél tovább is megy: megnyugodhat afelől, hogy továbbra is követelni fogjuk valamennyi kubai politikai fogoly feltétel nélküli szabadon bocsátását.

Továbbra is oda fogunk figyelni a kubai emberi jogi helyzetre. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport természetesen az Európai Unió közös álláspontjának fenntartásáért fog küzdeni, és a hallottak alapján biztos vagyok benne, hogy sokan mások is ezt fogják tenni.

Nem fogunk vegyes üzeneteket közvetíteni, inkább a demokratikus Kubáról szőtt álmunk megvalósításáról szóló világos elképzeléseket. Orlando áldozata az egész világon visszhangra talált a jóakarátú emberek lelkében. Gondoskodjunk róla, hogy az ezer meg ezer kubai ember csendes áldozatáról a közeli jövőben egy szabad Kubában emlékezhessenek meg társaik.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Elnök asszony, az emberi jogok megsértéséről és a meggyőződésükért életüket áldozókról beszélni viszonylag könnyű. Ezt muszáj volt elmondanom. Zapata úr éhségsztrájk következtében meghalt, és most más foglyok is éhségsztrájkba kezdtek.

Ezért alaposan meg kell fontolnunk, hogyan tudnánk célirányosan eljárni. Néhányan azt mondták, hogy egyáltalán nem kellene Kubával szóba állnunk, hiszen a kubai rezsim elfogadhatatlan a számunkra. Másoknak az a véleménye – és ezt az álláspontot én egyáltalán nem tartom helyesnek, Ferreira úr –, hogy ez az egész csak képmutatás, és hogy a kubai népnek magának, szabadon kell meghoznia politikai döntéseit. Nem hiszem, hogy szabad politikai döntésekről lehetne beszélni ott, ahol megsértik az emberi jogokat, és emiatt emberek halnak meg. Nekünk, az Európai Parlamentnek tennünk kell valamit ebben az ügyben.

E körülmények között az lenne a helyes, ha az előterjesztett javaslatokat – nem utolsósorban Gahler úr új indítványait is – részletesen megvitátnánk, és fontolóra vennénk, mit tehetünk az emberi jogok megsértése ellen és az emberek megsegítéséért világszerte.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony, most, amikor Orlando Zapata tragikus halála kapcsán a Kubával való kapcsolatainkról folyik a vita, fel kell ismernünk, hogy a Kubáról alkotott eddigi képünk még abból az időből származik, amikor csak a „barát vagy ellenség” séma alapján voltunk képesek gondolkodni. Az egyik oldalon ott voltak a gonosz kubaiak, a Szovjetunió csatlósai, a nemzetközi forradalom hívei, a

másik oldalon pedig a jó kubaiak, akik megmentették az országot a cukorbárók, a maffia, a CIA és az amerikai imperializmus hatalmától. Az egyik oldalon ott voltak a rossz kubaiak, a nép kommunista elnyomói, a másik oldalon pedig a jó kubaiak, akik oktatást és egészségügyi ellátást adtak a lakosságnak, és felszámolták az éhezést. Ha azt akarjuk, hogy Orlando Zapata halálának legyen valami értelme – ha a halálnak lehet egyáltalán értelme –, akkor ezt az örökséget nagyon komolyan kell vennünk. Orlando Zapata halála nem lehet hiábavaló.

A másik fontos dolog pedig az, hogy az EU-nak világos irányvonalat kell követnie, célirányos politikai irányvonalat, és nem szabad, hogy az Egyesült Államok irányítson minket; meg kell szabadulnunk a régi ideológiai terhektől, és egyenrangú politikai párbeszédet kell kezdenünk annak érdekében, hogy az emberi jogi helyzet valóban javuljon, és hamarosan már a szabad Kubáról beszélhessünk, és a kubai nép demokráciában élhessen.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Elnök asszony, az USA kereskedelmi embargója már majdnem 50 éve érvényben van. Ahogy számos felszólaló hangsúlyozta, ez az embargó szegénységet és elnyomást hozott a kubai népnek.

Bizonyára sokan ismerik a Human Rights Watch 2009. novemberi „New Castro, Same Cuba” (Új Castro, régi Kuba) című jelentését, amely az embargó megszüntetését javasolja, és azt, hogy a kubai diktátornak hat hónapot kellene adni a politikai foglyok szabadon bocsátására. Amennyiben ez nem történik meg, akkor egy sokkal ésszerűbb embargót kellene bevezetni. Ez egy olyan embargó lenne, melyet az utóbbi időben bizonyos esetekben már alkalmaztak: a vagyoni eszközök és a külföldi befektetések befagyasztása, valamint utazási tilalom bevezetése. A főbb demokratikus államoknak és természetesen az EU-nak támogatnia kell ezt. Szeretném tudni, hogy a Tanács soros elnöke hogyan vélekedik a Human Rights Watch e javaslatáról.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Minden körülmények között az Európai Unió prioritásai közé kell, hogy tartozzon az emberi jogok megsértése elleni küzdelem

Orlando Zapata, kubai politikai fogoly éhségsztrájk következtében meghalt. Egy másik kubai fogoly tiltakozásképpen szintén éhségsztrájkba kezdett 25 fogolytársa nevében, akik nagyon rossz egészségi állapotban vannak, és az életük veszélyben forog. Nem megoldás az, hogy a spanyol kormány menedékjogot akar adni az éhező fogolynak. Csodálkozom az Európai Unió soros elnöki posztját betöltő spanyol kormány javaslatán, mivel az egyáltalán nem oldja meg a helyzetet. Az összes politikai fogoly haladéktalan szabadon bocsátása eléggé bonyolult ügy. Ezért azt szeretném kérni Piebalgs biztos úrtól, hogy ösztönözze az Európai Bizottságot a kubai kormánnyal való tárgyalások megkezdésére arról, hogy tegyék lehetővé a Nemzetközi Vöröskereszt számára a kubai politikai foglyok meglátogatását. Ez lehetővé tenné állapotuk objektív megítélését, és segítene a további tárgyalások során. A guantánamói börtön esetén is lehetővé tették ezt a Vöröskereszt számára.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is az emberi jogok tiszteletben tartása mellett vagyok, mind Európára, mind a világ többi részére vonatkozóan. Zapata úr halála egy olyan ember segélykiáltása, aki egy – legalábbis számára – teljesen elviselhetetlen helyzetre ilyen tragikus módon hívta fel a figyelmet. Szeretném, ha mi, európaiak a politikai helyzettől függetlenül kiállnánk az ENSZ Alapokmánya által biztosított emberi jogok tiszteletben tartása mellett.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök asszony, véleményem szerint a Kubában a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyek helyzetéről folytatott vita – amelyre Orlando Zapata halála kapcsán került sor – azt mutatja, hogy a képviselők és a képviselőcsoportok nagymértékben egyetértenek. Bizonyos vagyok abban, hogy ezt a mai vita révén kialakuló állásfoglalások holnapi szavazása is igazolni fogja, amely állásfoglalások alapján véve összhangban vannak a Tanács, a Bizottság és az összes uniós intézmény álláspontjával. Ez kétségtől megerősíti az Európai Unió pozícióját a Kubával folytatott elsőrendű fontosságú párbeszédben és azon célkitűzésében, hogy segítse a kubai nép számára hasznos fejlődést.

Azt hiszem, egyetértünk abban, hogy az emberi jogok bármiféle megsértése esetén haladéktalanul fel kell emelnünk a hangunkat. Véleményem szerint ezt az alapelvet mindig hangsúlyozni kell, és ezeket az ügyeket mindig azonos mércével kell mérni.

Az Európai Uniónak az emberi jogok bármiféle megsértése esetén fel kell lépnie, mivel az emberi jogok védelme az egyik legjellemzőbb tulajdonsága. Ez esetben Kubával kapcsolatban tesszük ezt oly módon, hogy követeljük a Kubában a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyek szabadon bocsátását és az emberi jogok tiszteletben tartását.

De ez még nem minden: hatékonyan kell dolgoznunk, és hatékonyak kell lennünk, olyan eredményeket kell elérnünk, melyek javítják a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyek egészségi állapotát és életkörülményeit, vagy akár szabadon bocsátásukat is lehetővé teszik.

Bizonyos esetekben ezt el is értük, bizonyos esetekben előrelépést értünk el. Ez többek között annak köszönhető, hogy az Európai Unió Kubával kapcsolatos politikájának alapvető eleme a politikai párbeszéd. Ezt a párbeszédet nemrég ismét elkezdjük – ami szerintem jó dolog –, és az Európai Unió álláspontjának részét képező, értelmetlen szankciók megszüntetése és a politikai párbeszéd újrakezdése révén lehetővé vált, hogy megtegyük azt, amire 2003 óta nem volt alkalmunk: hogy párbeszédet folytassunk a kubai hatóságokkal a meggyőződésük miatt bebörtönzött személyekről.

Természetesen e párbeszéd eredményeinek ma is említett értékelésére rendszeresen sor fog kerülni, és idén is kell, hogy legyen egy kiértékelése ennek a folyamatnak. Önök közül is sokan – gondolok itt például Mauro úr, Yáñez-Barnuevo úr vagy Michel úr felszólalásaira – hangsúlyozták e párbeszéd és ezen együttműködés fontosságát, valamint azt az erkölcsi kötelességet, hogy az Európai Uniónak ki kell fejeznie helytelenítését Kuba felé, és fejlődést kell elérnie, ami a végső cél.

Ezért üdvözljük a Parlament többségi megállapodását Kuba emberi jogi helyzetéről, melyet véleményem szerint a következő üzenetben lehetne összefoglalni: az Európai Unió továbbra is nyitott a Kubával való párbeszédre, ugyanakkor továbbra is követeljük az összes politikai fogoly szabadon bocsátását és a kubai polgárok polgári és politikai jogainak tiszteltben tartását.

Andris Piebalgs a Bizottság tagja. – Elnök asszony, véleményem szerint ez a vita ismét bizonyította, hogy az emberi jogi és a demokráciára vonatkozó kérdésekben a Parlamentnek nagyon fontos szerepe van.

A Bizottság sem fogja soha elnézően kezelni az emberi jogok és a demokrácia megsértését. Ez a téma továbbra is politikánk sarokköve fog maradni nemcsak fontossága miatt, hanem azért is, mert úgy gondoljuk, hogy határozott nézeteinket másoknak is a tudomására kell hoznunk.

Ahogy Önök is tudják, Kubával kapcsolatos munkánk alapja továbbra is az 1996-os közös álláspont marad. Ez képezi munkánk alapját, és nyilvánvaló, hogy Kuba emberi jogi helyzetében néhány alapvető változásnak kell bekövetkeznie.

Ugyanakkor a 2008-ban megkezdett konstruktív párbeszédnek kapcsán is tapasztalunk pozitív jeleket. Nem mondanám, hogy jelentős áttörést értünk el, de sok kérdésben történt előrelépés.

Véleményem szerint továbbra is ezen az úton kell járnunk. És továbbra is találkozunk kell a civil társadalom tagjaival. A Bizottság követni fogja a Tanács következtetését, mely szerint, amennyiben lehetséges, a demokratikus ellenzékkel való megbeszélések részét fogják képezni a magas szintű látogatásoknak, és erre aktívan törekedni fogunk.

Elnök. – Hét állásfoglalási indítvány került előterjesztésre az eljárási szabályzat 110. szabálya (2) bekezdése értelmében.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Krzysztof Lisek (PPE) írásban. – (PL) Az ellenzéki csoportok ellen irányuló, 2003-as hatósági rajtaütés során 75 másként gondolkodóval együtt letartóztatott Orlando Zapata Tamayo két hónapos éhségsztrájk után meghalt egy kubai börtönben. Remélem, hogy Kuba legismertebb politikai foglyának tragikus halála mindenkit emlékeztetett arra, hogy Kubában az emberi jogok kérdése még nincs megoldva.

T e l j e s m é r t é k b e n e g y e t é r t e k a z <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2952&language=HU> \o "Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport" és számos emberi jogi szervezet követeléseivel, melyek szerint az európai államok kormányainak nyomást kellene gyakorolniuk a kubai hatóságokra a politikai foglyok feltétel nélküli szabadon bocsátása érdekében, és amennyiben ez nem történik meg, az EU és Kuba közötti kapcsolatok fejlesztésének blokkolását kellene kilátásba helyezni. Véleményem szerint az Európai Unió Kuba elleni szankcióinak teljes eltörlése – a politikai foglyok szabadon bocsátásáról való tárgyalás nélkül – elhamarkodott lépés volt. Ugyanakkor azt is szeretném hangsúlyozni, hogy nem szabad, hogy Kuba polgárai fizessenek az ilyen döntéseket meghozók hibáiért. Legfőbb ideje, hogy az ország konkrét

lépéseket tegyen a demokratizálódás, a civil társadalom kiépülése és az emberi jogok – különösképp a véleménynyilvánítás és az egyesülés szabadsága – tiszteletben tartása irányába.

José María Aznar, Spanyolország volt miniszterelnöke szavait idézve, elfogadhatatlan, hogy az európai politikusok kubai látogatásuk során nem hajlandók az ellenzék képviselőivel találkozni. Meg kell találnunk az eszközöket arra, hogy támogassuk a demokratikus rendszer kialakulását Kubában, és közvetítsük a kubai népnek a demokrácia felépítéséhez és a demokratikus társadalomhoz kötődő egyetemes értékeket.

Tunne Kelam (PPE) írásban. – Orlando Zapata Tamayo hét évnyi törvénytelen fogva tartás után – mely ellen tiltakozni csak egyetlen eszköze volt –, fiatalon bekövetkezett haláláért az elnyomó kubai rezsim a felelős. Kötelességünk, hogy ne felejtsük el Orlando Zapata édesanyjának szavait: „Másnak nem kellene végigcsinálnia azt, amit a fiamnak.” Raúl Castro hatalmának elmúlt négy éve során nyilvánvalóan illúzióknak bizonyultak azok a várakozások, hogy a kubai kommunista diktatúra humanusabbá válik. Kubában továbbra is az életüket kockáztatják azok, akik hangot adnak véleményüknek. Kubában még mindig kb. 200 politikai fogoly van. Mind az USA, mind az EU tagállamai elítélték Zapata úr halálát, de ez a tiltakozás nem volt elég erős és gyors. Ilyen esetekben nem lehet késlekedni a válasszal, mint ahogy azt a spanyol elnökség tette. Zapata sorsának tanulsága, hogy nem hagyhatjuk figyelmen kívül a kubai diktatúra kegyetlen valóságát. Kubával kapcsolatos politikánkat továbbra is a valódi változásoktól kell függővé tenni. Az EU-nak a kubai nép mellett kell állást foglalnia ahelyett, hogy abban reménykedne, hogy Zapata gyilkosaiban mégis meg lehet bízni.

(Az ülést 17.25-kor felfüggesztik és 18.00-kor folytatják.) <>

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

13. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0017/2010).

A következő kérdéseket a Tanácshoz intézték.

1. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papanikolaou** (H-0052/10)

Tárgy: Az EU és Törökország közötti együttműködés az illegális bevándorlás terén

Az Európai Unióba illegálisan bevándorlók többsége Törökországból, a tengeri határokon át érkezik Görögországba. Görögországból azután tovább folytatják útjukat az EU más országaiba.

Figyelembe véve, hogy Törökország teljesen indokoltan az Európai Unió tagja kíván lenni, milyen kezdeményezéseket készül tenni a spanyol elnökség annak érdekében, hogy nyomást gyakoroljon Törökországra, hogy az kész legyen az elengedhetetlenül fontos együttműködésre?

Milyennek ítéli a spanyol elnökség az EU és Törökország között a visszafogadási megállapodásról folyó, illetve a Törökország és a Frontex között az információcseréről és Törökország közös műveletekbe való bevonásáról folyó tárgyalások előrehaladását? Tájékoztatják-e Görögországot a tárgyalások előrehaladásáról?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Mint tudják, a harmadik országokkal – a migrációban érintett származási és tranzitországokkal – való fokozott együttműködés az Európai Unió illegális bevándorlás elleni küzdelmének kulcseleme.

Ez az eddig elért egyik legfőbb változás, fejlemény és előrehaladás, ami annak az eredménye, amit a bevándorlás globális megközelítéseként és az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum néven ismerünk. A bevándorlás forrását jelentő országokkal való együttműködés az új bevándorlási politika egyik legfontosabb eleme – az Európai Unióban 2004 előtt gyakorlatilag nem létezett bevándorlási politika –, és a 2004. évi Hampton Court-i ülésből eredő politika egyik legfontosabb eleme az illegális bevándorlásban érintett származási és tranzitországokkal való együttműködés.

Amint említettem, ez az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum részét képezi, és a Tanács múlt év decemberi, bővítéssel kapcsolatos következtetéseiben üdvözölte a szorosabb párbeszéd megkezdését Törökországgal, a bevándorlás témájában, és konkrét intézkedések meghozatalát kérte például a visszafogadásra, a határellenőrzésre stb. vonatkozóan.

A Stockholmi Program megerősítette az illegális bevándorlás elleni fellépés szükségességét, sőt világosan kitűnik a Stockholmi Programból és a Tanács 2009. decemberi következtetéseiből, hogy a meglévő kétoldalú megállapodások érvényesítése mellett visszafogadási megállapodásokat kell kötnünk Törökországgal.

Elmondhatom, hogy csak a múlt hónapban – február 19-én, Ankarában – került sor a visszafogadásról szóló megállapodás utolsó tárgyalási fordulójára, és a Tanács továbbra is támogatja a Bizottság arra vonatkozó erőfeszítéseit, hogy a tárgyalások a lehető legkedvezőbb módon záruljanak.

Meg kell említenem a Frontex és Törökország közötti együttműködést is. A Tanács 2007/2004/EK rendelete elősegíti a tagállamok és a harmadik országok közötti operatív együttműködést, és azt is el kell mondanom, hogy a Frontex és Törökország között az ebben a rendeletben említetthez hasonló megállapodásról is folynak tárgyalások.

Ez olyan operatív feladat, ami információcserét, kockázatelemzést, kutatást és összehangolt együttes FRONTEX fellépéseket foglal magában. E kereten belül alakul ki az Ügynökség és a török hatóságok közötti operatív együttműködés.

Reméljük, hogy a lehető leghamarabb és sikerrel zárulnak ezek a tárgyalások, és a tagállamokat minden esetben tájékoztatjuk a további fejleményekről.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Nagyon köszönöm a választ. További két megjegyzésem lenne.

Az első megjegyzésem, hogy a görög parlament ma vagy holnap, a mai vitát követően fog szavazást tartani a görög kormány egy olyan jogalkotási kezdeményezéséről, aminek révén a korábbinál egyszerűbben és könnyebben lehet görög állampolgárságot szerezni. Ez természetesen még vonzóbbá teszi Görögországot a bevándorlók – különösen az illegális bevándorlók – szemében, akik úgy vélik, hogy valamikor törvényessé tehetik státuszukat. Meg szeretném kérdezni, hogy az elnökség stratégiai szempontból helyes lépésnek tartja-e ezt.

Másodszorban februárban bejelentették, hogy a Frontex Pireuszban létrehozta első kirendeltségét, hogy megerősítse jelenlétét az Égei-tenger térségében. Van-e valamilyen menetrend erre vonatkozóan?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt képviselő úr! Most nem tudom pontosan megmondani, mi lesz a most folyó tárgyalások további menetrendje. Annyi bizonyos, hogy megvan a politikai akarat a tárgyalások sikeres befejezésére. A Görögországra vonatkozóan említett információk rávilágítanak arra, hogy szükséges és lehetséges, hogy az illegális bevándorlás elleni küzdelmet e visszafogadási megállapodások révén fokozzuk.

Támogatnunk kell ezeket az elsősorban a Bizottság által folytatott megbeszéléseket, tárgyalásokat. Hadd emlékeztessen Önöket arra, hogy a múlt év végén, 2009. november 5-én a svéd elnökséget képviselő Billström miniszter és Barrot úr, a Bizottság alelnöke Törökországba látogatott.

A látogatást követően a Bizottság felvette a kapcsolatot. Ami az új Bizottságot illeti, ez a kérdés alapvetően Malmström asszony feladatkörébe tartozik, aki nagyon jól ismeri a Stockholmi Programot, mivel részt vett annak összeállításában és megvalósításában. Optimista vagyok a tekintetben, hogy az Ön által említett információkat a Törökországgal kötendő visszafogadási megállapodások – valódi visszafogadási megállapodások – sokkal szorosabb szabályozása révén ellensúlyozhatjuk. Pillanatnyilag nem rendelkezem az erre vonatkozó, pontos menetrenddel, de elmondhatom, hogy a Tanács és a Bizottság elnökségének határozott óhaja, hogy megkössék Törökországgal ezeket a visszafogadási megállapodásokat. Nem csak Törökországgal kívánunk megállapodni, hanem más olyan országokkal is, amelyek olykor az illegális bevándorlás származási vagy tranzitországai.

Azt is el kell mondanom Önöknek, hogy a Frontex megállapodásait – ebben az esetben a Törökországgal kötött megállapodásait – közvetlenül a Frontex kezeli. Sok esetben technikai és operatív megbeszélésekről van szó, és habár a Tanács mint intézmény nem vesz részt ezeken a tárgyalásokon, tájékoztatást kap, és természetesen minden esetben tájékoztatja a többi tagállamot, ami Görögországot is magában foglalja.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök úr! Említette, hogy tárgyalások folynak a Frontex és Törökország között, és hogy a Bizottság beszámol a Tanácsnak ezekről a megbeszélésekről. Következésképpen arra kérem, mondja el, tudni szeretném, hogy a Törökország és a Frontex között folyó megbeszélések alapját képezi-e a görög-török határvonal tiszteletben tartása, más szóval az EU külső határainak elismerése és tiszteletben tartása. Emlékeztetni szeretném Önt arra, hogy mind a mai napig erre a vitára alapozza Törökország a Frontex repülőgépek zaklatását.

Azt is megszeretném kérdezni, hogy Törökország megszabott-e bármi egyéb feltételt a Frontex-szel kötendő megállapodás megkötéséhez.

Roger Helmer (ECR). – Hadd gratuláljak a miniszter úrnak kiváló válaszához és ahhoz a nagyszerű munkához, amit a bevándorlók jogainak védelmében végzünk Európában!

Attól tartok, hogy néha nem védjük meg saját polgáraink jogait, amikor egyik országból a másikba költöznek. Elsősorban egyes kelet-közép-angliai választóimra gondolok, akik megtakarításaikból spanyolországi otthonokat vettek, hogy ott töltsék nyugdíjas éveiket, és akik – miután két-három éve ott élnek – azt látják, hogy buldózerek jelennek meg az ajtajukban, és a spanyol bíróságok és a spanyol hatóságok egyszerűen semmibe veszik a tulajdonjogukat, a szerződés érvényesítésére vonatkozó jogaikat.

Hálásan megköszönném, ha a miniszter úr kifejtene, miért van ez így, és hogy milyen lépést tesz Spanyolország annak érdekében, hogy megoldja az európai polgárokat az ő országában érintő problémát.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Ami a Görögországra vonatkozó kérdést illeti, az Unió tagállamainak határait természetesen tiszteletben kell tartani. A megállapodások célja pontosan az, hogy tiszteletben tartsák ezeket a határokat.

Ha megállapodást kötünk egy olyan harmadik országgal, amelyen keresztül illegális bevándorlás folyhat, és létezik visszafogadási megállapodás – és ez a cél –, és következésképpen az Európai Unió harmadik országgal való megállapodásai megszilárdulnak – és ez az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum globális megközelítése és filozófiája –, az történik, hogy az Unió tagállamainak határai megszilárdulnak. Ez a megállapodás hatása. Ha nem tudjuk hatékonyan ellenőrizni az illegális bevándorlást, mert nincsen megfelelő együttműködés a többi országgal, mert nem léteznek visszafogadási megállapodások, a kérdéses határok a gyakorlatban meggyengülnek. A tárgyalások és a visszafogadási megállapodások célja következésképpen egyértelműen az, hogy megerősítsük a határokat, és ebbe beletartoznak Görögország határai is.

Ami a tisztelt képviselő azon brit állampolgárokról szóló kérdését illeti, akik Spanyolországba költöztek és megtakarításaik egy részét ott fektették be, azt kell mondanom, hogy nyilvánvaló, hogy nem Spanyolország és a polgárok igazságügyi kapcsolatait képviselem, hanem az Unió Tanácsának képviseletében vagyok itt. Az említett jogviszonyokat vagy az esetlegesen felmerülő problémákat a spanyol állam független bíróságain lehet rendezni. Következésképpen tartózkodom attól, hogy adott ország nevében, olyan ügyekben nyilatkozzak, amelyek nem tartoznak az uniós jog körébe.

Elnök. – 2. kérdés, előterjesztette: **Marian Harkin (H-0053/10)**

Tárgy: Családon belüli erőszak

A spanyol elnökség 2010. januári plenáris ülésen tett nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy határozott szándéka felvenni a harcot a nőkkel szembeni erőszak ellen, javasolni egy, a nőkkel szembeni erőszak ellen fellépő jogszabálytervezetet, valamint létrehozni a Családon belüli Erőszak Európai Megfigyelőközpontját. Kifejtene-e bővebben az elnökség, hogy mik a tervei ezen a területen és mikorra várhatjuk e kezdeményezések életbe lépését?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Jól ismert tény, hogy az Unió Tanácsa spanyol elnökségének egyik prioritása a nemen alapuló erőszak elleni küzdelem, más szóval a férfiak és nők közötti egyenlőség az Európai Unióban, amit az Unió megszületése óta eltelt 50 év alatt sem sikerült maradéktalanul megvalósítani. A nőkkel szembeni erőszak legelsősorban a megkülönböztetés legszélsőségebb formája, az európai társadalomban és a világ más társadalmaiban előforduló legnagyobb csapás, olyan csapás, ami sajnos gyakorlatilag valamennyi társadalomban előfordul.

Ez az elnökség egyik alapvető célkitűzése, mert úgy véljük, hogy Európa számára is alapvető célkitűzést jelent. Ez oknál fogva – mivel európai méretű problémáról van szó, aminek megoldása Európa számára is célkitűzést jelent – a jelenség elleni küzdelem érdekében európai stratégia is szükséges. Ez a spanyol elnökség programján kívül a Belgiummal és Magyarországgal alkotott elnökségi trió 18 hónapos programjába is bekerült.

Örülünk, hogy a Parlament olyan intézmény, amely mindig kifejezetten aktív szerepet játszott ezen a területen, és többször is intézkedéseket kért erre vonatkozóan, azaz a nemen alapuló erőszak ellen. A Parlament egyik, múlt év novemberében elfogadott állásfoglalásában szorgalmazta, hogy a Bizottság foglalkozzon meg általános irányelvvel a nemen alapuló erőszak valamennyi formájának megelőzéséről és az erőszak elleni

küzdelemről. A Parlament azt is szorgalmazta, hogy a tagállamok készítsenek részletesebb statisztikát a nemen alapuló erőszakról.

Amint már említettem, a spanyol elnökség a Parlament álláspontját tükrözve rendkívül fontosnak tartotta ezt az ügyet. Konkrétabban kezdeményezte, hogy a Foglalkoztatási, Szociális, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács (EPSCO) hozzon létre egy, a nemen alapuló erőszakkal foglalkozó megfigyelőközpontot. Az EPSCO március 8-án, hétfőn, a Nemzetközi Nőnapon hagyta jóvá az erre vonatkozó következtetéseket. Most készül egy, a nemen alapuló erőszak elleni védelmi határozatról szóló irányelv. Ez két igen fontos, alapvető témakör, amely reményeink szerint az Európai Tanács spanyol elnöksége hat hónapos hivatali időszakának lejárta előtt kidolgozható és véglegesíthető.

Marian Harkin (ALDE). – Köszönöm, miniszter úr, és gratulálok a spanyol elnökségnek ahhoz, hogy rávilágított a nemen alapuló erőszak kérdésére. Ez a probléma gyakran a szó szoros értelmében zárt ajtók mögött marad, mert a legtöbb erőszak zárt ajtók mögött, a családi otthonokban történik. Úgy vélem, hogy a kezdeményezésük nyomán bizonyos, hogy az EU egész területén tudatosabban fognak ehhez a problémához hozzáállni az emberek.

Említette az Európai Parlament által 2009 novemberében jóváhagyott állásfoglalást. Az említett állásfoglalásban többek között annak lehetőségét taglalták, hogy e területre vonatkozóan világos jogi alapot hozzanak létre. Kíváncsi vagyok, vajon támogatnák-e a Bizottságot a nemen alapuló erőszak megelőzését célzó fellépésről szóló, átfogó irányelv kidolgozásában, és mi a véleményük a világos jogi alap létrehozásáról.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony és Harkin asszony! Mint tudják, a Lisszaboni Szerződés módosítja az európai jog jogalapját – a rendeletekre és irányelvekre vonatkozóan –, mivel a közösségi pillérben egyesíti a korábbi három pillért: a közösségi pillért, a kül- és biztonságpolitikát, valamint az igazság- és belügyeket.

Ezeket mind egyetlen pillérbe és egyetlen jogi személyiségbe egyesítették, és ezt azt jelenti, hogy a szokásos, hagyományos közösségi módszer kerül bevezetésre a külpolitika és az igazságügyek meghatározott területei – a polgári és bűnügyi igazságügyi együttműködés –, valamint a rendőrségi együttműködés esetében. Ez azt jelenti, hogy a Bizottság és a Parlament is fokozottabb képviseléssel rendelkezik Luxemburgban, az Európai Bíróságon.

A bűnügyi együttműködés területén marad még egy lehetőség, ami azt jelenti, hogy az Európai Unió kormányainak egynegyede tehet kezdeményezést ezen a területen. Ez történt a nemen alapuló erőszakról szóló irányelv esetében. Tizenkét kormány kezdeményezést terjesztett elő, amelyre vonatkozóan a Tanácsnak és a Parlamentnek végleges döntést kell hoznia, mert az a rendes jogalkotási eljárás körébe tartozik.

Már készül ez az irányelv – válaszképpen a szerződés adta lehetőségre –, amely révén a kormányok kezdeményezhetnek, és ami véleményünk szerint megfelelő jogi alappal bír, mert bűnügyekre vonatkozó igazságügyi együttműködésről szól.

A durva bántalmazással járó bűncselekményekről, a személy ellen irányuló erőszakról beszélünk, ami az Unió valamennyi országában bűncselekménynek minősül. A bűncselekmények áldozatainak védelméről van tehát szó. A bűnügyi együttműködés jelenti annak jogi alapját, és megértjük, hogy az következőképpen – amint azt a Tanács jogi szolgálatai elmondták – e jogi szöveg révén valósítható meg maradéktalanul, amelyet a tisztelt Háznak kell majd megvizsgálnia és megvitatnia.

Remélem, hogy erre gyorsan sor kerül, mert úgy gondolom, hogy ez az, amire az Európai Unióban nők – és férfiak – milliói várnak. Erre a védelemre várnak, ami – ahogyan azt helyesen mondták – most nem csak nemzeti, hanem európai szinten is ki kell, hogy kerüljön a zárt ajtók mögül. Az európai menetrend részévé kell, hogy váljon. Ez az Európai Unió 12 kormánya által előterjesztett kezdeményezés célja.

David Martin (S&D). – Harkin asszonyhoz csatlakozva hadd gratuláljak én is a spanyol elnökségnek ahhoz, hogy politikai napirendjén előkelő helyet foglal el a nők ellen irányuló erőszak kérdése.

Vajon az elnökség foglalkozna-e egy 20 évvel ezelőtt történt esettel? Edinburgh városi tanácsa az Európai Szociális Alapból származó pénzből „Zéró tolerancia” elnevezésű, a nők ellen irányuló erőszakkal foglalkozó kampányt folytatott.

Arra a következtetésre jutott, hogy holisztikusan kell megközelíteni a kérdést. Tájékoztatási politika szükséges, be kell vonni a lakásügyi hatóságokat, be kell vonni a rendőrséget és az igazságügyi hatóságokat is.

Megvizsgálja-e a Tanács a projektet azt meghatározandó, hogy milyen következtetéseket lehet abból levonni?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Tisztelt López Garrido úr! Rövid említést tett arról, hogy a családon belüli erőszak természetesen nem csak a nők ellen irányul, hanem a gyermekek ellen is, és a családon belüli erőszak a túlzott igények eredményeképpen problémát jelent az idők gondozásával kapcsolatosan is. A családon belüli erőszak e megnyilvánulási formái milyen mértékben kerülnek bele a tervezett Családon Belüli Erőszak Európai Megfigyelőközpontjának feladatkörébe?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony, Martin úr! A kezdeményezés mögött természetesen az az alapfilozófia áll, amit nagyon helyesen a nemen alapuló erőszak „zéró toleranciájának” nevezzük, és amit ebben az esetben törvényes csatornákon, a lehető leghatékonyabb csatornákon keresztül, egy demokratikus állam törvényes csatornáin keresztül támogat a Parlament, ami a szabályozást illeti. Ez azt jelenti, hogy úgy tekintünk a nemen alapuló erőszakra, mint valami olyanra, ami nagyon mélyen, kulturális szempontból is beágyazódott a társadalmaink szociális struktúráiba.

Következésképpen globális megközelítés, átfogó megközelítés szükséges ahhoz, hogy a nemen alapuló erőszak elleni küzdelem hatékony legyen, mert az erőszaknak olyan formájáról van szó, amit nagyon nehéz, rendkívül nehéz felszámolni. Ezért van az, hogy az ilyen típusú erőszak elleni küzdelem terén, nemzeti szinten elért haladás ellenére még mindig rendszeresen találkozunk ezzel a csapással, ami gyakran csak a jéghegy csúcsát jelenti, mert a ténylegesen előforduló erőszaknak csak elenyésző hányadát jelentik be, így az továbbra is létezik.

Globális, átfogó megközelítés szükséges tehát, minden rendelkezésünkre álló jogi eszközt be kell vetnünk, fokoznunk kell a tudatosságot a médiában és biztosítanunk kell, hogy az oktatási rendszerek figyelemmel legyenek a problémára. Az Foglalkoztatási, Szociális, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács (EPSCO) hétfőn jóváhagyta a nemen alapuló erőszak elleni küzdelem átfogó, globális megközelítését, más szóval a „zéró toleranciát”.

Ami a tisztelt képviselő gyermekek és idők ellen irányuló erőszak létezésére vonatkozó kérdésért illeti, véleményem szerint a kiszolgáltatottak, a legkiszolgáltatottabbak ellen irányuló erőszakra van szó. Amint azt a „hulljon a férgese” kifejezés is mutatja – amely kifejezés valamilyen formában szinte mindegyik országunkban, az én országomban is létezik –, az erőszak a gyengébb személy kiszolgáltatottságához kapcsolódóan nyilvánul meg, ami viszont a kiszolgáltatottabb személy – legyen akár nő, akár gyermek vagy idős – ellen erőszakot tanúsító személy gyávaságát mutatja és fejezi ki. Ez a jelenség vonatkozik erre a helyzetre.

A Tanács és a Parlament határozottan felkérte a Bizottságot arra, hogy vegye fontolóra egy, a gyermekek, fiatalok és nők ellen irányuló erőszak elleni küzdelem európai évére vonatkozó kezdeményezés lehetőségét. Ezt a Daphne III programban vetettük fel. Tisztelt képviselő! Ez annak igényét fejezi ki, hogy ezt a védelmet kiterjesszük valamennyi kiszolgáltatott emberre, akik körébe bizonyára beletartoznak a gyermekek és az idők, tehát az Ön által említett két csoport.

Elnök. – 3. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0054/10)

Tárgy: A Duna-stratégia

Milyen lépéseket tervez a Tanács annak érdekében, hogy a terveknek megfelelően még ebben az évben bemutatthassa a Duna-stratégia tervezetét? Milyen ütemtervet követ, és mely tartalmi kérdésekre helyezi a hangsúlyt?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony, Posselt úr! A Duna-régióra vonatkozó stratégia a Spanyolország, Belgium és Magyarország alkotta elnökségi trió programjának egyik eleme. Gondolhatják, hogy Magyarország kezdeményezésére került a programba a stratégia.

A három ország ezért elkötelezetten segít a Európai Unió Duna-régióra vonatkozó stratégiájának kidolgozásában, és erre vonatkozóan a Tanács a múlt év júniusában szorgalmazta, hogy a Bizottság azt az év végéig terjessze elő. Várjuk, hogy a Bizottság elkészüljön az anyaggal.

A Bizottság nyilvános konzultációt kezdeményezett. A nyilvános konzultáció ez év márciusáig fog tartani, és azt követően a Bizottság – miután megvizsgálta a konzultáció eredményeit – javaslatot tesz a stratégiára, aminek hivatalos jóváhagyására reményeink szerint ez év decemberében fog sor kerülni, bizottsági közlemény formájában. Meg kell várnunk a közlemény elkészültét.

Mindenesetre azt akarom mondani, hogy február 25-én fontos megbeszélésre került sor Budapesten, Ausztria, Bulgária, a Cseh Köztársaság, Németország, Magyarország, Románia, Szlovákia és Szlovénia kormányainak részvételével, amely találkozón a stratégia lehetséges tartalmát illetően előrelépés történt, fontos következtetéseket hagytak jóvá, és javaslatokat tettek a jövőbeli stratégia legfontosabb elemeire vonatkozóan. Arról van szó, hogy ezek az országok az Európai Unión belül és az Európai Unió oltalma alatt, európai alapokat felhasználva, és pénzügyileg semleges módon egyesítik erejüket, hogy megvalósítsák a haladás és a fontos gazdasági, szociális és idegenforgalmi fejlesztési célkitűzéseket.

Ismétlem, ezért várjuk a Bizottság erre vonatkozó közleményét, miután befejeződött a konzultáció. A Tanács azt követően fogja kialakítani álláspontját, hogy megkapta a Bizottság közleményét.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Köszönöm, miniszter úr a határozott és kimerítő választ. Két rövid, kiegészítő kérdésem van. Először is milyen mértékben kapcsolódik a Duna-stratégia a közlekedés és a kultúra területéhez? Véleményem szerint mindkettő különösen fontos a határokon átnyúló együttműködés szempontjából. Másodszor megvan-e már a résztvevő országok végleges listája, vagy még dönteni kell róla, mivel a Parlament a résztvevők körének bővítését javasolta?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Az országok listája – mint az bizonyára belátják – olyan dolog, amiről a Tanács soros elnöksége dönthet. Az általam előbb említett kormányoknak érdekükben áll a stratégia kidolgozása, és meg kell várnunk, hogy a Bizottság kiadja közleményét.

El akarom mondani, hogy ezek az országok úgy vélik, hogy az Európai Unió – különösen a Bizottság – a Duna-régióban való együttműködés elősegítése révén vezető szerepet kell, hogy játsszon ebben a stratégiában.

Az általam korábban említett nyilatkozat – amire február 25-én került sor – arról szól, hogy régióközi és nemzetközi együttműködés és koordináció révén hogyan kellene alkalmazni a Duna-régióra vonatkozó stratégiát a régióban élők jólétének, biztonságának és békéjének fokozása érdekében.

A következő stratégiai politikai területeket is be kívánja vonni a stratégiába: infrastruktúra, innováció, kulturális és művészeti tevékenységek, fenntartható gazdasági fejlődés, idegenforgalom, élelmiszer-biztonság, gazdaság, kis- és középvállalkozásokra vonatkozó együttműködés, kutatás és fejlesztés, migráció, sport, oktatás, foglalkoztatás, egészségügy, szociális ügyek, valamint egyéb, a dokumentumban részletesen és igényesen tárgyalt területek.

Úgy vélem, hogy a Duna-régióra vonatkozó stratégia fontos dokumentum, ezért megköszönöm kérdéseiket, amelyek lehetővé tették, hogy a témáról szóljak. Ambiciózus célkitűzésnek tartom, és – még egyszer ismétlem – arra várunk, hogy sor kerüljön a konzultációra, és a Bizottság kiadja közleményét, de a politikai akarat természetesen megvan. Az elnökségi trió három tagjának és a Tanács elnökségének politikai akarata, hogy elindítsák a Duna-régióra vonatkozó stratégiát.

Paul Rübig (PPE). – (DE) A Duna folyó, és a folyók esetében azok tisztaságára is figyelniünk kell. Következésképpen fontos kérdésnek tartom, hogy a folyóvíz minőségének javítása érdekében milyen víztisztító telepek és milyen szennyvízkezelő telepek szerepelnek a tervekben. A mi célunk az lenne, hogy a Duna vize annak teljes hosszában ivóvíz minőségű legyen. A második kérdésem arra vonatkozik, hogy hogyan lehet a vízenergiát fokozottabban felhasználni energiatermelésre, ugyanakkor és elsősorban hogyan lehetne megoldani a víztárolást, hogy Európában biztonságosabb legyen az energiaellátás?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Az Európai Unió Duna-stratégiájának sikere egy ambiciózus cselekvési tervtől, valamint olyan speciális projektek meghatározásától fog függni, amelyek javítani fogják a Duna-régió polgárainak életét.

Tudni szeretném, hogy megkezdődött-e a Duna-régió fejlesztését célzó, stratégiai projektek meghatározásának folyamata, és hogy milyen kritériumok szerint kerülnek kiválasztásra ezek a projektek.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Természetes meggyőződése, hogy a Rübig úr által említett célkitűzés szerepelni fog a Duna-régióra vonatkozó stratégiában, amelynek dimenzióiról már szóltam.

Valóban fontosak a stratégia célkitűzései, és számos olyan kérdéshez kapcsolódnak, amelyek hatással vannak a térségben élők mindennapi életére. Ennélfogva kapcsolódnak a gazdasághoz, a kulturális dimenziókhoz, a környezet és a természeti erőforrások védelméhez, aminek körébe természetesen a víz is beletartozik.

Amint már elhangzott, a természetes környezet valami olyan dolog, ami magától értetődően kapcsolódik a régióhoz, és meggyőződésem, hogy ez egyértelműen szerepelni fog abban a stratégiában, amelyet azoknak az országoknak kell irányítaniuk, amelyek támogatják azt. Az általam felsorolt országokról van szó, amelyek néhány nappal ezelőtt Budapesten üléseztek, hogy tovább haladjanak a célkitűzések meghatározásában és a stratégia pontosításában, mivel az nincsen még elég részletesen kidolgozva.

Ezért korainak tartom – és a másodikként felszólaló képviselő által elmondottakra utalok –, hogy a projektek kiválasztási kritériumairól vagy a projektek támogathatóságáról beszéljek, melyek közül néhányat megemlítettem. Más területeket is be lehetne vonni: például hajózási kérdések, energiabiztonság, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a pénzügyi mozgások hatásai és általában véve minden olyan terület, amelyet kétségtelenül fejleszt ez a stratégia és annak megvalósítása.

Úgy vélem, hogy mindannyiunknak együtt kell dolgoznunk az Európai Unióban, mert európai nagyságrendű dologról beszélünk, ami az Európai Unió egészére és annak főbb politikáira hatással van. Biztos vagyok abban például, hogy a kohéziós politika – nem csak a társadalmi kohézió, hanem a Lisszaboni Szerződésben szereplő új aspektus is, a területi kohézió is – a figyelem középpontjába kerül. Ez a kohézió olyan formája, olyan dimenziója, amely megjelenik a Lisszaboni Szerződésben, és nagyon jól beleillik a Duna-stratégiára vonatkozó kezdeményezésbe.

Elnök. – A következő kérdéseket együtt tárgyaljuk, mivel ugyanazzal a témával foglalkoznak: 4. kérdés, előterjesztette: **Konstantinos Poupakis** (H-0055/10)

Tárgy: Az európai szociális modell és a szegénység elleni küzdelem

A gazdasági recesszió és válság idején a munkanélküliek, az alacsony keresetűek és a kisnyugdíjasok számára a legnehezebb a tisztességes életszínvonal fenntartása. Az Európai Szociális Alap és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználása nem vezetett a várt eredményekhez, mivel állampolgártársaink közül 80 millióan élnek a szegénységi küszöb alatt. Az európai szociális modell alapja nem csupán a jó gazdasági teljesítmény, hanem a magas szintű szociális védelem.

Ennek tükrében hogyan képzelem el a spanyol elnökség – a soron következő elnökségekkel együttműködésben folytatott közös politika részeként – az alacsonyabb gazdasági és a társadalmi rétegek támogatását, túlélésüket elősegítendő, illetve ezzel egy időben a szegénység és a társadalmi kirekesztés kockázatának kitett állampolgári csoportok védelmét, ezáltal is megőrizve a szociális Európa lényegét?

5. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward** (H-0102/10)

Tárgy: A szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve

2010-re 17 millió eurót különítettek el a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évére. Jóllehet az európai év hozzájárul majd ahhoz, hogy ez a tárgykör nagyobb figyelmet kapjon, emellett szükség van egy hatékony közös fellépésre is annak érdekében, hogy alapvetően a középpontba kerüljenek az Európai Unióban élő milliók, akik a szegénység és a társadalmi kirekesztés miatt szenvedésre kényszerülnek. Milyen lépéseket szándékozik tenni a Tanács annak érdekében, hogy még ebben az évben konkrét intézkedések elfogadására kerüljön sor? Kifejtené-e a Tanács, hogy miként használják majd fel hatékonyan az európai évet és a hozzá kapcsolódó költségvetési keretet a hosszú távú eredmények elérésére?

Diego López Garrido a Tanács sorsa elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Az elnökség osztja a képviselői véleményeket a magas szintű szociális védelem biztosításának célkitűzésére vonatkozóan – különösen a szegénységnek és a társadalmi kirekesztés veszélyének kitett csoportokra vonatkozóan –, ami az európai szociális modell egyik sarokpillérét jelenti. Ez különösen igaz a gazdasági recesszió idején.

Munkanélküliség: a jelenlegi vélekedések szerint a gazdasági válság kezdete óta több mint ötmillióval nőtt a munkanélküliek száma. Ez azt jelenti, hogy sok háztartás bevételei csökkenését tapasztalja, és sokakat érint a szegénység és a túlzott eladósodás. Az is valószínű, hogy a munkanélküliség továbbra is nagymértékű lesz, és ebből következően ez a tartós munkanélküliség társadalmi kirekesztést fog eredményezni.

A gazdasági válság társadalmi következményei tehát fontos helyet fognak elfoglalni az európai politikai menetrendben az elkövetkező hónapokban, és ez minden kétséget kizáróan igaz az elnökségi trió európai menetrendjére is.

Erre a célra van egy eszközünk. Az, hogy a 2010. évet a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évévé nyilvánítottuk, aminek négy meghatározott célja van: a szegénységben és társadalmi kirekesztettségben élő emberek méltóságteljes élethez és a társadalomban történő teljes részvételhez való

jogának elismerése, a közvélemény társadalmi integrációs politikák melletti elkötelezettsége, összetartóbb társadalom és természetesen hosszú távú erőfeszítés a kormányzás minden szintjén, a szegénység és a társadalmi kirekesztés felszámolása érdekében. Ez az erőfeszítés különösen a legkiszolgáltatottabbak védelmét célozza – ezt a kifejezést használtam, amikor egy korábbi kérdésre válaszoltam –, azokat, akiket végül is a leginkább sújt mind a szegénység, mind a társadalmi kirekesztés. Ez vonatkozik a gyermekek, a nők és az idősek esetére.

Következésképpen természetesen támogatjuk a különféle, a szegénységgel és a társadalmi kirekesztéssel, valamint az azok elleni küzdelemmel összefüggésbe hozható kezdeményezéseket, és el kell mondanom, hogy remélem, hogy ez az Európai Unió egész, növekedésre és munkahelyteremtésre irányuló stratégiájának egyik központi célkitűzésévé válik. A Bizottság által, március 3-án előterjesztett dokumentumban meghatározott egyik célkitűzés az, hogy 20 millióval csökkentsük a szegénység által veszélyeztetett emberek számát.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Köszönöm a válaszát, miniszter úr.

Figyelembe véve azonban – amint az Ön is elmondta –, hogy a munkanélküliség 2009-ben elérte a 10%-ot, a munkanélküli európaiak 45%-a több mint egy éve esett ki a munkából, és az egyértelmű intézményi keretek hiányában rugalmas foglalkoztatási formák alakultak ki, aminek eredményeképpen 19 millió szegény munkanélküli van. Tudni szeretnénk – mivel mindig nagyon pontosan fogalmaz, és ezt örömmel vesszük –, milyen különös, azonnali intézkedéseket és aktív és passzív foglalkoztatási politikákat szándékoznak elfogadni európai szinten, az európai szociális modell alapelveivel összhangban és szellemében, a napi megélhetési gondokkal küszködő, szegény munkavállalók és munkanélküliek – különösen a tartósan munkanélküliek – kérdésének kezelésére.

Liam Aylward (ALDE). – Fel tudná vázolni a Tanács, hogy mi módon fogja biztosítani, hogy az aktív integrációról szóló ajánlás – ami a családok szegénysége elleni küzdelem eszköze, és amelyet jóváhagyott a Foglalkoztatási, Szociális, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács – bekerüljön az EU 2020 stratégiába, és a szegénység enyhítése terén való előrehaladás biztosítása végett végrehajtásra kerüljön?

Diego López Garrido a Tanács sora elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Még egyszer el kell mondanom, hogy most először van szándék arra, hogy ilyen ambiciózus európai stratégiát dolgozzunk ki a probléma kezelésére. Más szóval a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelmet – különösen a tartósan munkanélküliek és az idősek aktív integrálását – célzó stratégiáról van szó, így megint csak visszatérünk a társadalom legkiszolgáltatottabb tagjaira vonatkozó koncepcióhoz.

Először is, az Európai Unió a jelenlegi gazdasági válságra reagálva összehangolt politikát hajtott végre, egy azonnali, rövid távú sokterápiát, aminek keretében állami pénzt pumpált a pénzügyi rendszerbe. Ez azt váltotta ki, amit a közgazdászok automatikus stabilizátornak neveznek, ami a jóléti államokban biztosított szociális védelmet jelent. Ez azt jelentette, hogy olyan reakció történt, ami legalább enyhítőleg hatott azokra az emberekre, akik munkanélkülivé váltak, és akiknek nehéz új munkát találniuk, legalábbis rövid távon.

Más szóval figyelemre méltó reagálás történik, mert az az Európai Unió létező, aktuális, azonnali, rövid távú reakciója. Az Európai Unió ezenkívül olyan stratégián gondolkodik, amely a tartós munkanélküliségből adódó szegénység elleni küzdelmet veszi célba, és amely a képzésre, szakosodásra, átképzésre vagy oktatásra alapulna – ami nem ér véget fiatal korban –, hogy megteremtse a foglalkoztathatóság feltételeit. Ez az előbb említett EU 2020 stratégia igen fontos része, és a Foglalkoztatási, Szociális, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács e heti ülésének következtetései között is szerepelt, amint arról más sokszor szó esett itt.

Európai stratégiáról van szó, az Unió EU 2020 stratégiájában meghatározott, egyik legfontosabb célkitűzéséről. Az egyik számszerűsített célkitűzés az – és meglátjuk, hogy elfogadják-e az Európai Tanács március 25-26-i ülésén –, hogy 25%-kal csökkentsük a szegénység küszöbén álló emberek számát.

Emlékezzünk, hogy Európában 80 millió embert veszélyeztet a szegénység! Ennek a számnak 20 millióval való csökkentése és ugyanakkor a munkaképes lakosság számának növelése olyan középtávú célkitűzést jelent, amely a stratégia része, és amely ennél fogva az összehangolt európai stratégiák egész sorát fogja kialakítani.

Végül, hölgyeim és uraim, a helyzet kulcsa az, hogy össze kell hangolnunk a foglalkoztatási és szociálpolitikáinkat. A Lisszaboni Szerződés ezt elég világosan kimondja: össze kell hangolnunk a foglalkoztatási és szociálpolitikáinkat.

Ez az, amibe a válság által űzött Európai Unió belevág. Ezzel adjuk a legjobb választ a helyzetre, nyilvánvalóan felhasználva az Európai Unióban meglévő eszközöket, amelyek az Európai Unió alkotórészei: mint például a belső piac vagy az Európai Unió strukturális alapjai.

Vicky Ford (ECR). – Egyes tagállamokban nyilvánvalóan súlyosabbak a gazdasági hatások, mint másokban. Köszönöm, hogy említést tett a nyugdíjasokról. Az én értelmezésem szerint a Bizottságnak megvan a lehetősége arra, hogy visszatartsa a strukturális alapokat, ha a tagállamok nem tartják be az uniós jogszabályokat.

Vállalná-e az elnökség, hogy kivizsgálja, hogy a Parlament révén, múlt év márciusában megszavazott Auken-jelentés ajánlásainak eleget tettek-e? Ezek a spanyolországi ingatlan-tulajdonosokra vonatkoznak. Ez megsemmisítőleg hatott az európai nyugdíjasokra, egyeseket szegénységbe és kirekesztettségbe taszítva.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Egyetlen kérdésem van. A szegénység két társadalmi csoportot érint leginkább: az alacsony képzettségű társadalmi csoportot, illetve a fogyatékkal élők társadalmi csoportját. A kérdésben szerepel, hogy két pénzügyi alap nem volt elegendő ahhoz, hogy hatékonyan kezeljék e két csoport problémáját. Az a kérdésem, hogy az Európai Tanács kíván-e foglalkozni azzal, hogy hatékonyabban tudják segíteni e két társadalmi csoportot, illetve ennek a csoportnak a helyzetét?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Az első kérdés, ami a spanyolországi tulajdonnal rendelkező nyugdíjasokra vonatkozik, nagyon hasonlít egy másik, előzőleg feltett kérdésre, és a válasz is nagyon hasonló lesz a korábban adott válaszomhoz.

Azt kell mondanom, hogy ez egy tagállamon belüli, belső jogszabályok alkalmazásának tisztázásáról szóló kérdés. Nem szólhatok a Tanács nevében olyan ügyről, amelyre egy adott tagállam belső jogi csatornái vonatkoznak. Ha bármely más tagállamban történt volna, biztos vagyok abban, hogy pontosan ugyanilyen módon kezelték volna a kérdést: a belső jogi csatornákon.

Ami a kiszolgáltatott emberekről szóló kérdést illeti, teljesen egyetértek azzal, hogy különös hangsúlyt kell fektetnünk a tisztelt képviselő által említett két csoportra. Ez még inkább így van, mivel most újabb eszközt is bevetethetünk: az Európai Unió alapjogi chartáját, amennyiben az a különösen kiszolgáltatott emberek – akár idősek, akár fogyatékkal élők – jogait, az ő emberi méltóságához, valamint társadalmi és kulturális életben való részvételhez való jogukat említi. Mindenesetre az ő védelmükről, a testi és szellemi sérthetlenségük védelméről, az ellenük irányuló, megalázó vagy embertelen bánásmód ellen szól.

Az Európai Unió különféle eszközöket dolgozott ki a helyzet javítása érdekében, többek között részletes tanulmányt készített a helyzetről. Hadd említsem meg az Eurobarometer 2007 egyik érdekes eredményét, miszerint az európaiak fele gondolja úgy, hogy az idős emberekkel – akik a legkiszolgáltatottabbak – nem foglalkoznak kielégítő módon, és akár visszaélések is történnek, ami az igényeik kielégítésének módját illeti. Az európaiak közel fele gondolja úgy, hogy a társadalom negatív módon kezeli ezeket az embereket, pontosan azért, mert kiszolgáltatottak.

A tagállamok és az Európai Unió az egyeztetés nyitott módszerét alkalmazza a célból, hogy a tagállamok tapasztalatot cseréljenek a témában. A tárgyra vonatkozóan azt is meg kell említeni, hogy néhány esetben olyan ügyekről beszélünk, amelyekkel nemzeti jogszabályok keretében foglalkoznak. Nemzeti hatáskörbe tartozó ügyek, következésképpen a tagállamoknak kell azokat megoldaniuk, többek között a szubszidiaritás elve alapján.

Az Európai Unió támogathatja ezeket a politikákat, de nem helyettesítheti azokat teljes mértékben. Támogathatja azokat, de véleményem szerint olyan valamiről van szó, aminek szociális dimenziója is van, amint arról már szó volt. Megint visszatérek erre, mert fontosnak tartom. A növekedésre és munkahelyteremtésre irányuló stratégia szociális dimenziója hangsúlyozottan szerepel a Bizottság által előterjesztett dokumentumban, és azt meg fogják vitatni az állam- és kormányfők.

Azt hiszem, hogy a szociális dimenzióba bele kellene, hogy férjen mindaz az Önök által említett probléma, amely nem szerepelt ilyen kifejezetten az előző stratégiában. Úgy vélem, hogy a jövőben – mivel olyan válságot élünk meg, aminek szociális dimenziója van – határozottan figyelembe kell vennünk a gazdasági válság szociális hatását.

Robert Atkins (ECR). – A miniszter úr szerint mit fog tenni az elnökség azon polgártársaink védelme érdekében, akiket a szegénység és a társadalmi kirekesztés fenyeget Spanyolország briteket és más tagállamok lakosait érintő politikájának közvetlen következményeként, miszerint Spanyolország különböző térségeiben kisajátítják az ingatlanait, és a tulajdonosok kétséges fejlesztési politikák áldozatául esnek? A miniszter úr

az elnökségre hivatkozva többé nem kerülheti meg ezt a kérdést, kérdőre kell vonnia a spanyol kormányt, és fel kell szólítania, hogy tegye meg a szükséges intézkedést.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Nagyon köszönöm, hogy eljött hozzánk, López Garrido úr. A kérdésem a Spanyolország egyes területein tartózkodó európai polgárok szegénységére vonatkozik. Megértem, hogy e helyütt nem a spanyol igazságszolgáltatást, hanem az elnökséget képviseli, és hogy nem a Valencia autonóm közösség szóvivője, de választ szeretnék kapni. A visszaélésnek nincsen semmi köze az írott törvényhez, az inkább a törvény végrehajtására vonatkozik, és ez olyan probléma, amire létezik megoldás. Nem kérek Öntől mást, mint hogy a spanyol kormány vizsgálja ki a feltárt visszaéléseket.

Elnök. – Lenyűgöző a spanyol nyelvtudása, Hannan úr. Újfént a miniszter belátására bízom, hogy kíván-e foglalkozni ezzel a témával.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Nem akarok visszaélni a Tanács soros elnökeként betöltött pozíciómmal, és nem kívánok semmilyen kormányt vagy nemzeti jogszabályt a védelmembe venni. Nem kívánok visszaélni a helyzettel, mert biztos vagyok benne, hogy kritika érne amiatt, hogy ezt a platformot arra használom fel, hogy megvédjem egy adott tagállam vagy egy adott ország központi vagy regionális kormányának intézkedéseit.

Önök tökéletesen tudatában vannak annak, hogy ez olyan kérdés, amivel nemzeti szinten kell foglalkozni, és ennek megvannak a nemzeti szintű csatornái. Nem csak Spanyolország, hanem az Európai Unió mind a 27 tagállama jogállam, és megfelelő jogi út áll az ilyen feltételezett visszaélés rendezésére.

Valamennyi európai országban működnek ezek a jogi csatornák, és biztos vagyok abban – és nem csak Spanyolország esetére utalok –, hogy más európai országokban is – ahol bizonyára előfordul visszaélés vagy törvényszegés – megvan a megoldás jogi útja.

Ez történik bármelyik európai országban, ahol ilyen eset fordul elő. Nem akarok kitérni a válaszadás elől, és azt sem akarom mondani, hogy nem válaszolok, de jól tudják, hogy ha a Parlamentben tesznek fel kérdést, lehetséges, hogy nem kívánok a Tanács soros elnökeként betöltött tisztségemmel élni olyan kérdésre vonatkozóan, ami az Unió egyik tagállamának belügye.

Elnök. – A 6. kérdést visszavonták.

A következő kérdéseket együtt tárgyaljuk, mivel ugyanazzal a témával foglalkoznak:

7. kérdés, előterjesztette: **Justas Vincas Paleckis** (H-0057/10)

Tárgy: Az Európai Unió és Oroszország közötti vízumrendszer

A Tanács spanyol elnöksége törekszik az uniós és az orosz állampolgárokra vonatkozó vízumkötelezettség eltörlésére. Ez a folyamat elhúzódhat, és nagymértékben függ attól, hogy Oroszország képes-e megfelelően végrehajtani az erre irányuló cselekvési tervet.

Az Európai Uniónak az orosz kalinyingrádi körzet felé történő megnyitását, illetve az ellenkező irányú folyamatot az Európai Uniónak és Oroszországnak a „vízumfal” lebontására irányuló törekvése igazolja. A kalinyingrádi régióval kapcsolatos antiizolacionista politika és a határokon átnyúló együttműködés alapelvei Oroszországnak és az Európai Uniónak egyaránt érdekében állnak. Ezért a szomszédos Lengyelország és Litvánia megállapodott a határ mentén élők határátlépésének könnyítéséről, amit azonban még nem hajtottak végre.

Mi a Tanács álláspontja a kalinyingrádi körzet sajátos helyzetéről az EU és Oroszország között a vízumkérdésről folytatott párbeszéd vonatkozásában? Hogyan lehetne ezt a párbeszédet felhasználni arra, hogy megállapodások jöjjenek létre az uniós tagállamok (Litvánia, Lengyelország) és az Orosz Föderáció közötti helyi forgalomról, és ezáltal a határ mentén élők számára egyszerűsödjene a határátlépéssel kapcsolatos eljárások?

8. kérdés, előterjesztette: **Laima Liucija Andrikiene** (H-0080/10)

Tárgy: Az EU és Oroszország közötti kapcsolatok a spanyol elnökség munkaprogramjában

Az EU spanyol elnöksége ambiciózus programot dolgozott ki az EU és Oroszország közötti kapcsolatok vonatkozásában: Spanyolország szeretné lezárni a partnerségi és együttműködési megállapodásról (PEM) Oroszországgal folytatott tárgyalásokat, szeretne megkötni Oroszországgal egy vízummentes rendszerről

szóló megállapodást, valamint előrehaladást szeretne elérni az EU és Oroszország közötti szabadkereskedelmi megállapodás területén.

Mielőtt szabadkereskedelmi megállapodást köthetne az EU-val, Oroszországnak a WTO tagjává kell válnia. Oroszország közeljövőbeli WTO-csatlakozására vannak-e reális kilátások? Van-e a Tanácsnak arra irányuló stratégiája, hogy Oroszországot a WTO-hoz való csatlakozásra készítse?

Lát-e a Tanács alapvető előrelépést az új PEM-ről Oroszországgal folytatott tárgyalásokat illetően?

Időszerűnek tartja-e a Tanács egy Oroszországgal megkötendő szabadkereskedelmi megállapodás gondolatát, figyelembe véve az EU-ban a témával kapcsolatos nézeteltéréseket? Úgy véli-e a Tanács, hogy Oroszország felkészültebb a vízummentes rendszer kialakítására, mint az EU más partnerei, például Ukrajna, Moldova és Grúzia?

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony! Érttem, hogy két kérdés van: az egyik a vízumokra, az orosz és az európai polgárokra vonatkozó vízumkötelezettségekre vonatkozik, a másik témája az Európai Unió és Oroszország közötti kapcsolatok a stockholmi csúcstalálkozó után, valamint Oroszország WTO-hoz való csatlakozása. Ha jól értem, erről a két kérdésről van szó, elnök asszony.

Ami a vízumok kérdését illeti, hadd mutassak rá, hogy a Tanács 2003-ban rendeleteket fogadott el, amelyek egyszerűsített átutazási okmányt és egyszerűsített vasúti átutazási okmányt hoztak létre. A Bizottság három évvel később megállapította, hogy gördülékenyen folyik a rendszer hatályba lépése, és hogy mindkét partner elégedett.

Hosszú távon gondolkodva – a kalinyingrádi térség és az Orosz Föderáció többi részének viszonyáról beszélünk – az úgynevezett egyszerűsített átutazási rendszer az Európai Unió és az Orosz Föderáció közötti vízümpolitikai megállapodások jövőbeli végrehajtásától függene.

Az EU–Oroszország Állandó Partnerségi Tanács múlt év december 2-án megtartott, igazságügyekkel és belügyekkel foglalkozó ülését követő, közös nyilatkozatban a résztvevők úgy határoztak, hogy megvitatják az Európai Unió Oroszországgal kötött vízummegállapodásának lehetséges módosítását, hogy megkönnyítsék az utazást az európai és orosz állampolgárok, különösen a kalinyingrádi térség lakosai számára.

Az Európai Unió és Oroszország ugyanezen közös nyilatkozat szerint másfelől remélte, hogy kishatár menti forgalmi megállapodásokat sikerül megtárgyalni és megkötni Oroszország és az Európai Unió esetleg érdekelt, szomszédos tagállamai között. Erre vonatkozóan az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok külső szárazföldi határain való kishatárforgalom szabályainak meghatározásáról, valamint a Schengeni Egyezmény rendelkezéseinek módosításáról szóló, 1931/2006/EK rendelete felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy a kishatár menti forgalomra vonatkozó szabályok alkalmazása érdekében kétoldalú megállapodásokat kössenek harmadik országokkal.

E megállapodások megtárgyalása ebben az esetben az érintett tagállamok és az Orosz Föderáció felelősségi körébe tartozik. A Tanács mindenesetre megjegyzi, hogy Litvánia és Oroszország, valamint Lengyelország és Oroszország között is folynak tárgyalások.

Ami az Európai Unió és Oroszország közötti stratégiai kapcsolatokra vonatkozó kérdést illeti, a Tanács tájékoztatja a Parlamentet, hogy az Oroszországgal novemberben, Stockholmban megtartott csúcstalálkozót követően újabb csúcstalálkozóra kerül sor a spanyol elnökség hat hónapos hivatali ideje alatt. Az Európai Unió és Oroszország képviselői Oroszországban fognak találkozni, ami újabb lendületet ad a felek közötti kapcsolatoknak.

Nyilvánvaló, hogy mindig megvan annak lehetősége, hogy nehézségek merüljenek fel az ilyen kapcsolatok során, és nézeteltérések is előfordulhatnak, de széleskörű és sokszínű az Európai Unió és Oroszország közötti kapcsolat. Gazdasági és kereskedelmi kapcsolataink fejlődnek, és be kell látnunk, hogy határozottan függünk egymástól, ami az energiát és más területeken megnyilvánuló, közös érdekeinket illeti, amelyek az országaink határain túllépő problémákkal kapcsolatosak, továbbá olyan kihívásokkal – többek között globális kihívásokkal – nézünk szembe, amelyekkel foglalkoznunk kell, és amelyekkel a lehető legszorosabb összefogással kell foglalkoznunk.

Tehát mindig a javunkra fog szolgálni, ha alkalmat keresünk az Oroszországgal való kapcsolataink megerősítésére, szilárdan ragaszkodva alapelveinkhez és az Európai Unió alapvető értékeihez.

Ami Oroszország WTO-hoz való csatlakozását illeti, az Európai Unió támogatja azt, de Oroszországnak kell megtennie az előrehaladáshoz szükséges intézkedéseket.

Ami az Európai Unió és Oroszország közötti, új megállapodást illeti, mindkét fél egyetért abban, hogy egy széleskörű, új megállapodás lenne a jó megoldás. Az Európai Unió és Oroszország közötti partnerségről és együttműködésről szóló megállapodás – aminek megtárgyalására az 1990-es években került sor – sok tekintetben elavult. Az 1990-es évek óta sok minden történt és sok minden megváltozott, és az új megállapodás irányában kell elmozdulnunk, amit lelkesen meg is teszünk. Magasra tettük a mércét, és lehetőség szerint az EU és Oroszország közötti kapcsolatok valamennyi területével foglalkozni szeretnénk.

E tárgyalások egyes területein előrehaladást értünk el. Más területeken – mint például a kereskedelem és a beruházás területén – lassabb a haladás. Mindenesetre nagyon fontosnak tartjuk, hogy a kereskedelemre, a beruházásra és az energiára vonatkozóan szilárd rendelkezések legyenek, hogy szilárd megállapodásaink legyenek Oroszországgal.

Ami a szabadkereskedelmi megállapodásokat illeti, egyetértünk azzal, hogy Oroszország WTO-hoz való csatlakozását követően tárgyaljunk a szabadkereskedelmi megállapodásról (amennyiben és amikor arra sor kerül).

A vízumok liberalizálása olyan kiemelkedő politikai jelentőséggel bíró kérdés, ami közvetlenül érinti az orosz és az uniós polgárokat. Úgy vélem, hogy ez ügyben közös szándékunk, hogy lehetőség szerint könnyítsünk a vízumhelyezeten.

A vízumok liberalizálása, más szóval a vízumkötelezettség eltörlése lenne az ideális megoldás, de nyilvánvalóan sok még a teendő e tekintetben. Egyensúlyt kell teremtenünk továbbá a kockán forgó biztonsági érdekek között, és ez mindig a kölcsönösség alapján kell, hogy megtörténjen.

Ami Ukrajnát, Moldovát és Grúziát illeti, ezen országok sajátos helyzetben vannak vízümpolitikai szempontból, és pillanatnyilag nem tudjuk megjósolni, hogy az Oroszországgal a vízumok ügyében folytatott párbeszéddel összehasonlítva milyen előrehaladás történik ebben a három országban. <>

Bernd Posselt (PPE). – (DE)Hadd tegyek ismételten említést a két legkritikusabb problémáról! Az első a demokráciára, a jogállamiságra és az emberi jogokra vonatkozik. Ezek a legnagyobb hiányosságok. Mennyire intenzív az e kérdésekben folytatott párbeszéd? Olyan érzésünk van, hogy erre vonatkozóan inkább hátralépés történik, semmint előrehaladás.

A második kérdésem az energiabiztonságra vonatkozik. Hogyan állnak az energiaügyi tárgyalások? <>

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) Tisztelt elnök asszony, tisztelt képviselő! Mint tudják, az energiabiztonság az Unió egyik prioritása vagy központi stratégiai célkitűzése. Az Európai Unióban rendkívül nagy hangsúlyt helyezünk az energiabiztonságra – különösen mivel az Európai Unió számos országát közvetlenül érintette az Oroszország és Ukrajna között 2009 elején kirobbant gázválság –, és határozottan úgy véljük, hogy az az Európai Unió egyik fő célkitűzése, olyan célkitűzés, ami természetesen összefügg az éghajlatváltozás elleni küzdelem fő célkitűzéseivel.

A Tanács és a Tanács elnökségének energiára és energiabiztonságra vonatkozó stratégiája értelmében a szállítók, az energiaforrások és azok elosztása tekintetében fokozottabb differenciálás irányában kell elmozdulni. Ezért bővítenünk kell a lehetőségeket, kerülnünk kell az oligopóliumokat vagy a túlzott függőséget.

Egyes európai országok egyértelműen túlzott energiafüggőségben állnak Oroszországgal, és ez arra tényre vezethető vissza, hogy Európa a XX. század során sokáig megosztott volt, valamint arra tényre is, hogy bizonyos esetekben nincsen közvetlen összeköttetés az európai országok között.

Az említett válság kirobbanásakor azt láttuk, hogy egyes, a válságban nem érintett országok közvetlen összeköttetés hiányában nem tudtak az érintett országoknak segítséget nyújtani. Európa energiaügyi célkitűzései tehát közép és hosszú távon rendkívül fontosak, következésképpen támogatjuk az energiaforrások diverzifikálását és az olyan projekteket, mint a Nabucco, az Északi Áramlat vagy a Déli Áramlat – ami Oroszországgal kapcsolatos –, valamint olyasvalami elérését, ami jelenleg nem létezik Európában: az egységes energiapiac megvalósítását. E célkitűzések megvalósítása érdekében – amelyeket a Lisszaboni Szerződés támogat azzal, hogy bevezeti az energiaügyre vonatkozó hatáskört, ami eddig nem létezett – alapvető fontosságú, hogy stratégiai kapcsolatot építsünk ki Oroszországgal energiaügyben és más ügyekre vonatkozóan.

Mi több, a Lisszaboni Szerződés más külpolitikai eszközöket is biztosít. A Lisszaboni Szerződés megerősíti a külpolitikát: létrehozta az Európai Tanács elnökének és az EU főképviselőjének tisztségét, és megalakul az

Európai Külügyi Szolgálat. Más szóval megerősödött az Európai Unió külső képe, ami minden területen – a gazdaság és az energia területén is – támogatja a más országokkal folytatott tárgyalásainkat. Az Oroszországgal való kapcsolatainkra vonatkozóan tehát ezt a jövőképet tudom felvázolni Önök előtt.

Olyan megállapodásról tárgyalunk, amelyben kulcsszerepet játszik az energia témája. Most kezdődnek ezek a tárgyalások, és kitűnőek a kilátásaink, de nyilvánvaló, hogy mint minden megállapodás, ez is igen bonyolult tárgyalásokon múlik, amelyek viszont arról az együttműködési megállapodásról folytatott tárgyalássorozat részét képezik, amelyet aktualizálni kívánunk – amint említettem –, mert az elmúlt 15-20 év során sok minden történt Európában. Ezek közé tartozik az Oroszországgal feltétlenül kialakítandó kapcsolat, azzal az Oroszországgal, ami – amint azt mindenki tudja – a legtöbb változást érte meg az elmúlt évek során.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Tisztelt elnök asszony! A 9. kérdésre hivatkozva – amit Morkūnaitė-Mikulėnienė képviselőtársam nevében tettem fel, és ami az előző kérdéshez kapcsolódik – Oroszország atomerőművet szándékozik telepíteni az Európai Unió keleti határához közel, Kalinyingrád térségében, és Fehéroroszországnak is hasonló tervei vannak. A csernobili tapasztalatokat figyelembe véve ezek a tervek nyugtalanságot keltenek az azzal járó veszély miatt. Az Oroszországgal folytatott tárgyalások következő fordulója során fel kívánja-e vetni a Tanács a környezeti biztonság kérdését? Ez igen fontos lenne a mi szempontunkból.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hadd térjek vissza a 7. és a 8. kérdésre, valamint az Európai Unió és Oroszország közötti kapcsolatokra! López Garrido úr helyesen mondta, hogy az értékeink mentén kell kialakítani a kapcsolatokat, de ha ez így van, akkor az Uniónak különös kötelezettségei vannak az emberi jogok oroszországi védelmezőivel szemben.

Erre vonatkozóan a következő kérdést szeretném feltenni: az EU tagállamainak és az egész EU politikája tartalmazzon-e különös szabályokat az emberi jogok oroszországi védelmezőire vonatkozóan? Ez azt szolgálná, hogy ezek az emberek viszonylag könnyen kapnának vízumot.

Diego López Garrido a Tanács soros elnöke. – (ES) A nukleáris biztonság témájában tett felszólalásra válaszképpen el kell mondanom, hogy a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség nemzetközi megállapodásaiban, más szóval a nukleáris biztonságról szóló egyezményben határozzák meg a felelősséget, ami ezen a területen nemzeti felelősséget jelent. Fehéroroszország, Oroszország, az Euratom és az Európai Unió tagállamainak többsége csatlakozott a nukleáris biztonságról szóló egyezményhez.

A Tanács megérti, hogy konzultálni szükséges azon szerződő felekkel, akik a tervezett nukleáris létesítmény közelében élnek, mivel az hatással lehet rájuk. Ezért az Euratom és Oroszország között, az atomenergia békés felhasználására vonatkozóan most létrejövő megállapodás rendelkezéseket kell, hogy tartalmazzon a nukleáris biztonság ellenőrizhető követelményeire, valamint a munkavállalók egészségvédelmére és biztonságára vonatkozóan. Hadd emlékeztessem Önöket arra is, hogy ezzel a kérdéssel rendszeresen foglalkozunk az Európai Unió és Oroszország közötti energiaügyi párbeszéd keretében.

A következmények nemzetközi összefüggésben való értékelésére tekintettel a Tanács megjegyzi, hogy Fehéroroszország tagja az országhatáron áterjedő környezeti hatások vizsgálatáról szóló, espoo-i egyezménynek, ami kényszerítő erejű kötelezettségeket tartalmaz a környezeti következmények és az esetleges környezeti kockázatok felmérésére vonatkozóan. Ebben az esetben azonban a Tanács kimondja, hogy a környezeti felmérés megszervezésének felelőssége elsősorban a projekt kidolgozóira hárul.

Az Orosz Föderáció nem írta alá ezt az egyezményt. Mindenesetre azt szeretnénk, ha Oroszország önkéntesen alkalmazná az espoo-i egyezményben foglaltakat. Egy ideje e szerint cselekszik a meglévő atomerőművei esetében.

Végül arra kérdésre válaszolva, amelyet a tisztelt képviselő az emberi jogok oroszországi vonatkozásai témájában tett fel, hadd mondjam el, hogy egy korábbi megbeszélés során felmerültek az emberi jogokkal kapcsolatos kérdések, és úgy vélem, hogy az emberi jogok védelmére vagy az emberi jogok megsértésének bejelentésére vonatkozó kritériumok mindenhol érvényesek, ahol ilyesmi előfordul. Következésképpen egyik ország sem mentesül a jogsértések törvényes elítélése alól – sőt ezt erkölcsi kötelességünk is megtenni –, és akkor is elítéljük és el kell ítélnünk az ilyen jogsértéseket, ha azokra az Európai Unión belül vagy annak egyik tagállamában kerül sor.

Ennek vízümpolitikával való összekapcsolása olyan akadályt jelent, amit jelenleg nagyon nehéz meghatározni. Általános tárgyalások folynak a vízumokról. Véleményem szerint az általános vízumtárgyalások keretében javasolhatna valaki más utat a vízumkönnyítés érdekében, de amint említettem, pillanatnyilag igen széleskörű

vízumtárgyalásokat folytatunk Oroszországgal, és úgy gondolom, hogy általánosságban kell koncentrálnunk a vízumok megszervezésére.

Ez azért van így, mert a személyek szabad mozgása szempontjából ennek lehetne a legjobb hatása, sőt azt mondanám, hogy az európaiak és Európa egésze tekintetében ez biztosítaná a legjobb lehetőséget arra, hogy az emberek az Európai Unión kívüli területeken is az európai értékek szerint éljenek.

Elnök. – Az idő hiánya miatt megválaszolatlan kérdésekre írásban kapják meg a választ (lásd melléklet).

Ezzel a kérdések órája lezárult.

14. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

15. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

16. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

17. Az ülés berekesztése

(Az ülést 19.20-kor berekesztik)